

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Charming, escapist fun."

—KATHARINE McGEE,
New York Times bestselling author
of *American Royals*

A Novel

The Secret Bridesmaid

KATY

BIRCHALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Secret Bridesmaid

KATY BIRCHALL

ST. MARTIN'S GRIFFIN
NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

BU KİTABI YAZMAMA GÜVEN VEREN LAUREN G. VE LAUREN F.'YE

*Harrison Oliver Hodges ve Michelle Emily Ace'in
düğününe davetlisiniz. 18 Eylül 2021*

GELİNİN NEDİMLERİ İÇİN ÖNEMLİ NOTLAR

- **ÇOK ÖNEMLİ:** Harrison, tören öncesinde sadece BİR bira ve konuşması öncesinde cesaret için BİR viski içilmesine izin verdi. Sarhoş olduğunda,
 - (a) saçmalama
 - (b) robot dansı yapma
 - (c) ayakkabılarını çıkararak bağcıklarıyla kafasının etrafında döndürme eğilimi gösterir.
- **ÇOK ÖNEMLİ:** Michelle, tören öncesinde sadece BİR kadeh şampanya ve konuşma öncesinde cesaret için BİR cin tonik içmesine izin verdi. Sarhoş olduğunda, şu eğilimleri vardır
 - (a) konuşması
 - (b) spontane bir rap yapmaya başlar
 - (c) patronunu Kermit the Frog gibi taklit ederek şaka telefonları yapma eğilimi vardır
- **UNUTMAYIN:** Rahip için gelin ve damadın isimlerini yazın. Prova sırasında, Harriet ve Michael'ın ellerini birleştirmeye çok sevindiğini açıkladı.
- **UNUTMAYIN:** Damadın büyükannesine, sağdıcın "düz poposu" hakkında yüksek sesle yorum yapmamasının en iyisi olduğunu kibarca hatırlatın.

poposu hakkında yüksek sesle yorum yapmamasının en iyisi olduğunu kibarca hatırlatmak.

- UNUTMAYIN: Adrian amcaıyı Sacha teyzeden NE PAHASINA OLURSA OLSUN uzak tutun. Son aile düğününde Sacha teyze masanın planını Adrian amcanın kafasına vurduğundan beri işler eskisi gibi değil.
- UNUTMAYIN: Alpaka'ların gelin ve damatla fotoğraf çekimi için şeftali rengi fiyonklar değil, PEMBE fiyonklar taktığını kontrol edin.

"Ne yapıyor o?" Michelle ellerimi tutarak haykırıyor. "Her şeyi mahvediyor!"

Dans pistine bakıyorum. Harrison şu anda bir eliyle üçüncü viski şişesini dans pistine döküyor, diğer elinde ise plastik çakmak sallıyor. Queen'in "Don't Stop Me Now" şarkısı çalarken ayakkabılarını kafasına geçirip bir kenara fırlatmış bile.

"BU DANS PİSTİNİ ATEŞLEYECEĞİM, BEBEK!"
diye bağılıyor.

Normalde bu, bir dizi oldukça sıra dışı dans hareketinin habercisi olurdu — örneğin, Worm. Ancak bu durumda, Harrison dans pistini *kelimenin tam anlamıyla* ateşe vermek niyetinde gibi görünüyor.

Kalabalık bu tuhaf olaydan çok memnun. Gelin ise değil. Belki de en şaşırtıcı olanı, damadın seksen dört yaşındaki büyükannesinin ön sırada oturup "Dans pistini ateşe ver Harrison! Ateşe ver!" diye tezahürat yapması.

Hızlı hareket etmem gerekiyor.

Michelle'e dönüp, sulu gözlerine kararlı bir şekilde bakıyorum. "Her şey yoluna girecek, Michelle. Şimdi, senden iki şey yapmanı istiyorum. İlk olarak, Harrison'da en çok sevdiğin şeylerden birinin onun spontanlığı, maceracı ruhu ve risk almaya istekli olması olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Gözleri, artan viski havuzuna viski eklemeye devam ederken "YAKIN! YAKIN!" sloganını atan yeni kocasına doğru çılgınca kayar.

"İkincisi, bara gidip on adet alevli sambuca shot sipariş etmeni istiyorum. Bunlar barda sıraya dizilmeli, ama ben '

Anladın mı? Şimdi git! Git!"

Fildişi dantelli gelinliğinin eteğini kaldırarak, masaların arasından geçerek, damadın tuhaf davranışlarından habersiz, hala enfes crème brûlée tatlısını yiyen büyük teyzesini neredeyse devirerek, tüm hızıyla barın yönüne doğru koşar.

Topuklarımı döndürüp DJ'in yanına koşuyorum, mikrofonu elinden kapıp "DANS PİSTİNİ ATEŞLE!" diye tekrar tekrar bağırmasını bir anda kesiyorum. Benim keskin bakışlarımla onu azarlayana kadar çok kırılmış görünüyor.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Kendimi kaptırdım."

"Görüyorum, DJ Arnold," diyorum öfkeyle. "*Görüyorum.*"

Geri çekilir ve arkama geçer.

Damat viskiyi dökmeyi bitirmiştir. Çakmağı havaya kaldırır ve tıklar. Hiçbir şey olmaz. Çok sarhoştur ve çakmak çok kaygandır. Alnını kırıştırarak konsantre olur ve denemeye devam eder. Bu, beklediğim andır.

"Bayanlar ve baylar," mikrofonun içine konuşarak tüm başların benim yönüme dönmesini sağlıyorum, "barın orada yeni kocası ve düğün konuklarının gelmesini bekleyen geline alkışlarınızla hoş geldin diyelim!"

Odanın arkasını işaret ediyorum. Kalabalık, mutlu bir şekilde el sallayan Michelle'e dönüyor.

"Onları yakma zamanı, Michelle!" diye talimat veriyorum, ona gülümseyerek. Konuklar heyecanlı tezahüratlarla patlarlar.

Onlar Michelle'e doğru ilerlerken, Harrison dans pistinde ayakta kalır.

"Dur! Ne yapacaktım ben?" diye sorar kendine, ayaklarının dibindeki viski havuzuna şaşkınlıkla bakarak. "Ah, evet!"

"Damadı unutmayın, görevliler!" diye aceleyle seslenirim, böylece düşüncelerini kesip onu yeni karısına götürürler.

Mikrofonu indirip DJ Arnold'a dönüyorum. "Ricky Martin'in 'Livin' la Vida Loca' şarkısını çal. Bu son uyarın."

Catering personeline viskiyi temizlemelerini kibarca rica ettikten sonra, bir sandalyenin arkasına yaslanıp Michelle ve Harrison'ın kadehlerini tokuşturup içkilerini yudumlamalarını uzaktan izledim, sonra annelerini de aynısını yapmaya teşvik ettim.

Gelinin annesi shot bardağını bara vurunca konuklar çılgına döner.

"Aferin," diyor yan masamdan bir ses. "Durum gittikçe kızışıyordu. Bu durumu nasıl hallettiğinize hayran kaldım."

Pudingini bitirmiş ve beni merakla izleyen gelinin büyük teyzesine gülümserim. Meğer o da durumu gayet iyi fark etmiş.

"Önemli bir şey değildi," diye onu rahatlatırım.

"Michelle böyle harika bir nedimeye sahip olduğu için çok şanslı. Çok yakın görünüyorsunuz. Birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

"İlkokuldan beri yirmi altı yıldır arkadaşız. Bunu hayatta kaçırmazdım," diyorum, Harrison Michelle'i kaldırıp döndürürken gülümseyerek. Boş tatlı tabaklarına başımı sallıyorum. "Crème brûlée çok lezzetli değil miydi?"

Bu üç ifadeden sadece biri doğru.

Michelle'i yedi ay, iki hafta ve üç gündür tanıyorum. Ve burada olmam için bana para ödüyor.

Ama crème brûlée gerçekten lezzetliydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Benim adım Sophie Breeze ve ben profesyonel nedimeyim.

Evet, böyle bir şey var. Açıklayayım.

Bu fikir, iki yıl önce kuzenim Cara'nın düğününde nedime olduğumda ortaya çıktı. Cara, Londra'da bir hukuk firmasında ticari avukat olarak çalışıyor. Çok zeki, çalışkan ve keskin bir mizah anlayışıyla stresle başa çıkma konusunda uzman biridir. Ancak, düğününü organize edecek zaman bulamadığı için gizlice bir kriz yaşıyordu. Büyük günün üç ay öncesinde, sabah saat 3'te onun telefonuyla uyandım.

"Sophie? Sophie, orada mısın?"

"Buradayım." Yüksek sesle esnedim. "Saat kaç? Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır, iyiyim değilim," diye inledi. Ağlıyor gibi geliyordu.

Hemen oturdum. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. Neredeyse birlikte büyümüştük ve onu bir kez bile ağlarken görmemiştim. Çocukken bisikletinden düşüp çalılardan ve ısırgan otlarının arasına düştüğünde bile ağlamamıştı. Gençken, her zaman hayalini kurduğu Cambridge'e giremediğinde bile ağlamamıştı. Yetişkin olduğunda, başarısız eski erkek arkadaşı Geoff'un onu aldattığını öğrendiğinde bile ağlamamıştı. Hatta kazara çok acı bir jalapeño biber yediğinde ve patronunun önünde olduğu için soğukkanlı davranmak zorunda kaldığında bile ağlamamıştı.

"Cara, ne oldu?" Işıkları açarken paniğe kapılmamaya çalışıyordum. "Mike mı? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, o iyi." Burnunu çekti. "Yukarıda, derin uykuda. Piç kurusu."

"Cara, ne oluyor? Kavga mı ettiniz?" "Hayır, hayır. Oh,

Sophie. *Düğün!*"

"Düğün mü?"

"*Evet! Düğün! Üç ay sonra! Ve ben hiçbir şey yapmadım! Bu bir felaket olacak! Ne yapacağım ben?* Bu saçma saatte seni aradığım için çok üzgünüm ama uyuyamıyorum ve bu konuda kendimi daha iyi hissettirecek tek kişi sen geldin aklıma!"

Rahat bir nefes alıp yastıklarına yaslandım ve gülümseyerek gözlerimdeki uykuyu sildim. Gelin veya damattan böyle bir telefon almam ilk kez olmuyordu. Daha önce birçok kez nedime olmuşum ve hiçbir şey yolunda gitmediğinde ve birdenbire yaklaşan tarih önceki güne göre çok daha yakın geldiğinde her zaman panik anları olurdu.

Ve kim bunu yaşamaz ki? Merhaba, bu dünyada en çok değer verdiğiniz insanlar için bir kutlama düzenliyorsunuz! Herkes korkuya kapılır. Bunu tamamen anlıyorum. Neyse ki, o zamana kadar, bununla başa çıkma konusunda da oldukça tecrübeliydim.

Öncelikle, *geline veya damadı sakinleştirin*. "Cara, derin nefes almanı istiyorum."

"Ama kafam işlerle o kadar meşgul ki, catering şirketinin menüsüne bile bakmadım ve sanırım çiçekçiye zambakları beğendiğimi söyledim ama Mike'ın annesinin zambaklara karşı ne hissettiğini biliyorsun ve ne düşündüğümü bilmiyorum ve hala DJ ayarlamamız gerekiyor ve bu saatte kimse müsait olmayacak..."

"Derin, derin nefes al," diye nazikçe sözünü kestim. "Benimle birlikte nefes al. Derin nefes al ve derin nefes ver. Derin nefes al ve derin nefes ver. İşte böyle. Bir daha. Çok iyi, gerçekten çok iyi gidiyorsun."

Bir sonraki adım: *panik hissini hafifletmek*. "Derin nefes almaya devam et. Harika. Cara, bu tamamen normal bir durum, herkes düğün öncesinde böyle anlar yaşar. Çok bunaltıcı gelebilir ve her şeyi halletmek için zamanın yokmuş gibi hissedebilirsin."

Ardından: *gerçekçi bir değerlendirme yapın*. "Üç ayın çok uzun bir süre olmadığını tamamen anlıyorum, ancak şu anda endişelendiğiniz sorunların çoğu birkaç dakika, en fazla birkaç saat içinde halledilebilir ve bunu yapmak için yaklaşık doksan gününüz var. Bolca zamanınız var!"

Sonra her şey *pratiklik ve kontrolün sizde olduğunu hissettirmekle* ilgili. "Şöyle yapacağız. Hala yapılması gereken her şeyi düzenli bir liste haline getireceğiz, böylece biraz daha düzenli hissedeceksiniz — eminim kafanızda her şey biraz karışık ve bu da sizi endişelendiriyor. Her şeyi listeye yazdığınızda, çok daha sakin hissedeceksiniz."

"Bir hesap tablom var," dedi. "Hiçbiri yapılmadı, ama listelendi."

"Harika! İsterseniz şimdi, isterseniz sabah bana gönderin."

Onların destek ağına girin. "Bu işte yalnız değilsin, Cara. Neden nedime ve sağdıç rolleri var sence? Neye ihtiyacın olursa olsun, sana yardım etmek için buradayız. Sormaktan veya görevleri dağıtmaktan çekinme. Yarın bir fincan kahve içmeye gelmeme ne dersin? Yapılması gereken her şeyi gözden geçirip, kimin neyi üstleneceğini belirleyebiliriz. Ofise gelebilirim."

"Sen... bunu yapar mısın?"

"Evet! Öğle yemeği saatini ayırabilir misin?" "Sanırım."

"Orada olacağım. Katıldığım bazı düşünlerden, senin mekanına yakın birkaç DJ tanıyorum, onları kontrol edebiliriz. Ayrıca çiçekçiyle konuşmak ve değişiklikler yapmak için bolca zaman var, sorun yok. İstersen onu ararım ve sorusu olursa sana geri bildiririm."

Onlara bunun ne hakkında olduğunu hatırlatmak için güzel bir hazırlık yapıyorsun. "Dürüst olmak gerekirse Cara, ne olursa olsun, bu en güzel gün olacak, çünkü herkes senin ve Mike'ın evlenmesini kutlamak için orada olacak. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Sanırım. Her şeyin mükemmel olması için çok fazla baskı var."

Ve en önemlisi, *gülüşmelerle* bitirerek: "Öyle olacak. DJ berbat olsa bile, çünkü kimse müsait değil ve sonunda Fred amcayı ilk dansı o lanet olası flütle çalması için tutmak zorunda kalsak bile."

Kıkırdamaya başladı. "Aman Tanrım, o yılbaşı hediyesini hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Annemi asla affetmeyeceğim. Dublin gezisinden güzel bir hatıra olacağını düşünmüştü."

"En kötüsüydü. Kulaklarımın hiç iyileşmediğini düşünüyorum."

"Evet, o sıralarda büyükannem de sağır olmuştu. Tesadüf mü? Sanmıyorum. Babam, ikinci Noel'de bize çalmak için denedikten sonra teneke düdüğü saklamış olabilir. Zavallı Fred amca onu hiç bulamadı."

"Ben ise, Fred amcanın kayıt defterini imzalarken solo çalması için yeni bir tin whistle bulmanın yolunu aramak yerine, zambaklar gibi önemsiz detaylar için panik yapıyordum!" Kıkırdadı ve uzun bir nefes verdi. "Sophie, *teşekkürler*. Gülmeye ihtiyacım vardı. Ve her zamanki gibi her konuda haklısın. Her şey yoluna girecek. Sanırım biraz fazla bunaldım."

"Herkesin olur! Bana teşekkür etmene gerek yok. Yarın bu gösteriyi sahneye çıkaracağız. Her şey mükemmel olacak, göreceksin. Git biraz uyu."

"Sen gerçekten en iyisisin. Hey, biliyor musun Sophie?" dedi esneyerek. "Bunu iş olarak yapmalısın."

"Gece geç saatlerde telefonlara cevap vermek mi? Bu biraz... ürkütücü olur."

"Hayır! Nedime olmak. Milyonlarca düğüne katıldın ve bu işi iyi biliyorsun. Ve bu işi seviyorsun, yani tutkulu olduğun bir şeyi yapacaksın. Cidden, düğünlerinde sen olmayacak olanlara acıyorum. Bu tam zamanlı bir kariyer olabilir. Profesyonel bir nedime olabilirsiniz."

"Ne? Öyle bir şey yok ki."

"Olabilir."

Ben burnumdan soludum. "Tamam, tabii Cara. Ben de profesyonel nedime olacağım."

"Neden olmasın? Şu anda yaptığın şey gibi, ama şirket patronları yerine gelinlerin asistanı olursun."

"Uykusuzluktan delirmeye başladın. Bu zaten var! Düğün planlayıcılarını duymadın mı?"

"Evet, ama insanlar her zaman bir planlayıcı tutmak istemezler çünkü kendi düğünlerini kendileri düzenlemeyi severler. Ben de yardımına çok ihtiyacım olsa bile bir düğün planlayıcısı tutmazdım! Ancak profesyonel bir nedime, gelini desteklemek ve

gelini desteklemek ve bu süreçte aklını kaçırmadan planlamasına yardımcı olmak için orada olur. Çok daha havalı. Neyse, bunu bir düşünmelisin."

"Tamam, deli kadın. Lütfen biraz uyu." "İyi geceler Sophie. Ve *teşekkürler*."

Telefonu kapattım ve yastıklarına gömüldüm, işe gitmeden önce birkaç saat daha uyumaya hazırdım. Ama ertesi gün bu fikir kafamdan çıkmadı. *Profesyonel nedime mi?* Bu çok saçma. Tamamen absürt.

Öyle değil miydi?

Michelle ve Harrison'ın düğününden sonraki Pazartesi sabahı, ofisime girdim (tamam, aslında ofis değil, Güney Londra'daki dairemde masa bulunan küçük bir dolap odası, ama neyse) ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Dün gece kontrol ettiğimden beri 534 okunmamış e-posta beni bekliyordu.

Bu olağandışı bir durum değil. Her düğünde sadece gelin ve damatla değil, aynı zamanda çeşitli aile üyeleri, tedarikçiler ve mekanlarla da iletişim halindeyim.

Yine de. Bir kahve daha içmem gerekecek.

Ofisimden (tamam, dolaptan) mutfığa geri dönüp su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Su kaynarken, bugün iş için giydiğim pembe bluzumu düzeltiyorum. Serbest meslek sahibi olmama rağmen, City'de kişisel asistan olarak çalıştığım zamanlarda olduğu gibi her zaman işe gitmek için hazırlanırım. Saat altı da kalkarım, duş alırım, makyajımı yaparım ve ofise uygun bir kıyafet seçerim.

Cara her zaman bununla dalga geçer: "Normal insanlar gibi pijamalarıyla evden çalış" ama acil toplantılar için ne zaman dışarı çıkmam gerekeceğini asla bilemiyorum. Örneğin, geçen gün bir müşterimin bekarlığa veda partisi için kırsalda şirin bir kır evi ayırtmaya çalışırken, gelinden acil bir telefon aldım ve konuk listesi konusunda onunla kavga eden babasıyla hemen konuşmak için gelip gelemeyeceğimi sordu. Evden aceleyle çıkıp, ortalık karışmadan oraya varmam gerekiyordu. Konuk listesi yüzünden *büyük* aile kavgalarına şahit oldum ve kimse pişman olacağı bir şey söylemeden oraya varmam çok önemliydi.

Neyse ki, durumu yatıştırmak ve bir uzlaşma sağlamak için tam zamanında oraya vardım: Davetli listesine, gelinin hiç tanışmadığı komşularının babası Nick ve Sarah da dahil edilecekti, ancak onun tüm Cuma Şarap Kulübü üyelerine davetiye gönderemezdik. Ancak kulüp üyeleri Pazar günü yapılacak barbeküye davet edilecekti.

Neyse ki, baba ve gelin hala birbirleriyle konuşuyorlar.

Ama ben çıkmadan önce pijamalarımı değiştirmek zorunda kaldığım için birkaç dakika geç kalmış olsaydım, durum böyle olmayabilirdi.

Cara, ailem ve tabii ki müşterilerim dışında gerçek işimi bilen tek kişidir. Diğer herkes için ben, şehirdeki bir finans ofisinin asistanıyım. Başka kimsenin bunu öğrenmesini göze alamam, çünkü bu benim en büyük satış noktalarımın birini mahveder: Kimse benim oraya işe alındığımı bilmek zorunda değil. Bu, birçok gelin ve aileleri için garip bir şekilde çekici geliyor — kimse onların büyük günlerini organize edemeyeceklerini düşünmesini istemiyorlar.

İşimin büyük bir kısmı, konukları ve çoğu zaman düğün ekibini, bizim en iyi arkadaş olduğumuza ve onların beni daha önce hiç duymamış olmalarının çok iyi bir nedeni olduğuna ikna etmek için gelin hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmekten ibaret. Bu neden ise, son beş yıldır Guatemala'nın yağmur ormanlarında yaşamış olmam ya da Tanık Koruma Programı'na dahil olmam.

Evet, biliyorum. Yaratıcı oldum.

Su ısıtıcısı çaldı ve kahvemi yaparken bugün yapmam gereken her şeyi düşündüm. Bunlar arasında, önümüzdeki hafta sonu düğünde çalacak olan yaylı dörtlüsünü aramak ve bana gönderdikleri şarkı listesinden Kanye West'in "Gold Digger" şarkısını çıkarmalarını rica etmek de vardı (gerçekten mi çocuklar? *Gerçekten mi?*). Sütü karıştırırken postanın geldiğini duyuyorum ve kupamı alıp postayı almaya gidiyorum, ofisime getirip masamın üzerine koyuyorum ve sandalyeme oturup e-postaları yanıtlamaya hazırlanıyorum.

Ama mektupların arasında bir şey gözüme çarptı: üzerinde zarif bir el yazısıyla adımın yazılı olduğu, pahalı görünümlü, kalın krem rengi bir zarf.

Düğün davetiyesini tanıyabilecek biri varsa, o da benimdir.

Mesele şu ki, kişisel hayatımda beklediğim düğün davetiyeleri zaten elimde. Evlenecek başka kimseyi tanımıyorum

Merakla elime alıp zarfın stilini ve arkasındaki düzgün mum mührünü hayranlıkla inceledim. Ne kadar muhteşem olduğuna kalbim biraz çarptı.

Uh-oh. *Bu zarif kırtasiye malzemesi beni tahrik mi ediyor?*

"Bir insanla randevuya çıkmam lazım," diye kimseye seslenmeden yüksek sesle söylüyorum.

Zarfı açıp, altın yaldızlı davetiyeyi çıkarırım. Mutlu çiftin isimlerini okurken, uyandığımda hissettiğim tüm iyi duygular bir anda yok olur.

Gönderen:info@allaboardpartytours.co.u

k Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Sophie,

4 Haziran 2022 tarihinde 20 kişilik ALL ABOARD PARTY TOUR: HEN DO SPECIAL hakkında sorunuz için teşekkür ederiz.

Bu, kendi parti teknenizde kanal boyunca eğlence dolu bir gezi olup, her gelin adayı için bir şişe prosecco ve gelin için *iki* şişe prosecco ikram edilmektedir!

Striptizci paketine yükseltmek ister misiniz?

En iyi dileklerle,

Tina

Gönderen:Sophie.Breeze@zapmail.co.u

k Alıcı:info@allaboardpartytours.co.uk

Konu: Re: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Tina,

Harika, cevap verdiğin için teşekkürler.

Striptizci paketi tam olarak nedir?

En iyi dileklerle,

Sophie

Gönderen:info@allaboardpartytours.co.

uk Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Sophie,

Siz, gelin ve nedimeleriniz ALL ABOARD PARTY TOUR: HEN DO SPECIAL STRIPPER PACKAGE'ı çok seveceksiniz!

Küçük bir ek ücret karşılığında, kendi parti teknanızda kanal boyunca eğlence dolu bir gezi yapacaksınız. Her nedimeye bir şişe prosecco, geline ise *iki* şişe ikram edilecek!

Ve bir striptizci!

Yükseltmek ister misiniz?

En iyi dileklerle,
Tina

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: info@allaboardpartytours.co.uk

Konu: Re: re: re: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Tina,

Vay canına. Bu ek bilgi için teşekkürler.

Striptizciyi biz seçebiliyor muyuz?

En iyi dileklerle,
Sophie

Gönderen: info@allaboardpartytours.co.u

k Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Sophie,

Tabii ki!

Zamanı yaklaştığında size mevcut striptizcilerin fotoğraflarını göndereceğim ve ALL ABOARD PARTY TOUR: HEN DO SPECIAL STRIPPER PACKAGE için EN SEKSİ ADAMI seçebilirsiniz!

*Seçtiğiniz striptizcinin o gün kruvaziyerde performans sergileyeceğini garanti edemeyiz.

En iyi dileklerle,
Tina

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: info@allaboardpartytours.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Tina,

Gelinin görüşünü alıp sana geri döneceğim.

En iyi dileklerle,
Sophie

Gönderen:info@allaboardpartytours.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: re: HEN DO HAZİRAN 2022

Merhaba Sophie,

ALL ABOARD PARTY TOUR: HEN DO SPECIAL STRIPPER PREMIUM PAKETİ'ni
de sunduğumuzu unutmayın!

Küçük bir ek ücret karşılığında, kendi parti teknenizde kanal boyunca eğlence dolu bir
gezi yapabilirsiniz. Her gelin adayı için bir şişe prosecco, gelin için ise *iki* şişe
prosecco ikram edilir!

Ve bir striptizci... SİRK BECERİLERİ sergileyecek!*

*Striptizcinin o gün hangi sirk becerilerini sergileyeceğini garanti edemeyiz.

En iyi dileklerimizle,
Tina

İKİNCİ BÖLÜM

"Daniel seni düğününe mi davet etti?" Cara, az önce ona verdiğim davetiyeye bakarak haykırır. "O *deli* mi?"

Omuz silkiyorum ve bir yudum şarap içiyorum. "Belki de bir jesttir." "Neye bir jest?"

"Bir jest... Bilmiyorum. İyi niyet mi?" "O *tam* bir pislik."

Şarabımı yudumlayarak içiyorum. Cara derin bir nefes alıyor, beni dikkatle izliyor ve davetiye masanın üzerinden geri kaydırıyor. Onun ofisinden birkaç kapı ötedeki, neredeyse boş olan şık bir barda oturuyoruz. Birimize önemli bir şey olduğunda genellikle buraya geliriz, tıpkı Cara'nın düğününde yaşadığı krizin ertesi günü, benim ilk profesyonel nedime işimi aldığım gün veya bugün, eski erkek arkadaşımın bana düğün davetiyelerini gönderdiği gün olduğu gibi.

"Ne yapacaksın?" Cara kollarını kavuşturarak sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Cevap verecek misin?"

"Tabii ki." Kaşlarımı çatarak davetiye çantama koyup gözden uzaklaştırıyorum. "Bu bir düğün. Cevap vermemek kabul edilemez."

O burun kıvrır. "Ama onun davetiye göndermesi tamamen kabul edilebilir bir şey."

Omuz silkiyorum ve kendime bir bardak daha dolduruyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar. "İyi misin?" diye nazikçe sorar.

"İyiyim," derim, olabildiğince kendinden emin bir şekilde.

"İyiyim."

"Ama ayrılalı çok da uzun zaman olmadı ve..." Sesi kesilir.

Ne söyleyeceğini biliyorum. Herkes biliyor. Daniel hayatımın aşkıydı. Kalbimi kırdı. O zamandan beri kimseyle tanışmadım. O zamandan beri kimseyle çıkmadım bile. Ve o evleniyor. Francesca ile, geçen yıl haziran ayında, benden ayrıldıktan iki ay sonra tanıştığı kızla.

Tanrım. Tekilaya ihtiyacım olacak.

"Tekilaya ihtiyacımız olacak," diyor Cara, kalkıp mutfağa doğru bar. giderken.

Daniel ile üniversitenin ilk yılında tanıştım. Aynı salonlarda ve bizim bloktaki herkesle birlikte yakın arkadaş olduk. İkinci dönem, sarhoş bir kostüm partisinde bunu ilk itiraf eden oydu. Ben çekirge kılığına girmiştım. O ise jambonlu peynirli sandviç kılığına girmişti. Dışarıda arkadaşlarımızla sohbet ediyorduk ve onlar yavaş yavaş uzaklaşıp sadece ikimiz kaldık. *High School Musical 2* hakkında konuşurken, bana olan duygularını birdenbire itiraf etti. O kadar şaşırdım ki, hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım. Sonra arkadaşlarımızdan biri bardan çıktı ve kapının yanındaki saksıya kustı, ben de onu eve götürmek zorunda kaldım.

Ondan sonra, uzun süre hiçbir şey olmadı. Arkadaşlarımız sürekli bu konuyu konuşuyorlardı. Bana onun benden gerçekten hoşlandığını söyleyip duruyorlardı, ama ben ikna olmamıştım. Biz çok farklıydık. O popüler, eğlenceli ve dışa dönük biriydi, partilerin neşe kaynağıydı, sürekli komik ve çılgın şeyler yapardı. Ben ise o kadar mantıklı ve güvenilir birisiydim ki, ilkokulda müdürüm bana okulun ilk öğrenci başkanı *olup* olmayacağımı sordu. Gururla okulun ilk öğrenci başkanı oldum.

Daniel ve ben çok farklıydık, ayrıca ben çok korkuyordum. Onunla arkadaş olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum. Bu arkadaşlığı korumak istiyordum. Grubumuzun değişmesini istemiyordum.

Bir gece, birkaç votka shot'tan sonra arkadaşlarıma, tamam, ondan hoşlandığımı itiraf ettim. Ve aynı gece o, arkadaş grubumuzdaki başka bir kızı öptü.

"Gördün mü?" diye haykırdım, eve vardığımızda ve iki ev arkadaşımınla derin ve anlamlı bir konuşma yapmak için boş küvete girdiğimde. "O beni *gerçekten* sevmiyor. Ciddi olarak sevmiyor."

Kafa karıştırıcı "birbirimizi gerçekten seviyor muyuz" hikayesi üçüncü sınıfa kadar devam etti, ta ki Cara'nın deyimiyle "kendimizi aşmaya" karar verip düzgün bir şekilde çıkmaya başlayana kadar. Ve her şey mükemmeldi. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk, çok iyi arkadaştık, bu yüzden ilişkimiz çok kolaydı. Daniel ve Sophie. Sophie ve Daniel. Herkes bunun olacağını biliyordu. Kaderimizde vardı. Arkadaş grubumuzda hiçbir şey değişmedi, sadece geceleri dışarı çıkmak

çok daha eğlenceli hale geldi, çünkü Daniel ve ben mantıksız bir şekilde kıskançlık yapmıyorduk ya da sürekli birbirimizin yanında olmak istemiyormuş gibi davranmıyorduk. Mezun olduktan sonra hepimiz Londra'ya taşındığımızda, mantıklı olmadığı için hemen birlikte yaşamaya başlamadık, ama o kadar çok zaman birlikte geçiriyorduk ki, kısa sürede ayrı yaşamak mantıklı olmaktan çıktı.

Onun gibi birini bulduğum için bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. O benim ruh ikizimdi. Beni her zaman güldürüyordu. Bekar arkadaşlarım flört etmekten ve birini bulmanın zorluğundan şikayet ettiklerinde kendimi suçlu hissediyordum. Bu kadar mutlu olmayı hak etmediğimi düşünüyordum.

Sonra, kendimizi aşip bir araya gelmemizden sekiz yıl sonra, o beni aştı.

Bunu hiç beklemiyordum. En utanç verici yanı da buydu. Hiçbir fikrim yoktu. O akşam beni kanepeye oturtup konuşana kadar hiçbir ipucu yoktu. Tamamen cahildim. Mutlu olduğumu sandığım bir ilişkide bu kadar kendini beğenmiş olmakla gerçek bir aptaldım.

Artık beni sevmediğini söyledi. Çok üzgün olduğunu söyledi.

"Başlıyoruz," diyor Cara, önüme limon dilimli bir shot koyup kendi shotını kaldırarak kadeh tokuşturuyor.

Shotlarımızı içtik ve boğazımdaki yanma hissi ve ardından gelen limonun ekşiliği yüzünden yüzümü buruşturdum.

"Nişanı biliyor muydun?" diye soruyorum, o koltuğuna otururken. "Jen ya da başka biri sana söyledi mi?"

Çok yakın olduğumuz için Cara, üniversitede beni birkaç kez ziyaret ettikten sonra, destek ekibim olarak gittiğim çoğu partiye de benimle birlikte gelerek arkadaş grubumun onursal üyesi oldu. Zaten çevremde önemli bir figür olan Cara, Daniel benden ayrıldıktan ve ortak arkadaşlarımızla ara sıra pub toplantılarında onu görmek zorunda kaldığımda vazgeçilmez birisi haline geldi. Jen gibi diğerleri tarafsız kalmak zorunda kalırken, Cara kesin olarak benim tarafımdaydı.

"Sophie, tabii ki bilmiyordum," diyor nazikçe. "Sana söyledim."

"Bir süredir nişanlı olmalılar. Ya da çok hızlı evleniyorlar. Bu kadar kısa sürede Belmond Manor'ı ayarlayabildiklerine inanamıyorum, orası en çok rağbet gören mekanlardan biri. Ama sanırım Şubat ayında evlenecekler, yani

yoğun sezon değil. Vaktin olduğunda Belmond Manor'ı google'da ara. Gerçekten çok güzel bir yer..." Sözlerim kesildi.

"Ama gerçekten, neden seni davet etti?" Cara hala kafası karışık bir şekilde soruyor. "Hiç mantıklı değil."

"Belki de üniversiteden tüm grubu davet edip beni davet etmemek haksızlık olur diye düşünmüştür. Benim dışlanmış hissetmemi istemezdi. O her zaman böyle düşünceliydi."

"Hadi ama! Sen otuz bir yaşındasın! Burası okul bahçesi değil."

"Şey, aklıma gelen tek neden bu. Biz her zaman iyi anlaşırdık. Ayrıldığımızdan beri üniversite grubumuzda işler eskisi gibi değil. Herkes için çok garip bir durum oldu. Belki de bunu değiştirmek ve aramızı düzeltmek istiyor. Belki de bizim, bilirsin, arkadaş olmamızı istiyor."

"Seni *düğününe* davet ederek mi? Sophie, eğer arkadaş kalmak isteseydi, seni Pizza Express'te falan akşam yemeğine davet ederdi. Ve belki de arkadaş kalmak isteseydi, sekiz yıllık bir ilişkisini bitirdikten sadece *iki ay* sonra başka biriyle birlikte olmazdı ve bir *yıl* sonra ona evlenme teklif etmezdi." Cara başını salladı, dudaklarını büzdü. "Umarım yakında ona rastlarım da suratına bir yumruk atarım."

Gülüyorum. "O zaman umarım ona rastlamazsın. O hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı."

"Ha!"

"Teknik olarak, yapmadı! Evet, hızlıydı, ama beni aldatmadı. Bak, Cara, endişelendiğini biliyorum ama ben iyi olacağım. İyi olacağımı biliyorum. Sadece... o zarfı açtığımda, sonunda atlattığımı sandığım tüm acılar bir anda geri geldi. Sekiz yılımı, sadece bir yıl sonra başka birine evlenme teklif eden birine harcadım. Bu arada, ben evde tek başıma oturmuş, yumurta kabuğu kaplamalı kaliteli mat zarflara ilgi duyuyorum. Ugh." Alnımı masaya dayıyorum. "Ben bir felaketim."

"Değilsin," diyor Cara, başımın üstüne hafifçe vurarak. "Ama zarf meselesini başka bir zaman konuşmalıyız."

"*Benim* neyim var?"

Masadan başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzüme bir bira altlığı yapışmış. Harika.

"*Tanrı aşkına!*" diye bağıyorum, Cara şefkatle onu çıkarmak için uzanırken. "Gördün mü? Berbat durumdayım. Pazartesi gecesi tekila içip, yüzüne bira altlığı yapışmış halde dolaşan biri!"

"Bu biraz abartılı bir ifade ve normalde pazartesi geceleri tekila içmezsin. Sen tanıdığım en mantıklı, her şeyi kontrol altında tutan kişisin. Kimse seni dağınık biri olarak tanımlamaz," diye beni teselli eder ve barmene iki shot daha getirmesi için işaret eder. "Bak, o davet acı bir şoktu. Cevap ver ve unut gitsin. Kariyerine odaklan. Şu anda çok başarılısın! Daniel sana hiç destek olmadı! Düğünlere olan sevgini nasıl alay ettiğini hatırlıyor musun? Hem de nazik bir şekilde değil, gerçekten kibirli bir şekilde? Ve şimdi bak! O olmadan, tutkunu kariyerine dönüştürdün."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Daniel'ın düğün davetiyesi seni yolundan saptırmaz. Onunla olduğundan çok daha mutlu olduğunu biliyorum."

Barmen shotları ve limon dilimlerini getirir. Kadehlerimizi tokuşturur, içkiyi bir dikişte içer ve masaya geri koyarız.

"Evet, felaket olan özel hayatım yerine işime odaklanmam gerekiyor. Gelinlere ihtiyacım var, gelinlerin de bana ihtiyacı var."

"Kesinlikle ihtiyaçları var. Şu anda üzerinde çalıştığın eğlenceli bir düğün var mı?"

"Hepsi kendi tarzında harika," diyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Ama önüme çıkacak bir sonraki büyük projeyi de yapabilirim."

"Çok meşgul olduğunu sanıyordum."

"Düğün sezonu sona ermek üzere. Önümüzdeki birkaç ay içinde birkaç tane var ama çok fazla değil. Daniel ve onun şık kız arkadaşını kafamdan tamamen silmem gerekiyor. Düşünmeye hiç zamanım olmasa iyi olur," diyorum kararlı bir şekilde.

"Şeyi deneyebilirsin... bilmiyorum... randevulara çıkmak gibi?" Cara sinsi bir gülümsemeyle diyor. "Uzun zamandır yapmadın. Biraz zaman alabilir

zaman alır ve mükemmel bir dikkat dağıtıcı olur."

"Zamanımı, çiftleri yansıtan mükemmel peçete rengini seçmelerine yardımcı olarak geçirmeyi tercih ederim."

"En son ne zaman seks yaptın?"

İçecek menüsüne dalmış gibi yapıyorum.

"Sophie?" diye ısrar ediyor. "Daniel'dan ayrıldığından beri seks yaptın mı?"

"Çok meşguldüm..."

"Yani bir yıldan fazla oldu, ha."

"Hey! O kadar da kötü değil," diyorum ve ona bira altlığını fırlatıyorum. "Meşgulüm. Ve sekiz yıl birlikteydik! Hayatıma devam etmek ve başka biriyle yatmak kolay olmadı. Belli ki o bunu o kadar da zor bulmamış."

"Mike'ın seninle iyi anlaşacağını düşündüğüm bir iş arkadaşı var," diyor ve bira altlığını masanın üzerinden bana geri atıyor. "Yakışıklı ve köpekleri seviyor."

"Bir kız daha ne isteyebilir ki? Düşüneceğim ama, dürüst olmak gerekirse, şimdilik iyiyim."

"Haklısın." Kadehini kaldırdı. "Bize! Şimdilik iyi olmamıza."

Kadehimi onun kadehine çarptım. "Şerefe."

"Ve başka ne var biliyor musun?" diyor, biraz fazla yüksek sesle. "Daniel ve onun yumurta kabuğu davetiyesi ya da her ne diyorsan onu siktir et. Sesi çok gürültülüydü ve saçları hep aptalcaydı."

Kahkahayı bastım. Barda bir saat daha kalıp şarap içip Daniel'ın kusurlarını konuştuk, ta ki pazartesi gecesi olduğunu ve eve gitmemiz gerektiğini hatırlayana kadar. Balham'a giden metroya binmeden önce Cara'ya sıkıca sarıldım ve ihtiyacım olduğunda yanımda olduğu için teşekkür ettim.

"Sorun değil, en sevdiğim kuzenim," diye mırıldanarak Central hattına doğru yöneldi. "Ve unutma, kendini üzölmeye bırak, sonra cevap ver, hayır de ve unut gitsin. Şu an için iyisin, unutma."

Bu iyi bir tavsiye. Bu gece kendimi üzölmeye bırakmalıyım, yarın ise hayatıma devam edeceğim. Cevap vereceğim ve bu olayın hiç yaşanmadığını unutacağım.

Eve gelip kanepeye çöküyorum. Aradığım şarkıyı bulana kadar telefonumdaki çeşitli çalma listelerini kaydırıp oynat düğmesine basıyorum. Katy Perry'nin "The One That Got Away" şarkısı Bluetooth hoparlörlerimden yüksek sesle çalmaya başlıyor. "Ha" diye bir ses çıkarıyorum. Cara'ya, aşk ve kayıp hakkında yazılmış onca harika şarkı varken bu şarkıyı dinlemek için seçtiğimi söylediğimde çok komik bulacak.

Sonra çantamdan davetiyeyi çıkarır, göğsüme sıkıca bastırır ve gözlerimi kapatarak yanaklarımdan yaşlar süzülür.

SALI, 8:00 TELEFON ÇALİYOR.

BEN: Alo?

TIMMY: Sophie? Ben Timmy. Neden sesin bu kadar kısık? BEN:

Üzgünüm, gece geç saatlere kadar çalıştım.

TIMMY: Çalışıyor

musun? BEN:

Tabii.

TIMMY: Şimdi konuşmak için uygun mu? Bir tavsiyeye ihtiyacım var.

BEN: Her zaman uygunum. Ben senin nedimenim! Bunun için buradayım. Nasıl yardımcı olabilirim?

TIMMY: Sandalyeler hakkında düşünüyordum.

BEN: Hangi sandalyeler? Tören mi, resepsiyon mu? TIMMY: Tören. Bir fikrim var.

BEN: Anlat bakalım.

TIMMY: Hayal et... Gri. Şifon. Kuşaklar.

(*Duraklama*)

TIMMY: Ne dersin? BEN: Harika.

TIMMY: Gerçekten mi?

BEN: Evet. Mükemmel. Ne tür bir sandalye hayal ediyorsun?

TIMMY: Farklı türleri mi var?

BEN: Evet, istediğinizi seçebilirsiniz. Mekan çeşitli seçenekler sunuyor. Bir öneride bulunabilir miyim?

TIMMY: Söyle bakalım.

BEN: Chiavari. Geleneksel, zarif, biraz rustik ve gri kuşakıyla şık görünecek.

TIMMY: Google'da arayayım, bekle...

(Duraklama)

TIMMY: Aman Tanrım. Bayıldım.

BEN: Bence sana ve istediğin havaya çok yakışıyor.

TIMMY: Sen bir dahisin.

BEN: Hayır, sadece işimi yapıyorum.

TIMMY: Chiavari, ha? Sandalyelerin bu kadar önemli olduğunu kim bilebilirdi? Sen en iyisisin. Düğün hediyeleri konusunda da yakında seninle iletişime geçeceğim.

BEN: Sabırsızlıkla bekliyorum. İyi günler!

TIMMY: Sana da. Oh, Sophie?

BEN: Evet?

TIMMY: Sert kahve, ibuprofen ve Hula Hoops, tatlım. Öğlene kadar akşamdan kalma hali geçecek.

BEN: Ben...

BEEEEEEEEEP

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Timmy telefonu kapattığı anda kapımın zili çaldı.

İnleyerek yorganı başımın üzerine çekiyorum. Postacı bir şey teslim etmeye gelmiştir ve umarım binadaki başka bir daireye bırakır da ben daha sonra gidip alırım. *Neden* pazartesi gecesi bu kadar çok içmeye karar verdim ki? Aklım neredeydi? Ve *tekila*. Cara'yı öldüreceğim. Hâlâ yirmili yaşlarda olduğumuzu mu sanıyor? O shotlar gerçekten gerekli miydi? Neden biz...

Ah, evet. Daniel'ın düğün davetiyesi. Sebep bu.

Sanırım kusacağım.

Birkaç saniye sonra zil tekrar çalar ve ben hala cevap vermediğim için birkaç kez daha çalar. Bunun sadece panik halindeki çılgın bir gelin olabileceğini anlayarak, bacaklarımı yataktan kaydırıp otururum ve alnımdan karışık saçlarımı geriye doğru iterim. Kapının arkasından sabahlığımı alıp giydim ve kafamda hızlıca "çok hasta olduğum için böyle görünüyorum" cümlesini oluşturarak, karşılaştığım geline söylemeye hazırlandım, umarım beni çok profesyonel olmayan biri olarak görmezler.

"Alo?" diye interkomdan sesleniyorum.

"Sophie? Tanrım, sen misin? Sesin *berbat*! Sesine ne oldu? Akşamdan kalma mısın? Salı günü mü? Bu yüzden mi kapıya gelmen bu kadar uzun sürdü? Öldüğünü sandım!"

Gözlerimi kapatıyorum, başımdaki ağrı birdenbire eskisinden çok daha keskin hale geliyor. "Anne. Merhaba."

"Beni içeri alacak mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye mırıldanarak düğmeye basıyorum ve hazırlık olarak ön kapımın mandalını açık bırakıyorum.

Mutfağa geçip su ısıtıcısını doldurmaya başlıyorum. Daireye girmeden önce merdivenlerden çıkarken konuşmasını duyuyorum,

sesi binanın duvarlarında yankılanıyor. Su ısıtıcısını bir kenara koyuyorum, şu anda ağrı kesicilere çok daha fazla ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Duvarlar neden bu kadar dağınık? Bu halı da iyice süpürülmesi lazım. Bu binada köpek mi yaşıyor? Her yer tüylerle dolu! Bu koku da ne? Sanki deniz yosunu gibi."

Daireye girer girmez, mutfakta parasetamolü tutarken beni görür. "Ne oldu?" diye sorar, ceketini ve çantasını askıya asarken gözleri büyür. "Soyuldun mu?"

"Ne?" Parasetamolü alıp bir yudum su içiyorum. "Neden soyulduğumu düşündün? Daire dağınık değil ki."

"Hayır, ama berbat görünüyorsun!"

"Ve sen doğal olarak soyulduğum sonucuna varıyorsun."

"Sophie, bir şeyler oldu. Bugün Salı ve sen sanki yarın yokmuş gibi hapları yutuyorsun! Umarım bunu her gün yapmıyorsundur?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Sadece başım ağrıyor anne. Uyuşturucu bağımlısı değilim."

Mutfağa gidip su ısıtıcısını açar, sonra dolaptan iki fincan alır. "O zaman akşamdan kalmasın?"

"Hastayım."

Kaşlarını kaldırıyor ve otuzlu yaşlarında olsan bile sadece ebeveynlerin bakabileceği bir bakış atıyor. "Gerçekten hasta mısın?"

"Teknik olarak, evet."

"Alkolden mi?"

"Detayların önemi var mı? Hastayım, hepsi bu."

"Randevun muydu?" diye sorar, iki çay poşetini fincanlara özenle yerleştirirken. Annem her şeyi çok özenle yapar, çay yapmak gibi gündelik işlerde bile.

"Bir bakıma öyle. Cara ile randevum vardı."

"Pazartesi gecesi neden Cara ile dışarı çıktın?" "Bir saniye. Sen neden buradasın?"

"Ne kadar nazıksın!"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum, gözlerimi devirerek—bu acı veriyor. "Seni görmek çok güzel anne, ama

"Brunch'ımızı unuttun."

"Brunch'ımızı unuttun."

Kaşlarımı çatıp yanından geçip yatak odasına gidip telefonumu bulup takvimimi kontrol ettim. Tabii ki haklıydı. Bugün brunch yapmayı planlamıştık. Mutfak kapısında durdum. "Anne, saat sabah sekiz buçuk."

"Evet?" diyor, kaynar su dökerken.

"Brunch'ın anlamını biliyor musun? Kahvaltı ve öğle yemeğinin

birleştirilmiş hali."

"Doğru."

Ona bakıyorum. "Peki neden buradasın?" diye soruyorum, parasetamolün etkisini göstermesini umarak.

Buzdolabından sütü çıkarırken alnı kırışır. "Brunch için buluşalım demiştin. Ben de buradayım."

Başım zaten ağrııyor olsaydı, duvara vururdum.

"Evet! Ama brunch saat sekiz buçukta olmaz! O saatte kahvaltı olur!"

"Her şey çok kafa karıştırıcı," diyor, abartılı bir iç çekişle. bana çayımı uzattı. "Her neyse, şimdi buradayım."

Bu savaşı sürdürmenin bir anlamı yok. Zaten kaybettim. Bu durum o kadar anneme benziyor ki, gerçekten daha iyi hazırlanmalıydım. Organizasyon becerilerimin annemin ailesinden geldiğine şüphe yok. Babam ise tam tersi, kafası bulutlarda, her şeyi kaybeder, nerede olması gerektiğini asla tam olarak bilmez ama yol boyunca keyifli vakit geçirir. Annem ise, renk kodlu birkaç ajandası vardır ve hiçbir şeye zamanında yetişmemek için büyük çaba sarf eder. Bunun yerine, her zaman erken gelir. Bu durumda, birkaç saat erken.

Bir yıl önce emekli olmadan önce, annem televizyon ünlülerinin halkla ilişkilerinde çalışıyordu ve kötü basın sonuçlarıyla verimli bir şekilde başa çıkmaya o kadar alışmıştı ki, karşılaştığı her türlü hayatın aksiliklerinde çözüm ve fırsatlar bulma konusunda ustaydı. Akıllı, meşgul ve pratik biridir ve sanki bir sonraki sorun daha ortaya çıkmadan onu en iyi şekilde nasıl çözeceğini düşünüyormuş gibi, her zaman düşünceli bir ifadeye sahiptir. Böylesine mantıklı bir anneye sahip olmak çoğunlukla iyi bir şeydir, özellikle de işler ters gittiğinde sizi doğru yola yönlendirebilir, ancak bu durum bazen oldukça yoğun da olabilir.

Onunla konuştuktan sonra her zaman yorgun hissederim.

"Ee, soruma cevap verecek misin?" der ve salona geçip kanepeye oturur.

Neyse ki dün burada süpürgeyle temizlik yapmışım, yoksa bir yorum yapacaktı. Putney'deki evi her zaman düzenlidir, her şey olması gerektiği yerdedir. Babam, onun tepkisini görmek için bilerek bardak altlıklarını yerinden oynatmayı sever: "Al bakalım, güzel bir fincan çayı... Dur bir dakika! Bu masada olması gereken bardak altlığı nerede? Nasıl oldu bu... Ah, işte burada! Şuradaki masanın üzerinde! Bu nasıl oldu? Ben taşımış olmalıyım. Neyse, al bakalım canım, doğru bardak altlığı üzerinde güzel bir fincan çay."

Bunu haftada en az iki kez yapıyor ve annem hala eşyaların nasıl hareket ettiğini anlamıyor.

"Hangi soru buydu?" diye soruyorum.

"Sen ve Cara neden pazartesi gecesi dışarıda içki içiyordunuz? Bu size göre bir şey değil."

Eninde sonunda ona söylemek zorundayım. Davetiyenin nerede olduğunu odada ararken, annemin arkasındaki kanepenin kenarından çıktığını görüyorum. Evet, dün gece hüzünlü pop şarkıları dinlerken elimde tutuyordum. Tanrım, ne kadar trajik biriyim.

"İşte bu yüzden." Davetiyeyi ona uzattım. "Duşa gireceğim. Bu sabah yapmam gereken yüzlerce iş var."

"Ah, Sophie," diyor üzgün bir şekilde, davetiyeyi okurken.

"Ben iyiyim. Gerçekten," diyorum, olabildiğince neşeli bir sesle, banyoya doğru ilerlerken. "Dün gece Cara'ya içimi dökmem gerekiyordu, şimdi ise bunu unutmaya hazırım."

Kapıyı kilitlerim ve banyo aynasında kendime bir bakarım. *Berbat* görünüyorum ve anında kendimden utanırım. Daniel'in, onu unuttuğum halde üzerimde bu etkiyi yaratmasına izin verdiğim için utanır ve sinirlenirim. Alarmım çaldığında uyuyakalmasına, yapacak çok işim varken sorumsuzca akşamdan kalma olmama ve hayatımda başarısız olduğumu hissetmeme neden olmasına izin vermişimdir.

Bununla birlikte, aynaya baktığımda dün gece bir gözümün makyajını sildiğini fark ettim, iki gözüm olduğunu tamamen unutmuşum.

"Kendine gel," diyorum ve duşu açıyorum. "Sen bundan daha iyisin."

Davete cevap vereceğim, unutacağım ve hayatıma devam edeceğim. Evet. Doğru. Al sana, Daniel. Senin aptal düşününe, aptal mükemmel davetiyelerine ve aptal dört çeşitlik lüks yemek menüsü olan aptal rüya mekanına katılmayacağım. Bunun yerine *harika* bir şey yapacağım. Daniel'ın benden asla beklemeyeceği bir şey. Çılgınca bir şey. Cesur ve farklı bir şey. Tamamen sıra dışı bir şey. İnsanları "Vay canına!" dedirtecek etkileyici bir şey.

Şey gibi... paraşütle atlama! Neden olmasın? Kendimi uçaktan atacağım. Bunu yapabilirim. Daniel'ın düğün günü için rezervasyon yaptıracağım.

O zaman, ortak arkadaşlarımızdan birine düşününe neden gelemeyeceğimi sorarsa, onlar da "Sophie mi? Evet, paraşütle atlayış yapıyor" diye cevap verecekler.

BOOM. Al sana, Daniel.

Sonra o da "Ne? Sophie paraşütle atlayış mı yapıyor? Bu çok cesurca, çılgınca ve harika! Onu çok yanlış anlamışım. Onu hak etmedim. Beni asla geri istemez." diyecek.

Ve konuştuğu kişi de "Hayır dostum, istemez" diyecektir.

Güçlenmiş hissederek duşa giriyorum. Duşumu bitirdiğimde, işe gitmeye ve kendime acımayı bırakmaya hazırım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Annem, odamdan giyinip çıkıp e-postalarımı kontrol ederken dikkatlice soruyor.

"Neyi konuşmak?"

"Daveti."

"Teşekkürler anne, ama bu konu hakkında zaten yeterince konuştum. Nerede? Masama koyayım, bugün içinde cevap veririm."

"Uh-huh." Yavaşça başını sallayarak davetiyeyi uzattı.

Gülümseyerek alıyorum. "Sorun yok anne. Hayır diyeceğim."

"Ah." Omuzları gevşer. "Eh, doğru karar. Seni davet etmemeliydi. Çok acımasızca bir davranış."

"Acımasızlık yapmak istediğini sanmıyorum." Gülerek, "Bence nazik olmaya çalışıyordu."

"Bu yüzden moralini bozma. O olmadan daha iyisin."

"Sanırım öyle."

"Hayatında yapacak çok şey var. Geçmişi dert edecek vaktin yok."

"Aynen öyle."

"O her zaman senden faydalanıyordu. Sana bağımlıydı. Babam ve ben onu hiç sevmedik."

"Tabii."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" "Bir Bloody Mary mi?"

"Seni şımartacak biri! Heyecanlanacak biri. Çok çalışıyorsun! Seçtiğin harika kariyer yolunu tamamen destekliyorum," diye vurgular, "ama Daniel'in düşünüyüyle uğraşırken sürekli düşünlerle çevrili olmanın pek sağlıklı olmayabileceğinin biraz farkındayım."

"Sorun yok anne," diye onu sakinleştiriyorum. "Ben öyle görmüyorum. Bu düşünler benim işim."

"Geçen gün, bire bir değil, gruplar için randevular düzenleyen yeni bir şirket hakkında bir haber okudum. Bu şekilde, eşleştirildiğin grupta kimseyle tanışmasan bile, arkadaşlarınla birlikte gidip iyi vakit geçirebilirsin."

"Anne," diye inlerim, "lütfen, flört tavsiyeleri verme."

"Hayatta böyle bir şey yapmam," der, şok olmuş gibi. "Sadece, yakışıklı bir genç adam tarafından şımartılacağın eğlenceli bir geceyi hak ettiğini söylüyorum."

Ebeveynlerim flört konusunda pek ısrarcı değiller. Annem her zaman kariyerime ve maddi durumuma daha çok ilgi göstermiştir ve ben de ona kolay bir hayat yaşatmadım, birkaç yıl asistanlık yaptıktan sonra nedime olarak çalışmaya başlayacağımı söyledim. Otuz yaşında birdenbire tekrar bekar kalmam, buna kıyasla onları hiç rahatsız etmedi.

"Daniel'in davranışlarını anlayamıyorum," diye devam ediyor. "Ama belki de buna olumlu bir yön verebiliriz. Belki de bu, yeniden flört etmeye başlaman için ihtiyacın olan motivasyondur. Tabii hazır olduğunda. Bilirsin, kim kimdir görmek için."

Gülümsemeden edemiyorum. "Teşekkürler anne. Düşüneceğim. Ve bu garip konuşma doğal bir şekilde sona erdiğine göre, brunch'a gitmeden önce yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri ve düzenlemem gereken e-postalar var."

Ellerini kaldırıyor. "Sana engel olmayacağım. Ben sadece..." Odaya göz gezdiriyor, gözleri sehpanın üzerindeki gelinlik dergileri yığınının takılıyor. "...biraz okuyabilirim. Belki düğünlerinden birinde sana yardım edebilirim."

Onu mutlu bir şekilde *Bridal* dergisinin son sayısını karıştırırken bırakıp ofisime (dolabıma) giriyorum. Kumaşlarla ilgili bir e-postayı yanıtlarken annem ortaya çıkıyor.

"Sakin bana şimdiden sıkıldın deme. Cidden anne, en erken saat 10'dan önce brunch siparişi veremezsin."

"Bak!" diye bağırarak dergiyi yüzüme doğru uzatıyor. Dergi, nişan duyurularının olduğu sayfada açılmış.

"Ne?"

"Meade Markizinin kızı nişanlandı!"

"Evet, Leydi Cordelia," diyorum, Londra'da şık bir etkinlikte nişanlısının yanında duran, sol elinde kocaman bir elmas parıldayan resmine bakarak. "Bunu geçen hafta gördüm."

"Bunu bilmediğime inanamıyorum!"

Annemin işimi bölerek bana bir ünlünün nişanlandığını söylemesinden pek hoşlanmasam da, neden bu kadar heyecanlandığını anlıyorum.

Lady Cordelia Swann, ebeveynlerden gençlere kadar her neslin bildiği, herkesin tanıdığı isimlerden biri. İngiltere'nin en eski, en aristokrat ve en zengin ailelerinden birinin tek kızı olan Lady Cordelia, iki yaşından beri sosyete sayfalarında yer alıyor. Okulumdaki kızlar ona ve en yakın arkadaşı Lady Annabel Porthouse'a takıntılıydı. Onlar bizim yaşımızdaydı ve her zaman en havalı partilere giderlerdi, ünlü erkek arkadaşları vardı ve en iyi tasarımcıların kıyafetlerini giyerlerdi. Lady Cordelia'nın annesi, markizle evlenmeden önce 60'lı yıllarda mankenlik yapmış ve sosyete hayatı yaşamıştı. Lady Cordelia, son birkaç yıldır kamuoyunun gözünden biraz uzaklaşmış, yaşlandıkça daha özel bir hayat sürmeye başlamıştı, ancak Swann ailesi hâlâ çok tanınır.

Hatta Lady Cordelia'nın hayatı hakkında, yirmili yaşlarında ünlü bir rock yıldızı ile Chelsea'deki evinde yaşadığı döneme odaklanan bir TV filmi bile çekildi. Filmin adı *Lady Cordelia Swann: The Wild Years* idi. Adından da anlaşılacağı gibi, oldukça iyiydi.

"Bu yüzyılın düğünü olacak," diye devam ediyor annem, bana umutla bakarak. "Bu yüzden ilgileneceğini düşündüm. Lady Cordelia Swann'a mektup yazıp hizmetlerini sunmalısın."

"Ne? Saçmalama. Ülkedeki en pahalı düğün organizatörünü tutacaktır."

"O zaman aptalın teki. Bu iş için en uygun kişi sensin."

"Bir annenin söyleyeceği tipik bir şey." Ona gülümsüyorum. "Ama yine de teşekkürler."

Dergiyi geri alır ve uzun bir nefes verir. "Yazık. Böyle bir düğünde çalışmayı bir düşün."

"Evet," diyorum ve e-postama geri dönüyorum. "Düşünsene."

WhatsApp Grubu "Clare'in Bekarlığa Veda Partisi"

Herkese merhaba! Birkaç hafta sonra Clare'in bekarlığa veda partisini hepinizle birlikte kutlayacağımız için çok heyecanlıyım! Vaktiniz olduğunda lütfen bu bağlantıya tıklayın ve menü seçimlerinizi ve Cumartesi gecesi yemeği için herhangi bir diyet gereksiniminizi doldurur musunuz? Teşekkürler! Ve Clare'in RAVE olmasını istediğini hatırlatmak isterim, bu yüzden lütfen parlak renkli kıyafetler getirin, ben de ışık çubukları ve bol miktarda neon yüz boyası getireceğim! Çok teşekkürler xxx
<http://marcosrestaurantbrighton.co.uk/>

Jessica

Heyecan verici! Glutensiz besleniyorum, umarım sorun olmaz!

Hiç sorun değil!

Sadece o bağlantıyı doldurun. ☺

Corinne

OMG SABIRSIZLANIYORUM! Vegan seçeneği var mı?

Tabii ki! Bu bağlantıyı takip ederseniz tüm seçenekleri görebilirsiniz.

Rachel

EEEEEEEE!! Woop woop! Çok heyecanlıyım!

Kıyafet kuralı nedir, sorabilir miyim? Özel kıyafetler giymemiz gerekiyor mu?

Ben de çok heyecanlıyım! Evet, tema RAVE, bu yüzden lütfen parlak renkli kıyafetler giyin! 😊

Fran

Harika!! OMG neon yüz boyası getireyim mi?

Bu teklifin çok hoş, ama gerek yok. Merak etme, neon yüz boyası hazır!

Rachel

O parlayan çubukları mutlaka almalıyız!

Harika fikir! Onları hazırladım bile.

Sarah

EVET, çok heyecanlıyım.

Deniz ürünleri yemiyorum, sorun olmazsa!

Tabii ki, sorun değil! Bağlantıyı takip ettiğinizde diyet gereksinimlerinizi mutlaka belirtin.

Sarah

Alerjim falan yok, sadece sevmiyorum. 😊

Ah, sorun değil! Menüde başka birçok lezzetli seçenek var ve sanırım sadece bir tane deniz ürünü seçeneği var, o yüzden bağlantıya tıkladığınızda bir göz atın linki tıklayın ve ne düşündüğünüzü görün

Mandy

Bu MUHTEŞEM olacak!

Lütfen biftek ve patates kızartması alabilir miyim?

Tabii ki! Bağlantıya tıkladıktan sonra bu seçeneği seçerseniz, her şey hallolur. 😊

Naomi

Seçimimi yaptım, düzenlediğiniz için çok
teşekkürler! Yemek için ne giymeliyiz?
Siyah kravat mı, yoksa başka bir şey mi?

Doldurduğunuz için teşekkürler!
Cumartesi gecesinin teması RAVE, bu
yüzden lütfen renkli kıyafetler giyin.

Holly

Sabırsızlanıyorum, işler şu anda çok kötü, bu yüzden
kaçmam lazım! Harika bir tema, neon yüz boyası falan
almamı ister misin?
Yoksa o tarz bir şey mi?

Çok teşekkürler ama merak etme, neon
yüz boyası hazır!

Jenna

Zorluk çıkardığım için çok üzgünüm ama şu anda
Vejetaryenim ve süt ürünleri de yiyemiyorum! ÜZGÜNÜM!

Bu hiç sorun değil! Bağlantıdan
vejetaryen seçeneklerden birini seçebilir
seçebilir ve beslenme gereksinimlerine süt
ürünleri eklemeyebilirsiniz.

Anna

Bunu sabırsızlıkla bekliyorum! Renkli kıyafetler dediğinizde
söylediğinizde, sarı bir elbise uygun olur mu? Üzgünüm, elimde sadece o var!

Harika olur!
Sarı bir elbise mükemmel olur!

Carey

Partiye geç kaldığım için üzgünüm,
birkaç mesajı kaçırmışım!
Peki, bir tema var mı?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nisha Sharma ve Luke Forde'nin düğününe davetlisiniz.

25 Eylül 2021

"Lanet olsun," diye fısıldadı Nisha, ellerinde ve kollarında bulunan karmaşık kına desenlerini incelerken. "Hiçbir yerde bulamıyorum."

"Neyi bulamıyorsun?" diye soruyorum, sarı'mın omzumun üzerine düzgünce yerleştirildiğinden ve yakın zamanda çözülmeyeceğinden emin olarak.

"Luke'un baş harfleri," diyor ve ellerini ters çevirip diğer tarafını inceliyor. "Desenin içinde gizli olmaları gerekiyordu."

"Gizli olmaları gerekiyorsa, bulamaman iyi bir şey değil mi?" Onun cildini süsleyen oymalı desenlere hayranlıkla bakarak gülümsüyorum.

"Sayılır." Diye iç geçirir ve dirseklerinin etrafını kontrol etmek için kollarını kaldırır. "Damat, düğün gecesinde baş harfleri bulmak zorunda. Bulamazsa, geleneklere göre evliliğimiz boyunca üstünlük bende olacak." Bana yaramazca sırıttı. "Nerede olduklarını bilmek istiyorum, böylece o kısmımı ondan saklamak için elimden geleni yapabilirim. Evlilik hayatımıza, Kader'in üstünlüğü ona verdiğini düşünerek başlamasını istemiyorum."

Ona gülerek başımı sallıyorum. "Belki ayaklarının üzerindeki kınada saklıdır." "

"Hayır, kesinlikle ellerimde veya kollarımda bir yerdeler," diyor kararlı bir şekilde, kollarını yanlarına indirerek, bilezikleri bileklerine kadar sallanıyor. "Ben bulmadan önce o bulmasa iyi olur. Bulursa çok kızarım."

Nisha ile çalışmak hayatımın en güzel düğün deneyimlerinden biri oldu. Kent'teki büyük bir otelde geleneksel Hindu töreniyle Anglo-Hint füzyon düğünü yapıyor.

Birkaç ay önce, her iki kültürün en önemli geleneklerini bir araya getirmenin baskısı altında panik halindeyken benim web siteme rastladı, ancak kontrolü elinde tutmak ve her iki ailenin de kontrolü ele geçirmesine izin vermemek istiyordu. Nişanlısı Luke sevimli ama utangaç ve dağınık biriydi ve pek bir katkı sağlamıyordu, bu yüzden zaten çok meşgul bir doktor olan Nisha planlamanın çoğunu üstlenmişti.

Bana daha önce, tıp okuduğu dönemden kalma küçük bir yakın arkadaş grubu olduğunu, ancak ikisinin yurtdışında yaşadığını ve diğerinin bir pratisyen hekim ve iki çocuk annesi olduğunu, bu nedenle Nisha'nın onu düğün işleriyle uğraştırmak istemediğini açıklamıştı. Beni, iyi bir arkadaş ve meslektaşısı olan Louise rolünü oynamam için tuttu. Herkesin bildiği kadarıyla, ben bir hastane yöneticisiyim. Birlikte, bugüne kadar onun yapılacaklar listesini tamamladık.

Kutlamalar dün Nisha'nın evinde mehndi partisiyle başladı: tüm kadınlar bir araya geldi ve bir kına sanatçısı gelin ve misafirleri için desenler yaptı. Saatlerce Nisha ve ailesine, şömine rafları ve renkli masa örtüleriyle kaplı diğer yüzeyleri parıldayan ışıklar ve parlak çiçek aranjmanlarıyla süslemelerine yardım ettim. Oturma odasındaki desenli halıların üzerine neon renkli yastıklar serpiştirilmişti ve ben de annesine duvarlar ve pencereler boyunca parlak pembe, mor ve mavi perdeler asmasına yardım ettim. Bahçedeki ağaçlara rüya yakalayıcılar ve çay ışıkları kavanozları asarken kollarımda karıncalanma hissettim, ama herkes geldiğinde muhteşem görünüyordu.

Müzik, eğlence ve bol miktarda yemek vardı ve her şey mükemmel gitti, ancak Nisha, kına sanatçısını kıpır kıpır davranarak sinirlendirdi. Gelin, cildine karmaşık ve sembolik desenler çizilirken uzun süre hareketsiz oturmak zorundaydı, ancak Nisha, gelen herkesi selamlamak için sürekli kalkmak istiyordu.

Nisha kapıdan birinin girdiğini her gördüğünde sanatçı, yüzü öfkeden o kadar buruşmuş ki neredeyse hatları kaybolmuş bir halde, "Kıpırdama!" diye bağııyordu. "*Kıpırdama!*"

O akşam, dans ve şarkıların olduğu, bir ara flash mob'un da yapıldığı, mini bir düğün gibi olan *sangeet* vardı.

aynı dansı öğrenmişti ve büyükannesi bile diğerleriyle birlikte kalçalarını ve kollarını sallıyordu.

Bugün Nisha, ağır kırmızı ve altın işlemeli gelinlik *lehenga'sıyla* ve baştan aşağı parıldayan altın takılarla her zamankinden daha güzel görünüyor. Başından beri geleneksel kırmızı ve altın gelinlik giymek istediğini biliyordu, ama hayalindeki görünümü bulmak için yedi dükkân gezmek zorunda kaldık.

Bu sabah saat altı da beni kenara çekip bana bir çift güzel altın sallantılı küpe hediye etti. Orada olmak benim işim olduğu için bana bir şey vermemesi gerektiğini söyledim ama o gözlerime bakıp ellerimi tuttu ve şöyle dedi: "Sophie, bugün her an sana ihtiyacım olacak ve şimdiden çok minnettarım. Çünkü hayatımda hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım."

Gülmeye başladım ama kusacak gibi görüldüğünde durdum ve onu hızla tuvalete götürdüm.

Bu sabah saat yedide başlayan *haldi* törenini atlattığına gerçekten şaşırdım. Bu törende, aile ve arkadaşları ona ve Luke'a zerdeçal macunu sürdüler.

"Çok ciddi görünüyor," dedi teyzelerinden biri sevgiyle, biri Nisha'nın elmacık kemiklerine zerdeçal sürerken. "Evliliğine hazırlanırken sakın ve düşünceli."

Kabul ettim, Nisha'nın önceki gece içtiği şarabı kusmamaya konsantre olduğu için bu kadar hareketsiz ve gergin olduğunu açıklamamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Luke ise, macun yüzüne ve gövdesine sürüldükçe dehşete kapılmış görünüyor. "Yanması normal mi?" diye fısıldadı bana, göğsüne ve karnına daha fazla macun sürülürken.

Nisha'nın düğün törenine gitmeden önce aynada çarpıcı göz makyajını son bir kez kontrol ettiğini görünce, birkaç saat önce düğünü ertelememi ve onu yorganın altında bir fincan çay ile *Grey's Anatomy'nin* eski bölümlerini izlemesine izin vermemi yalvardığını asla tahmin edemezsiniz.

Nisha'nın kardeşi kapıda belirir. "Araba geldi!" Bize onu takip etmemizi işaret eder. "Hadi!"

Nisha bana bir bakış atıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Düğün hazırlıkları boyunca, golf arabasıyla düğününe götürülmekle ilgili bana pek çok komik yorumda bulundu: "Bentley değil Sophie, Rolls-Royce değil. *Araba* bile değil. Düğünüme *golf arabasıyla* gidiyorum. En yüksek hızı saatte 15 mil!" Bu tuhaf bir şekilde, günün en heyecanlandığım kısımlarından biri haline geldi.

Sonunda kapıdan çıktığımızda, süslenmiş araba bizi karşılıyor. Elimi tutuyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Başka bir şeyle gelmek ister miyim ki?"

Kesinlikle katılıyorum. Bu, gördüğüm en havalı ulaşım aracı. Ben de bir tane istiyorum.

Törenin yapılacağı otele vardığımızda, Luke'un gelmesi gereken beyaz atla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Daha önce hiç ata binmemişti ve bunu konuştuğumuzda gerçekten çok korkmuştu.

"Merak etme, bir şey olmaz," dedi Nisha'nın babası, sırtını okşayarak. "Ben düğünüme fil üzerinde geldim ve sana şunu söyleyeyim, filler çok büyüktür. Atlardan çok daha büyüktür."

"Damada eşlik edecek kaplan bulamamamız ne yazık," dedi Nisha'nın annesi kocasına. "Bu çok güzel olurdu."

"Sana söyledim," diye cevapladı kocası sinirli bir şekilde, "kaplan yoktu!"

"At da iyidir." Luke gözlerini genişleterek yutkundu. "Atla da sorun yok."

Aslında, şarkı söyleyen aile üyeleri ve davul çalanların gürültülü geçit töreni damadın yaklaştığını haber verirken, Luke yakışıklı beyaz atının üzerinde çok rahat görünüyor ve görkemli girişinin her anını seviyor gibi. Sonunda onu indirmek biraz zaman alıyor ama sonunda atından atlayıp asil atının boynuna bir okşama atıyor. "Teşekkürler, eski dostum."

Nisha'ya, Luke'un bir sonraki doğum gününde ona binicilik dersleri vermesini önermeyi aklımın bir köşesine yazıyorum.

O bize doğru gelirken, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak, müstakbel kayınvalidesi gururla öncülük ederken

önünde gururla yürüyen kayınvalidesini izlerken gülüyorum.

Birkaç saat sonra, dans etmekten ayaklarım ağrıyor ve gülümsemekten çenem ağrıyor. Dublin'den gelen Luke'un İrlandalı kuzeni Hugh, Nisha'nın babasına dans yarışması teklif ettiğinde, üç yüz kişilik kalabalığın büyük sevincine, bu meydan okumayı hemen kabul ettiğinde, hiç bu kadar gülmemiştim. Hugh, Hint müziğinin ritmine göre İrlanda dansı yapmaya çalışırken, Nisha'nın babası ise o kadar coşkuyla geleneksel bir dans gösterisi sergiledi ki, karısı "Kızının düğün gününde kalçanı kırmaya cesaret etme! Sakın yapma!" diye bağırdı.

Dans pistinden bir mola verip telefonuma baktığımda, yazın evlenen müşterilerimden birinin annesi olan Leslie Thompson'dan cevapsız bir arama olduğunu görüyorum. Sesli mesaj bırakmış ve mümkün olduğunda onu aramamı istemiş, ben de dışarı çıkıyorum. Neden aradığını öğrenmek için sabaha kadar bekleyemeyecek kadar meraklı ve endişeliyim.

Bella Thompson'ın düğünü, şimdiye kadar yardım ettiğim en görkemli ve en büyük bütçeli düğünlerden biriydi. Leslie, son derece başarılı bir girişimci ve kesinlikle korkutucu biridir. Bella, annesini başından savmak için beni tuttu. Leslie, Bella'dan defalarca bir düğün planlayıcısı tutmasını istemişti, ancak Bella kontrolün kendisinde olmadığını hissetmek istemiyordu. Ben mutlu bir uzlaşma noktasıydım.

Neden annesi düğünden aylar sonra arıyor? Onların yeni fark ettiği bir şeyi unutmuş olabilir miyim? Şikayet etmek için mi aradı? Beynim tüm olasılıkları gözden geçiriyor ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Düğün mükemmeldi, kendim söylemiş olsam da.

"Sophie, merhaba," diyor Leslie, ikinci çalınıştta telefonu açarak. "Geri aradığın için teşekkürler."

"Merhaba Leslie, sesini duymak ne güzel. Aramanızı kaçırdığım için üzgünüm." "Nasılsın?" diye soruyor.

Ses tonundan kızgın mı yoksa iyi mi olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama sinir bozucu bir şekilde tarafsız. "İyiym, teşekkürler. Sen ve ailen iyi misiniz?"

"Evet, teşekkürler. Bugün Cumartesi olduğu için işin yoğun olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden seni fazla alıkoymayacağım, ama Pazartesi günü müsait olup olmadığını merak ediyordum. Bir arkadaşım ile tanışmanı istiyorum. Düğün planlıyor ve yardım arıyor. Bu iş için uygun kişi olabileceğini düşünüyorum. Bella'nın düğününün bu kadar güzel ve stressiz geçmesinin senin sayende olduğunu ona söyledim."

"Vay canına!" Rahatladım ve çok gururlandım. "Çok nazıksınız. Pazartesi saat kaçta?"

"Saat üç uygun mu?"

"Harika. Nereye gelmeliyim?"

"Onunla tanışmak için bizim eve gelebilirsin. O gün çay içmeye gelecek."

"Mükemmel. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi hafifçe kıkırdar. "Evet, peki... O zaman görüşürüz. Teşekkürler Sophie."

Telefonu kapattı ve ben çok mutlu oldum. Tavsiye, alabileceğim en güzel iltifattır ve Leslie'nin o anda ne düşündüğünü anlamak zordu. Benim önceliğim her zaman gelin olur ve Bella'nın her şeyden memnun olduğunu biliyordum, ama ailenin geri kalanının da memnun olduğunu bilmek ekstra bir bonus. Takvimimi açtım ve toplantıyı Pazartesi programıma ekledim.

"İşte buradasın!" Nisha kapıdan başını uzatarak bana sesleniyor. "Benimle dans et!"

"Geliyorum," diyorum ve onu takip ederek resepsiyona geri dönüyorum. "Eğleniyor musun?"

"*Harika*, teşekkürler," diye sevinçle bağıırıyor ve dans pistinde dans eden yeni kocasını işaret etmek için duruyor. "Ve sadece ben değilim."

Elini tutuyorum. "Ona katılalım mı?" "Evet," diyor gülümseyerek. "Hadi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Ah!" Bir nesne bana doğru fırlatıldıktan sonra alnımı ovuşturuyorum. Onu yerden alıp Cara'ya gözlerimi kısarak bakıyorum. "Az önce kafama göğüs pompası mı attın?" Kimsenin görmediğinden emin olmak için dükkânın içindekilere bakıyorum.

"Evet, attım," diyor. "Nişan alma yeteneğim de mükemmeldir. Tam yüzüne."

"İnsanlara göğüs pompası atamazsın. Kırmış olabilirdin ve o zaman parasını ödemek zorunda kalırdık," diye huysuzca söylüyorum ve pompayı rafa geri koyuyorum.

"Eh, belki de insanlar telefonlarıyla uğraşmak yerine söylediklerimi dinleselerdi, insanların yüzlerine göğüs pompaları fırlatma ihtiyacı hissetmezdim."

Gözlerimi devirip telefonumu çantama koyuyorum. "Üzgünüm. Yaklaşan bir düğünde çalacak son dakika brass bandını organize etmeye çalışıyorum ve bir grup bana fiyat teklifi gönderdi."

"On dakika sonra katılacağımız bebek partisi için hediye seçmemiz gerekiyor," diyor Cara, ürünlerle dolu raflara sinirli bir şekilde işaret ederek. "Yardıma ihtiyacım var."

"Haklısın, odaklanacağım," diyorum kararlı bir şekilde. "Bebek için bir snugglerug ve Jen için güzel yağlar nasıl olur?"

Cara bana şaşkın şaşkın bakar. "Snugglerug da ne lan?"

"Geçen yıl katıldığım başka bir bebek partisi için bir tane aldım, çok sevimli. Bebeği üzerine yatırabileceğiniz bir tür yastık gibi. Karın egzersizleri için iyi olduğu söyleniyor."

"Sanki başka bir dil konuşuyormuşsun gibi." Cara iç çekerek saçlarını okşadı. "Karın egzersizleri mi?"

"Bebeğin hareket etmesine yardımcı oluyor. Ama aynı zamanda bebekler için de rahat ve konforlu."

"Yetişkinler için de snugglerug yapıyorlar mı? İhtiyacım olan bir şey gibi görünüyor."

Gülerek onu doğru rafa yönlendiriyorum. "Buyurun." Ona, üzerine küçük bir çingirak takılı olan fil desenli bir tane gururla uzatıyorum. "Çok sevimli, değil mi?"

"Ne zaman bu kadar yaşlandık da hafta sonlarımızı düğünlerde ya da bebek partilerinde geçirir hale geldik?" diye soruyor Cara, bir şişe meme ucu kremi alıp yüzünü buruşturarak. "Hafta sonları hiçbir planımız olmadığında sadece takıldığımız günleri hatırlıyor musun? Şimdi düşününce çok saçma geliyor. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bebek doğmadan önce Jen'i kızlarla birlikte görmek güzel olacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Bebek Aralık ayına kadar doğmayacak."

"Jen'e bebek partisini mümkün olduğunca erken yapmasını tavsiye ettim. Doğum yaklaşınca çok yorgun olacak ve evine bir sürü kadının girmesini istemeyecektir," diye açıklıyorum, sonra onun ne yaptığını fark ediyorum. "Cara! Satın almayacaksan meme ucu kremi açamazsın."

İsteksizce kremi yerine koyar. "Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istedim.

Sen tam bir oyunbozansın."

Jen için birkaç hediye daha seçtikten sonra mağazadan çıkıp metroya doğru yöneliyoruz. Cara, bebek doğduğunda kadınların meme uçlarının bozulup erkeklerin etkilenmemesinin ne kadar adaletsiz olduğunu yol boyunca haykırıyor. Birkaç tuhaf bakış çekiyoruz ama Cara'yla birlikteyken buna alışırırsın. Sesi çok uzaklara ulaşıyor.

"Bu arada, dünkü düğün nasıldı?" diye sorar Cara, tren tünelden geçerken hafifçe dengesini kaybederek.

"Harikaydı." Gülümsüyorum. "Çok renkli ve canlıydı."

"Yemekler çok lezzetliydi herhalde," diyor kıskançlıkla.

"İnanılmaz. O kadar çok yedim ki, tabaklar kaldırıldıktan sonra on dakika boyunca kıpırdıyamadım."

"İlginç bir hikaye var mı? Hadi ama, mutlaka bir şeyler olmuştur. Düğünlerde hep çılgın şeyler olur. Sanki herkes aklını kaçırsın gibi."

"Ziyaretten sonra bir çift arasında biraz gürültülü bir tartışma çıktı, kadın adamın yüzüne Bellini attı, ama ben bunu dışarıda yapmalarını sağladım, böylece gelin ve damat fark etmedi. Ve gelinin amcalarından biri o kadar sarhoştur ki, biriyle sohbet ediyordu.

bahçe heykeli olduğunu sandı, ben ona gerçek bir insan olmadığını söyleyene kadar. Onu hemen bir taksiye bindirip eve gönderdim. Oh, ve yaklaşık on beş konuşma yapıldı, çünkü insanlar mikrofona kapıp birkaç söz söylemek için sıraya girdiler. Omuz silkiyorum. "Ama başka bir şey olmadı."

Cara başını geriye atıp güldü, bu da arabadaki adamın sinirli bir şekilde bizim yönümüze bakmasına neden oldu. "Gördün mü? İnsanlar düğünlerde hep çıldırır. Kim olduklarını ve nasıl davranmaları gerektiğini unuturlar sanki. Buna nasıl sabırla katlanıyorsun, bilmiyorum."

Kapılar açılıp platforma adım attığımızda, "Güzel," diyorum. "Bir geceliğine, herkes çözmesi gereken sorunları ve üstüne üstüne gelen işleri unutabilir. Sadece eğlenmek ve sevdiklerini kutlamak için oradalar."

"Evet, bu yüzden tüm kurallar bir kenara atılıyor ve birdenbire dans pistinde arkadaşının amcasıyla twerk yapmaya başlamak kabul edilebilir hale geliyor," diyor ve arkamdaki yürüyen merdivene biniyor.

"Ne? Birinin amcasıyla twerk mi yaptın?"

"Tabii ki hayır! Bu sadece birinin düğünde yapabileceği bir şeyin örneğiydi.

yapabileceği bir şeyin örneğiydi. Tamamen rastgele." "Oh, gerçekten mi?"

"Düğünlerden bahsetmişken, Daniel'e cevap verdin mi?"

"Soruyu cevaplamaktan kaçınmak için klasik konu değiştirme taktiği. Bu twerking olayını duymak istiyorum." Bariyerlere ulaşmadan önce banka kartımı arıyorum.

"Ona henüz cevap vermedin, değil mi?" "Vakit bulamadım."

"Sophie!"

"Ne?" Jen'in evine nasıl gideceğimi öğrenmek için telefonumu kontrol ediyorum. "Gerçekten vaktim olmadı. Akşam eve gidince cevaplayacağım."

"Lütfen eski erkek arkadaşının düğününe gitmeyi düşündüğünü söyleme," diyor, benimle aynı hızda yürümeye başlayarak.

"Tabii ki hayır! Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Çünkü seni tanıyorum. Doğru olanın bu olduğunu düşündüğün için evet diyeceksin. Düğün davetlerini reddetmekten nefret edersin. Hayır diyemezsin."

Cara yanılıyor. Daniel'ın davetini kabul etmeyi düşünmedim. Aslında bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum.

"Daha cesur olmalısın," diye devam ediyor Cara.

"Ben küstah olabilirim!" diye tartışıyorum. "Daha bu sabah, beş katlı cheesecake için bugün cheddar peyniri alabilir miyim diye mesaj atan birine hayır dedim. Arkadaşımın bebek partisinde olduğumu ve yarın alabileceğimi söyledim. Biraz sinirlendiler ama ben kararımdan vazgeçmedim."

"Vay canına." Dudaklarını büzerek gülmemeye çalışıyor. "Haklısın. Sen küstahsın."

"Hey, anlamıyorsun. Onların aradığı mum renginde kaplanmış çedar peynirini bulmak oldukça zor. Umarım yarın hala stokta vardır." Dudaklarımı ısıyorum. "Belki de bugün eve giderken almaya çalışmalıyım."

"Sonrasında Daniel'ın davetine cevap verip hayır dediğini söylersen sorun yok. Aksi takdirde, gelip senin için RSVP kutusunu işaretleyeceğim."

Jen'in evine vardığımızda içimden bir iç çekiyorum. "Tamam. Bu akşam yapacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

"Güzel." Jen'in kapısına doğru yürür ve zili çalar. "Bu arada, Jen bize bebek partisi oyununu oynatırsa, ki o oyunda bebek bezinden erimiş çikolatayı yalamak gerekiyor, kendimi öldürürüm."

Kapı açılır ve Jen bizi görünce çılgın atar.

"Hey, anne adayları!" Cara ona sıkıca sarılır, sonra içeri girer. "Meme ucu kreminizi alın kızlar! Parti başlasın!"

Ertesi gün Leslie Thompson'ın evine giderken gergin hissediyorum. Onunla ilk tanışmam iyi geçmişti ama en keyifli deneyim değildi. Düğün öncesinde ebeveynlerle başa çıkma konusunda kendimi biraz uzman sayarım, çünkü çeşitli stresli durumlar yaşamıştım, ama Leslie Thompson bambaşka bir seviyedeydi. Bana sorular yağdırdı ve o kadar yoğunlu ki avuçlarım terledi.

"Haydi ama anne," dedi Bella, beni bütçe konusunda sorguya çekerken onu keserek. "Bu senin yönetim kurulu toplantılarından biri değil. Biraz sakinleşir misin?"

Bella'nın bu toplantıya katılmayacağını tahmin ediyorum, çünkü toplantı başka birinin düğünüyle ilgili ve umarım Leslie'nin arkadaşı biraz daha rahat davranır. Ama yine de, bu toplantıyı sabırsızlıkla beklediğimi söylediğimde Leslie gülmüştü.

Bu pek iyiye işaret gibi görünmüyor.

"Birkaç dakika erken geleceğini biliyordum," diyor Leslie, ben zili çalma fırsatı bulamadan kapıyı açarak. "İçeri gel Sophie."

Leslie'nin tertemiz evine girmeden önce paspasla ayaklarımı dikkatlice siliyorum. Buraya birkaç kez gelmişim ama her seferinde etkileniyordum. Koridor, sadeliğiyle çok modern. Her şey beyaz ve temiz, parlak mermer zeminler, bir duvarı kaplayan dev aynalar ve üzerinde tek bir şey bulunan altın ayaklı siyah taş bir masa: her zaman taze çiçeklerle dolu, uzun ve zarif bir kristal vazo. Evi keskin açılar ve benzersiz bir mimariye sahip.

"Çiçekler çok güzel," diyorum. "Delphiniumları çok severim."

"Onlar benim en sevdiklerimden biri." Oturma odasına girmem için bana işaret ediyor. "Arkadaşım henüz gelmedi, beklerken içeri geçelim."

"Vay canına!" diye haykırıyorum, sade odanın ortasındaki taş sehpanın üzerinde muhteşem bir çay kekleri, makaronlar ve parmak sandviçleri serili olduğunu görünce.

"Biraz abartılı oldu," diyor Leslie, özür diler gibi gülümseyerek, aylarca keşfedemediğim yumuşak tarafını ortaya çıkarıyor. "Ama arkadaşımınla tanıştığında anlayacaksın."

"Makaron hayranı falan mı?" "O... özel biridir.

Gelenekleri sever."

"Anlaşıldı." Hiçbir şeyi yerinden oynatmaya korkarak kanepenin kenarına oturuyorum. "Beni ona tavsiye ettiğin için çok teşekkür ederim. Onur duydum."

"Henüz bana teşekkür etme." Karşımda kanepeye oturur. "Hafta sonun iyi geçti mi? Düğün var mıydı?"

"Cumartesi günü. Çok iyi geçti."

"Neredeydi?"

"Kent'te." Hafifçe kıpırdanırım. "Arkadaşın gelmeden önce onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"O oldukça açık biridir ve dürüst olmak gerekirse, onu daha yeni tanıdım, bu yüzden pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum," diye cevaplar Leslie, elini sallayarak sorumu geçirir. "Söylesene, düşün Kent'in neresindeydi?"

Saat üçü birkaç dakika geçe, kapı zili çalıyor ve sohbetimiz aniden sona eriyor. Ayağa kalkıyoruz ve Leslie kapıyı açmaya giderken ben bekliyorum. Onlar birbirlerini sıcak bir şekilde selamlarken, ben gergin bir şekilde kıyafetimi kontrol ediyor, bluzumda kırıışıklık var mı diye bakıyor ve saçımı düzeltiyorum.

Leslie kapıda belirince kocaman bir gülümseme takındım.

"İçeri gel Victoria. Seni gizli nedime Sophie Breeze ile tanıştırayım."

Leslie kenara çekilir ve uzun boylu, zarif bir kadın odaya girer.

Gülümsemem donar.

"Sophie, arkadaşşımla tanışmanı istiyorum," der Leslie, "Meade Markizi."

ALTINCI BÖLÜM

Mesele şu ki, bir markizi nasıl selamlayacağımı bilmiyorum.

Cidden, daha önce hiç bir markizle selamlaşmadım. Reverans mı yapmalı? Yoksa el sıkışmalı mı? Yoksa ikisini birden mi? *Kimse size bir markizle nasıl selamlaşılacağını öğretmez.*

Lady Meade, soluk mavi bir elbise, ona uyan bir ceket ve bileğine zarifçe asılmış tasarımcı çantasıyla karşımda dururken, bu olayların akışı karşısında donup kalırım. Kalın, koyu renkli saçları zarif bir topuzla geriye doğru düzgünce toplanmış, inci damla küpeleri ortaya çıkmış, ve o, hiç yaşlanmayan kadınlardan biri, cildi neredeyse hiç kırıksıklık olmadan inanılmaz bir şekilde parlıyor. Çarpıcı kestane kahverengi gözleri, ustaca çizilmiş kalın kaşlarla çerçevelenmiş ve sade bir nude rujla tamamlanmış.

"Uh... merhaba. Merhaba, Lady Meade, sizinle tanışmak çok güzel," diyorum, beynim çalışmaya başlıyor.

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm ve o bana nazikçe gülümsedi, elini uzattı. Ben de içgüdüsel olarak küçük, garip bir reverans yapmaya çalışırken elini sıktım.

"İyi misin?" diye sordu, elimi sıkıca tutup beni ayağa kaldırdı. "Ne oldu?"

Reveransım o kadar beceriksiz ki, ne yapmaya çalıştığımı bile anlamıyor. Kötü bir başlangıç.

"Evet!" diye aceleyle cevap verip elini bıraktım. "Evet, harika! Ben... şey... Ben sadece... Ayak krampı! Ayaklarım biraz kramp girdi. Özür dilerim."

"Merak etmiştim," diyor, zeminde kayarak kanepelerden birine doğru ilerliyor.

"Çayı getireyim," diyor Leslie, şaşkın bir gülümsemeye, ve mutfığa doğru kayboluyor.

Yerime geri dönüp markizinin karşısına oturuyorum ve tanışmamdan utandığım için sessizce oturuyorum.

Leslie Thompson'a çok kızgınım. Meade Markizesi mi? Kraliyet ailesinden sonra, bu *gezegendeki* en ünlü, en aristokrat ailedir. Bunu söylemeyi düşünmedi mi?

Bu tuhaf bir rüya gibi. Çılgın, tuhaf bir rüya. Çünkü Leslie, Leydi Meade'in beni işe almak isteyebileceğini düşünüyorsa, bu, kızı Leydi Cordelia için beni işe alacağı anlamına gelir. Leydi Cordelia Swann.

"Sık sık ayak krampı olur mu?" Lady Meade sessizliği bozarak sordu.

Bu çok utanç verici.

"Hayır," diyorum, sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Sadece... bazen."

"Garip. Belki ayakkabıların çok sıkıdır." "Evet."

Başımı sallıyorum. "Belki."

Tanrım, bu *şimdiye kadarki* en tuhaf konuşma. Çabuk, Sophie, konuyu değiştir. Düşün. İlham almak için odaya göz gezdiriyorum. "Makaron sever misin?"

Bana göz kırıyor. "Anlamadım?"

"Makaron," diye tekrar ediyorum, pasta standını işaret ederek. "Seviyor musun?"

Tereddüt etti. "Evet."

"Ben de. Makaronlar harikadır."

Makaronlar harika mı? Ne dediğinin farkında mısın?

Lütfen, lütfen, beni şimdi öldürün.

"Macaroon ister misin, Sophie?" diye sorar kibarca, konuşmanın garip bir hal almasından hiç etkilenmemiş gibi.

"Oh, hayır. Ben almayayım, teşekkürler. Sen ister misin?" "Şu anda istemiyorum, teşekkürler."

"Çay geldi," diye duyurur Leslie, siyah ve altın rengi şık bir çaydanlık, ona uygun çay fincanları ve fincan altlıkları ile tepsiyi odaya getirerek.

"Herkes süt ister mi?"

Onun geri dönmesine içimden bir rahatlama hissediyorum. Markiz'in yanında tek başıma mantıklı konuşabileceğime güvenilemeyeceği açık. Leslie'den bir fincan çay alırken, kendime içimden cesaret verici sözler söylüyorum.

Her şeyi halledebilirim. Her zaman her şeyi halledebilmişimdir. Ünlü birinin karşısında olduğum için kafayı yemeye gerek yok. Onu diğer potansiyel müşterilerim gibi davranmam gerekiyor. Bunu yapabilirim. Kesinlikle yapabilirim.

Sanırım.

"İşte buradayız," diye başlıyor Leslie, arkadaşının yanına oturarak. "Başlayabiliriz artık. Sana da söylediğim gibi Victoria, Sophie çok gizli ve verimli bir profesyonel nedime hizmeti sunuyor. Bella'nın tüm kararlarında ona rehberlik etti, süreç boyunca ortaya çıkan her türlü sorunda ona yardım etti ve her şeyi denetleyebildi. Bella'ya büyük destek oldu." Dikkatini bana çeviriyor. "Sana çok minnettarım, Sophie."

"Oh! Benim için bir zevkti," diyorum coşkuyla, kızarak.

"Sen ... *durumundan* bahsettiğinde, Victoria, Sophie'nin yardımcı olabileceğini düşündüm." Leslie durakladı, çay fincanını eline alıp bir yudum aldı. "Düğüne gelen hiç kimse Sophie'nin profesyonel nedime olduğunu bilmiyordu. Hepsi onun Bella'nın gerçek arkadaşı olduğunu düşünüyor."

"Ne ilginç," diyor Lady Meade. "Daha önce profesyonel nedime olan birini hiç duymamıştım."

"Ben de profesyonel nedime olmadan önce duymamıştım." Gergin bir şekilde gülerim. "Ama işte buradayım!"

"Neden Sophie'ye her şeyi anlatmıyorsun, belki o bu işe uygun olabilir," diye önerir Leslie.

"İyi fikir." Markiz boğazını temizler, ifadesi ciddileşir. "Bu toplantı ve gelecekteki tüm toplantıların tamamen gizli kalması son derece önemlidir. Breeze Hanım, basın kızımin nişanına ilgi gösterdiğini biliyor olabilirsiniz. Eğer profesyonel bir nedimeye danıştığım ortaya çıkarsa... Her şeyi mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bu görevi yerine getirebileceğinizi düşünürsem," diye devam etti, "ve kızımın düğününü organize etmesinde ona rehberlik etme görevini kabul etmek isterseniz, gizlilik anlaşması imzalamak istenecek."

. Kötü bir şey, biliyorum, ama ne yazık ki gerekli. Bununla bir sorunuz var mı?"

"Sorun değil," diyorum titrek bir sesle.

"Güzel. Tamam o zaman." Derin bir nefes alır. "Kızım Cordelia, Jonathan Farlow ile nişanlı. Düğün Mayıs ayında olacak."

"Mayıs mı?" diye tekrar ediyorum. "2022

Mayıs mı?" "Evet. Bu zor olur mu?"

"Hayır! Hayır, tabii ki değil. Bu tamamen mümkün. Sekiz ay.

Bol bol zaman var. Kaç misafir düşünüyorsunuz?"

"Yaklaşık dört yüz. En fazla dört yüz elli." Leslie'ye anlamlı bir bakış atar. "Listeden çıkarmak istediğim birkaç kuzenim var."

Leslie anlayışla başını sallar.

"Dört yüz elli konuk," diye boğuk bir sesle söylerim, yüzümde sabit bir gülümsemeyle. "Harika."

Tanrım, avuç içlerim Andy Murray'in Wimbledon finalini izlerken olduğundan bile daha terli. Bu kadar büyük bir düğünü planlamak için sekiz ay mı? *Delirdi mi* bu kadın?

Sakin ol, Sophie. Sakin ol.

"Düğün Derbyshire'daki evimizde yapılacak ve dürüst olmak gerekirse Sophie, lojistik işlerin çoğunu ben kendim denetleyeceğim. Cordelia için bir düğün organizatörü tutmayı hiç düşünmedim. Genelde kontrolü ele geçiriyorlar ve kendi evimde ne olacağına başkaları tarafından söylenmesini sevmiyorum. Ama düğünü benzersiz ve özel kılan küçük detaylar, kişisel dokunuşlar konusunda yardımcı olacak birini bulmayı umuyorum." Tereddüt ediyor. "Bir de Cordelia meselesi var."

"Bella gibi, o da kendi düğününü kendisi yönetmek istiyor," diye araya girer Leslie.

"Bu anlaşılabilir bir durum ve tam da bu yüzden bu işi kurdum," diye onları temin ederim. "Profesyonel bir nedime olarak, ben sadece gelinin o gün için hayalini gerçekleştirmesi için ona yardım etmek ve ona destek olmak için oradayım. Kontrolü ele geçirmek için değil, gelinin kontrolün kendisinde olduğunu *hissetmesi* için oradayım."

Lady Meade memnun görünüyor.

Aferin Sophie. Makaron sohbetinden ÇOK daha iyi.

"Cordelia'nın her adımında yanında olacağım," diye devam ediyorum, kendimi çok iyi hissediyorum. "Benim de katılmamı istediği tüm randevulara katılacağım, onun için zamanı olmayan tüm işleri yapacağım, kararlarında ona yardımcı olacağım ve büyük günde onun yanında olacağım. Ve sen ve Cordelia'nın istediği herhangi bir rolünü oynayabilirim. Eski bir arkadaş, yeni bir arkadaş, uzak bir kuzen. Cordelia hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenirim, bana sorulabilecek her soruya hazır olurum. Böylece, kim olduğumu kimsenin asla keşfetmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Kaşlarını çatıyor. "Cordelia hakkında her şeyi öğrendin mi?"

"Sadece arkadaş olarak kabul edilmek için bilmem gerekenleri," derim neşeyle.

O başını sallıyor ve benim teklifimi düşünürken oda sessizliğe bürünür.

"Bu tam da aradığım anlaşma gibi görünüyor," der Lady Meade sonunda. "Teşekkürler, Leslie."

"Sophie'yi işe almak Bella'nın fikriydi ve itiraf etmeliyim ki, onun en iyi fikirlerinden biriydi," der Leslie, sonra yorgun bir şekilde ekler, "Tayland'da dövme yaptırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğün zamanı unutmayalım."

"Eğer tüm bunlardan memnunsan Sophie, Cordelia ile tanışmanı istiyorum."

"Harika! Çok isterim."

Lady Meade elini kaldırır. "Seni uyarmalıyım, kızım kolay biridir. Onu kendi tarafına çekmek zor olacak."

"Endişelenme," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Nedime tutmanın garip bir kavram olduğunu anlıyorum. Daha önce bazı... isteksiz gelinlerle karşılaştım ve sonunda hep fikirlerini değiştirdiler."

"Cordelia ile tanışmadın," diyor annesi, gözleri benimkilere kilitlenerek. "Bunun kolay bir iş olmayacağına inan bana. Cordelia, kendi ailesi dahil herkesi kendinden uzaklaştırma alışkanlığı var. Bu yüzden düğüne kadar onu idare edecek birine çok ihtiyacım var. Tabii ki, idare edildiğinin farkına varmadan. Neyse, artık temel bilgileri biliyorsun, detayları Cordelia ile konuşabiliriz. Bu hafta onunla görüşebilir misin?"

"İkinize de uygun bir tarih ve saat belirleyin, ben de orada olacağım." Çantamdan kartvizitlerimden birini çıkarıp ona uzattım. "Tüm bilgilerim burada yazıyor."

"Harika. Sizinle iletişime geçeceğim." Ayağa kalkıyor ve benim gitmemi beklediğini anlıyorum, sanırım ben gittikten sonra Leslie ile görüşmemizi konuşmak için. Çantamı alıyorum ve o elimi sıkmak için uzanıyor. "Hoşça kalın, Sophie."

"Hoşça kalın, Lady Meade."

"Sizi kapıya kadar geçireyim," diyor Leslie ve beni koridora çıkarıyor. Ceketimi bana uzatırken hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım.

"Aferin," diyor Leslie sessizce, ön kapıyı açarken. "Bence çok iyi gitti."

"Çok teşekkür ederim. Böyle bir fırsat için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Oh, Sophie, dediğim gibi, henüz bana teşekkür etme," der, arkasına bakarak, sonra sesini fısıldayarak alçaltır: "Cordelia ile tanışmadın."

KAFE, LONDRA KÖPRÜSÜ, SALI, 13:00

CAROLYN: Burada benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim. Bu hafta çok yoğunum, öğle arasında seninle görüşmek tek seçenek gibi görünüyordu.

BEN: Sorun değil! Seni görmek çok güzel. Bana bir şey söyleyecektin, değil mi?

CAROLYN: Bildiğin gibi, Darren ve ben düğünümüzün temasını düşünüyoruz.

BEN: Evet, ne heyecan verici!

CAROLYN: Biliyorum! Ve sonunda bir karara vardık. BEN: Harika. Anlat bana.

CAROLYN: Tamam, hazır mısın?

BEN: Hazırım.

CAROLYN: Tema... *Star Wars*! Ne dersin? BEN: Bence *harika*!

CAROLYN: Öyle mi?

BEN: Evet! Gerçekten öyle. Bu tam da... *ikinize göre*.

CAROLYN: Biz de öyle düşünüyoruz! Ailem pek heyecanlı değil ama bildiğin gibi, Darren ve ben *Star Wars'ın en büyük hayranları*ız...

BEN: *Star Wars* konvansiyonunda tanıştınız, aklınıza gelebilecek her türlü *Star Wars* hatırasını topladınız ve 21. yaş gününüzü *Star Wars* temalı bir parti ile kutladınız, değil mi?

CAROLYN: *Evet!* On sekizinci ve otuzuncu yaş günlerimde de öyle! Bu yüzden aileme istediğimin bu olduğunu söyledim ve umarım beni desteklerler.

BEN: Güzel, seni mutlu eden şeyi yapmalısın. Bu senin günün. Ailenle konuşmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.

CAROLYN: Teşekkürler Sophie. Sen en iyisisin.

BEN: Bu çok heyecan verici. Bu tema ile çok şey yapabiliriz. Şimdiden bir sürü fikir var!

CAROLYN: Değil mi? Aslında bugün seni görmek istememin asıl nedeni kıyafetini konuşmak içindi.

BEN: Ne kadar ilginç.

CAROLYN: Düğün için ben Prenses Leia, Darren da Han Solo kılığına gireceğiz.

BEN: Harika.

CAROLYN: Ve tüm yer göstericiler Stormtrooper olacak. BEN:

Harika bir fikir!

CAROLYN: Ve benim küçük yeğenim, çiçek kız, R2-D2 olacak. BEN:

Bundan daha sevimli ne olabilir ki?

CAROLYN: Ve sonra sen varsın... BEN:

Devam et.

CAROLYN: Düğünümüzün çok önemli bir parçasısın, sensiz hiçbir şey yapamazdık.

BEN: Çok tatlısın.

CAROLYN: Sen ana karakter olmalısın. Serinin ana karakteri olmalısın.

BEN: Bu gerçekten çok hoş.

CAROLYN: Sophie, sana şunu teklif etmek benim için bir onur...

Chewbacca! (Duraklama)

BEN: Chewbacca mı? Büyük tüylü olan mı?

CAROLYN: Evet! Wookiee! Ne dersin?

BEN: Bence... bu... harika! Gerçekten harika! Düğün gününde Chewbacca olmak *isterim*.

CAROLYN: Hoşuna gideceğini biliyordum! Sana harika, gerçekçi bir Chewbacca kostümü kiralayabiliriz ve belki onun çıkardığı sesi öğrenebilirsin, hani şu *RWWWAGGGGHHHH* sesi!

BEN: Tabii ki. O sesi o kadar mkemmел öğreneceğim ki, yeminlerini ederken Chewbacca seninle birlikteymiş gibi hissedeceksin.

CAROLYN: Aman Tanrım. Gözlerim doldu. Sen *şimdiye kadarki en iyi Chewbacca* olacaksın! Çok mutluyum!

BEN: Ben de, Carolyn. Ben de.

YEDİNCİ BÖLÜM

Meade Markisi ve Markizesi'ne ait Londra konağı, *Mary Poppins'deki* evin aynısı gibi görünüyor. Grosvenor Crescent boyunca yürürken, Mary'nin Banks çocuklarını peşinden sürükleyerek, şapkalarıyla ve uçurtma uçurmakla ilgili neşeli bir şarkı söyleyerek parlak kapılardan birinden çıkmasını bekliyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, kapıyı çevreleyen beyaz sütunları izlerken yutkunuyorum.

Dušta kendime moral vermeye çalışmıştım, unutmuş olabileceğimi düşünerek, bunun kariyerimin en önemli anı olduğunu kendime hatırlatmıştım. Swann ailesinin desteğiyle, gelecekte stratosferik bütçeleri olan çok sayıda müşteri kazanacağımı biliyordum. Lady Cordelia'yı ikna etmeli ve tüm bu süreci başarıya ulaştırmalıyım. Dün gece, Swannlar hakkında bulabildiğim her makaleyi dikkatle inceleyerek, mümkün olduğunca hazırlıklı olmaya çalıştım.

Sorun şu ki, son zamanlarda Lady Cordelia Swann hakkında pek bir şey yok. Onun gençlik yıllarındaki yaşam tarzını çok iyi biliyorum, ama insanlar yirmili yaşlarında çok değişebilirler ve onun hakkında ilginç şeyler yazan son makaleler en az yedi ya da sekiz yıl öncesine ait. O zamandan beri birkaç partide boy göstermiş ya da özel etkinliklerde fotoğrafları çekilmiş, ama bir süredir kamuoyunun gözünden uzaklaşmış gibi görünüyor. Birkaç yıl önce kurduğu Swann & Co. adlı başarılı bir mücevher şirketi var ve onun adını taşıyan her şey dakikalar içinde tükeniyor. Hala en çok satan bir marka ve şirketin web sitesinde kurucusu hakkında bulabildiğim az miktardaki bilgiden, koleksiyon tasarımlarının yanı sıra işin ticari yönünü de yönetmeye devam ettiği anlaşılıyor.

Nişanlısı Jonathan Farlow hakkında internette daha da az bilgi var. Basının ilgisini ancak nişanlandıklarında çekti, ancak magazin muhabirleri ilginç bir haber umuyorlarsa, büyük bir hayal kırıklığına uğramış olmalılar.

büyük bir hayal kırıklığına uğramış olmalılar. Jonathan, Norfolk kırsalında büyümüş ve finans sektöründe çalışıyor. Sosyal medyada hesabı yok ve internette onunla ilgili neredeyse hiç bilgi yok, sadece bir tane ilgi çekici makale var, bir gazetecinin Lady Cordelia ve Jonathan'ın katıldığı bir sanat galerisi açılışını anlattığı "dışarıda ve etrafta" başlıklı bir toplum köşesi yazısı:

Akşamın büyük bir bölümünü Freddie adında neşeli, mütevazı bir adamla konuşarak geçirdim. Ayağıma bastıktan sonra sohbet etmeye başladık ve o benden özür diledi. Ancak daha sonra, oradan ayrıldıktan sonra, bu çok nazik beyefendinin aslında Lady Cordelia Swann'ın nişanlısı Jonathan Farlow olduğunu fark ettim. Şimdi, sohbetimiz sırasında neden bu kadar kızardığını anlıyorum. İlk başta düşündüğüm gibi benim çekiciliğim ve zekamla ilgisi yoktu, bütün akşam ona Freddie diye seslendiğim için kızarmıştı! Çok nazikti, beni düzeltmedi.

Jonathan, Lady Cordelia'nın tipine hiç benzemiyordu. O, her zaman modaya uygun müzisyenler veya uzun süredir yıkanmamış gibi görünen aktörlerle ilişkilendirilirdi. Bir ara, gelecek vaat eden bir sanatçıyla çıkmıştı, ancak ilişki, sanatçının dolandırıcılık suçundan tutuklanmasıyla birkaç hafta sonra sona ermişti. Jonathan ise normal birine benziyordu.

Tam kapı zilini çalmak üzereyken, telefonum titremeye başladı. Arayanı kontrol ettim. Dün bütün gün ve bu sabahın büyük bir kısmında ulaşmaya çalıştığım bir portatif tuvalet şirketi idi. Birkaç dakika erken gelmişim, bu yüzden ön merdivenlerden aşağı indim ve kaldırımda telefonu açtım.

"Merhaba Russell, aradığınız için teşekkürler," diyorum, Maserati arabası rahatça geçip yolun kenarına park ederken ona bakmamaya çalışarak. "Ne oluyor? Acil olduğunu söyleyen bir mesaj bırakmıştınız."

"Büyük bir sorunumuz var Sophie. Önümüzdeki hafta sonu için çift rezervasyon aldık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Delgado düğününü yapamayız."

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Aptal çalışanım hafta sonlarını karıştırmış. Önümüzdeki hafta sonu büyük bir kurumsal etkinlik için tuvaletleri sağlıyoruz, ama

bizim planımız bu hafta sonu içindi. Sorun şu ki, bu işi kaçıramayız çünkü tüm lüks kabinlerimizi kiraladılar."

"Russell, lütfen bunun bir şaka olduğunu söyle. Delgado düğünü iki haftadan az bir süre sonra!" diye panik içinde haykırıyorum.

Normalde son dakika düğün komplikasyonları konusunda oldukça sakiniyimdir, ama tuvaletler kesinlikle gereklidir ve düğünün havasına uygun doğru türde portatif tuvaletler bulmak zor olabilir. Rosemary Delgado son derece zarif, sofistike ve bakımlı bir gelindir ve düğünü de bunu yansıtıyor. Rezervasyon yaptığımız lüks portatif tuvaletler de öyle.

"Bunun asla olmayacağını biliyorsun Sophie," diyor Russell gergin bir şekilde. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Onlara, Essex'teki en lüks portatif tuvaletlere sahip bir aile işletmesi olduğunuzu söyledim! Şimdi ne yapacağız?"

"Başka bir şirket bulmana yardım ederim..."

"Hangi lüks tuvalet şirketi önümüzdeki hafta sonu müsait olacak?" diye telefona neredeyse bağıyorum.

"Ekim ayı olduğu için sorun olmayabilir! Yardımcı olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum ve elbette depozitoyu geri ödeyeceğiz."

"Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Çok üzgünüm. Gerçekten. Umarım bir çözüm bulursunuz ve başka tuvaletler bulmak çok zor olmaz."

"Zor mu? Bu tam bir felaket, Russell!" Serbest elimi havaya kaldırıyorum. "*Tam bir tuvalet felaketi!*"

Tam telefona bağırırken, Meades'lerin evinin kapısı açılır ve bir adam dışarı çıkar, benim bağırmamla hafifçe irkilir. Onu hemen tanırım. Lady Cordelia'nın kardeşi Thomas, ya da tam unvanıyla Viscount Dashwell. Dün geceki araştırmalarımın çoğu, bu ailenin çeşitli soyluluk unvanlarını araştırmakla geçti.

Bu çok kafa karıştırıcı.

Adam merdivenlerde durur, yüzünde şaşkın bir ifade vardır.

Kahretsin.

"Russell," diye telefona ciyaklarım, yanaklarım kızarır. "Seni sonra ararım."

Telefonu kapatıp çantama koyuyorum ve özür diler gibi gülümsemeye çalışıyorum.

"İstersen tuvaletimizi kullanabilirsin," diyor, evin içini işaret ederek.

"Hayır, o... şey... Kulağa tuhaf geldi, ama o ben değildim, başkasıydı," diye aceleyle söylüyorum. "Başkasının tuvalet felaketi. Ha."

"Tamam."

Bu pek de iyi bir tanışma değildi. Onun annesiyle tanıştığımda yaptığım "makaronlar harikadır" yorumundan bile daha kötüydü. Kendimi açıklamam gerektiğini hissettim.

"Portaloo meselesi. Portaloo felaketi. Arkadaşım çıldırmak üzere. Önümüzdeki hafta sonu yapılacak bir etkinlik için rezervasyon yaptırmış, ama şirket çift rezervasyon yapmış çünkü çalışanlarından biri bu büyük etkinlik için hafta sonlarını karıştırmış ve... ve... Neden sana bunları anlatıyorum ki? Üzgünüm!" Gergin bir şekilde gülüyorum. "Portaloo meselesini dinlemene gerek yok."

"Aslında, durum gergin görünüyor," diyor, gülmemeye çalışırken ağzının köşeleri seğiriyor. "Sonunda ne olduğunu bana anlatmalısın." Evi işaret ediyor. "İçeri girmek üzere miydin?"

"Evet! Evet, girecektim. Cordelia'yı görmeye geldim. Arkadaşım. Cordelia benim arkadaşım."

Tanrım, Sophie.

Gerçekten neyim var bilmiyorum. Neden tamamen deli gibi konuşuyorum? Sinirlerden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum, ama bu işi başarmak istiyorsam kendimi toparlamam gerek.

"Ah. Evet, annem Cordelia'nın bir arkadaşının geleceğini söylemişti." Bana şüpheyle bakıyor. "Bu garip. Cordelia'nın arkadaşları olduğunu bilmiyordum."

Ben gülüyorum. O gülmüyor.

"Oh. Sen... sen şaka yapmıyordun."

Kafasını sallar, sonra gülümser ve elini uzatır. "Ben Tom, Cordelia'nın kardeşi."

Gece boyunca araştırma yaptığın ve bu yüzden çantandaki dosyada bir liste hazırladığın biriyle tanışmak oldukça tuhaf.

Thomas, *Lord Dashwell*

- Otuz beş
- Cordelia'nın ağabeyi ve tek kardeşi
- En büyük oğul ve varis olarak, Dashwell Vikontu unvanını aldı
- Eğitim Eton Eton ve Bristol Üniversitesi'nde İngiliz İngiliz edebiyatı
- Küçük bir yayınevinde kurgu dışı kitapların editörü olarak çalışıyor
- Chelsea'de bir evi var
- Yalnız yaşıyor — ev arkadaşı ve üniversiteden arkadaşı Leo bir yıl önce taşındı
- Yirmili yaşlarının başında ünlü bir playboy; bir dizi yüksek profilli ilişkisi oldu
- Şu anda bekâr; son uzun süreli ilişkisi — bir moda tasarımcısıyla on altı ay çıktı — üç yıldan fazla bir süre önceydi
- Kız kardeşi gibi, son birkaç yıldır basından ve sosyal hayattan biraz uzaklaşmış görünüyor
- En sevdiği içkinin caipirinha olduğunu bir keresinde açıklamıştır
- Yemek yapmaktan nefret ediyor ama kendini geliştirmek istiyor.

Onunla şahsen tanıştıktan sonra, listeme şu noktaları ekleyebilirim:

- Nazik kahverengi gözleri var, şu anda yaptığı gibi gülümsediğinde gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşuyor.
- Sık sık taranmamış gibi görünen dağınık koyu renk saçları var.
- İnternetteki resimlerdekinden çok daha fazla sakalı var.

"Merhaba, ben Emily," diye yalan söylüyorum, elini sıkarken sakın ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, sanki tuvalet felaketleri hakkında sürekli bağırp çağıran deli bir insan değilmişim gibi. "Tanıştığımıza memnun oldum... şey... Lord Dashwell."

"Tom, lütfen," diye düzeltir. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Emily."

Lady Meade, ilk görüşmemizin ardından bana e-posta göndererek kızıyla tanışmak için evlerine gelmem gereken tarih ve saati bildirmiş ve ayrıca operasyon sırasında kullanacağım ismi ona bildirmemi istemişti. İşimin gizliliğinin önemini bir kez daha vurgulamış ve bu konuyu kocasına bile söylemeyeceğini, çünkü onun bu fikirden dehşete düşeceğini söylemişti. Bu konuyu bilen tek kişiler Leslie Thompson, Lady Meade, Lady Cordelia ve ben olacaktık.

Birlikte, adımın Emily Taylor olmasına karar verdik. Sıra dışı bir isim seçseydik, insanlar beni tanımadıkları için daha çok şaşırırlardı. Elbette, Cordelia bir ara Emily adında biriyle tanışmış ve muhtemelen onun hakkında konuşmuştu; bu nedenle misafirler, "Emily" isminin kendilerine tanıdık geldiğini düşünebilirdi.

Lady Meade ile konuştuğumuz gibi, hikayem şöyle: Cordelia ile birkaç yıl önce bir sanat galerisinde tanıştım, ikimiz de aynı tabloyu hayranlıkla izliyorduk. Sonra iletişimde kaldık ve yakın arkadaş olduk. Ailem Avustralya'ya emekli oldu, kardeşim yok ve ne yapmak istediğimi bulmak için çeşitli geçici işlerde çalıştıktan sonra, şimdi şirket içi kurumsal etkinlik planlayıcısıyım. Dışarı çıkmayı pek seven biri değilim.

Basit, inandırıcı ve en önemlisi, o kadar da ilginç değilim. Her şeyi isteyerek feda ettiğinizde, insanlar size daha az soru sorar.

"Emily, düğün hakkında konuşmak için mi buradasın?" diye sordu Tom, koyu kahverengi gözleriyle beni dikkatle izleyerek.

"Evet. Çok heyecan verici!"

"Kız kardeşimin sana patronluk taslamasına izin verme," diyor, bilmiş bir gülümsemeyle. "Ve ona düğünün *eğlenceli* olması gerektiğini hatırlat. Nedense, dün akşamki güzel aile yemeğine rağmen, bu sabah çok kötü bir ruh hali içinde. Bu yüzden, bugün evden çalışıp burada takılmayı düşünmeme rağmen, ofise gidiyorum."

"Kendini ortadan kaldırman söylendi, değil mi?" diye gülümsüyorum.

"Sanırım tam olarak söylediği şey 'Siktir git'ti.'"

"Oh! Doğru."

"Umarım seni sadece düğünü hakkında konuşmak için buraya gelmen için işten izin almaya zorlamamıştır," diyor. "Onun yapmayacağı bir şey değil ama."

"Bugün evden çalışıyorum. Giriş yaptığım sürece sorun yok."

"Peki, sana engel olmayacağım. Eminim seni görmek için sabırsızlanıyordur." Kenara çekilerek, kapıya çıkan merdivenlerden geçmeme izin verdi. "Nişan partisinde görüşürüz. Tabii Jonathan hala düğünü yapmak istiyorsa, zavallı adam."

Bana sırtıarak bakıp, ellerini ceplerine sokarak yola koyulur. Onu bir süre izledim. Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Çok rahat ve sıcakkanlı görünüyordu, korkutucu ve ölçülü annesinin tam tersi. Dergilerde ve internette gördüğüm fotoğrafları bile, az önce tanıştığım adamla hiç uyuşmuyordu. Genellikle şık etkinliklerde, takım elbise giymiş, ciddi bir ifadeyle fotoğrafları çekiliyordu. Ama o anda, kot pantolon ve bol bir gömlek giymiş, çok gülümseyen ve rahat biriydi.

Marki'nin oğlu olmak, her zaman üç parçalı takım elbise giyip tek gözlük takmak anlamına gelmiyor sanırım.

"Emily?"

Dönüp baktığımda, Lady Meade'in kapıda beklediğini görüyorum.

"Lady Meade, merhaba!" diyorum aceleyle, oğlu uzaklaşırken sırtına bakmış olduğum için onun oğluna sapıkça baktığımı düşünmemesi için dua ederek.

"Girin," diyor, kapıyı açık tutarak. "Tom gittiğine göre, evde sadece Cordelia ve ben kaldık, ama size Emily diye hitap etmeye alışmam gerektiğini düşündüm."

"İyi fikir," diyorum, evinin güzel koridorunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bu özel gün için en şık siyah elbisemi giydim ve makyajımı yapmak için çok fazla zaman harcadım, ama yine de böyle bir yerde bulunmak için kendimi çok dağınık hissediyorum. Cilalı ahşap zemin inanılmaz derecede parlak, yüksek tavandan başımızın üzerine sarkan çarpıcı büyüklükteki kristal avizenin ışığında pırıl pırıl parlıyor. Peruklar ve balo elbiseleri giymiş, geçmişte önemli görünen kişilerin ağır altın çerçeveli portreleri, kırmızı halı kaplı merdivenin duvarını süslüyor ve kapının yanındaki antika masanın üzerinde

beyaz güllerle dolu bir vazo, özenle işlenmiş altın bir masa lambası ve siyah deri bir ziyaretçi defteri var. Sanki Londra'da *Downton Abbey* dizisinin setine girmişim gibi hissediyorum.

"Cordelia mutfakta," diyor Lady Meade, sesi biraz gergin. "Lütfen buradan geçin."

Onu koridorda takip ediyorum, topuklarının tıklama sesi evin sessizliğinde yankılanıyor ve zevkli, peyzajlı bir bahçeye açılan Fransız pencereleri olan büyük, parlak bir mutfığa giriyorum. Ortadaki adada oturan Lady Cordelia bir dergiyi karıştırıyor. Ben içeri girince başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Bakışlar öldürebilseydi, o anda ölmüş olurdum.

Ailesinin diğer üyeleri gibi, o da koyu saçlı, uzun, kalın buklelerle kutsanmış, benim cansız, fare kahverengi saçlarımla tam bir tezat oluşturuyor. Annesinin model vücuduna ve keskin elmacık kemiklerine sahip, kalın kaşları da dikkat çeken bir aile özelliği. Lacivert ipek pijama giyiyor ve saçları yarısı toplanmış, başının üstünde gevşek, dağınık bir topuz var. Keşke ben de uyandığımda bu kadar güzel görünsem.

Lady Cordelia Swann *ile* tanışmak çok garip, çünkü onun gibi olmak, tasarımcı kıyafetleri giyip büyük güneş gözlükleriyle göz alıcı etkinliklere katılmak gibi mükemmel bir hayat sürmek için çaresizce onun resmini duvarıma asmıştım. İşte o, tam önümde duruyor. Gerçek bir insan. Onun hayatı hakkında bu kadar çok şey bildiğim halde, onunla ilk kez yüz yüze tanıştığım için utanıyorum.

Keşke Cara'ya bunu anlatabilsem.

"Cordelia," annesi tereddütle diyor, "bu sana bahsettiğim Sophie. Ya da Emily, ona böyle sesleneceğiz. Cordelia'nın görünüşü için özür dilerim, Emily. Bu sabah misafirimiz olacağını söyledim ama seçici işitme yeteneği var galiba."

"Merhaba," diyorum diyorum, oradan çantamı bırakmak yer yer ve elimi elimi uzatarak kendinden emin bir şekilde yaklaşıyorum. "Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel."

Elimi sıkıyor. Ona yaklaştığım için sinirlenmiş görünüyor, sandalyesinde geri çekiliyor.

Elimi indiriyorum ve soğuk bir karşılama için hazırlıklı olduğumdan, kendimi hazırlıyorum, onun bariz kabalığına kapılmamaya çalışıyorum.

"Nişanınız için tebrikler," diye neşeyle başlıyorum. "Öncelikle bana düğününüzden biraz bahsedin, ben de size yaptığım işi anlatayım, sorularınızı yanıtlayayım. Sonra da..."

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım," diye sözümü keser Cordelia, beni baştan aşağı süzer. "Hizmetlerine ihtiyacımız yok. Çıkabilirsin."

"Cordelia!" Lady Meade sertçe çıkar. "Lütfen!"

"Bu," diyor, parmağıyla beni işaret ederek, "saçma. Benim arkadaşım olması için birini tutmaya çalıştığına inanamıyorum. Bu aşağılayıcı ve aptalca."

"Ben senin arkadaşın olarak işe alınmıyorum," diye araya girdim. "Ben senin nedimen olarak işe alınıyorum."

"Nedimeye ihtiyacım yok."

"O halde beni sadece düğünde sana yardım etmek için burada olan biri olarak görebilirsin."

"Yardıma ihtiyacım yok." Kollarını kavuşturur, sandalyesine yaslanır ve bana sırtarak bakar. "Yardım isteyecek olsam, sana gelmezdim."

Daha önce isteksiz gelinlerle uğraştım ve Cordelia ile uğraşmanın, huysuz bir çocukla uğraşmak gibi olacağını şimdiden söyleyebilirim. Onun keskin yorumlarına karşı sakın ve kayıtsız kalmam gerekiyor. O bir tepki bekliyor.

"Böylesine büyük bir düğünü organize etmek bazen çok zor gelebilir. Yapılacak çok şey var ve Mayıs da çok uzak değil," diye sakın bir şekilde belirtiyorum. "Zamanın olmayan veya uğraşmak istemediğin işleri bana yaptırabilirsin. Bir şeyden endişeleniyorsan veya dert yanmak istiyorsan beni arayabilirsin. Bir şey yolunda gitmezse veya bir sorun çıkarsa, çözüm bulmana yardımcı olabilirim. Senin için en önemli şey, benim senin için burada olduğumu bilmen."

Bitirdiğimde, bir an sessizlik olur ve sonra o dramatik bir şekilde başını geriye atıp güler. "Sen *ciddi misin?*" der. Dergiyi kapatır, sandalyesinden kayar ve adanın diğer tarafına doğru kapıya doğru süzülür.

"Cordelia, nereye gittiğini sanıyorsun?" Lady Meade sert bir sesle sorar.

"Buradan uzaklaşmaya." Burun kıvrarak bana tiksinti dolu bir bakış atar. "Bu profesyonel nedime olayı çok utanç verici, onunla aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyorum."

"Cordelia..."

"Anne, benim cevabım kesin bir HAYIR, anladın mı? İyi. Ben evime döneceğim, sen de onu rahatça kovabilirsin."

"Pijamalarınla mı çıkacaksın?" Lady Meade dehşetle sorar. "En azından burada duş al ve üstünü değiştir, Cordelia."

"Tamam, anne." Diye iç geçirir. "Uygunsuz davranışlarımla seni utandırmak istemem."

Koridora doğru kaybolur ve merdivenleri tırmanırken ayak seslerini duyarız. Gençken hayran olduğum kızın bu kadar korkunç biri olduğuna inanamıyorum. On altı yaşındayken sofistike bir otuzlu gibi görünürken, şimdi otuzunda, istediğini elde edemeyen şımarık, kibirli bir ergen haline dönmesi ne garip. Hayal kırıklığı içime yerleşmeye başlarken çantamı alıyorum. Bu, hayatımın düğünü olacaktı ve ben de bu düğüne katılmayı çok istiyordum.

"Üzgünüm, Lady Meade. Yine de zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "İstifa mı ediyorsun? Bunun kolay olmayacağını söylemiştim. Bu zorluğun üstesinden gelebileceğini söylemiştin."

"Öyle!" diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Ama Lady Cordelia beni kovmuş gibi geldi."

"Seni kovmaya hakkı yok. Seni ben işe aldım, o değil."

"Biliyorum, ama benim işim geline yardım etmek ve eğer o gerçekten karşıysa..."

"Cordelia her zaman inatçı olmuştur," diye araya girer Lady Meade. "Sonunda fikrini değiştirecektir. Sana ihtiyacı var, Sophie... pardon, Emily. Sana ihtiyacı var, *Emily*. Bundan eminim. Onun bunu tek başına yapmasına izin veremem. Tek başına yapmasına izin vermeyeceğim."

Birdenbire farklı görünüyor. Kararlı, ama dikkati dağınık. O an geldiği gibi çabucak geçip gidiyor. Bana baktığında gözleri taş gibi, tavırları sakin ve kontrollü. "Peki, karar verildi ve ilk toplantı da bitti, yarın akşam nişan partisinde görüşürüz," diyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Detayları sana gönderirim. Kıyafet kuralı smokin, umarım

uygun bir kıyafetin vardır umarım. Yoksa bana haber ver. Sana bazı önerilerde bulunabilirim ve tabii ki masrafları ben karşılarım. Lütfen geç kalma."

"Ama ben..."

"Depozitonuzu şimdi ödeyeceğim, böylece her şey kesinleşmiş olacak." Beni ön kapıdan dışarı çıkarır. "Nişan partisi senin için mükemmel bir fırsat, Emily."

"Ne için mükemmel bir fırsat?" diye soruyorum, ön kapının basamağında durarak.

"Cordelia'yı her gelinin bir nedimeye ihtiyacı olduğuna ikna etmek için," diyor. "Öyle değil mi?"

Ve ben cevap vermeden kapıyı çarparak kapatır.

Gönderen:Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı:customerservice@wizztshirts.co.uk

Konu: L5782 numaralı siparişle ilgili sorun

Merhaba

L5782 numaralı siparişimle ilgili olarak müşteri hizmetleri numarasını aramaya çalıştım, ancak kimseye ulaşamadım.

Sipariş ettiğim 20 adet kişiselleştirilmiş tişört geldi, ancak yazılarda bir hata var.

Onları iade edebilirim, ancak lütfen orijinal siparişimde belirtilen doğru ifadelerle 20 adetlik yeni bir parti üretilip mümkün olan en kısa sürede gönderilebilir mi? Bunların kullanılacağı bekarlığa veda partisi yakında. Orijinal siparişin bir kopyasını ekledim.

Saygılarımla,

Sophie

Gönderen:customerservice@wizztshirts.co.uk

k Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: L5782 numaralı siparişle ilgili

sorun Merhaba Sophie,

Bizimle iletişime geçtiğiniz için çok teşekkür ederiz ve bize ulaşmakta sorun yaşadığınız için özür dileriz. Ürünümüzden memnun kalmadığınızı duyduğumuz için üzgünüz ve sorunu gidermek için elimizden geleni yapacağız.

Lütfen aldığınız tişörtlerdeki sorunu bana bildirir misiniz?

Saygılarımla,
Meg

Gönderen:Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: customerservice@wizztshirts.co.uk

Konu: Re: re: L5782 numaralı siparişe ilgili

sorun Merhaba Meg,

Cevabınız için teşekkür ederim.

Bana gönderilen tişörtlerin arkasında COOK PATROL yazıyor.

Orijinal siparişimden de görebileceğiniz gibi, olması gereken yazım COCK PATROL. Gelin özellikle bunları istemişti! Kaba olduğum için özür dilerim.

En iyi
dileklerimle,
Sophie

Gönderen:customerservice@wizztshirts.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: L5782 numaralı siparişe ilgili sorun

Merhaba Sophie,

E-postan için teşekkürler. Siparişini şimdi bir kez daha göndereceğim ve doğru ifadelerin kullanıldığından emin olacağım.

Lütfen aşağıdakileri istediğinizi onaylar mısınız? 20 adet pembe tişört

Tişörtlerin arkasına basılacak yazı: COOK PATROL

Saygılarımızla,
Meg

Gönderen:Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: customerservice@wizztshirts.co.uk

Konu: Re: re: re: re: Sipariş L5782 ile ilgili sorun

Merhaba Meg,

Hayır, bu yanlış. Aşağıdakileri istiyorum: 20 adet pembe tişört

Tişörtlerin arkasına basılmış: COCK PATROL

En iyi dileklerimle,
Sophie

Gönderen:customerservice@wizztshirts.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: Sipariş L5782 ile ilgili sorun

Merhaba Sophie,

Çok üzgünüm, farkı göremiyorum?

Saygılarımla,
Meg

Gönderen:Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: customerservice@wizztshirts.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: re: L5782 numaralı siparişle ilgili
sorun Merhaba Meg,

COCK istiyorum. COOK değil.

En iyi dileklerle,
Sophie

Gönderen:customerservice@wizztshirts.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: re: re: L5782 numaralı siparişle ilgili
sorun Merhaba Sophie,

Aptallığımı bağışlayın lütfen. Önceki e-postalarınızı çok hızlı okudum. Ofiste yoğun
bir gün geçirdim! Eğlenceli bir bekarlığa veda partisi olacak gibi görünüyor!

Aşağıdaki siparişi verdiğimi onaylıyorum: 20 adet pembe tişört

Tişörtlerin arkasına baskı: I WOULD LIKE COCK

Hizmetimizi kullandığınız için çok teşekkür ederiz. Gelecekte sizin için daha fazla
kişiselleştirilmiş ürün basmayı sabırsızlıkla bekliyoruz!

Saygılarımızla
Meg

BÖLÜM SEKİZ

Bu nişan partisini pek sevmeyeceğim gibi hissediyorum. Birincisi, gelin benden nefret ediyor, ikincisi, bu Spanx'larla nefes alamıyorum. Çok sıkı oturuyorlar. Ama bugün satın aldığım bu saçma sapan pahalı elbiseyle kendimi iyi hissetmemi sağlıyorlar. Lady Meade, nişan partisinin ayrıntılarını içeren bir e-posta göndermiş ve resmi davetiyenin olmaması için özür dilemişti: Parti, saat 19:00'da beş yıldızlı lüks otel Rosewood, Londra'nın Grand Ballroom salonunda, kıyafet kuralı ise siyah kravat.

Daha önce smokinli düğünler de dahil olmak üzere smokinli etkinliklere katılmıştım, bu yüzden gardırobumda seçeneklerim vardı, ancak *bu* seferki etkinlik için elinden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini hissettim. Bu sabah tüm e-postalarımı bitirir bitirmez Cara'yı aradım ve öğle arasında benimle alışverişe gelmesini rica ettim.

"Peki, bu nişan partisi için neden yeni bir elbise alman gerekiyor?" diye sordu, bana önerdiği muhteşem ama çok pahalı bir butiğin soyunma odasında beni beklerken. "Daha önce yüzlerce kez katıldın."

"Bu seferki gibi değil," diye cevapladım, parlak payetli bir elbise giyip fermuarını çekerek. "Müşteri büyük bir parti veriyor."

Cara'ya müşterinin Lady Cordelia Swann olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama gizlilik anlaşması imzaladım. Cara bunu öğrenirse çılgına dönerdi. On altı yaşındayken, Ascot'ta yeni boyadıkları parlak kırmızı saçlarıyla birlikte fotoğraf çektiren Cordelia ve Lady Annabel'i taklit etmeye çalışmıştı. Cara ucuz bir boya şişesi satın almış ve saçlarını tuhaf bir neon turuncu rengine boyamıştı. "Şişede 'kırmızı' yazıyordu!" diye ağlamıştı.

"Ayrıca doksan beş peniye mal oldu," diye hatırlattı annesi.

Bunu hatırlayarak içimden gülümsüyorum ve Cara'ya Lady Cordelia Swann ile tanıştığımı ve onun kesinlikle taklit edilmesi gereken en *kötü* ve son kişi olduğunu doğrulayabileceğimi söylersem nasıl tepki vereceğini düşünüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, elbiseyi giyerek dışarı çıktım. Cara irkildi. "Lanet olsun. Neredeyse gözlerimi kör edecektin."

"Güzelliğimle mi?"

"Bir sürü payetle. Retinam geri dönüşü olmayan bir şekilde yanmadan önce o şeyi çıkar. Seçtiğim siyah olanı giy, yüksek yakalı olanı," diye talimat verdi.

"Sanırım biraz fazla dikkat çekici," diye kabul ettim ve perdenin arkasına saklandım.

"Konukların gözlerini kör edersin ve yeni müşterin seni dava eder."

Birkaç dakika sonra, Cara'nın arabasına çıktım ve yüzü aydınlandı. İkimiz de elbisenin mükemmel olduğu konusunda hemfikirdik. Şık, zarif ve ortama uyum sağlayacak kadar sadeydi. Elbiseyi, zaten sahip olduğum topuklu ayakkabılarla (elbise yere kadar uzandığı için ayakkabılar zaten görünmüyordu), siyah ve altın rengi bir el çantasıyla ve Nisha'nın bana verdiği altın sallantılı küpelerle kombinledim. Son dakikada kuaförden randevu aldım ve yaklaşık bir saat boyunca göz kalemi sürmekle uğraştım.

Tam çıkmak üzereyken telefonum çalmaya başladı.

"Merhaba anne," dedim, aynada elbisenin arkasını kontrol ederek Spanx çizgisinin (göğüslerimin hemen altında, çok yüksekteydi) görünmediğinden emin oldum.

"Merhaba sevgilim, sadece kontrol etmek için aradım! Nasılsın?"

"Partiye çıkmak üzereyim. Yarın arayabilir miyim?"

"Oh, harika! Parti! Meşgul olduğun için sevindim. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun!"

"Bu ne demek oluyor?" dedim, çantamı alırken. "Daniel'in düğün davetiyesinden sonra."

"Oh. O mu." Ofisime (dolabıma) baktım ve masanın üzerinde, hala cevaplanmamış olarak durduğunu gördüm. "Evet, iyiyim."

"Baban çok kızgın. Seni davet etmesinin zalimce olduğunu ve onsuz daha iyi olacağını söylüyor."

"Babama teşekkür et. Neyse, taksim geldi galiba, gitsem iyi olacak."

gits

em "İyi eğlenceler!" diye bağırdı. "Kiminle tanışacağınızı asla iyi bilemezsiniz!"

olur Taksi Rosewood'a yaklaşırken, elbiseyi kontrol edip
."

derin nefesler alıp, pencereden dışarıya, önümdeki güzel otele .

İşte o daha onları onları bir sürü bir bir

birbirlerinin üzerine tırmanarak otelin avlusuna açılan kemerli giriş kapısının demir kapılarına yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Parti hakkında haber yayılmış olmalıydı.

"Durma, arkadan dolaşman lazım. Devam et."

Bu düşün öncesinde kesinlikle fotoğrafım çekilmesine izin veremem. Lady Cordelia ile birlikte fotoğrafım çekilirse veya onun partisine girerken fotoğrafım çekilirse ve bu fotoğraf internette bir yerde yayınlanırsa, beni tanıyan biri bunu fark edebilir ve fotoğrafın altında Emily Taylor yazdığını görünce biraz kafası karışabilir.

"Arkadan mı?" Arka aynaya kaşlarını çatarak baktı.

"Evet."

"Ama otelin girişi buradan."

"Fotoğrafçılar tarafından görülmemem gerekiyor, bu yüzden başka bir giriş bulmam lazım."

Otel önünden geçip sola dönerek oteli dolaşırken kaşlarını kaldırır. "Ünlü falan mısın?"

"Hayır! Ben hiç kimseyim."

"Tabii." Burnuna dokundu. "Merak etme canım, bana güvenebilirsin. Sen şu köpekli filmdeki aktris misin?"

"Hayır," diye cevapladım, otelin başka bir kapısını bulmaya çalışarak dikkatim dağıldı.

"Biliyorum! Çiftlikte çekilen, adı neydi, şu filmdeki!" Gözleri heyecandan büyüdü. "Hey, aksanın gerçekten çok iyiydi."

"Teşekkürler. Burada ineceğim," diyorum, açık bir yükleme kapısı ve içine giren bir minibüs fark ederek.

"O yaşlı adamla evliliğin yürümediği için üzüldüm," diyor taksi şoförü, ben elbisemle olabildiğince zarif bir şekilde dışarı çıkmaya çalışırken. "Bir dahaki sefere, değil mi?"

Ona nazikçe gülümser ve kapıyı kapatırım. Yarın çiftlikte geçen tüm filmleri izleyip, beni kim sandığını anlamaya çalışacağım diye not alırım. Sonra elbiseyi dikkatlice tutarak kaldırımda yükleme alanına doğru sendeleyerek yürürüm.

"İyi akşamlar! Beni aldırmayın!" Minibüsten kasaları indirmek için bekleyen adamın bana tuhaf bir bakış attığını görünce, neşeyle elimi sallayarak böyle derim. "Ah, kapıyı tutun!"

Büyük bir el arabası iten bir otel görevlisi hızla geçip gider ve benim bağırılmamla irkilir, sonra el arabasını kenara çekip bana kapıyı açar. Eğimli betonun üzerine dağılmış çöp parçalarını ve marul yapraklarını atlatarak yüzüstü düşmeden ona ulaşırım.

"Diğer tarafta ana giriş olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye soruyor, ben ona teşekkür ettikten sonra.

"Öyle mi? Oh, peki, ama ben buradayım! Tekrar teşekkürler."

Kapı arkamdan kapanırken ve ben koridorda ilerlerken onun kıkırdadığını duyuyorum. Koridor, floresan ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılmış ve çoğunlukla depo ve çamaşır odaları olduğunu düşündüğüm birkaç kapıya açılıyor. Koridorun sonuna geldiğimde, sola veya sağa sapma ya da düz ilerleyip çift kapıdan geçme seçeneklerim var. Bir an durup düşünürüm, sonra düz ilerlemeye karar veririm.

"Dikkat et!"

Az önce geçtiğim kapıya geri doğru atlıyorum ve elinde sosluklarla dolu bir tepsi taşıyan birini kıl payı kaçırıyorum. Mutfığa girmişim.

Elimi kalbime koyup nefes veriyorum ve ne olabileceğini hayal ediyorum. Lady Cordelia Swann'ın nişan partisine sos lekeleriyle gitmek pek hoş olmazdı.

"Affedersiniz, kayboldunuz mu?"

Otları doğrayan genç bir aşçı beni eğlenerek izliyor. Ona özür dilercesine gülümsüyorum.

"Evet! Otelin üst katında olmam gerekiyor."

"Evet, mutfak için uygun giyinmemişsin." O, odanın diğer tarafındaki bir kapıyı işaret ederek başını sallıyor ve ellerini önlüğüne siliyor. "Gel, sana yolu göstereyim."

"Teşekkürler!"

"Hangi garson seni tur için buraya getirdi ve burada bıraktı?"

"Anlamadım?"

"Yemeğinizden sonra sizi mutfığı görmeye davet eden garson. Sizi burada bırakmamalıydılar. Kimdi o? Onunla konuşacağım."

"Oh, kimse yoktu. Buraya kendim geldim," diyorum, mutfaktaki hareketlilikten dikkatimin dağılmaması için çaba göstererek. Onu takip etmek için tüm irademi kullanıyorum, taze pişmiş kremalı tartlarla dolu bir tepsi taşıyan pasta şefini değil.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle diyorsan öyle olsun. Akşamının geri kalanını keyifle geçirmeni dilerim. Bu kapılardan geçip merdivenleri çık. Kendini yemek salonunda bulacaksın."

Ona teşekkür edip merdivenlerin tepesine doğru yöneliyorum. Gürültülü, stresli ve yoğun mutfaktan sakın ve huzurlu yemek salonuna geçerken atmosfer değişiyor, arka planda piyano tuşlarının tınları duyuluyor. Masaların etrafında ve bar boyunca yürüyorum, nereye gittiğimi biliyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Grand Ballroom'a hemen ulaşamazsam geç kalacağım. Lady Meade benden özellikle zamanında gelmemi istemişti.

Yeni bir aciliyet duygusuyla restorandan fırladım ve birinin arkasına çarptım, onu öne doğru sendelettim.

"Çok özür dilerim!" diye nefes nefese söylüyorum, o da dönüp kendisine çarpan ve elindeki şampanya kadehini neredeyse düşüren kişinin kim olduğunu görmek için bakıyor. Bir an şaşıyor.

"Emily?"

"Lord Dashwell! Aman Tanrım, merhaba!"

Tabii ki ona çarpacaktım. Ülkenin yarısının varisi olan yakışıklı kardeş olmalıydı. Otelde kalan ve bir daha asla görmeyeceğim rastgele bir yabancı olamazdı.

"Çok özür dilerim," diyorum, yanaklarım yanıyor. "İyi misiniz?"

"Ölmeyeceğim," diye cevapladı. "Lütfen bana Lord Dashwell demeyin, bu beni iki yüz yaşında gibi gösteriyor. Adım Tom."

"Tamam, özür dilerim. Tom."

"Seni tekrar görmek güzel. Harika görünüyorsun." "Teşekkürler. Sen de!"

Tabii ki öyle. Saçları hala dağınık, ama bu sefer stilize edilmiş bir şekilde, ve her erkek smokin içinde yakışıklı görünür.

(Aslında, altıncı sınıfta, baloya kendisine çok küçük gelen bir smokin giyen Kem hariç.

gömleğinin düğmelerinden biri dans pistinde "Summer Lovin'" şarkısının ortasında patladı ve bir kızın gözüne çarptı.)

"Partiden önce burada yemek yedin mi?" diye sordu, omzumun üzerinden restoranın içine bakarak. "Yoksa parti başlamadan önce bara bir şeyler içmeye mi geldin? Fırtına öncesi sessizlik gibi."

"Bir içki," diye cevap veriyorum aceleyle, mükemmel cevap için ona teşekkür ederek. "Halletmem gereken bazı işler vardı ve partide telefonumla uğraşmak istemedim."

Gülüyor. "Tabii. Cordelia'nın, dinlemediği için o adamın telefonunu pencereden attığı olayı biliyorsundur herhalde. O kazı iskaladığı için şanslı. Vursaydı, onu öldürürdü."

"Oh, evet." Ben de gülüyorum. "Bu çok komik bir hikaye. O çok komik!"

Telefonumu her zaman saklı tutmalıyım. Cordelia bir PSİKOPAT.

"Neyse, partiye gitsek iyi olur. Grand Ballroom'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. "Yoksa burada birini mi bekliyordun?"

"Sadece bir arkadaşımı arayıp nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordum," diye açıklıyor, telefonunu kaldırarak. "O modaya uygun geç kalmayı sever."

"Anladım." Gülümserim ve onu yalnız bırakırım. "Orada görüşürüz."

"Seninle gelip yolu gösterebilirim," diyor, telefonunu kaldırıp benimle aynı hızda yürümeye başlıyor.

"Hayır, lütfen endişelenme! Burada randevunu beklemelisin. Eminim kendim bulabilirim."

"Sorun değil." Omuz silkiyor ve köşeyi dönüp başka bir koridora girerken bir dizi kapıyı açıyor. "Cordelia'nın partisinde kaybolduğumu düşünmesini istemem. Ve o benim randevum değil. Bu arada, tuvalet durumun nasıl?"

"*Anlamadım?*" diye cevap verdim, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Portatif tuvalet felaketi." O gülüyor. "Hatırladın mı? Benim evimin önünde telefonla konuşuyordun ve tuvalet felaketi yaşandı."

"Ah, doğru!" diyorum, kızarak. "Sanırım arkadaşım şimdi halletti." Bu yarı doğru. Yeni şirketle teyit etmedim, çünkü Rosemary herhangi bir taahhütte bulunmadan önce tuvaletleri görmek istiyorum, ama bu güçlü bir ipucu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ah, geldik. Büyük Balo Salonu."

Düzgün bir bob kesimi ve parlak kırmızı ruju olan, şık siyah pantolonlu takım elbise giyen ve kulaklık takan uzun boylu bir kadın, iki otel görevlisi ve güvenlik görevlisiyle birlikte kapıda duruyor. Tom'u selamladıktan sonra adımı soruyor, iPad ekranındaki listeyle karşılaştırıp bana sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor. "Hoş geldiniz Bayan Taylor, buyurun geçin."

Kapılar açıldı ve ilk gördüğüm kişi, Jonathan ile birlikte içeri girip misafirlerini karşılamak için bekleyen Lady Cordelia'ydı.

"Bak kim buldum, Cordelia," diyor Tom, garsonun uzattığı şampanya kadehini alıp bana uzatıyor, onun öfkeli ifadesini fark etmeden. "Artık partinin tadını çıkarabilirsin, burada gerçekten sevdiğin biri var."

Gözleri kısılırken, ona gülümsedim ve bardağımdan büyük bir yudum aldım.

Normalde iş sırasında içki içmem, ama sanırım buna ihtiyacım olacak.

.

BÖLÜM DOKUZ

"Tamam, burada ne halt ediyorsun?"

Tuvalette yankılanan Cordelia'nın sesini duyunca, gerçekten işimi yarıda bıraktım.

İşememin ortasında. O kadar korkutucu biri işte.

Küçük bir odacıkta, partiden uzakta kısa bir huzur ve sessizlik anının tadını çıkarıyordum. Partide bütün akşam Cheshire Kedisi gibi gülümsemek zorunda kalmıştım. Cordelia ve Tom'un babası Meade Markisi ile tanışmak beni özellikle geriyordu. Bir markizden bekleneceği gibi, uzun boylu ve heybetli, kalın siyah saçları yanları ağarmış ve sert, kare çeneli bir adamdı. Oğluyla aynı nazik, siyah gözlere sahipti. Lady Meade'in tanıştırmasıyla onunla kısa bir süre görüştüm. Çok kibardı, ama tanıştıktan hemen sonra otel müdürü kanepelerle ilgili bir soru sormak için geldi, ben de onu onunla baş başa bıraktım.

Ondan sonra, *Tatler* dergisinin sosyete sayfalarından çıkmış gibi görünen çeşitli konuklarla kaynaşmak için elimden geleni yaptım, sonra da tuvalete kaçtım.

Cordelia kaçtığımı fark etmiş olmalı.

"Orada olduğunu biliyorum," diye bağırarak kabinimin kapısını tıklattı.

"*Emily.*"

"Hemen çıkıyorum!" diye ciyakladım.

Tuvalet sessizliğe büründü. Devam etmeye çalıştım ama o kadar korkutmuştu ki, yemin ederim, tüm idrarımı kaçırmıştım. Sonunda işimi bitirmeyi başardım ve hızlıca Spanx'ımı yukarı çekip elbisesini aşağı indirdim, sonra derin bir nefes alıp sakin ve nazik bir ifadeyle kapıyı açtım.

"Partiden keyif alıyor musun?"

Sinirlenerek dudaklarını büzüyor. Göz korkutucu derecede çarpıcı görünüyor. Üzerine oturan kırmızı bir elbise giymiş, ruju da elbisesine uyumlu, saçları bir omzuna dökülmüş, dalgalı bir şekilde gevşekçe şekillendirilmiş. Altın damla küpeler ve ona uyan bir bileklik takmış, ikisini de

onun son koleksiyonunu internette incelerken gördüğüm takılar. James Bond'un kumarhane sahnesinde hiç de yersiz görünmezdi. Lavaboya gidip ellerimi yıkarken, öfkeli gözleri bana sabitlenir.

"Beni görmezden gelme, sana bir soru sordum," diye öfkeyle söylüyor. "Neden *buradasın*? Sana söyledim, kovuldun."

"Bak, burada benimle sohbet ettiğin için partini kaçırmayı gerçekten istemiyorum, o yüzden neden biz..."

"Neden ne yapmayalım? Oraya geri dönüp en iyi arkadaşmış gibi davranalım mı?" O alaycı bir şekilde gülüyor. "Annemin, on altıncı yaş günümde cha-cha dansı yaptığında beni daha fazla utandıramayacağını düşünmüştüm, ama sonra *seni* işe aldı."

O kadar zehirli bir şekilde konuşuyor ki, sakın kalmak zor. Ama Cordelia'nın beni hiç tanımadığını kendime hatırlatıyorum. Bu kişisel bir şey değil.

"Neden utanıyorsun?" diye soruyorum basitçe, lavabonun yanındaki hasır sepete bir el havlusu atıp, lüks el kreminden alıyorum. "Benim işim düğün hazırlıklarında sana yardım etmek, hepsi bu. Ülkenin dört bir yanındaki gelinler için çalışıyorum. Bunda utanılacak bir şey yok. Düğün organize etmek herkesin hayatında harika ama stresli bir dönemdir ve davet ettiğiniz kişi sayısını düşünürsek, bu gerçekten..."

"BLEUGH!" İki parmağını boğazına sokuyormuş gibi taklit yapıyor. "Beni bu seslerden kurtar. Sana söyledim, yardıma ihtiyacım yok."

"Nereden biliyorsun? Düğün yaklaşıncı fikrin değişebilir."

"Dünyanın en iyi bağlantıları bende," dedi alaycı bir şekilde kollarını kavuşturarak. "Neden *senin* gibi birine ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü dünyanın en iyi bağlantıları, konuşacak birine ihtiyacın olduğunda yanında olmayabilir."

"Lanet olsun, bu iyi kız numarasını bir bırakabilir misin?" Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Konuşacak birine ihtiyacım yok. Sekiz yaşında değilim. Bütün müşterilerin bu saçmalığa kanıyor mu?"

Derin bir nefes alıyorum. *Kişisel değil, kişisel değil, kişisel değil*

— "Cordelia—"

"Gitmeni istiyorum," diye sözümü keser. "Senin nasıl biri olduğunu ve burada ne yaptığını biliyorum. Annemi kandırmış olabilirsin, ama beni kandıramazsın."

"Kimseyi kandırmıyorum!"

"Hayatını yalan söylemekle kazanan kız diyor bunu." Başını eğip, gözlerim yere düşerken zaferle gülümsüyor. "Dediğim gibi, burada işin bitti. Lütfen git. Ve basının fotoğrafını çekmemesine dikkat et. Kimsenin senin gibi insanlarla ilişkim olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Sence ben tam olarak kimim?" diye soruyorum, yumruklarımı sıkıp sesimi yükseltmemeye çalışarak. "Sürekli 'senin gibi insanlar' diyorsun. Bu ne anlama geliyor?"

"Zirveye çıkmak için her şeyi yapabilecek insanlar," diyor açıkça. "Bu çok açık ve iğrenç. Para kazanma fırsatı gördün ve peşine düştün. İnan bana, bunları daha önce de gördüm."

"Lady Meade bana geldi," diye olabildiğince sakın bir şekilde belirtiyorum. "Sana yardım etmemi istiyor. Ben bunu istemedim."

"Jonathan'ın senin gerçekten benim arkadaşım olduğuna inandığını mı düşünüyorsun? Kimsenin inanacağını mı sanıyorsun? Kimse seni tanımıyor ve bizim çevremizde herkes herkesi tanır."

"Jonathan bana ikna olmuş gibi göründü," diyorum dürüstçe.

Kendimi Cordelia'nın arkadaşı ve nedimesi olarak tanıttığımda ilk başta şaşırmıştı ve düğününe katılmanın bir onur olduğunu eklemiştim.

"Bana nedime seçtiğini söylememiştin!" diye sevincini nişanlısına haykırdı, sonra da her iki yanağıma birer öpücük kondurdu. Cordelia beni selamlamaya tenezzül etmedi. "Hiç istemediğini sanıyordum!"

"Ben de öyle sanıyordum," diye mırıldandı Cordelia.

Neyse ki ne Tom ne de Jonathan onu duymadı ve Jonathan benimle tanıştığına o kadar mutlu görünüyordu ki, beni daha önce hiç duymamış olduğu gerçeğinin farkında değildi.

"Bir sanat galerisinde mi tanıştınız? Cordelia, bana bundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum! Emily sana karşı çok gizemli davranıyordu." Kıkırdadı, sonra bana şüpheyle baktı. "Bir dakika. Seninle Paskalya balosunda mı tanışmıştım? Sanırım hatırlıyorum! Beni affetmelisin, o gece biraz içmiştim ve her şey biraz bulanık." Omzumun üzerinden birini gördü ve yüzü aydınlandı. "Ah! Kuzenim orada! Gidip merhaba desem iyi olur. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Emily. Cordelia'nın ona bakan biri olmasına sevindim."

Benim yerime gelenleri selamlayabilmesi için kenara çekildim, ama bu kadar başarılı geçen bir tanışmadan dolayı çok mutluydum. Nişanlılar her zaman büyük bir engeldir. Partnerlerinin arkadaşlarından birini tanımamaları, hatta düğün törenine katılacak kadar yakın bir arkadaşını tanımamaları ihtimali her zaman zor bir durumdur.

Neyse ki, çoğu zaman o kadar utanırlar ki, adınızın geçtiğini veya sizinle tanışmış olabileceğinizi hatırlamazlar ve bu konuyu geçiştirmeye razı olurlar.

Çifti ilk araştırdığımda düşündüğüm gibi, Jonathan'ın Cordelia ile birlikte olması bana garip gelmişti. Jonathan sıcakkanlı, misafirperver, neşeli, gülümsediğinde sevimli gamzeleri olan ve parlak, ilgi dolu gözleri olan biriydi. Cordelia kapalı bir insanken, Jonathan açık bir insandı, poker oynamak isteyeceğiniz türden biriydi. Cordelia ise okunması imkansız bir insandı ve bir kez içine girdiğinizde, hemen çıkmak isteyeceğinizi tahmin edebiliyorum.

"Jonathan şimdilik ikna olmuş olabilir ama bu maskeyi sürdürmen imkansız," diyor Cordelia. "İnsanlar seni inceleyecek."

"Hiçbir şey bulamayacaklar. Sadece Emily Taylor'ı tanıyacaklar. Bu sır güvende. İnsanlar sandığından daha güvenilir."

"Bir saniye bile dayanamazsın. Herkes senin içini görebilir."

"Bak, bunun senin fikrin olmadığını anlıyorum," diyorum, tuzağa düşüp onunla tartışmayı reddederek. "Yardıma ya da yeni arkadaşlara ihtiyacın olmadığını anlıyorum, sorun değil. Ama sana söz veriyorum, izin verirsen bunu başarabilirim. Bunu her zaman yapıyorum. Bu benim işim ve bunu düzgün bir şekilde yapmaya niyetliyim. Düğününüzde size yardım etmek için işe alındım ve hepsi bu kadar, beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız. Lady Meade benim kalmamda ısrarcı. Ben senin çalışanınım, ne istersen onu yapmak için buradayım. Senin *gerçek* arkadaşın olmak zorunda değilim. Sadece bir şans ver. Eğer olmazsa, olmaz, ama en azından denemeliyiz."

"Ve eğer işe yaramazsa, istifa edeceksin," diyor düşünceli bir şekilde.

"Her zaman işe yarar," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyorum.

"Ama işe yaramazsa," diyor, birkaç adım öne çıkarak bana yaklaşıyor, "o zaman istifa edersin."

Bu bir öneri değil, emirdir. O, sert ve kararlı bir ifadeyle üzerimde dikilirken boğazımda bir yumru oluşmaya başlar. Ama ona korkumu gösteremem. O kesinlikle bundan beslenen türden biridir. Onun kadar soğuk ve hesapçı birinin bir zamanlar büyük başarı elde eden tek boynuzlu at ve gökkuşağı desenli saç lastikleri serisini nasıl piyasaya sürdüğünü anlayamıyorum. "Senin ve düğünün için en iyisi neyse onu yapacağım," diyorum, gözlerine bakarak. "Eğer benim çalışmam senin planlarını ve mutluluğunu engelliyorsa, elbette istifa ederim. Ama bu olmayacak. Daha önce hiç işten ayrılmadım ve şimdi de ayrılmaya niyetim yok."

Bir adım geri çekilir ve saçlarını omzunun üzerinden atar. "Peki o zaman. Bir deneyeceğim."

"Harika," diyorum, sıcak bir gülümsemeyle.

"Ve biz de, işler yolunda gitmezse, istifa edeceğin konusunda hemfikiriz." "İstifa etmeyeceğim."

"Oh, evet, bırakacaksın." Topuklarını döndürüp kapıya doğru yürüdü, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Bundan emin olabilirsin."

Partiye dönmeden önce birkaç dakika bekleyip kendimi toparladım ve aynada yansıمامı kontrol ettim. Böylesine lüks bir tuvalette sepetin içinde deodorant bulunmaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Böyle tuvaletlerde her zaman yaşanabilecek sosyal çatışmalarda çok işime yarardı. Lady Cordelia ile "sohbetim"den sonra kendimi biraz terlemiş hissediyorum.

Daha önce bana karşı doğal olarak açık olmayan zorlu gelinlerle çalışmışım ve bir ebeveynin beni işe alması kesinlikle alışılmadık bir durumdu; bu daha önce sadece birkaç kez olmuştu. Bazılarının bu fikirden biraz şaşkın veya kafası karışık olmasını anlayabiliyorum: bu sıradan bir iş değil.

Ama onun bu kadar kaba olması, daha önce karşılaştığım bir şey değil. Bu düğün sürecinde kendimi hazırlamam gerekecek, çünkü onun işleri kolaylaştırmayacağından şüpheliyim.

"Uzun vadeli düşünmeliyim," diyorum aynadaki yansıمامa. "Bu, kariyerim için büyük bir adım. Bunu başarabilirim."

Çantamı açıp rujumu yeniden sürüyorum, sonra omuzlarımı geriye atıp başımı dik tutarak kapıdan çıkıyorum. *Bunu yapabilirim*

"İşte buradasın," diyor Lady Meade, yanımda belirerek.

"Cordelia nerede? Onu gördün mü?"

"Evet, çok keyifli bir sohbet ettik. Buralarda bir yerde olmalı. Onu bulmamı ister misin?"

"Ona göz kulak olabilirsen," diyor, geçen bir konuğa nazikçe gülümseyerek. "Büyük etkinlikleri hiç sevmez."

"Büyük bir düşün yapmadığı için şanslı," diye şaka yapıyorum.

Lady Meade benim mizah anlayışımı paylaşıyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Cordelia fırsat bulmadan, insanlarla kaynaşıp kendini tanıtmayı öneririm," diyor.

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Arkadaşım Clarissa'ya, senin davetsiz bir pandomim sanatçısı olduğunu söylediğini duydum," diye yorgun bir şekilde bilgilendirir beni. "Seni utandırarak işinden etmek istediği açık."

"Uyardığın için teşekkürler."

"Konukların yanına dönsem iyi olacak," diyor ve soğuk elini nazikçe omzuma koyuyor. "İyi şanslar."

O gidene kadar bekleyip şampanyamın geri kalanını içiyorum, boş bardağı garsonun tepsisine koyup kalabalığın içine dalıyorum ve ilk karşılaştığım sohbe katılıyorum. Sarışın bir kadın gruba az önce yaşadığı felaket bir randevuyu anlatıyor ve ben de yirmili yaşlarında, uzun boylu, bıyıklı bir gencin yanına mutlu bir şekilde oturuyorum. O da kibarca yer açmak için yanına kayıyor.

"Beni neon ışıklarla dolu bir bara götürdü ve ilk randevumuzun çok hoş ve rahat bir pub'da geçtiğini düşünürsek, burası biraz ucuz kaçmış diye düşündüm," diyor ve herkes başını sallayarak onaylıyor. "Ama sonra fon müziği durdu ve buranın bir karaoke bar olduğu ortaya çıktı."

Bıyıklı adam şaşkınlıkla nefesini tutuyor. "Benim tarzım değil."

"Ben de öyle, ama bazı insanların bundan hoşlandığını ve arkadaşlarla birlikte oldukça eğlenceli olabileceğini anlıyorum," diye belirtiyor, bıyıklı adam ikna olmamış görünüyor. "Bu yüzden ben de gülerek ona eşlik ettim ve Leona Lewis'in hit şarkısını söylemeye çalışan bir kadının korkunç sesini bastırarak onun konuşmasını dinlemeye çalıştım."

"Çok zor bir ses aralığı," diyor biri, diğerleri de mırıldanarak onaylıyor.

"Sonra aniden kalkıp beni barda bıraktı. Tuvalete gittiğini söyledi." Sonra olanları hatırlamak zorunda kalacağı için dehşetle gözlerini kapattı.

"Ama sahneye çıkıp bir sonraki şarkının benim için olduğunu ilan etti."

"Oh, hayır," diye haykırıyorum, tamamen kendimden geçmiş bir halde. "Ne şarkıydı?" "Savage Garden'ın 'Truly Madly Deeply' şarkısı."

Kalabalığın tepkisi oybirliğiyle: büyük bir hata.

"Yani üçüncü randevu olmayacak mı?" bıyıklı adam sırtarak sorar.

"Hayır," diye onayladı, sonra şampanyasını yudumladı ve bana merakla baktı. "Az önce Tom'la birlikte geldiğini gördüm mü?"

"Onun o aktris Savannah Reed ile birlikte geldiğini sanıyordum," bıyıklı adam, ben cevap veremediğim önce diyor. "Bana daha önce onun nerede olduğunu bulmaya gideceğini söylemişti."

"Ah, onlar *eski arkadaşlar*," diye başka biri bilgili bir gülümsemeyle yorum yapar. "Olaylar çok uzun zaman önceydi. Duyduğuma göre, şu sıralar Christopher'ın peşindeymiş. Dashwell'in okuldan arkadaşı, kahverengi alabalıkla ilgili hep aynı şakayı yapan."

Grupta tanıma mırıldanmaları duyulur.

"Üzgünüm, bu çevrelerde kimin kiminle olduğunu takip etmek çok zor. Müzik sandalyesi gibi," diyor sarışın kadın elini sallayarak bana.

"Ben kimseyle birlikte değilim," diye onu temin ederim. "Ben Cordelia'nın arkadaşayım."

Kadın içkisini neredeyse düşürüyor. Bıyıklı adam ve grubun geri kalanı, sanki çok sıra dışı bir şey söylemişim gibi, beni büyük bir ilgiyle baştan aşağı süzerler.

"*Cordelia'nın* arkadaşı mı?" sarışın kadın şaşkınlıkla tekrarlar. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bir dakika," bıyıklı adam heyecanla diyor. "Sen nedime misin?"

"Doğru." Gülümserim.

"Nedime! Evet. Senin hakkında bir şeyler duyduk," diyor biri sırtarak.

"Bu doğru mu?" bıyıklı adam kaşlarını oynatarak sorar. "İşin hakkında? Bize söyleyebilirsin."

Oh, hayır. Korku içimi kaplar. Gizlilik, Leydi Meade için en önemli şeydi. Eğer öğrenirlerse, her şey mahvolur.

"İşim mi?" diye ciyaklarım.

"Evet." Kadın hevesle başını sallar ve sesini alçaltır. "Eskort olduğun doğru mu?"

NE? Şoktan boğazım düğümlenir. Bıyıklı adam sırtıma nazikçe bir şaplak atar.

"Cordelia, şuradaki arkadaşımız Lex'e ağzından kaçırdı," der ve tırnağıyla yakındaki bir grup konuğu işaret eder. "Bunun büyük bir sır olduğunu söyledi, ama bize söylemekten çekinmezsin, değil mi? Seni yargılamayız."

"Nasıl bir şey?" diye sorar biri. "O kitap gibi mi, *Call Girl'ün Gizli Günlüğü* gibi mi?"

"O diziyi *çok sevmiştim!* Deneyimlerini bir kitapta yazmalısın," diyor başka biri. "Peynir ekmek gibi satar." "Evet, çok doğru!" Sarışın kadın başını sallayarak, bana yaramazca sırıtıyor.

. "*Komik* sırların olmalı."

"Ben... ben değilim..." diye başlıyorum, yüzüm utançtan kızarıyor.

"Merak etme, burada sadece birkaç kişi biliyor," diyor bıyıklı adam göz kırparak. "Ve *kimseye* söylemeyeceğimize söz veriyoruz."

WhatsApp Grubu "Clare'in Bekarlığa Veda Partisi"

Carey, neredesin?

yaklaşık bir saat önce bara gittin! İyi

misin diye bakmak için aradım.

Hala üst kattaki VIP kabinindeyiz Hey

Carey, dans pistine çıkıyoruz

dans pistine gidiyoruz, iyi olduğunu

haber ver! Carey'yi gören var mı?

Jessica

Hey, sigara içme alanında! Hadi shot

içelim!

Carey sigara içme alanında mı?

Seninle, Jess?

Jessica

Evet!

Naomi

Hayır Jess, ben sigara içme alanında
Benim adım Naomi. Üzgünüm, o
bizimle birlikte değil!

Jessica

Oops!! Üzgünüm Naomi
NAOMİ BİR EFSANEDİR BU ARADA
ARKADAŞLAR, TÜM
ARKADAŞLARINIZI SEVİN, CLARE
CLARE'İN HEN GRUBU 4EVA!!

Carey'i gören var mı?
Onu bir süredir görmedim.

Rachel

Clare ile mi birlikte?

Fran

Hayır, ben Clare ile birlikteyim.

Rachel

Sen Clare ile misin, Fran?
Ona dans pistine çıkmasını söyle! Gelin
lazım bize, kızlar!

Fran

Kedi geldiği için gelemem

Rachel

???

Fran ve Clare
otele dönmek için takside 😊

Rachel

Saat daha sabahın 3'ü! TURNEYE ÇIKAN KIZLAR!

Fran

Hastayım

Bu araba

Rachel

Olamaz!

Fran

Sürücü geçiyor

Kötü niyetli

Mandy

OMG ARKADAŞLAR, NEREDE
OLDUĞUMUZU TAHMİN EDİN?!? DJ
KABİNİNDE!

Anna

Ahhhhhhhhhhh, bu MUHTEŞEM!

Jenna

HAHA!! Seni görebiliyorum!!

Mandy

EN İYİ HAYATIMI YAŞIYORUM!

Harika! Carey de seninle mi?

Holly

Şimdi hatırladım!! Carey bir süre önce
striptizciyle birlikte gitti!!

Mandy

NE? STRİPER'I KAÇIRDIK MI? AHHHHH!!
WTF

Jen

Striptizci nerede???????

Rachel

Clare striptizci istemiyor sanıyordum! BU
GELİŞMEYİ ÇOK SEVDİM!!

Jenna

STRİPERLE BİRLİKTE OLMAK
İSTİYORUM! NEREDE O?

Fran

OMgP STRİPERRRRRRRRR
Taksi geri dön!

Kulübe geri dönüyoruz
STRIPPERRR
Neredesin? Şoföre ihtiyacım var

Striptizci falan yok!
Striptizci tutmadık!
Fran, geri dönmene gerek yok!
Clare ile birlikte güvenli bir şekilde geri dön,
tamam mı?

Fran
Striptizcileri seviyorum
striptizcileri!!!!!!

Jenna
Carey'nin striptizciyle birlikte olduğuna
inanamıyorum!

Gerçekten striptizci yok.
Sence o iyi mi?

Hol
Bekle, belki de striptizciyle
striptizciyle gideceğini söylemiştir. O
striptizci değil

Jessica
GO CAREY!! ÇOK KOMİK!

Anna
Evet, Carey!!!! Tüm detayları duymak
için sabırsızlanıyorum!!

Jenna
Ahhhhhhh efsane Carey!!!

Carey
Bekle, ne oluyor? Merhaba, buradayım!!
Vay canına, ne kadar çok mesaj var

Mandy
Bize striptizciyi anlat!

Naomi
Çok seksi mi?

Carey
Kim seksi?

Naomi

STRİPER

Carey

Striptizci mi var? Nerede?

Holly

Striptizciyle birliktesin!

Carey

Kim striptizci?

Holly

Striptizciyle çıktığını söylemiştin!

Carey

Striptizcileri çağırıyorum demiştim!

Anna

Ha?

Mandy

Striptizciler mi çağırıyorsun?! KAÇ TANE?!

Carey

Altı

Jenna

Lanet olsun Carey! Altı erkek

mi?! Seni tilki!

Fran

STRİPÇİLERRRRRRR

Naomi

Her zaman sessiz olanlar!

Carey

Ha? Ne erkekleri?

Naomi

Altı striptizci!

Carey

FFS

Tavuklu striptizciler alacağım.

Domino's'tayım!

İsteyen var mı?

Fran

Gelin ve ben CLUUUUUUB'a geri
döndük! Striptizci nerede?

ONUNCU BÖLÜM

"Günaydın Cordelia! Hafta sonun nasıl geçti?"

İki kez bakıp, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, hızını kesmeden cross-trainer'da düz ileriye bakmaya devam ediyor. Spor salonları zaten beni gerginleştiriyor, herkes çok sportif ve her zaman çaldıkları yoğun trans müziği var, ama Cordelia'nın orada olmasıyla, her zamankinden çok daha korkutucu hale geliyor. Mümkün olduğunca kayıtsız davranmaya çalışıyorum, sanki spor salonuna sürekli gidiyormuşum ve bu uzay gemisi tarzı ekipmanların arasında tamamen rahatmışım gibi.

"Şimdi de beni takip mi ediyorsun?"

"Annen, bu sabah erken saatteki iş toplantısından sonra buraya geleceğini söyledi, ben de uğrayıp kahve içmek ister misin diye sormak istedim," diye açıklıyorum, o egzersizine devam ederken. "Elbise fikirlerini konuşabiliriz. Lady Meade, hangi tasarımcıyı seçeceğine karar verdiğini söyledi. Birlikte beyin fırtınası yapabiliriz."

"Rahatsız edebileceğin başka bir gelin yok mu?" diye homurdanıyor, alnında ter damlaları oluşuyor.

"Bugün benim önceliğim sensin," diye cevap veriyorum.

"Anlaşmamız, ihtiyacım olduğunda yanımda olacağın yönündeydi. Ve şu anda sana ihtiyacım yok. O yüzden şimdi gidebilirsin." Egzersizi zorlaştırmak için önündeki ekrandaki bazı düğmelere basar, gözleri duvarda sıralanan aynalarda yansıyan görüntüsüne odaklanır. "Ve resepsiyondaki kişiyle konuşacağım, bu sözde özel spor salonuna herkesin girmesine izin verdikleri için."

"Annen benim için bir şeyler söyledi. Teknik olarak haklısın, ama yardıma ihtiyacın olduğunda beni aramayı düşünmeyeceğin hissine kapıldım. Bazen yardım istemek zor olabilir," diyorum neşeyle, her şeye olumlu bir bakış açısı getirmeye kararlıyım. "Her ihtimale karşı burada olmak en iyisi diye düşündüm."

"Burada olmanı istemiyorum."

"Anlıyorum, çok konsantre görünüyorsun, bu harika. Dizlerini yukarıda tut! Ha-ha. Sen bitirene kadar dışarıda beklememi ister misin?"

Bana tuhaf bir şekilde bakar, sonra yavaşlar ve sonunda tamamen durur. Cross-trainer'dan iner ve ben de ona gidonun üzerinde asılı duran havluyu uzatırım.

"Hiç pes etmez misin?" diye sorar, havluyla yüzünü silerek.

"Neden vazgeçeyim ki?"

"Birincisi," diyor, sesini spor salonundaki herkesin duyabileceği kadar yükselterek, "düğün konuklarının hepsi şimdi senin ya lüks bir fahişe, ya davetsiz bir pandomim sanatçısı ya da düğün için hizmetlerini satmaya çalışan bir pan flüt öğretmeni olduğunu düşünüyor."

"Pan flüt olanı duymadım. Bu oldukça havalı."

"Bir de," diye devam etti, beni görmezden gelerek, "sen istifa etmek zorunda kalana kadar hayatını cehenneme çevirmeyi planlıyorum. Şimdi vazgeçersen ikimiz için de çok daha kolay olacak."

Beynimin küçük bir kısmı şöyle düşünüyor: *Haklı*. Sürecin daha başındayız ve şu ana kadar bu, hayatımın en kötü düğün deneyimi oldu. Talepkar gelinler ve daha da talepkar damatlar, dağınık nedimeler, kaba sağdıçlar, son dakikada yırtılan elbiseler, saç felaketleri ve kilise törenlerinde ve şık resepsiyonlarda ortalığı birbirine katan sıkılmış çocuklar ile uğraşmak zorunda kaldım, hayvanlardan bahsetmiyorum bile.

Keçilerin kaçtığı ve düğün kahvaltısından önce masaların üzerinde, masa süslerini kemirirken bulduğumuz zamanı anlatmaya başlama bile.

Ama gelinin her fırsatta bana saldırmaya bu kadar kararlı olduğu bir durumla hiç karşılaşmamıştım.

Ancak onun beni yenmesine izin vermeyeceğim.

Lady Cordelia Swann benim şimdiye kadarki en büyük zorluğum ve bununla doğrudan yüzleşeceğim. Onu kazanabilirsem, *herkesi* kazanabilirim ve farkına bile varmadan, İngiltere'nin sunabileceği en iyi bağlantılar ve tedarikçilerle, her yerde yüksek sosyete düğünleri düzenliyor olacağım.

Beni ayakta tutan şey bu. Kendime sürekli bunu söylemeliyim.

"Henüz pes etmeye niyetim yok," diyorum omuz silkerek.

"Hayatını cehenneme çevireceğim derken şaka yapmıyorum," diye tehdit ediyor.

"Sen hazır olduğunda dışarıda seni bekleyeceğim derken şaka yapmıyorum. Sana biraz taze su getireyim. Egzersizinin geri kalanının tadını çıkar."

Topuklarımı döndürüp dışarı çıkıyorum, ama bir kadının esneme yaptığı aptal spor salonu minderlerinden birinin köşesine takılıp düşerek, sorunsuz çıkışıma biraz mahvediyorum. Resepsiyon kapısından geçer geçmez nefesimi veriyorum, sonra ön masanın arkasındaki adamla konuşmak için yanına doğru yürüyorum.

"Kadınlar soyunma odasından kaç çıkış var?" "Şey... bir tane."

"Emin misiniz? Sadece bir tane mi? Yangın merdiveni falan yok mu?"

"Şey, arkada bir yangın kapısı var, ama o sadece acil durumlarda kullanılır."

"Peki o çıkış hangi sokağa çıkıyor?"

"Ixworth Place," diye cevaplar, açıkça merakla. "Mükemmel, teşekkürler."

Otomat makinesinden bir şişe su alıp binadan çıkıyorum, köşeyi dönüp Ixworth Place'e doğru yürüyorum ve oradaki yan kapıda duruyorum. Duvara yaslanıp telefonumu çıkarıyorum ve bu sabah gelen bazı e-postaları yanıtlıyorum.

Bulduğum yeni portatif tuvalet şirketi, denetim testimi başarıyla geçti ve bu hafta sonu Delgado düğünü için onay verdi. Onay mesajını mutlu bir şekilde geline iletiyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, yangın kapısı açılır ve Cordelia duş alıp giyinmiş olarak çıkar. Mavi ve beyaz çizgili gömleğini dar siyah kot pantolonun içine sokmuş, topuklu siyah botlar giymiş, yüzünün çoğunu kaplayan büyük güneş gözlükleri takmış, tasarımcı spor çantasını omzuna asmış.

O kapıyı kapatana kadar bekledikten sonra ortaya çıktım.

"Harika zamanlama!" diye bağırıyorum, bu da onu irkiltip güneş gözlüğünün neredeyse uçmasına neden oluyor. "E-postalarımı bitiriyordum."

Çenesini sıkar ve güneş gözlüğünü burnuna iter. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum!"

"Gerçekten mi? İşin bitene kadar dışarıda bekleyeceğimi söylemiştim. Peki," diyorum neşeyle, "buralarda gidebileceğim yerler için önerin var mı?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdanır ve araba anahtarlarını çıkarır. "Beni takip etmeye devam edersen polisi ararım."

"Lady Meade, elbiseniz için ilham bulmakta zorlandığınızı söyledi. Özel tasarım bir gelinlik için fikirlerle dolu bir mood board hazırladım. En sevdiğiniz tasarımcıların yanı sıra, aklınıza gelmemiş olabilecek diğer tasarımcıların fikirleri de var. Bana beş dakikanızı ayırın. Size kivi ve limonlu smoothie ısmarlayayım."

O içini çeker. "Tabii. Benim en sevdiğim içeceği biliyorsun. Söylesene, annem sana benim tüm tercihlerimi, günlük programımı ve hayatımın tüm ayrıntılarını anlatırken günlüğümü de okuman için sana verdi mi?"

"Kivi ve limonlu smoothie de en sevdiğin içecek mi?" Şaşırmış gibi yapıyorum. "Bu çok garip!"

"Cennet gibi bir uyum."

"Sadece beş dakika. Sonra seni rahat bırakacağım."

"Sonsuza kadar mı?"

"Bugünlük."

Yüzünü buruşturdu, sonra içini çekti. "Peki. Beş dakika."

Zihnimde havaya yumruk atıp, onunla birlikte yolun aşağısındaki smoothie barına doğru yürüyorum. İçecekleri sipariş ederken ona göz kulak oluyorum, arkamı döndüğümde kaçacağından korkuyorum ama neyse ki kaçmıyor. Pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masayı seçer ve çantasını yere bırakır. Blender yüksek sesle çalışırken ve ben ödeme yaparken, telefonda biriyle konuşur — Jonathan'la sanırım, çünkü konuşma süresince biraz daha az mutsuz görünür — sonra telefonu kapatır, güneş gözlüklerini çıkarır ve dikkatlice masanın üzerine koyar.

"Buyurun." Yeşil smoothie'yi önüne koyup, karşısına otururken kendiminkinden bir yudum alıyorum. "Bu gerçekten çok iyi."

Telefonumu çıkarıp Pinterest'teki özel bir panoya giriş yapıyorum ve telefonumu masanın üzerinde ona dönük olacak şekilde çeviriyorum. O ekrana bakmıyor. Gözleri bana sabitlenmiş durumda.

"Senin tarzından yola çıkarak hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bazı fikirler topladım, belki işine yarar, belki de yaramaz. Aklında bir şey var mı, ya da hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Cevap vermiyor, kafası karışık bir şekilde bana kaşlarını çatmaya devam ediyor, ben de o beni durdurana kadar devam etmeye karar veriyorum.

"Konuşmak istediğiniz biri veya ziyaret etmek istediğiniz showroom varsa, bana haber verin, randevu almanıza yardımcı olayım. Ve sizinle birlikte gelebilirim..."

"Cidden işin bu mu?" diye sözümü keserek kaşlarını kaldırdı. "Gelinleri koyun gibi takip edip, ne derlerse yapıyorsun?"

"Şey, ben öyle görmüyorum. Bundan biraz daha... karmaşık bir iş," diye açıklıyorum. "Kendimi *koyun olarak* görmüyorum. Daha çok yardımcı olarak, yardım etmek için buradayım. Batman'in Robin'i gibi, isterseniz."

O alaycı bir şekilde güldü. "Neden kimse Robin olmak istesin ki?"

"Çünkü... şey... Konudan sapıyoruz. Mesele ben değilim, mesele *siz* ve düğününüz için ne istediğiniz. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"*Her* konuda bana yardım edecek misin? İstedğim her konuda."

Başımı sallarım. "Evet. Dediğim gibi, beni yardımsever yardımcın olarak gör. Sana engel olmayacağım. Sadece ihtiyacın olan her şey için buradayım."

Beni izlerken uzun bir sessizlik olur. Sonra masanın üzerine eğilir ve ellerini birleştirir. "Tamam o zaman. İstedğim grubu düşündüm."

"Harika!" diyorum heyecanla, kalemi hazırlayarak. "Aklınızda belirli bir grup var mı? Onların uygunluğunu kontrol edebilirim."

"Evet. Oasis."

Not defterimden başımı kaldırıyorum. "Oasis. Rock grubu Oasis mi?"

"Evet."

"Gallagher kardeşlerin olduğu rock grubu mu? O Oasis mi?"

"Evet."

"Birkaç yıl önce dağılan ünlü grup. Ve bir daha asla bir araya gelmeyeceklerine yemin ettiler. O grubun düğününüzde çalmasını mı istiyorsunuz?"

"Bu çok havalı olmaz mı?"

"Bu çok havalı olmaz mı?" Smoothie'sindeki pipeti çeviriyor. "Bence şampanya resepsiyonu için mükemmel bir atmosfer yaratırlar. Sence de öyle değil mi?"

"Cordelia, ben..."

"Şampanya resepsiyonundan bahsetmişken, ana salonun zemini tamamen yenilenmesi gerekecek. Misafirlerimin o korkunç eski fayansların üzerinde yürümelerini istemiyorum. Bu konuyu babamla konuşman gerek."

"Meade Markisi'nden birinci derece tarihi eser olan malikanenizin koridorunun zeminini yenilemesini mi isteyeyim?" Nefes alamayacak kadar şaşkın bir şekilde soruyorum. "Bu bir şaka, değil mi?"

Şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Neden şaka yapayım ki? Ah, bir de kuğular hakkında seninle konuşmam lazım. Senin için çok önemli bir görev."

"Kuğular."

"Her zaman kuğuların beni düğün törenine götürmesini hayal etmişimdir." "Düğününde kuğular olsun istiyorsun. Kilisede."

"Alınma Sophie, ama daha önce nedime olarak görev yaptığından emin misin?" diye masumca soruyor. "Söylediğim her şeyi tekrarlıyorsun, ama pek not almadığını fark ettim. Seni küçümsemek istemem, ama benim istediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapmak senin işin değil mi?"

Boğazımı temizleyip not defterime odaklanıyorum ve "Oasis'i yeniden kur, zemini yeniden döşe, kuğuları topla" diye not alıyorum. Bana imkansız görevler veriyor ki istifa edeyim.

"Dediğim gibi, bir sürü kuğu benim önümde koridordan geçmeli. Ne kadar muhteşem, değil mi? Kuğuları eğitmek zor olabilir, ama eminim ki sevgili arkadaşın için yapmayacağın hiçbir şey yoktur." Elini uzatıp elimi okşadı. "Bu da beni taç konusuna getiriyor. Düğün gününde çok özel bir mücevher takmak önemli bence. Kraliçe Alexandra'nın Kokoshnik Tacı'nı seçtim. Elbette biliyorsundur, değil mi?"

Kafamı sallıyorum.

"Ne garip," diyor, bana tıslayarak. "Araştırman biraz geride kalmış. Bu, Kraliçe Alexandra'ya verilen çok ünlü bir taçtır."

yirmi beşinci evlilik yıldönümü. Bence bana çok yakışır. Onu benim için ödünç alabilir misiniz lütfen? K-o-k-o-s-h-n-i-k diye yazılıyor.

"O tacı nereden ödünç alacağım?" diye soruyorum gergin bir şekilde, yazarken.

"Kraliçe'den, aptal!" diye gülerek cevaplar. "Başka kimde olabilir ki? En sevdiği taçlardan biri. Ah, gitmeden önce aklıma gelen son bir şey daha var, yemek sırasında konukların üzerinde tavandan tavus kuşları asmak nasıl olur sence? Etkileyici olması için yüz kadar lazım olur herhalde. Ve yemek yerken zavallı hayvanları havada tutmanın bir yolunu bulman gerekecek, ama yukarı baktığımızda onları görebilmemiz için... Cam platformlar ya da avizelerden sarkan bir şey olabilir mi? Bilmiyorum, bu tür şeylerde çok kötüyüm, ama senin bu işlere çok yatkın olduğunu biliyorum."

"Cordelia," diyorum, kalemi indirerek. "Sen olamazsın..."

"Ayrıca o gün için on fotoğrafçı bulmanızı istiyorum. Bir tane yetmez. Ama hepsi ünlü fotoğrafçılar olmalı, sıradan fotoğrafçılar değil. Bir yerde bir gelinin düğününde iki bin mum olduğunu okumuştum. Ne kadar az! En az dört bin tane lazım. Bunu mutlaka not al."

Ayağa kalkar, spor çantasını omzuna asar ve bana gülümseyerek bakar.

"Çok teşekkür ederim Sophie. Pardon, Emily demek istedim. Sen gerçekten hayat kurtarıcısın. Şu anda sana sadece birkaç küçük iş verdim, ama merak etme, yakında sana daha fazla fikir göndereceğim."

Ayrılmak için dönünce, spor çantası savrulur ve hala dolu olan yeşil smoothie bardağına çarpar. Bardak devrilir ve içinden çıkan sıvı üzerime sıçrar. Bağırarak masadan zıplarım, değerli defterim, telefonum ve giysilerim yeşil çamurla kaplanır. Hızla masadan telefonumu alıp, peçetelerle onu kurtarmaya çalışırım.

"Oops!" Kız kıkırdayarak parmaklarını bana salladı. "Görüşürüz."

Telefonumdaki smoothie kalıntılarını silerken, barın arkasındaki kızın bana uzattığı yeni peçeteleri minnetle alırken, Cordelia'nın pencereden arabasına doğru yürüdüğünü izledim.

O yol boyunca sırtıyor.

SALI, 18:00, TELEFON ÇALAR.

ROSEMARY: Merhaba Sophie, uygun musun?

BEN: Tabii ki! Nasılsın? Büyük gün yaklaşıyor!

ROSEMARY: Biliyorum! Bu hafta sonu olduğuna inanamıyorum!

BEN: İyi misin? Son dakikada yapmam gereken bir şey var mı?

ROSEMARY: Harikayım, çoğunlukla senin sayende. Her şey için çok teşekkürler, özellikle portatif tuvaletleri ayarladığın için. Ne kabus ama! Teşekkürler.

BEN: Ben bunun için buradayım.

ROSEMARY: Senden bir ricam var, ama benden nefret edeceksin diye korkuyorum!

BEN: Saçmalama, sor bakalım!

ROSEMARY: Düşünüyordum da, diğer iki nedimem... BEN: Muhteşem kuzenlerin, Ava ve Jo.

ROSEMARY: İkisi de kızıl saçlı olması çok güzel. BEN: Gerçekten çok güzeller.

ROSEMARY: Hepimizin birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakıyordum ve kızıl saçlı olanlar ve siyah saçlı olan ben, ne kadar harika ve güzel göründüğümüzü düşündüm, biliyor musun?

BEN: Tabii.

ROSEMARY: Bu beni... öne çıkarıyor, anlarsın ya. BEN: Elbette.

ROSEMARY: Düğün günümde de öne çıkmak istiyorum. Özellikle fotoğraflarda.

BEN: Tabii ki!

ROSEMARY: Sana bunu sormak delilik gibi geliyor ama... düğün için saçını boyamayı düşünüp müssün?

BEN: Anlamadım?

ROSEMARY: ılgınca geldiğini biliyorum, ama bu konuyu düşünüyordum ve şimdi bu fikir kafamdan çıkmıyor! Hepiniz kızıl saçlı olsaydınız, bence çok güzel olurdu! Uyumlu olurdu! Ne dersiniz?

BEN: Evet! Evet! Çok güzel olur!

ROSEMARY: Fotoğraflar inanılmaz olacak. Peki, bunu halledebilir misin?

BEN: Tabii ki.

ROSEMARY: Emin misin, sorun olmaz mı?

BEN: Tabii ki hayır! Hemen kuaförden randevu alayım, hafta sonu halledilmiş olsun.

ROSEMARY: Masrafları ben karşılayacağım! Çok teşekkür ederim Sophie. Sen en iyisisin! Ve eminim muhteşem görüneceksin!

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım," Cara, ben pub'a girdiğimde hayretle bağırır. "Saçın!"

"Biliyorum." Masadaki boş sandalyeyi çekip ceketimi çıkardım. "Ne düşünüyorsun?"

Jen'in düzenlediği pub quiz gecesini iptal etmeyi düşünüyordum, ama grup etkinliklerine katılma fırsatım çok nadir olduğu için çaba göstermem gerektiğini düşündüm. Evde tek başıma oturup Cordelia'nın taleplerini nasıl karşılayacağımı düşünmeyi tercih ederdim, ama kendime biraz eğlence izni vermenin iyi olacağını düşündüm.

Ayrıca arkadaş grubumuzdaki herkesin Daniel'ın düğününden haberdar olacağını biliyorum ve onlara benim kesinlikle iyi olduğumu göstermek istiyorum.

"Çok farklı," diyor Jen heyecanla. "İyi anlamda farklı." "Gerçekten mi?"

"Evet." Başını sallayarak bana gülümsüyor. "Çok havalı görünüyorsun."

"Katılıyorum," diyor Mike, Cara'ya bakarak. "Çok moda. Çok havalı."

"Evet, moda'ya uygun," diyor Cara, onun işaretini onaylayarak. "Ama çok... farklı."

"Bir değişiklik istedim. Teşekkürler, Mike," diyorum, o da masadaki boş bardaklardan birini şişelerinden doldururken. Masayı dolaşarak herkese selam veriyorum. Jen ve kocası Ollie'nin yanı sıra Becca, Aiden ve Ryan da var, hepimiz üniversitenin ilk yılından beri arkadaşız.

"Dur, dur, dur." Cara ellerini kaldırarak bana bakıyor. "Bunu böyle mi bırakacaksın? Buraya bu büyük yaşam tarzı değişikliğiyle geliyorsun ve bizden 'değişiklik istedim' açıklamanı kabul etmemizi mi bekliyorsun? Cevaplara ihtiyacımız var!"

"Sadece saçım, Cara." Gülümserim ve bardağımı alırım. "Bu bir yaşam tarzı değişikliği sayılmaz."

"Bu Taylor Swift yüzünden mi?"

"Ne? Taylor Swift yüzünden saçımı neden değiştireyim ki?"

"Geçen sefer öyle yapmıştın."

"Hayır, değiştirmedim," diye itiraz ediyorum, ama o haklı.

Taylor'ın "22" adlı müzik videosunda olduğu gibi genç ve kaygısız görünmek istedim, bu yüzden onunki gibi bir saçak denedim. İki gün sürdü. Saçakları korumak çok zor ve benim gibi hızlı tempolu bir kariyere sahip birinin buna ayıracak zamanı ve enerjisi yok.

(Ve çok kötü görünüyordu.)

"Bunun ardındaki ilham kaynağını biliyorum!" Cara aniden, ben şarabımı yudumlarken yüzü aydınlanarak diyor. "Lady Cordelia Swann!"

Şarabımı tükürdüm, öksürdüm ve boğazımdan sesler çıktı. Mike çenemi silmem için bana bir mendil uzattı.

"Lady Cordelia'yı hatırlıyor musun?" Cara farkında olmadan devam etti. "O, gençlik yıllarımızda saçını kırmızıya boyadığında, ben de aynısını yapmaya çalıştım, ama sonuç... şey... kötü oldu."

"O reality TV programlarından birinde oynamıyor muydu?" diye sorar Jen, Ollie de başını sallayarak onaylar.

"Hayır, o bunun için çok klas biriydi," diyor Cara savunmacı bir tavırla.

"Evet," diye mırıldanıyorum şarabımı yudumlarken, daha başarılı bir yudum almaya çalışarak, "o *gerçekten* çok klas."

"Onu hatırlıyorum," diyor Becca, pipetiyle cin tonikini karıştırarak.

"Bir süre önce sosyete kadınıydı, ona takıntılıydık, değil mi Sophie? Neyse," Cara omuz silkiyor, "Bu kızıl saçlı havanla gençliğimizi hatırlatmak istediğini düşündüm."

"Hoşuma gitti," diyorum meydan okurcasına. "Bence bana yakışıyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye Ollie de aynı fikirde olduğunu belirtir, sonra barda bir şey fark eder. "Ah, sanırım quiz kağıtları dağıtıyorlar."

"Ben bir tane alayım," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Zaten tuvalete gitmem lazım."

"Ben de," diyor Cara, sandalyesini geri iterek zeminde gıcırdatıyor.

Onun Mike'a anlamlı bir bakış attığını fark ediyorum ve bir an için Lady Cordelia olayını bildikleri konusunda endişeleniyorum. Ama bilseydi onun hakkında şaka yapmazdı. Mike zaten benim gerçek işimi bilmiyor.

"Cidden, saçına ne oldu?" diye soruyor Cara, takımımıza test kağıdını dağıttıktan ve tuvalete doğru yola çıktıktan sonra. "Bana bu kadar radikal bir değişiklik yapacağını söylememiştin."

"Bir gelin istedi," diyorum ona sessizce, Jen'in fark etmeden bize eşlik etmediğinden emin olarak.

"Saçını kızıl rengine boyamanı mı istedi?"

"Evet."

"Neden?"

"Diğer nedimleri kızıl saçlı, o ise esmer ve tüm nedimelerin aynı renkte olması ve kendisinin öne çıkmasının fotoğraflarda iyi görüneceğini düşündü." Tuvaletin kapısını açtım. "Yaşasın, sıra yok!"

"Bekle." Cara gülerek yanımdaki kabine girer. "Diğer nedimelerle daha uyumlu olmak ve böylece öne çıkmak için saçını kızıl rengine boyamanı istedi. Sanki *beyaz gelinlik* giymesi yetmezmiş gibi?"

"O kadar da kötü görünmüyor bence." "Bu *delilik*."

"İnan bana, bu hafta aldığım en çılgın talep bu değil."

"İşin *delice*," diyor Cara, ellerimizi yıkarken. "Ama şunu söylemeliyim ki, gerçekten eğlenceli. Bu çılgın hikayelerden haberi olmayan tüm arkadaşlarımız için üzülüyorum. Ben evlendiğimde bu gelinler kadar kontrolümü kaybetmiş miydim?"

"Hayır, sen mükemmeldin."

Gülümsüyor. "Bunu tüm gelinlerine söylüyor musun?"

"Sadece favorilerim," diyerek kapıyı açmaya gidiyorum.

"Sophie, bekle," diyor, el kurutma makinesinin yanında durarak. "Dışarı çıkmadan önce sana bir şey söylemem gerek."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Söyleyeceğim işte." Derin bir nefes alır, acı çekiyormuş gibi görünür, sonra birdenbire "Daniel bu gece buraya geliyor. Aiden onu davet etti" der.

"Ne?" Lavaboya yaslanıyorum, başım biraz dönüyor. "Buraya mı geliyor? Bu gece mi?"

"Evet."

Ona dehşetle bakıyorum. "Francesca da geliyor mu?"

"Hayır, o evde köpek yavrusuyla kalacak."

"*Yavru köpek* mi?" Gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark edince utanç içinde inledim. "*Yavru köpekleri* mi var?"

"Eminim çirkin bir köpektir." "Hiçbir köpek yavrusu çirkin değildir." "Eminim Daniel'inki çirkindir." "Aman Tanrım."

Beni izliyor, yüzünde gergin ve şefkat dolu bir ifade var. "İyi misin?"
Kendine gel Sophie. Acınası olma.

"Evet. Ben... Yapmalıydım... Yani, hepsi üniversite grubu, tabii ki o da gelecek. Neden bunu düşünmedim ki?"

"Jen onu davet etmedi," diye beni teselli ediyor Cara. "Hepsi, sana düğün davetiyesi göndermesinin çok yanlış olduğunu düşünüyor. Senin eğlenceli bir gece geçirmeni istediği için onu kasten davet etmedi ve sonra, sen gelmeden hemen önce Aiden bunu konuşmaya dahil etti. Bunun bu kadar önemli bir mesele olacağını fark etmemişti." Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Jen ona çok sert çıktı. Hamile bir kadınla uğraşmak istemezsin."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ah, buna hazırlıklı değildim."

Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Daha önce de onunla birlikteydin ve her zaman çok iyi davrandın." Gözlerini devirdi. "Eski sevgililerimle birlikte olmak zorunda kalsaydım, çok sinirlenirdim ve muhtemelen bir içki falan fırlatırdım, ama sen her zaman çok sakın ve naziktin. O aptala karşı *çok iyi* davrandığını bile söyleyebilirim."

"Evet, ama o zamanlar başka biriyle nişanlı değildi. Bana düğün davetiyesi göndermedi. Bununla başa çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Sophie, Daniel ve onun aptal evliliğiyle başa çıkmaya yüzde yüz hazırsın," diyor Cara, ellerimi sıkıca tutarak. "Kendine bir bak! Sen muhteşem, ateşli bir kızıl saçlısın, parlak bir kariyerin var ve senin için ölümüne savaşıacak hamile arkadaşların var, kelimenin tam anlamıyla. Jen'in Aiden'in yüzünü masaya çarpacağından gerçekten endişelenmiştim."

Cara gözlerimin içine bakarak, daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti: "Gitmek istiyorsan, gidebiliriz. Ama şahsen, eski erkek arkadaşın hayatında bir adım ileri attığı için arkadaşlarıyla geçireceğin bir akşamı kaçırmaman gerektiğini düşünmüyorum. O zaten senin hayatından çıktı. Artık farklı yollarda ilerliyorsunuz. Onun hayatında neler olduğu kimin umurunda? Sadece senin hayatına odaklanalım."

Onun sözlerini iyice sindirdikten sonra, ona şüpheyle bakarım. "Bu gerçekten çok akıllıcaydı."

"Evet, öyleydi."

"Bunu daha önce yazmış mıydın?"

"Aiden, Daniel'in geleceğini söylediği anda annenize mesaj attım. O da bana ne söyleyeceğimi söyledi. Ben de ezberledim."

Gülerek başımı sallıyorum.

"Hadi," diyor, "oraya geri dönelim. İlk bilgi yarışması turu coğrafya ve Mike, zeki bir adam olmasına rağmen, dünyanın neresinde ne olduğunu hiç bilmiyor. Geçen gün Münih ile Milano'yu karıştırdı. Aptalca bir şey söyleyip bizi takımdan attırmadan önce oraya gitmeliyim."

Başımı sallıyorum ve birlikte kadınlar tuvaletinden çıkıyoruz, Cara bir eliyle benim elimi tutarak önümde yürüyor. Karnımda kelebekler çılgınca uçuyor ve parmaklarım gerginlikten karıncalanıyor.

Daniel masada oturuyor. İyi görünüyor. Açık mavi bir gömlek ve bej renkli chino pantolon giymiş, birlikteyken yaptığı birçok şüpheli seçimden farklı olarak bu kıyafet gerçekten ona yakışıyor. Saçları çok daha kısa ve biraz kilo vermiş ama aynı zamanda vücudu da sıkışmış görünüyor. Gerçekten sağlıklı ve mutlu görünüyor.

LANET OLSUN.

Beni görüyor ve hemen şaşkın bir ifadeyle gözlerini iri iri açıyor. Böyle bir tepki vermesi için ne kadar kötü görüldüğümü düşünerek paniğe kapılıyorum, sonra saçımı hatırlıyorum.

"Merhaba!" diyor ve Cara ile beni selamlamak için garip bir şekilde ayağa kalkıp el sallıyor.

Masadaki diğerleri gergin bir şekilde oturuyorlar. Jen, Aiden'a kötü bir bakış atıyor ve Aiden sandalyesine çekiliyor.

Cara ona kayıtsızca gülümser ve yerine oturur. "Oh, merhaba Daniel. Hey, Mike, şarabı uzatır mısın? Test ne zaman başlıyor?"

"Merhaba Daniel," diyorum kendinden emin bir şekilde, boğazımdaki düğümü yutarak ve sanki eski bir dostumu selamlar gibi her iki yanağına da öpücük kondurarak. Teknik olarak, o da öyle sayılır. "Nasılsın?"

Her zamanki kolonyasını kullanıyor. Gucci. Onu görmekten çok kokusu beni daha çok etkiliyor. Bir kokunun yüzlerce anıyı geri getirebilmesi ne garip.

"Selam Sophie, iyiyim."

Odadaki fil o kadar ağır adımlarla dolaşıyor ki, bunu yorumlamak zorundayım.

"Nişanlandığın için tebrikler," diyorum. "Teşekkürler!"

Her şey çok heyecan verici."

"Evet. Çok heyecan verici. Harika bir haber." Doğru şeyleri söylediğimden emin oluyorum. "Ve bir köpeğin var!"

"Doğru. Simba. O bir dachshund. Resmini görmek ister misin?"

"Evet!"

"İşte."

Cep telefonunu cebinden çıkarır. Ekran koruyucusu, Francesca ile birlikte çekilmiş bir fotoğraftır, belli ki evlilik teklifinden hemen sonra çekilmiştir. Kameraya gülümseyerek bakıyorlar, Francesca'nın gözleri ağlamaktan biraz kızarmış, sol elini kaldırmış, zümrüt güneş ışığında parıltıyor.

Ve biz ayrıldığımızdan beri hiç randevuya çıkmadım. Hiç.

Bir tane bile.

Arkadaşlarımızın, başka bir şey hakkında konuşuyormuş gibi davranmaya çalışırken, bizim etkileşimimizi izleyen endişeli bakışlarını hissedebiliyorum. Onun fotoğraflarını kaydırmasını beklerken, yeni hayatının anlık görüntülerine gizlice bakıyorum. Mutlu, eğlenceli ve mükemmel görünüyor.

"İşte burada," diyor Daniel, dünyanın en sevimli dachshund yavrusunun fotoğrafına tıklayarak.

"Çok sevimli. Kaşlarını beğendim."

"Onlar onu zeki gösteriyorlar, bence."

"Evet, çok otoriter."

"Ama o aptal. Sevimli, ama aptal. Beyler," diye masadakilere seslenerek onların konuşmalarını keser, "size dün aptal köpeğimle ilgili bir hikaye anlatmalıyım. Çok komik.

Francesca'nın süveterinin koluna sıkışmış. Benim yanımda, kanepede oturuyordu..."

Daniel sahneye çıkıp komik hikayesini anlatmaya başladığında, sessizce ondan uzaklaşıp Cara'nın yanındaki koltuğa oturdum. Cara bana gururla gülümsedi. Diğerleri Daniel'in hikayesinin bir yerinde kahkahalara boğuldu ve ben de onlarla birlikte güldüm, ama onun söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyordum. Şu anda hissettiğim bir sürü duyguyla uğraşmakla çok meşgulüm: tamamen normal bir tartışma yapabildiğimiz için duyduğum rahatlama, onun gelip benim için rahat ve mutlu olması gereken bir akşamı mahvetmesine duyduğum kızgınlık ve bu masadaki herkes arasında eskiden onu en iyi tanıyan kişi olduğum halde şimdi en az tanıyan kişi olmamdan duyduğum üzüntü.

Daniel'in eğlenceli hikayesi sona erer ve barda bir adam quiz'in başlamak üzere olduğunu duyurur. Takım adı belirlenirken şarabımı yudumlarken ilk tura başlarız. Quiz'lerde hiç başarılı olmadım ve Daniel'in burada olmasıyla, yanlış cevap verip herkesin bana gülmesi ve Daniel'in böyle bir ezikle ayrıldığına haklı olduğunu kanıtlaması ihtimalinden dolayı cevap vermekten daha da çekiniyorum.

İkinci turda, "Filmin Adını Bil" turunda, tek ipucu, kalbini vahşi bir şeye kaptırmanın tehlikeleriyle ilgili bir alıntı olduğunda, bir cevabı kesin olarak biliyorum.

"Ah, biliyorum," diyor Daniel, heyecanla test kağıdına dokunarak, "o peynirli müzikal. Adı neydi? *Moulin Rouge*! Evet, o."

Ollie yazmaya başlar ve ben onu durdurmak zorunda kalırım.

"Hayır, o değil."

Üzgünüm, *Breakfast at Tiffany's*."

Daniel bana kaşlarını çatarak bakar.

"Emin misin?" "Evet, eminim."

Üzgünüm."

"Doğru cevabı verdiğin için özür dileme." Becca gülümser, Ollie ise yazdıklarını siler.

"Hmm," der Daniel omuz silkerek. "Hala Nicole Kidman'ın söylediğini düşünüyorum, ama sen eminsen."

Tereddüt ettim. "Ben... şey..."

" bence bu bu *Kahvaltı Tiffany's'te Tiffany's'te kahvaltı*" diyor dedi düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Şimdi sen söyleyince, kesinlikle doğru geliyor."

"Tamam." Daniel omuz silkiyor, Ollie benim cevabımı yazarken. "Sen filmlerde her zaman iyiydin, Sophie. Yani," diye ekliyor gülümseyerek, "sadece romantik komedilerde."

"Ne?" Onun önemsiz yorumunun beni derinden etkilemiyormuş gibi gülüyorum. "Sadece romantik komedileri izlemiyorum. Birçok filmi severim."

"Sadece mutlu sonla bitenleri," diyor, içkisini yudumlarken. "İşlerin olması gerektiği gibi gitmeyeceğine dair en ufak bir ipucu olsa, kaçarsın." Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve sırtıyor. "Bu kötü bir şey değil!"

Ama bence kötü bir şey, diye düşünüyorum ve kimse bunun beni rahatsız ettiğini fark etmesin diye mükemmel bir gülümseme takınıyorum. Bu bir iğnelemeydi. Sen benim sadece mutlu filmleri sevdiğimi düşünüyorsun, seni sıkan filmleri. Bunu ima ediyorsun, değil mi? Francesca muhtemelen sonunda herkesin öldüğü, Oscar ödüllü sert filmleri izlemeyi seviyordur.

"Lütfen biraz odaklanabilir miyiz?" Ollie araya girer ve Daniel'a bir bakış atar. "Son soruyu duydun mu? 1997 yapımı hangi romantik filmde aktör Rupert Everett, Dionne Warwick'in 'I Say a Little Prayer' şarkısını söyleyerek, şarkıyı orijinalinin yayınlanmasından neredeyse otuz yıl sonra tekrar ilk kırk sıraya taşıdı?"

Daniel bana gülümser. "Sophie?"

"Bu... Bu *'En İyi Arkadaşımın Düşünü'*," diyorum, yenilgiyi kabul ederek.

Cara, farkında olmayan Daniel'a başını sallarken, takımdaki diğer herkes başka bir soruyu doğru cevapladığım için beni tebrik ediyor. Daniel'ın, quiz sorularını doğru cevapladığım için beni utandırmayı başarması inanılmaz.

Şarap kadehimi çevirirken, nasıl bu kadar tahmin edilebilir hale geldiğimi merak ediyorum.

"Bir sonraki turda kazanacağız," diyor Cara, quiz molasında ayağa kalkıp Mike'ı cesaretlendirmek için sırtını okşayarak. "Aynı şey mi?"

Herkes onaylayarak mırıldanır ve Cara ile Mike bara doğru yönelir. bardağa doğru yönelir.

"Biliyor musun Sophie, bence saçını bu renkte tutmalısın," diyor Jen, karnını okşayarak. "Sana yakışıyor." "Katılıyorum." Becca başını sallıyor. "Harika görünüyor."

"Teşekkürler." Utanarak gülüyorum. "Belki de öyle yaparım." "Gerçekten mi?" Daniel, onaylamadığını gizleyemiyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "O kadar mı kötü?"

"Hayır, hayır, *kötü* değil," diye vurgular, masadaki diğerleri gergin bir sessizliğe bürünürken. "Sadece sana pek yakışmıyor. Biraz... sıradışı."

Açıklamasına caz elleriyle eşlik ediyor. Ne söyleyeceğimi düşünürken, Becca imdadına yetişiyor ve çocukken kendi saçını kestiği hikayesini anlatmaya başlıyor. Daniel onu büyülenmiş bir şekilde dinlerken, ben ellerime bakıp onun ne demek istediğini düşünüyorum.

Daniel'e göre kızıl saçlar *çok dikkat çekici* ve bu yüzden bana yakışmıyor. Bu renk için yeterince havalı değil miyim? Demek istediği bu mu? "Hayır, tabii ki değil," diyor Cara, birlikte "O sadece pisliklik yapıyor."

Daniel, quiz biter bitmez Aiden'la birlikte ayrıldı ve köpeğine dönmesi gerektiğini söyledi. Köpek, şüphesiz Francesca tarafından şımartılıyor ve temel eğitimi mahvediliyordu. O, mükemmel hayatına dönmek için pub'dan çıkarken, ben ona neşeyle el salladım.

"Muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyen bir sözle kendine işkence etme," diye devam ediyor Cara, Mike de yanında başını sallıyor. "Daniel'in ne düşündüğü kimin umurunda ki?"

"Keşke 'dışarıda' derken ne demek istediğini bilseydim. Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi? Ve neden benim sadece mutlu sonları sevdiğimi söyleyip duruyordu? Bu beni sıkıcı mı yapıyor? Herkes beni sıkıcı mı buluyor?"

"Sophie, dur," diye yalvararak Cara kolumu tuttu. "Kimse seni sıkıcı bulmuyor. Daniel artık hayatında değil. Onun ne düşündüğü ne önemi var? Önemli olan *senin* ne düşündüğün."

"Evet, ama bunu söyleme şekli... Sanki bu saç rengi benim için çok cesurmuş gibi. Gölgelerde saklanan, herkesin peşinden giden biri için çok sıra dışıymış gibi," diye ekliyorum, Cordelia'nın koyun yorumunu düşünerek.

"Bence öyle demek istemedi," diyor Mike. "Ben de öyle düşünüyorum," diye onaylıyor Cara.

"Ama o haklı, değil mi?" diye düşünüyorum. "Saçımı kırmızıya boyamak gibi çılgınca bir şey yapmaya cesaretim olmadığını biliyor. İzlediğim filmler gibi sıkıcı ve güvenli biriyim."

"Ama saçını kırmızıya boyadın," diyor Mike, kaşlarını çatarak şaşkınlıkla.

"Biliyorum, ama... Boş ver."

"Eve git, rahatına bak ve bunu düşünmeyi bırak," diyor Cara, Uber'im yaklaşırken. "Bu gece harikaydın. Korkunç bir durumu profesyonelce hallettin."

"Garip olmasının bir nedeni yok," diyorum ve ona veda etmek için sarılırım. "Onun adına mutluyum."

"Ama davetini reddettin, değil mi?" diye sordu Cara.

"Evet, tabii ki," diye yalan söyledim, arabanın kapısını açıp içine atladım. "Eve sağ salım var!"

Cara'ya yalan söylediğim için suçluluk duygusuyla boğuşarak arkama yaslanıyorum. O haklı. Hayır demeli ve tüm bu olayı geride bırakmalıyım. Yeterince erteledim.

Eve geliyorum, doğruca ofisime giriyorum ve Daniel'ın düğün davetiyesini alıyorum.

Parmaklarımla kabartmalı harfleri okşuyorum.

Ona henüz veda etmek zorunda olmadığını

Sadece iki ay önce başka biriyle çıktığını öğrendiğimde Ayrıldıktan sonra, deli olup tüm ilişkimizi hayal mi ettim diye merak ettim. Hâlâ ayrılığın o korkunç acısını yaşıyordum, uyandığında o kişi artık olmadığı için kalbinde gerçek bir acı hissettiğin türden. O ise çoktan başka biriyle çıkmaya başlamış ve sosyal medyada ikisinin birlikte çekilmiş fotoğraflarını paylaşıyordu. O ve Francesca, Lake District'te. O ve Francesca, bir çatı barında kokteyl yudumlarken. Francesca, kaya tırmanışı yaparken, tepeden kameraya bakıp dilini çıkarıp aptalca bir yüz ifadesi takınıyor.

Sonunda onu engelledim, böylece bu işkenceye maruz kalmayacaktım.

"Keşke bana bu davetiyeyi göndermeseydin" diyorum yüksek sesle.

Bir kalem alıp "Katılmayacağım" seçeneğinin yanındaki kutucuğu işaretliyorum, cevap kartını zarfa koyup çantama atıyorum.
Yarın postaya vereceğim.

Gönderen:Carla@marissamedleycakes.co.

uk Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Clare Walsh düğün pastası

Sevgili Sophie,

Umarım iyisindir. Geçenlerde Clare Walsh ile pasta tadımı için geldiğinde tanıştık ve bana Clare'in bilgilerinin yanı sıra kendi bilgilerini de çok nazikçe verdin.

Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Clare'in nedimelerinden ve en güvendiği arkadaşlarından biri olarak sana bir şey danışmak istedim. Clare'in nişanlısı Dominic aradı ve bir mesaj bıraktı, düğün günü Clare'e büyük bir sürpriz yapmak için düğün pastasını değiştirmemi istedi.

Hatırlayacağınız üzere, Clare her katında tırmanan şeker çiçekleri olan üç katlı fildişi fondan kaplı bir pasta sipariş etmişti.

Dominic, siparişi değiştirip deve şeklinde bir düğün pastası yapmamızı istedi. Marakeş'te tatil yaparken deveye bindiği sırada evlenme teklif ettiğini söyledi.

Bu durumda nasıl hareket etmem gerektiğini bilemiyorum. En son istediğim şey, gelinin düğün gününde, pasta ortaya çıktığında sipariş ettiği klasik fildişi tasarımlı pasta değil de bir deve olduğu için üzülmesidir.

Sürprizi mahvetmek istemem ama gelinin izni olmadan bu kadar radikal bir değişiklik yapmaktan biraz rahatsızım.

Dominic ile iletişime geçmeden önce bu konudaki düşüncelerinizi almak istedim. Devam edip deve yapmalı mıyım? Düşüncelerinizi bana bildirir misiniz?

En iyi dileklerle,

Carla

Gönderen:Carla@marissamedleycakes.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Clare Walsh düğün pastası TAKİP

Merhaba Sophie,

Bu sabah seninle konuşmak çok güzeldi, aradığın için teşekkürler.

Az önce Dominic ile telefonda konuştum ve senin tavsiyen üzerine, Clare'in düğün günü için sipariş ettiği pastayı yapmamızı önerdim, çünkü bu onun hayalindeki pasta, AMA buna ek olarak, düğün öncesi geceki gelin partisi yemeği için sürpriz bir deve pastası da yapabilirim.

Tıpkı senin önerdiğin gibi, devenin düşünceli ve harika bir sürpriz olduğunu, ancak Clare'in hayal ettiği düğün pastasını alamazsa hayal kırıklığına uğramasını istemediğimizi dikkatlice açıkladım.

Bana hak vermeye başladı ve görüşmenin sonunda, her şeyin başından beri kendi fikri olduğunu düşündüğünü sanıyorum!

Şimdi mutlu çift için iki pasta yapacağım için çok heyecanlıyım: bir deve pastası ve geleneksel üç katlı bir pasta. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim. Ve merak etmeyin, söz verdiğim gibi sizden hiç bahsetmedim.

Merak ettim, Clare'in bindiği deve bir mi yoksa iki mi hörgüçlüydü?

En iyi dileklerle,

Carla

Gönderen:Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

k Alıcı: Carla@marissamedleycakes.co.uk

Konu: Re: Clare Walsh düğün pastası TAKİP

Sevgili Carla,

Her şeyin yoluna girmesine çok sevindim.

Deve hörgüçleri konusunda, Clare'den gizlice, bindiği devenin tek hörgüçlü olduğunu öğrenmeyi başardım.

En iyi dileklerle,

Sophie

Gönderen:Carla@marissamedleycakes.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: Clare Walsh düğün pastası TAKİP

Sevgili Sophie,

Clare'den deve hörgüçleri hakkındaki bu bilgiyi "gizlice" nasıl elde ettin?

Meslektaşlarım ve ben çok merak ediyoruz!

En iyi dileklerle,

Carla

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

k Alıcı: Carla@marissamedleycakes.co.uk

Konu: Re: re: re: Clare Walsh düğün pastası TAKİP

Sevgili Carla,

Clare şu anda benim zooloji alanında akşam kursuna gittiğimi sanıyor.

Bana iki kez mesaj attı, ilkinde kaplumbağaların iyi evcil hayvanlar olup olmadığını sordu, ikincisinde ise Covent Garden'da kafasının üzerinden bir tukanın uçtuğunu görüp görmediğimi öğrenmek istedi.

Bu yalanı sürdürmek ilginç olacak, ama deve pastası sürprizi için buna değer!

En iyi dileklerle,

Sophie

ON İKİNCİ BÖLÜM

Delgado düşününden sonraki Pazartesi günü, kalbimi coşturan bir telefon aldım.

Dünyaca ünlü fotoğrafçı Clio Vaughn'un asistanı. Mesajımı aldılar ve Clio bir görüşme ayarlamaktan memnuniyet duyacağını söyledi. Asistanla tarih, saat ve yer konusunda anlaştık ve o telefonu kapattığında, zafer işareti yaparak ofisimde (dolapta) yerinde dans etmeye başladım ve neredeyse kafamı kitaplığın köşesine çarpıyordum.

Kapsamlı bir araştırma sonucunda, Cordelia'nın Clio'nun bazı orijinal eserlerini satın aldığını ve yakın zamanda onun bir sergisinde fotoğrafının çekildiğini keşfettim. Onun bir hayranı olduğu sonucuna vardım. Clio'nun asistanına, Lady Cordelia Swann'ın düşününü fotoğraflamayı düşünebileceği ihtimaline karşı bir e-posta gönderdim. Clio'nun bir düşünle ilgilenmeyebileceğini anladığımı, ancak bunun sıradan bir düşün olmadığını ve Lady Cordelia'nın onun çalışmalarının büyük bir hayranı olduğunu söyledim.

Cevap alacağımı sanmıyordum, ama Swann soyadı ağırlığı var ve Clio'nun ilgisini çekti, özellikle de şu anda Londra'da çalıştığı için. Emily Taylor, önümüzdeki Cuma saat 11:00'de Dorchester'da Clio Vaughn ile buluşacak.

Onay e-posta ile geldi ve ben de hemen asistanına teşekkür ederek cevap verdim, imzalamadan önce Emily olarak imzaladığımı kontrol ettim. Bu düşünün büyüklüğü ve Emily'nin kimliğini gizli tutmanın önemi nedeniyle ayrı bir e-posta hesabı oluşturmuştum. Emily Taylor'ın gönderdiği tüm bu garip talepler için kesinlikle kendine ait bir hesaba ihtiyacı var. Fotoğrafçı ile görüşme başarılı oldu, ancak şu ana kadar Emily'nin Liam Gallagher'ın menajerine gönderdiği e-postalar cevapsız kaldı.

Clio'nun asistanına cevap vermeyi bitirdiğimde, dizüstü bilgisayarımı kapatıp Cordelia, Jonathan ve

Lady Meade ile görüşeceğim için ne giyeceğime karar verdim. Londra'daki bir çiçekçiyle randevuları var ve Lady Meade benim de onlara eşlik etmemin en iyisi olacağını düşünüyor.

"Cordelia, zambak buketi düşünüyordu, ki bu çok güzel, ama bence Catherine'in düşününden beri çok fazla kullanıldı," dedi dün telefonda. "Son kararı vermeden önce birkaç fikir düşünmemizi, belki biraz daha benzersiz ve sıra dışı bir şey düşünmemizi önerdim ve o bana çok sert çıktı. Mantıklı bir ses bize iyi gelebilir."

Lady Meade'in beni mantıklı biri olarak gördüğünü düşünerek gururlandım ve ona katılmaktan memnuniyet duyacağımı söyledim. Bahsettiği Catherine'in Cambridge Düşesi olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Teşekkürler, Emily." Diye iç geçirdi. "Cordelia beyaz bir buketin kuğularla uyumlu olacağını söylüyor, ama ne demek istediğini anlamadım. Umarım evimin yakınına kuğular getirmeyi planlamıyordur."

"Hayır, eminim getirmez," diye onu teselli ettim, gergin bir şekilde gülerek.

Bu yalan değildi. Cordelia sadece kilisede koridordan geçen kuğulardan bahsetmişti. Tavus kuşları hakkında sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Daireden olumlu ve kendimi kontrol altında hissederek ayrıldım. Ünlü bir fotoğrafçıyla görüşme ayarlayabilirsem, belki Cordelia'nın listesindeki diğer saçma talepleri de yerine getirme şansım olurdu. Yolda bir kahve alıp metroya oturuyorum ve neşeli bir şekilde diğer Londralıları izliyorum. *Bugün güzel bir gün*, diye düşünüyorum.

Çiçekçinin stüdyosu istasyondan on dakikalık yürüme mesafesinde ve vardığımda doğru yerde olduğumdan emin olamadım. Adresi tekrar kontrol ettim. Kesinlikle doğru yerdeydim, ama burası normal bir konut caddesindeki sıradan bir ev gibi görünüyordu. Zili çaldım.

"Evet?" İnterkomdan bir ses geliyor. "Merhaba!

Ben Emily Taylor. Buraya..."

Kapı zili çalar ve ben kapıyı açarım. Dışarıdaki güzel Viktorya tarzı ile tam bir tezat oluşturan, son derece modern iç mekanlar beni şaşkına çevirir ve baştan aşağı siyah giyinmiş, beyaz eldivenler takmış yirmili yaşlarındaki genç bir adamın beni karşılaması beni biraz ürkütür. Tıraşlı olmasına rağmen

, üst dudağının üzerindeki belirgin sakal izleri, şu anda bıyık bırakmaya çalıştığını gösteriyor.

"Hoş geldiniz Bayan Taylor," diyor kesik bir aksanla ve merdivenleri işaret ediyor. "Lütfen beni takip edin."

Neden eldiven giydiğini merak ederek merdivenleri çıkarken, parlak beyaz duvarlarda asılı olan, siyah arka plan üzerinde çeşitli çiçeklerin sanatsal fotoğraflarını inceliyorum. Merdivenlerin sonuna yaklaşıırken, boğuk sesler duyuyorum. Tartışma gibi geliyor ve eldivenli adamın, merdiven sahanlığındaki bir kapının önünde durup titrediğini fark ediyorum. Kapıyı açtığında, büyük pencerelerden içeri giren güneş ışığıyla aydınlatılmış geniş bir stüdyo alanı ortaya çıkıyor. Odanın ortasında, parlak sarı taburelerin bulunduğu uzun bir masa var.

Kıvırcık platin saçlı, mor rujlu ve dikkat çekici altın halka küpeler takan orta yaşlı küçük bir kadın, masanın ucundaki taburelerden birinde, önündeki sayfa sayfa buket tasarımlarına bakarak yorgun bir ifadeyle oturuyor. Lady Meade onun yanında oturmuş, şakaklarını ovuşturuyor, Jonathan ise müstakbel kayınvalidesinin yanında duruyor. Cordelia pencerenin yanında volta atıyor.

"Merhaba, Emily," diyor Jonathan neşeyle, ben gelmeden önce yaptıkları sohbetten dikkatlerinin dağılmasına minnettar gibi görünüyor.

Cordelia beni görünce kaşlarını çatar. Buna alışmaya başladım.

"Saçına ne yaptın?" diye sorar, burnunu kırıştırarak.

"Boyadım. Geçici olarak," diye ekliyorum. Kafasını eğiyor.

"Neden?"

"Emily, merhaba," Lady Meade araya girer, sanki kendini zor tutuyormuş gibi görünür. "Bu Nicole Percy."

Mor rujlu kadın ayağa kalkıp elimi sıkıyor. "Sen nedimesin."

"Evet. Üzgünüm, umarım geç kalmamışımdır."

"Cordelia erken gelmekte ısrar etti," diye açıklıyor Lady Meade. "Sana haber vermek için aramak istedim, ama bana pek zaman tanımadı."

"Seni rahatsız etmek istemedim," diyor Cordelia bana, mide bulandırıcı derecede tatlı bir ses tonuyla, masanın üzerinde duran çantasına doğru yürürken

masanın üzerinde duran çantasına doğru yürür. Bir paket sigara çıkarır. "Zaten yapacak çok işin var."

"Evet, aslında iyi ilerleme kaydettim. Seninle bunu tartışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Onun şaşırdığını görebiliyorum, ama bunu cebinden çakmağını çıkararak dikkatleri başka yöne çekerek gizliyor.

Cordelia sigarayı dudaklarının arasına koyarken Nicole aniden, "Burada sigara içemezsin," diyor. "Dışarı çıkabilirsin, ama lütfen stüdyomda sigara içme."

Nicole ona sert bir bakış atarken, "Tamam," diyor. "Sonra içmek için saklayacağım."

"Bugün seninle tanışacağımı bilmiyordum, Nicole," diyorum, odadaki gerginliği kırmaya çalışarak. "Senin büyük hayranıyım. Geçen Noel Melissa Fuller'ın düğünü için yaptığın düzenlemeleri gördüm. Kesinlikle çok güzellerdi."

Nicole'un yüzündeki ifade yumuşar. "O düğünde miydin?"

"Instagram'da gördüm. Onu takip ediyorum. En sevdiğim oyuncularından biri."

Bu bir yalan. Nicole Percy'nin Melissa Fuller'ın düğünü için hazırladığı çiçek aranjmanlarını, günde birçok kez kontrol ettiğim #weddinginspo feed'inde gördüm. Ondan önce Melissa Fuller'ın kim olduğunu hiç bilmiyordum.

"Teşekkürler. Melissa ve ben büyülü bir vizyonu paylaşıyorduk. Çalıştığım çoğu gelin, sadece bir çiçekçi değil, *bir sanatçıyla* çalıştıklarını takdir ediyor."

Cordelia onun keskin yorumunu görmezden gelerek tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Evet," diyorum, taburelerden birine atlayarak. "Mekanınız çok güzel. Bir ressamın atölyesi gibi."

Beni odaya götüren adamın Nicole'un asistanı Francis olduğunu öğreniyorum. Francis öne çıkıp dramatik bir şekilde nefes alıyor ve dikkatimizi çekiyor. Bir an için, korkutucu bir şekilde bir tür performans sergileyeceğini düşünüyorum ama neyse ki yanıliyorum. Sadece birçok kez yapmış gibi görünen bir konuşma yapmak için sahneye çıkıyor.

"Nicole, çiçek tasarımına benzersiz, tutkulu ve ateşli bir yaklaşımıyla Londra çiçek dünyasının önde gelen sanatçılarından biridir. İlhamını

Çevresindeki dünya, bastığı toprak, soluduğu hava ve doğaya olan vahşi bağıyla ilham alan Nicole, daha önce hiç görülmemiş türden çiçek tasarımları yaratıyor. Onun araçları çiçekler, fırçaları gezegenin organik renklerini sergileyen yapraklar ve tuvali ise önümüzde gördüğümüz her şey. Sizinle bağlantı kurmak, isteklerinizi yorumlamak ve sansasyonel bir uyum konsepti yaratmak onun görevi ve onurudur."

Elleriyle büyük bir hareketle konuşmasını bitirir ve Nicole minnetle başını eğerek odada sessizlik hakim olur. Jonathan bu beklenmedik konuşmaya en nazik şekilde nasıl tepki vereceğini bilemez gibi görünür, ellerini alkışlamak için kaldırır, sonra vazgeçer ve yerine coşkulu bir şekilde iki başparmağını yukarı kaldırır.

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum, gözlerim yaşarır.

Sonra olağanüstü bir şey olur. Cordelia'ya bakarım ve o da aynı anda bana bakar. Gözlerimiz karşılaşır ve o da gülmemek için çok uğraşırken ağzının köşesi seğirir. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz ve birbirimize gülümseriz, bu da Cordelia'nın öksürük kriziyle örtbas etmeye çalıştığı bir kıkırdama çıkarmasına neden olur.

"Özür dilerim," der, boğazını temizleyerek. "Boğazım gıdıklanıyor."

"Çok ilginç sözler, Francis," diyor Lady Meade, kızına uyarıcı bir bakış atarak.

Hiç bu kadar saçma bir şeye bu kadar minnettar olmamıştım. Francis ve onun Shakespearevari dönüşü sayesinde, Cordelia ve ben bir *bağ* kurduk. Kısa süreli bir bağdı, ama yine de bir bağdı.

Hala umut var. Bugünün iyi bir gün olacağını *biliyordum*.

"Belki de fikirleri tartışmaya başlamalıyız," diyor Lady Meade, Francis yanımdaki tabureye kayarak yerine otururken. "Cordelia'yı tanıyorum..."

"Lütfen." Nicole elini kaldırır.

Lady Meade sözünün kesilmesine alışık değildir ve yüzünde bir anlık bir sinirlilik belirir, ancak bu sinirlilik geldiği gibi çabucak geçer.

"Öncelikle, stüdyodaki negatif enerjiden kurtulmamız gerekiyor," der Nicole sert bir sesle. "Bu atmosferde çalışamam."

"Ben herhangi bir negatif enerji hissetmiyorum," derim, Lady Meade'in onaylayan bakışları altında. "Burada olduğum için son derece minnettarım ve böylesine ünlü bir çiçekçiyle çalışma fırsatı beni çok heyecanlandırıyor."

. Yani,
sanatçı."

"Siz gelmeden önce, Bayan Taylor, bir kavga vardı," diyor Francis, duyulabilir bir fısıltıyla. "Nicole, böyle bir gerginlik varken uyum vizyonu yaratamaz. Huzurla başlaması gerekiyor. Bu yüzden süreci burada, bu geniş, boş stüdyoda başlatıyor, dükkanında, çiçeklerin arasında değil."

"Çiçekler... huzurlu değil mi?" diye masumca soruyorum.

Cordelia'nın boğazı yine gıdıklanır, Jonathan'la şaşkın bir bakış paylaşır ve pencereden uzaklaşarak onun yanına oturur.

"Sanat formuna yerleştirilmeden önce değil," diye açıklıyor Francis.

"Anlıyorum. Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyerek başımı sallıyorum. "Hepsi o tencerelerin içindeyken biraz dağınık görünebilirler."

"Dağınıklığı sevmem," diyor Nicole. "Dağınık bir stüdyoyu ve dağınık bir ortamı sevmem. Anlaşmazlıklar dağınıklığa yol açar."

"Kavga yok, seni temin ederim," Lady Meade, Nicole'a biraz sabırsızlıkla söyler. "Cordelia ve benim sadece küçük bir fikir ayrılığımız vardı, ama bir anlaşmaya varacağız, değil mi Cordelia?"

"Sanmıyorum. Ama umurumda da değil." Cordelia omuz silkiyor. "Bu benim düşünüm ve temanın altın ve siyah olmasını istiyorsam, öyle yapacağız."

"*Bizim* düşünümüz," Jonathan, bilmiş bir gülümsemeye düzeltir.

"Üzgünüm," der Cordelia, gözlerini devirip sırtarak. "*Bizim* düşünümüz."

Görünüşe göre bu düzeltmeyi birkaç kez yapmak zorunda kalmış.

"Zambak buketi istediğini sanıyordum," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Öyle istiyordu," diyor Lady Meade. "Ama görünüşe göre fikrini değiştirmiş."

"Kuğuları siyah olanlarla değiştirmemiz gerekecek," diye bağıyor Cordelia, aramızdaki bağlantıyı unutmuşuz gibi.

"Cordelia, *lütfen* bu saçmalığı kes," diye yalvarır Lady Meade. "Konuk listesi konusunda benden intikam almak için çiçekler konusunda zorluk çıkarıyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor Cordelia masumca.

"Onları konuk listesinden çıkaramayız, bunu biliyorsun! Bu hayal bile edilemez bir şey. Bir skandal olur, arkadaşlarımız arasında sonsuza kadar konuşulur. Baban buna izin vermez."

Jonathan koltuğunda kıpırdanarak Cordelia'ya gergin bir bakış atar. "Konuk listesinden kimi çıkaracağız?" diye sorarım.

"Bu skandal umurumda değil," diye annesine ters bir şekilde cevap verir Cordelia, beni görmezden gelerek. "Onlar benim düğünüm gelmeyecekler."

"Evet, gelecekler," diyor Lady Meade, o kadar otoriter bir ses tonuyla ki, tüylerim diken diken oluyor.

Cordelia, çenesini sıkarak annesine sert bir bakış atar, annesi ise çelik gibi bir kararlılıkla onun bakışını karşılıyor.

"Bunu sonra konuşabiliriz," der Jonathan, gerginliği yatıştırmak için elinden geldiğince neşeli bir ses tonuyla. "Çiçeklere odaklanalım. Cordelia?"

Elini Cordelia'nın elinin üzerine koyar ve Cordelia, annesiyle bakışma yarışından vazgeçip sabırsızlıkla ona bakar. Jonathan cesaret verici bir şekilde gülümser.

Cordelia'nın öfkesi biraz azalmış gibidir. İçini çekerek ayağa kalkar ve çantasını alır. "Bunun için vaktim yok," der, fısıldayarak, odanın karşısındaki kapıya doğru yürür.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorar Lady Meade sert bir sesle. "Henüz bitirmedik."

"Ben bitirdim. Benim işim bitti," diye cevaplar Cordelia ve kapıyı arkasında

Onun merdivenlerden aşağı inip durduğunu duyuyoruz. Jonathan ellerini kucağına koyarak aşağıya bakıyor. kucağındaki ellerine bakıyor.

"Gideyim mi?" Kapıyı işaret ediyorum.

"Hayır, onu takip etme," diyor Lady Meade. "Bırak da o anını yaşasın."

"Ben giderim," diyor Jonathan, taburesini geri iterek, ayakları yerde gıcırıyor. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, Nicole. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Üzgünüm, Lady Meade," Jonathan çıktıktan sonra Nicole konuşmaya başlar, "ama bu düğünün çiçek tasarımını üstlenmem yönündeki isteğinizi kabul edemem."

"

"Nicole, mantıklı ol," Lady Meade şaşkın bir şekilde söyler.

"Kızınızla çalışmayacağım," diyor Nicole kararlı bir şekilde, Francis yanımda şiddetle başını sallayarak onaylıyor. "O benim vizyonumun netliğini bozuyor. Cevabım hayır. Ama bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak bir onurdu."

"Anlıyorum." Lady Meade ayağa kalkar ve ben de gergin bir şekilde onu takip ederim. "Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim, ama isteğinizi saygıyla karşılıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

El sıkışırılar ve Francis ayağa fırlayarak bizi dışarıya kadar geçirir. Lady Meade, evden çıkıp yolun birkaç metre ilerisine gelene kadar konuşmaz. Boş bir park yerinin yanında durur ve uzun bir nefes verir.

"Sanırım arabayı aldılar," diyorum, dudağımı ısırarak. "Sana taksi çağırmamı ister misin?"

"Gerek yok. Şoförümüzü ararım. Seni bırakayım mı?" diye soruyor, çantasından telefonunu çıkararak. "Ah, Jonathan'dan mesaj geldi. Arabayı aldığı için özür diliyor ve şoförüm Joe'yu aramış, Joe yolda. Seni istediğin yere bırakabiliriz."

"Hayır, teşekkürler. Çok nazıksın ama metroya yürüyerek gidebilirim. Uzak değil."

"Peki. Nicole Percy'yi kaybetmek ne yazık," diyor hüzünle. "Onun mükemmel bir seçim olacağını düşünmüştüm. O en iyisi." "Başka bir çiçekçi buluruz," diyorum kendinden emin bir şekilde, arabası gelene kadar

Meade Markizini tek başına bırakmak kabalık olurdu.

"*Önemli herkesin* çiçekçisi Nicole Percy'dir," diyor Lady Meade, alaycı bir tonla. "Belki de Cordelia bu yüzden başından beri ona karşıydı."

"Daha az tanınan bir çiçekçi daha ilginç olurdu. Cordelia kalabalığı takip eden biri değildir," diye belirtiyorum. "Farklı olmayı sever."

"Sanırım. Ama Nicole işini iyi biliyor. Herhangi birini tutamayız."

"Tabii ki hayır. En iyinin en iyisi olmalılar."

"Evet, ama ben onu kastetmedim. Kızımı idare edebilecek birine ihtiyacımız var. Fark ettin mi bilmiyorum," diye uzaklara bakarak, "ama kızımın biraz öfkeli bir yapısı var."

Tamam. Başlıyoruz.

BİRİNCİ TASLAK

*Majesteleri Kraliçe
Buckingham Sarayı
Londra
SW1A 1AA*

Sayın

*Saygılarımla, size yazıyorum çünkü Kraliçe Alexandra'nın
Kokoshnik Tiarasını arkadaşım için ödünç alabilir miyim diye
sormak istiyorum... fhjdslnlskBFEUpr*

Ugh. Baştan başla.

İKİNCİ TASLAK

*Majesteleri Kraliçe Buckingham
Sarayı
Londra
SW1A 1AA*

Sayın

*Umarım bu mektup sizi ve ailenizi iyi bulur. Hiç tanışmadık,
ancak Swann ailesini tanıyor olabileceğinizi düşünüyorum ve
merak ediyordum...!!!!!!*

Aman Tanrım, bu imkansız.

ÜÇÜNCÜ TASLAK

*Majesteleri Kraliçe Buckingham
Sarayı
Londra
SW1A 1AA*

Sayın

Bu biraz tuhaf bir istek. Lütfen sabırlı olun.

Bildiğiniz gibi, güzel Kokoshnik Tiara'nın sahibisiniz ve...

FFS, Kraliçe'ye "Beni dinleyin" diyemezsin Sophie! Aklını mı kaçırdın? Bundan gerçekten nefret ediyorum.

DÖRDÜNCÜ TASLAK

Majesteleri Kraliçe Buckingham

Sarayı

Londra

SW1A 1AA

Sayın

Nasılsınız? Ben ...

Tabii. Rahat giyin. Kraliçe buna bayılacak.

KAFANI OYUNA VER! Başla. Tekrar.

BEŞİNCİ TASLAK

Majesteleri Kraliçe Buckingham

Sarayı

Londra

SW1A 1AA

Sayın

Bugün Majesteleri'nin değerlendirmesini umduğum bir ricada bulunmak için size yazıyorum. Acaba siz...

AAAAH!

Hayatımdan nefret ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cordelia'nın durumu bir şekilde daha da kötüleşti.

Orada durmuş, yeni bir bağ kurduğumuzu, ikimizin de aynı sayfada olduğu, saçma bir çiçekçi/sanatçının komedisine katıldığımız basit bir gülümseme paylaştığımızı düşünüyordum. Bu bana çok umut vermişti çünkü aptalca bir şey olduğunda gülerek arkadaşına bakarsın, değil mi? *Arkadaşına*. Annesi ile göz teması kurmadı, Jonathan'a bakmadı, *bana* baktı.

Bunun bir anlamı olmalıydı. Ya da ben öyle düşünmüştüm.

Ancak, güzel bir dostluğun başlangıcı yerine, tam tersi bir yönde ilerlemiş gibi görünüyor. Orada olduğunu sandığım "bağlantı" hayal gücümün bir ürünü olmalıydı. Nicole ile olan felaketle sonuçlanan görüşmeden sonra telefonum ilk kez onun mesajıyla titrediğinde, heyecanla nefesimi tuttum.

İşte bu! diye düşündüm ve WhatsApp'ımı açtım. *Belki de bir şeyler içip eğlenceli düğün konuları hakkında sohbet etmek için mesaj atıyordur!*

Daha naif olamazdım: *Kuru temizlemeden kıyafetlerini al. Yarın, saat 14:00.*

Belki bir hata yapmıştır diye düşündüm: bunu hatırlatma olarak ajandasına yazmak istemiş, ama yanlışlıkla bana göndermiştir. Ama o zamandan beri bir sürü talimat geldi, teşekkür ya da benim onun asistanı olmadığımı kabul eden tek bir kelime bile yoktu. Ben onun nedimesiyim.

Bütün hafta boyunca durum daha da kötüye gitti. Bana hiçbir açıklama yapmadan ilettiği e-postalara cevap vermem, onun adına kuaför ve güzellik randevuları almam ve bir keresinde o gün görüşmediği terapistine rastgele kahve getirmem istendi, hayır, istenmedi, emredildi. Terapist, kapısında duran beni görünce şaşkın bir ifadeyle, "Skinny badem sütü ekstra

sıcak latte" diyerek kapıyı yüzüme kapattı, belli ki beni tam bir deli sanıyordu.

"Bu yeni karın kim?" diye sordu Cara tiksintiyle.

Bana nerede olduğumu sordu ve ben de ona gerçeği söyledim: Hertfordshire'daki bir çiftlik dükkanına giden trendeydim, Cordelia'nın o akşam yemek için mutlaka gerekli olduğunu söylediği özel bir trüf yağı almaya gidiyordum. Anlaşılan bu yağ ülkenin başka hiçbir yerinde satılmıyor ve Cordelia kuryenin onu alacağına güvenmiyor. Sadece "en sevdiği nedimesine" güveniyor. "Biraz bakım gerektiren biridir, ama sorun değil," diye ısrar ediyorum, dişlerimin arasından. "Trende başka işler de yapabilirim."

"Biraz zorlu mu? *The Devil Wears Prada*'daki patron gibi konuşuyor. Adı ne? Meryl Streep'in canlandırdığı karakteri bilirsin."

"Miranda Priestly," diye bilgilendiriyorum onu.

"Aynen öyle. O gerçek hayattaki Miranda Priestly gibi, ama yüksek moda dergisi imparatorluğunu yönetmiyor, evleniyor. Neden ona katlanıyorsun?"

"Çünkü o önemli bir müşteri."

"Şey, bence, o trüf yağını kendi kışına sokabilir..."

"Tamam, sakın ol." Pencereden dışarıya, hızla geçen tarlalara bakarak gülümsüyorum. "Senin nasılsın?"

"İyi. İş stresli. Mike yeni bir video oyununa takıntılı, bu da canımı sıkıyor." Derin bir nefes alır. "Sence video oyunlarından vazgeçecek mi?"

"Otuz beş yaşında hala bırakmamışsa, bırakması pek olası değil bence."

"Yanlışlıkla kırmış gibi yapacağım. Ona söyleme." "Ağzım mühürlü."

"Bu hafta sonu ne yapacaksın?"

"Çalışacağım herhalde."

"Düğünün yok mu?"

"Hayır, ama düğünle ilgili yapacak çok işim var." "Bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz?"

"Evet! Seni görmek ve sohbet etmek isterim."

"Ah," diyor, "benimle değil. Başka biriyle. Mike'ın arkadaşı Scott çok hoş biridir ve seninle tanışmak için can atıyor."

"Cara," diye iç çekiyorum, "hayır. Randevuya çıkmayacağım."

"Neden? Bir şeyler içmek için buluşabileceğini söylemiştin!"

"Evet, *seninle*. Tanımadığım biriyle değil. Arkadaşlarım ve ailem için zaman ayırmak bile yeterince zor, bir de tanımadığım bir adamla çıkmak..."

"O rastgele bir adam değil, Mike'ın arkadaşı. Eğlenceli olur! Hoşuna gidebilir."

"Üzgünüm, çok işim var."

"Hadi ama Sophie, biraz hayatın tadını çıkar. *Şeytan Marka Giyer* filminde, o kadın o cadaloz için ayak işleri yapmanın sosyal hayatını feda etmeye değmediğini anlıyor."

"Bu filmde tamamen farklı," diye itiraz ettim.

"Bilmiyorum, Sophie. Perşembe sabahı erken saatler ve gerçekten önem verdiğin bir şey yapmak yerine, şu anda Hertfordshire'a giden trende, bir şişe trüf yağı almak için yol alıyorsun. Bana çok benzer geliyor."

Kulağımda bir bip sesi duyuluyor, bir arama geliyor. Kimliği kontrol ediyorum. "Cara, kapatmam lazım. Başka bir arama var."

"Miranda mı?"

"Sonra konuşuruz."

İsteksizce telefonu kapatıyor ve Lady Meade'in aramasını cevaplıyorum, tam kapatmadan önce yakalıyorum.

"Emily, günaydın."

Sesi keskin ve sert, sanki okul müdiresiyle başım belada gibi koltuğumda dikleşiyorum.

"Lady Meade, nasılsınız?"

"Neredesiniz?"

"Hertfordshire'a giden trendeyim. Cordelia'nın trüf yağıyla ilgiliyse, dükkana gidiyorum ve mümkün olduğunca çabuk geri döneceğim."

"Trüf yağı ne demek istediğini tam anlamadım, ama bu bekleyebilir. Evimize gelmen gerekiyor," diyor acil bir ses tonuyla. "Ne zaman gelebilirsiniz?"

"Şey, Londra'ya dönmek için hangi durakta inebileceğime bir bakayım."

"Eğer yapabilirsen, teşekkür ederim."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, telefonu sıkıca tutarak.
"Bir şey mi oldu?"

"Evet, bir şey oldu. Lütfen bana zamanlamanızı bildiren bir mesaj gönderin. Londra'nın hangi istasyonuna dönerseniz dönün, sizi almak için bir araba gönderebilirim."

"Oh! Çok teşekkürler, en kısa sürede size haber vereceğim."

"Teşekkürler, Emily. Hoşça kalın." Telefonu kapatır.

Hızlıca Londra'ya dönmenin en hızlı yolunu araştırıyorum ve neyse ki tam zamanında kontrol ediyorum. Bir sonraki durakta on dakika sonra King's Cross'a giden bir tren var ve beş dakika sonra o durağa varacağız. Dizüstü bilgisayarımı toplayıp eşyalarımı toplarken, acaba neyin bu kadar acil bir ilgi gerektirdiğini merak ediyorum.

King's Cross'tan beni alan parlak siyah arabaya bindiğimde, zihnim bir dizi olasılık arasında dolaşıyor: Cordelia'nın paha biçilmez bir aile kolyesini takmayı reddedip onu bir göle atması ve birinin onu sudan çıkarması gerektiği gibi saçma bir olasılıktan, Jonathan'ın ara sıra nazik olabilen biriyle evlenmenin iyi bir fikir olabileceğini fark edip düğünü iptal etmekle tehdit etmesine kadar.

"Oh, iyi, gitmişler," diyor şoför Joe, eve yaklaşırken.

"Kim gitti?" diye soruyorum, pencereden dışarı bakarak.

"Fotoğrafçılar. Bu sabah dışarıda gizleniyorlardı, kaldırıma sigara izmaritlerini atıyorlardı." Tıslar. "Sıkılmış olmalılar."

"Daha önce basın mı vardı?" Gittiklerine rahat bir nefes alıyorum.
"Neden?"

"Lord Dashwell dün gece dışarıdaydı ve onu bir Amerikan pop yıldızı ile fotoğraflamışlar. Şimdi bir şeyler olduğunu varsayıyorlar. Bu her zaman olur. Aileden biri birine merhaba diyor, ertesi gün gazetelerde romantik bir ilişki yaşadıkları yazıyor. Yorucu. Neyse, Chelsea'deki evini yenilettiriyor, bu yüzden şu anda burada kalıyor ve basın bütün sabah kapının önünde dolaşıyordu."

"Vay canına. Hangi pop yıldızı? Onu duymuş muydum? Nasıl biri?"

Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Tanrı aşkına, onunla sadece iki kez görüştüm. Bu haberden rahatsız olmam tamamen mantıksız. Sırf nişan partisinde bana nazik davrandı diye. Bekar, yakışıklı ve bir *vikont*. Tatler'ın en gözde bekarlarından biri. Sürekli biriyle çıkıyor olmalı. Çıkmasa bile, bana ikinci kez bakmayacaktır.

Zaten bunu istemiyorum. Randevulaşmak için çok meşgulüm. Neden bunu düşünüyorum ki?

"Pop yıldızının kim olduğunu bilmiyorum." Joe gülüyor. "Kahverengi saçlı."

"Ah. O."

"Üzgünüm, bu tür şeylerde hiç iyi değilim." Gülüyor ve evin önüne park ediyor. "Kafam karışıyor."

"Doğru. Evet, onun gibi biri her hafta yeni bir ünlü kız arkadaşı olmalı."

"Öyle sanırsın," diyor Joe, dikiz aynasından gözlerime bakarak. "Ama bu aralar pek öyle değil. Bence o o ortamdan çıktı. İkisi de çıktı. Lady Cordelia'nın çıktığı tipleri görmeliydin! Bir tanesi arabaya her bindiğinde tavana sakız yapıştırırdı."

"Bu korkunç!" diyorum, emniyet kemerimi çözerek. "Neyse ki Jonathan'ı bulmuş."

"Aynen öyle. Sonunda ona layık birini buldu. Tabii senin de kabul edeceğin gibi, ona layık birinin olup olmadığından emin değilim! Bence o, hepsinden çok daha iyi."

"Uh. Tabii, evet. Çok teşekkürler Joe," derim, arabadan inerken, aynı Cordelia'dan mı bahsediyoruz diye merak ederek. "Beni almaya geldiğin için çok naziksin."

"Ne zaman istersen, Emily!"

Merdivenlerin tepesine varmadan kapı açılır ve Lady Meade beni içeri alır. Joe'ya el sallar, sonra arkamdan kapıyı kapatır ve herkesin mutfakta olduğunu söyler.

Ortam açıkça gergin. İçeri girdiğimde Cordelia yoktu, ama markiz, Jonathan ve Tom oradaydı. Jonathan, bitkin bir halde odada volta atıyordu. Markiz, elleri arkasında, pencereden dışarı bakıyordu. Tom, mutfak tezgahına yaslanmış

tezgahına yaslanmış, elinde bir fincan çay tutuyor ve esniyor. Saçları bu sabah kesinlikle taranmamış, hatta neredeyse yataktan yeni kalkmış olduğundan eminim. Beni kapıda görür ve gülümser.

Çok güzel bir gülümsemesi var. Ben de karşılık olarak gülümsüyorum. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar yüzünden olmalı...

Bekle. Kes şunu. *Odaklan*, Sophie. Acil bir durum varken yüzünde aptalca bir gülümsemeyle dolaşamazsın! Ve dün gece bir pop yıldızıyla birlikte olduğunu duydun.

Ciddi yüzüne dön. Ciddi, profesyonel yüzüne.

"Hey," diyor bana uykuu bir sesle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba Emily," diyor Lord Meade, başını sallayarak beni selamlıyor. "Cordelia seni aradı mı?"

Şık bir takım elbise giymiş ve kaşları derin bir endişeyle çatılmış. İlginçtir ki, kravatı geri kalanıyla uyumsuz, parlak, neşeli bir kırmızı ve üzerinde kılıç balıkları var. Acaba bu, ciddi görünüşünün altında bir mizah kırıntısı mı gösteriyor, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, şu anda eğlenceli bir ruh hali içinde olmadığını tahmin ediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, Lady Meade arkamda süzölürken. "Cordelia nerede?"

"Yukarıda," diye cevaplar markiz, yukarıya doğru bakarak. "Odadan çıkmıyor."

"Drama kraliçesi," diye mırıldanır Tom ayını içerken.

"Şaka yapmanın sırası değil," diye azarladı Lady Meade.

"Bunun önemli bir mesele olduğunu anlıyorum, ama bu sabah eve dalıp herkesi uyandırarak benim akşamdan kalma halimi daha da kötüleştirmesi gerekli miydi?" diyor Tom, ayından bir yudum alıp yüzünü buruşturarak. "Şimdi de duygusal destek için arkadaşını buraya sürükledi, eminim Emily'nin yapacak daha iyi işleri vardır."

"Cordelia'nın neden üzgün olduğunu kesinlikle anlayabilirsin," diyor Jonathan.

"Ayrıca, akşamdan kalma olmamalısın. İş yerinde olmalısın," diye hatırlatır Lord Meade Tom'a.

"Bugün evden çalışıyorum," diye karşılık veriyor. "Öğleden sonra bir toplantım var ve ofise gitmemin mantıklı olmadığına karar verildi."

Babası kaşlarını kaldırır. "Evet, çok çalıştığını görebiliyorum."

"Cordelia evi yıkacak kadar bağırmasaydı, ben de öyle olurdum."

"Neler oluyor?" diye soruyorum, artık bu gerilimi daha fazla kaldıramıyorum. "Cordelia iyi mi?"

"Bu sabah bunu aldık." Lady Meade, uzun, mükemmel manikürlü parmağını önündeki adada duran kalın zarfın üzerine koyar ve onu masanın üzerinde iter. "Bir bak."

Tarzından, bunun bir düğün davetiyesi olduğunu hemen anlıyorum. Kimin düğünü bu kadar heyecan yaratmış merakla, zarfı çıkarıp okumaya başlıyorum. Pahalı ve geleneksel bir davetiye, kalın krem rengi karton üzerine siyah kabartma harflerle yazılmış.

Davetiyede, Derrington Kontu ve Kontesi, 21 Mayıs'ta kızları Annabel'in Aubyn Ludlow ile evlenecekleri düğüne katılmalarını rica ediyorlar.

Duruyorum. Emin olmak için tekrar okuyorum.

Aman Tanrım.

"Bu, senin düğününle aynı tarih," diyorum, inanamadan ona bakarak. "Olamaz. Bu Lady Annabel Porthouse mu?"

"Korkarım öyle." Jonathan sinirli bir şekilde dudağını ısırarak iç çekiyor. "Ne kötü şans."

"Bunun şansla ilgisi yok," diyor Lady Meade. "Bu sabotaj."

"Anne, yapma," diye Tom, alnını ovuşturarak inler. "Saçmalama."

"Yoksa neden yedi ay önceden düğün davetiyesi göndersinler ki?" diye sorar acı bir şekilde. "O tarihte karar kıldığımızı biliyorlardı."

"Tarihi ayırın davetiyeleri göndermeliydik," diyor Jonathan.

"Saçma. Biz öyle şeyler yapmayız," Lady Meade, onun böyle bir şey önermesine hayal kırıklığıyla bakarak açıkça söyler.

"Cordelia çok üzgün," diyor Jonathan, Lady Meade'in azarlamasından hiç rahatsız olmadan. "Annabel'in bunu kasten yaptığını söylüyor."

"Ned'den hayal kırıklığına uğradım," diyor markiz ve onun Annabel'in babası, Derrington Kontu'ndan bahsettiğini anlıyorum. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

olmaz."

"Bu konuda ne yapacağız?" diye sorar Lady Meade.

"Neden bir şey yapmamız gerekiyor ki?" Tom tekrar esneyerek sordu. "Düğünü aynı gün yapın. Cordelia zaten onları davet etmek istemiyordu, hatırladın mı? Ben de ona tamamen katılıyorum. Onları davet etmesi gerektiğini söylediğinde çok sinirlendi ve şimdi onların gelmemesi için harika bir bahanen var."

Ah. Bu gizemi çözdü. Annabel ve Cordelia'nın en iyi arkadaş olduklarını sanıyordum. Aralarında bir anlaşmazlık olduğunu okuduğumu hatırlamıyorum, ama olmalı.

"Saçmalama," diyor Lady Meade. "Konuk listelerimiz neredeyse aynı."

"Doğru, böylece gerçek arkadaşlarının kim olduğunu görebilirsin." Tom omuz silkiyor, kendinden memnun görünüyor. "Cordelia'nın düğününe gitmeyen herkesi Noel kartı listesinden çıkarabilirsin."

"Bunu ciddiye al, Thomas," diyor babası yorgun bir sesle.

"Zavallı Cordelia," diyorum, davetiyeye bakarak. "Ne kabus ama."

"Biliyorum." Jonathan iç geçirir. "O kadar çok bahar düğünü istiyordu ki." "Tarihi değiştirmek mümkün mü?" diye sorarım.

"Ben yaz sonu düğünü önerdim," diye cevaplar Jonathan, gözleri yere düşer. "Ama Cordelia, düğününün Annabel'inkinden önce olması konusunda oldukça ısrarcıydı."

Kaşlarımı kaldırırım. "Önce mi?"

"Cordelia size bundan bahsetmiş olabilir, ama Annabel ve Cordelia arasında her zaman bir tür rekabet olmuştur," diye açıklıyor Lady Meade. "Aynı okula gidiyorlardı. Eskiden iyi arkadaşlıklar, aynı çevrelerde dolaşıyorlardı. Ama sonra..." Bir an durup, doğru kelimeleri arıyor. "...birbirlerinden uzaklaştılar."

"Belki Cordelia sakinleşince tarih konusunda daha makul davranır," diyor Jonathan, odadaki herkesi olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışarak. "Bu sadece bir şok oldu. Hepsi bu."

"Evet, öyle," diyor arkamdan bir ses. "Ama bir çözümüm var."

Dönüp baktığımda Cordelia'nın odaya girdiğini gördüm. Zümrüt yeşili şık bir mini elbise, tayt ve yüksek topuklu botlar giymişti.

güneş gözlükleri parmaklarında sallanıyor, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi. Geniş bir gülümsemeyle yanımdan geçip nişanlısının kollarını açarak onu karşılayan Cordelia'nın pahalı parfümünün kokusu burnuma çarptı.

"Bak, Cordelia," diyor Jonathan, Cordelia ona yaklaşırken yüzü aydınlanıyor. "Emily seni neşelendirmek için geldi."

"Ne kadar düşünceli," dedi, bana bakmadan.

"Cordelia," annesi şaşkın bir şekilde sorar, "kendini daha iyi hissediyor musun?" "Çok daha iyi. Bu sabahki davranışım için özür dilerim, ama

Annabel düğün için o tarihi istiyorsa, o tarih onun olsun."

Jonathan onu öper. Lord ve Lady Meade şok olmuş görünürler. Tom sadece onaylayarak başını sallar ve bir yudum daha çay içer. "Harika. O zaman yatağıma dönebilirim," der. "Yani, işime dönebilirim."

"Emily'nin geldiğini duyduğum anda anladım," diye devam etti Cordelia, onu görmezden gelerek bana gülümseyerek. "Sadece ayak seslerin bana ilham verdi."

Uh-oh. Bu iyiye işaret olamaz.

"Gerçekten mi? Harika," diyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Eh, yaz sonu düğünü kesinlikle çok güzel olacak..."

"Oh, hayır, aptal, çözüm yaz düğünü yapmak değil." Sanki çok *komik* bir şey söylemişim gibi yüksek sesle güldü. "Çözüm kış düğünü yapmak."

"Harika," diye heyecanla karşılık verdi Jonathan. "Bana uyar."

"Sanırım bu bize daha fazla zaman kazandırır," diye kabul eder Lady Meade, kocasıyla şaşkın bir bakışlaşıp.

"Daha fazla zaman mı? Daha az demek istemedin mi?" Cordelia kıkırdar. "Çok komiksin."

"Kafanı mı vurdun? İlkbahar, yaz, sonbahar, kış sırası var," der Tom, ona kaşlarını çatarak.

"Oh, özür dilerim, gelecek kışı kastettiğimi mi sandın?"

"Hangi kışı kastediyorsun?" diye soruyorum, cevabı zaten bilmeme rağmen.

"*Bu* kış," diye neşeyle onaylar.

"Cordelia," Lady Meade dehşetle diyor, "bu mümkün olamaz..."

"Yılbaşı gecesi düğünü," diyor. "Mükemmel, değil mi? 31 Aralık 2021 Cuma. Ne güzel bir tarih, değil mi? Bu tarihte bir şey var. Neyse, az önce papazla telefonda konuştum ve o tarihin boş olduğunu söyledi. Ben de hemen rezervasyon yaptırdım! Bu fırsatı kaçırmak istemedim."

Oda şaşkın bir sessizliğe büründü.

"Neden hepiniz bu kadar şaşkın bakıyorsunuz?" Cordelia, dehşete kapılmış ifadelerimize gülerek devam eder.

"Çünkü Aralık ayında evlenmeyi öneriyorsun," diyor Tom. "Ve şu an Ekim ayındayız."

"Ne olmuş yani? Zor olacak bir şey yok ki. Dünyanın en iyi ailesi ve en iyi nedimesi benim. Emily her konuda bana yardım edebilir." Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Değil mi, Emily?"

"Onun da bir hayatı var, Cordelia." Tom kaşlarını çatı. "Dünya senin ve düğünün etrafında dönmüyor."

"Katılmıyorum," diyor kısaca.

"Çok zor olacak..." Lady Meade derin düşüncelere dalarak sözünü bitirir.

"Ama eğlenceli bir iş," diye düzeltir Cordelia. "Ee, ne dersin Emily? İki ay içinde annemle birlikte bu kadar büyük bir düğünü organize etmemize yardım etmenin oldukça zor bir istek olduğunu biliyorum, bu yüzden nedime sorumluluğunu üstlenememen durumunda seni tamamen anlarım. Kimse seni kötü düşünmez. Belki de nedimem olmasa daha iyi olur." Başını bana doğru eğerek sorar. "Sen harika bir arkadaşsın ve istemediğin bir şeyi yapmak zorunda hissetmeni hiç istemem."

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geliyorum, bakışlarını yakalıyorum. Tanrım, bana bakışından nefret ediyorum. Çok üstünlük taşıyor. Sanki beni ele geçirmiş gibi. Sanki beni ele geçirdiğini *biliyormuş gibi*. Gözleri *"vazgeç"* diyor. *Tıpkı söylediğim gibi. Hadi, vazgeç.*

Siktir et. "Saçmalama. Senin nedimen olmak bir onurdur," diyorum sakın bir şekilde, ona gülümseyerek. "Yüzyılın düğününü organize etmek için iki ayımız mı var? Sorun değil. İşe koyulalım! Nasıl yardımcı olabilirim?"

Jonathan, tüm gerginliğin çözüldüğünü görünce heyecanla Cordelia'nın omuzlarını sıkıyor. Lady Meade rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, kaşlarını çatarak bana ve Cordelia'ya bakıyor. Odadaki tek kişi o, bizim konuşmamızı bir çatışma olarak yorumlayabiliyor.

Meydan okuma kabul edildi, Cordelia.

Meydan okuma. Lanet olsun. Kabul edildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NE DÜŞÜNÜYORUM?

Bu çok aptalca. İki ay sonra düğün mü? *İki ay mı?* Cordelia'nın üstünlük taslayan tavırları beni kışkırttı ve şimdi kendimi büyük bir karmaşanın içinde buldum. İki ayda böylesine görkemli bir düğün organize etmek *imkansız*. İki ayda samimi bir düğün organize etmek bile stresli olur, ama birkaç yüz kişinin katılacağı bir sosyete düğünü mü? Belki çok deneyimli bir düğün organizatörü ve hızlı aramada kayıtlı, hepsi de müsait olan mükemmel tedarikçilerle mümkün olabilir, ama her şeyi kendimiz yapmak zorunda kalırsak? Bu imkansız.

BUNU YAPMAK İMKANSIZ.

"Sanırım yapılabilir. Mekan ve kiliseyi ayarladık," dedi Lady Meade, ben bu aptalca fikri cesaretlendirdikten sonra. "Dashwell Hall Noel'de çok güzel görünüyor. Ve önceden ayarladığımız tedarikçiler yeni tarihe uyum sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardır. Ama hızlı kararlar almalı ve davetiyeleri hemen göndermeliyiz. Kırtasiyeciyi arayacağım."

"Cordelia'nın aklını kaçırdığını düşünen tek kişi ben miyim?" diye soran Tom, Cordelia'nın ona surat yapmasına neden olur. "Cidden, neden düğünü gelecek yıl yapmıyorsun?"

"Çünkü hayatımın aşkıyla bir an önce evlenmek istiyorum," diye cevaplar Cordelia, Jonathan'a gülümseyerek, sonra da mırıldanır, "ve Annabel'in kazanmasına izin vermeyeceğim."

Tom babasına başvurur. "Bunun saçmalık olduğunu kabul etmelisin." "Annen mümkün olduğunu düşünüyorsa..." Lord Meade cevaplar.

"Sence herkes yılbaşı gecesi boş olacak mı?" diye ekler Tom. "Ya catering şirketi, çiçekçi ve diğerleri çoktan rezerve edilmişse? Emily, sen etkinlikler falan düzenliyorsun, değil mi? Tedarikçiler tarihleri çok önceden rezerve ederler, değil mi?"

"O zaman programlarını değiştirebilirler," diyor Cordelia basitçe.

"Hmm, Őimdi dűŐűnűnce, Tom haklı olabilir," diyorum dűŐűnceli bir Őekilde. "Bazı fedakarlıklar yapman gerekebilir."

"Ne gibi?" diye soruyor Cordelia sinirli bir Şekilde. "Hiçbir fedakarlık yapmak istemiyorum ve neden yapmam gerektiğini de anlamıyorum."

"Örneğın, hangi *grubu* ayarlamayı dűŐűndűğűn gibi," diye vurguluyorum, her Őey kontrol altında gibi robot gibi gülűmsemeye devam ederek. "Bu kadar geç bir zamanda onları ayarlamak senin için zor olabilir."

"Hangi grubu istiyordun?" diye sorar Tom.

"Sűrpriz," diyor, gözleri bana parıldayarak, söylemem için beni cesaretlendiriyor.

"Belki bir yedek plan dűŐűnmelisin," diyorum, kendime onu hayal kırıklığına uğratmadığını hatırlatarak. İyi bir nedime fazladan çaba gösterir, ama aynı zamanda beklentileri de yönetir. Özellikle de saçma olanları. "Ve," diye devam ediyorum, Dashwell Hall'da zemini değıştirmek istediğini hatırlayarak, "istediğın iç mekan değışiklikleri için zamanın olacağından emin değilim."

"İç mekan değışiklikleri mi?" Marki dehşete kapılmış görűnűyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaşım bir műzik grubunda!" Jonathan parmaklarını şıklatarak patlar. "Onlardan çalmalarını isteyebiliriz! Çok iyiler. Punk rock tarzındalar. Harika, değil mi?"

Cordelia ve ailesi bu fikirden duydukları dehşeti gizleyemiyorlar ve ben de işimi yapmak için bu fırsatı değeriendiriyorum. Bu tür Őeyleri gözűm kapalı yapabilirim.

"Ne harika bir fikir," diyorum heyecanla, sonra yüzűm dűŐűyor, "ama ben olsam, muhtemelen senin dűğűnűnde çalmak istemezdim."

"Neden böyle söylűyorsun?"

"Çűnkű o zaman tüm eğlenceyi kaçıırırım! Biliyorsun," diyorum, sanki bunu daha önce dűŐűnmemişim gibi, "eğeri sahneye çıkarsan, hazırlık yapmak zorunda kalırsın ve danslara katılamazsın. Arkadaşın en güzel kısımların tadını çıkaramaz. Ama eminim ki o bunu umursamaz, muhtemelen senin için çalmak ister."

"Hmm." Jonathan dűŐűnceli görűnűyor. "Belki de ona sormamalıyız. Gerçek dűğűnű kaçırmamasını istemem."

"Ne yazık," Lady Meade araya girerek bana minnettar bir gülümseme atarken, Tom ise kupasının arkasından sırtıyor. "Eminim onun yerini dolduracak başka uygun birini buluruz."

"Öyleyse karar verdik mi?" markiz saatine bakarak sorar. "İki ay mı?"

"Karar verdik," diyor Cordelia. "Yılbaşı gecesi düğününden daha göz alıcı ne olabilir ki?"

"Öyleyse, Dashwell'e gitmemiz uygun olur," diyor. "Mekanı görerek her şeyin nasıl olacağını planlamak mantıklı. Bu hafta sonu herkes gelebilir mi?" "İyi fikir," diyor Lady Meade. "Ve Emily, sen de bize katılmalısın."

Dashwell'e hiç gitmedin, değil mi? Çok hoş karşılanırsın.

Herkes bana bakıyor, bu yüzden kimse Cordelia'nın davete verdiği şok edici tepkiyi fark etmiyor. Meade malikanesine davet edilmek bir rüya gibi, hiç hayal etmediğim bir durum. Dashwell Hall, ülkedeki en ünlü malikanelerden biri ve ben orada kalmak için kişisel bir davet aldım.

Ama bu aynı zamanda, Lady Cordelia Swann ile birlikte ıssız bir yerde, büyük ve ürkütücü bir evde kapalı kalmak anlamına da geliyor.

Oradan sağ çıkabileceğimin garantisi yok.

"Gelmeyi çok isterim," dediğimi duyuyorum. "Teşekkür ederim."

"O zaman karar verildi," diyor markiz, ellerini çırparak. "Tom, sen de bize katılacak mısınız?"

"Cuma akşamı iş çıkışı gelebilirim," diyor ve sonra bana dönüyor. "İstersen seni bırakabilirim. Jonathan ve Cordelia'nın iki kişilik arabası var."

"Bu çok iyi olur... oh, dur! Şimdi hatırladım, cuma akşamı arkadaşımın doğum günü yemeği var. Bundan kurtulmaya çalışabilirim."

Aslında bu babamın doğum günü yemeği, ama Emily'nin ailesi Avustralya'da olacak. Annemi arayıp gelemeyeceğimi söylediğimde sesindeki hayal kırıklığını şimdiden duyabiliyorum. Yemeğe sadece ben katılacağım ama ikisinin de birlikte geçireceğimiz bu akşamı çok beklediklerini biliyorum.

"Hayır, arkadaşının doğum günü kutlamasını kaçıramazsın," diye ısrar ediyor Lady Meade. "Cumartesi sabahı ilk iş olarak gelmeye ne dersin,

uygun mu?"

"Seni istasyondan almak için taksi ayarlayabilirim," diyor Cordelia, Tom'a bakarak.

Bir bakmışım, her şey ayarlanmış. Swann ailesiyle birlikte kırsalda bir hafta sonu geçireceğim ve birlikte iki ay sonra bu düğünü nasıl yapacağımızı planlayacağız.

Ne yapıyorum ben?

Eve varır varmaz, diğer müşterilerimi ihmal etmemek için her şeyi ajandama yazıyorum, yapmam gereken her şeyi ve ne zaman yapacağımı yazıyorum. Neyse ki yılbaşı gecesi başka bir düğünüm yok.

Gelecek yıl evlenecek olan potansiyel bir yeni müşteriden bana bir e-posta gelmiş. Hiçbir geline hayır demek istemem, ama şu anda yeni birini kabul etmeyi düşünemiyorum. Düğünü gelecek sonbaharda olsa da, Cordelia'nın düğünü bitene kadar yeni müşterilerle ilgilenemem ve bu onun hoşuna gitmeyebilir. Maalesef programım dolu olduğu için yeni müşteri almadığımı açıklayan bir cevap yazıyorum ve gönder tuşuna basarken, Cara'nın birine hayır dediğim için benimle gurur duyacağını biliyorum.

Gördün mü? Ben de küstah olabilirim.

Beynim o kadar meşgul ki, asla uyuyamayacağımı biliyorum ve işleri halletmek için uykuya ihtiyacım var. Kendime bir banyo hazırlıyorum ve telefonumu çalışma odasında bırakmaya zorluyorum kendimi. (PEKİ. Dolapta.) Kendime biraz zaman ayırmam, gözlerimi kapatıp rahatlamam, lavanta kokulu sıcak suda kendimi bırakmam gerekiyor.

Birkaç dakika sonra, çok sıcak ve sıkıldım. Suyu suçluluk duyarak boşaltıyorum — ne israf, bir dahaki sefere duş alacağım — ve eski bir tişört giyiyorum, dişlerimi fırçalıyorum, telefonumu alıp yatağa giriyorum. Uyumaya çalışıyorum, ama yapmam gereken şeyleri hatırlayıp duruyorum, oturup onları yazıyorum ki sabah unutmayayım.

Saat 1:00 civarında telefonum titremeye başlıyor. Hâlâ uyuyamamışım. Telefonu almak için uzanıyorum. Mesajların Cordelia'dan geldiğini görünce, birden dik oturup ışığı açıyorum.

Uyanık mısın?

Alo?

Sophie, uyan!

Cevap vermezsen arayacağım. Beni
aramaya zorlama.

Aramaktan nefret ediyorum

Merhaba! Uyandığım. Her şey yolunda mı?

Merhaba, yardımına ihtiyacım var
Bana gelebilir misin?

Şimdi mi?

Evet

Ciddiyim

Her şey yolunda mı?

Her şey yolunda
Ama bir konuda yardımına ihtiyacım
var. Gelin nedimesi ile ilgili bir şey.
Hemen halledilmesi gerekiyor
Gelebilir misin?

Tabii ki!

Teşekkürler. Adresi sana
göndereceğim Yarım saat sonra
orada buluşuruz Koyu renk giysiler
giy
Koşabileceğin bir şey

Neden?

Soruma cevap vermiyor, ama birkaç saniye sonra Kensington'da bir adres gönderiyor ve sonra çevrimdışı oluyor. Bacaklarımı yataktan sallayıp ışığı açıyorum, sonra siyah bir tayt ve siyah bir kapüşonlu sweatshirt arıyorum. Spor ayakkabılarımı giyip anahtarlarımı ve telefonumu alıyorum ve bir Uber çağırıyorum.

Alarm zilleri çalıyor. Neden sabahın birinde bana ihtiyacı var? Neden koyu renkli giysiler giymem gerekiyor ve neden koşmam gerekiyor? Kulağa tuhaf geliyor. Bir tür gelin egzersiz programı mı? Ama o zaman neden koyu renkli giysiler giymem gerekiyor?

Yine de hayır diyemem. Hayır dersem, kovulduğumu söyleyecektir. Annesi'ne, ona yardım etmeyi reddettiğimi söyleyebilir. Ve ben de yalan söyleyip aksini iddia edemem.

İşte buradayım, sabahın erken saatlerinde bir Uber'e atlayıp, neye bulaştığımı bilmeden Batı Londra'ya doğru hızla ilerliyorum.

Adrese vardığımda, koyu renkli giysiler giymiş, telefonunda bir şeyler arayan bir kadın beni bekliyor. En azından burada. Bunun, bana mesajlar gönderip kahkahalar atarken, ben bütün gece soğukta beklerken uykuya dalacağı bir oyun olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdilik her şey yolunda.

Şoföre teşekkür edip arabadan inerken, "Geç kaldın," diyor. "Yarım saat demiştim."

"Buraya gelmek benim evimden daha uzun sürüyor."

"İnsanların geç kalmasından hoşlanmam."

"Bir daha olmaz."

"Güzel." Beni baştan aşağı onaylayarak süzer. "Hadi gidelim o zaman."

Eski filmlerdeki gibi, şık sokak lambalarının loş ışığıyla aydınlatılan sessiz ve zarif caddede yürüyoruz. Önümüzde bir tilki, parmaklıklardan geçerek kaldırımın yanındaki parka giriyor. Evlerin ve butiklerin pencerelerinde hiç ışık yok. Her şey çok garip.

"Burada tam olarak ne yapıyoruz?" diye soruyorum çekinerek, ellerimi kapüşonlu ceketimin cebine sokarak.

"Birazdan söyleyeceğim," diye sinirli bir cevap geliyor.

Köşeyi dönüp yürümeye devam ediyoruz, ta ki o aniden durana kadar. "Geldik," diyor ve kaldırımın kenarındaki duvara dönüyor.

"Nerede?"

Tuğla duvara doğru başını sallar. "*Burada.*"

Ona, duvara ve tekrar ona bakıyorum, düşünün stres yüzünden aklını mı kaçırdı diye merak ediyorum. "Şey... Tamam mı?"

"Melanie Kendall adlı elbise tasarımcısını tanıyor musun?"

"Adını duydum. Yükselen İngiliz tasarımcı. Sussex Düşesi geçenlerde onun bir elbisesini giymişti."

"Evet, o. Annabel'in elbisesini tasarlıyor." "Lady Annabel Porthouse mu?"

"Evet." Cordelia acı bir şekilde başını salladı. "O Annabel. Neyse, Melanie Kendall'ın stüdyosu, yürüdüğümüz yolun köşesindeki ev. Elli dört numara."

"Tamam mı?"

"Bak, mükemmel bir gelinlik tasarlayacak ve yapacak birini bulmak için fazla vaktim yok."

"Katılıyorum."

"Bu yüzden Annabel'in gelinlik tasarımlarını görmek benim için çok önemli. Onun hangi stili seçeceğini bilmem gerekiyor. Benimki onunkinden farklı ve çok daha iyi olsun istiyorum. Tasarımları görmem lazım."

"Cordelia," diyorum, zihnime bir korku sızarken, "neden koyu renk giysiler giymemiz gerekti?"

"Melanie Kendall'ın stüdyosuna girip tasarımların fotoğraflarını çekeceğiz," diyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Bu duvarı atlayıp arka bahçeye geçmeliyiz."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Boğazım düğümlenirken gergin bir şekilde gülüyorum. "Bu büyük bir şaka. Büyük, çılgın bir şaka."

"Sanki sorabilirmişim gibi! Kimse bana ya da başkasına onları görmemize izin vermez," diyor savunmacı bir tavırla. "Onun elbisesi basın tarafından merakla beklenecek. Tıpkı benimki gibi."

"Cordelia, birinin stüdyosuna izinsiz giremeyiz."

"Benim elbisem onunkine kıyasla berbat olursa ne olur düşünsene!" diye bağılıyor ve kollarını havaya kaldırıyor. "*Düşünsene.*"

"Tamam, sanırım düşün stresi seni biraz etkilemiş," diyorum nazikçe. "Her şeyden bunalmış hissediyorsun. Eve gidip biraz dinlenmemiz gerekiyor."

"Sophie, ben gayet sakinim," diyor, itiraf etmeliyim ki, yumuşak ve sakin bir şekilde. "Anlamıyorsun. Annabel benim düşmanım. Seni zorbalık yapan biri yok mu? Seni gerçekten küçük hissettiren biri?"

Evet, aklıma biri geliyor, Cordelia. "Evet, tabii ki, ama ben..." "Kim seni böyle hissettirdi?"

Onun olduğunu söyleyemem, bu yüzden bu tanıma en uygun ikinci Bill. kişiyi düşünüyorum.

"Okuldan biri," diye itiraf ediyorum, ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydırarak diğerine kaydırarak itiraf ediyorum. "O çok uzun zaman önceydi. Ve Cordelia, senin düşünün sen ve Jonathan ile ilgili! Başka kimseyle değil. Karşılaştırma yapamazsın..."

"O kişinin kim olduğunu söyle. Hadi," diyor sabırsızca. "Bunu gelin-nedime bağı kurma ya da her neyse öyle düşün."

"Bir erkekti. Graham Slater." Omuz silkiyorum, adı hala beni etkilemiyormuş gibi davranarak. "Bana çok güldü. Pek nazik değildi."

"Kendini kötü hissettirdi mi?"

"Sınıfın önünde sürekli benimle dalga geçti."

Kız başını sallar. "Saçın yüzünden miydi?"

"Ne? Hayır!" Elim otomatik olarak başıma gider. "Neden saçım olduğunu düşündün?"

"Sebebi yok."

Garip bir sessizlik oldu. Ona sert bir bakış attım. "Bilgin olsun, o benim iyi çocukluğumla dalga geçiyordu," diye açıkladım.

"Evet, mantıklı." "Cordelia!"

"Bak, tüm bu ayrıntılara girecek vaktimiz yok, ama Annabel aslında benim Graham Slater'ım," diyor bana sinirli bir şekilde. "Graham'ın ailesi senin ailenle arkadaş olsaydı ne olurdu, bir düşün. Yaptığın her şeyi Graham daha iyi yapsa ve sonra işe yaramaz olduğun için yüzüne gülse ne olurdu, bir düşün. Graham senin arkadaşınmış gibi davranıp sonra seni ihanet edip aşağılasa ne olurdu, bir düşün. Graham senin düşün tarihini çalsa ne olurdu, bir düşün."

"Graham, yani Annabel sana ihanet etmek için ne yaptı?"

"Önemli olan, az önce söylediğim her şeyi bir dakika düşünmen," diyor, sorumu bir kenara iterek. "Elbisemin onunkine hiç benzememesini neden istediğimi anlıyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum. Hâlâ Graham Slater'dan nefret ediyorum.

"Evet, sanırım."

"O zaman tek istediğim, içeri gizlice girip birkaç fotoğraf çekip gizlice çıkmamız. Kimse orada olduğumuzu bilmeyecek. Kimseye zarar vermeyeceğiz!"

"Anladım dedim. Bu, sana hırsızlıkta yardım edeceğim anlamına gelmez. Bu bir suçtur," diyorum. "Cordelia, bu çok saçma. Sen kanunları çiğnemekten bahsediyorsun!"

"Stüdyosunda alarm yok," diye ısrar ediyor, duvara dönerek. "Orada hiçbir malzeme, hiçbir elbise saklamıyor."

"Tasarımların orada olacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü Annabel bugün onunla bir toplantı yaptı. Bunu Instagram'da paylaştı." Cordelia gözlerini devirdi ve Lady Annabel'i taklit etmeye çalıştığını düşündüğüm, şık ve tiz bir ses tonuyla şöyle dedi: "'Yetenekli ve ilham verici arkadaşım Melanie ile gelinlik tasarımları hazırlamak için harika bir toplantı yaptık! Sizin de görmenizi sabırsızlıkla bekliyorum! #blessed! #omg #weddingdress.'" İnan bana, tasarımlar orada. Melanie ile daha önce çalıştım ve o pek düzenli biri değildir. Çizimleri masasının her yerine dağılmış durumda. Annabel için olan da orada olacaktır." Fısıltıyla ekler: "Hain."

"Melanie ile daha önce çalıştıysan, Annabel'in elbisesinin kabaca nasıl olacağını ona sor."

"Hayır. Birincisi, gizlilik anlaşması imzalamış olacak, bu yüzden bunu konuşamayacak. İkincisi, Annabel'e benim sorduğumu söyleyebilir ve bu *çok utanç verici* olur." Cordelia duvara işaret etti. "Tek yol bu."

"Bu delilik. Yapamayız!"

"Neden risk almaktan bu kadar korkuyorsun?"

"Risk almaktan korkmuyorum!" diye tartışırım. "Hapse girmekten korkuyorum!"

"Graham Slater senin hakkında haklı olabilir, Sophie," der, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Hayatına bir bak."

"Neden bunu bana yapıyorsun? Bana bir daha koyun deme, çünkü ben koyun değilim," diye öfkelenirim. "Koyun olsaydım, seni körü körüne bu duvarın ötesine takip ederdim, ama ben buradayım, yerimde duruyorum."

"Hayatın, iyi bir insan olmak etrafında dönüyor." "Bu çok aptalca! Kimsenin stüdyosunu soymayacağım!"

"Her zaman doğru olanı yapmak. Asla kuralları çiğnememek. Güvenli oynamak." Gözlerini bana dikip bakıyor. "Bir şey bana senin korktuğunu söylüyor."

Sabırsızlıkla bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyorum. Aniden Daniel aklıma geliyor, mutlu sonlara olan sevgim ve kızıl saçları çekecek kadar cesur olmamamla ilgili acımasız yorumları

mutlu sonlara olan sevgim ve kızıl saçları çekecek kadar cesur olmama dair acımasız yorumları zihnimde yankılanır. Ugh.

"Dışarı çıkıp risk almaktan korkuyorsun." O, bıçağı daha da derine saplayarak, bana sempatiyle başını eğip iç çekiyor. "Bu yüzden gelinlerinin arkasına saklanıyorsun, kimse sana bakmasın diye."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum, ona öfkeyle bakarak.

Ama biraz doğru. Değil mi?

"Bak Sophie, bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum ama önemli bir istek." Derin bir nefes alır ve beni o kadar samimi bir ifadeyle bakar ki, kendimi rahatsız hissederim. "*Sana ihtiyacım var.* Ve bunu söylemenin bana ne kadar acı verdiğini biliyorsun. Bunu tek başıma yapamam. Bana yardım et. Lütfen. Hadi, Graham Slater'ın yanıldığını kanıtla!"

Aman Tanrım, bunu düşündüğüme inanamıyorum. O da biliyor. Yüzümden beni yıprattığını anlayabiliyor.

"Bu duvarın ötesinde, onun bahçesindeyiz. Ve duvar çok yüksek değil," diye devam ediyor. "Arka kapısının kilidini açıyoruz ve hepsi bu! Stüdyosu ışığa ihtiyaç duyduğu için verandaya bakıyor. Söz veriyorum, bir çırpıda girip çıkacağız. Hiçbir şeye dokunmayacağız."

"Peki ya kameralar?" diye soruyorum, dudaklarımı ısırarak. "Peki ya alarmlar?"

"Sana söyledim, alarm ve kamera yok. Buraya daha önce geldim."

"Ve içeri girmen gerekirse diye yeri keşfetmişsin."

"Ben de kontrol ettim, *bu yolda da kamera yok.* Şimdi, *korkaklık yapmayı bırak*

"Bu yolda da kamera olmadığını kontrol ettim. Şimdi, bu kadar korkaklık etmeyi bırakıp bu duvarı nasıl aşacağımızı bulmama yardım eder misin?" diye bağıırır. "Bunu yapacağını zaten biliyoruz, o yüzden kaçınılmaz olanı geciktirmeyelim."

Tuğlaları incelemeye başlar ve ben başımı ellerimin arasına gömerim. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Suçlu olacağım."

"Hey, bak!" Duvardaki bir çukuru işaret ediyor. "Mükemmel bir basamak."

Bir ayağını oraya koy ve kendini yukarı itmek için kullan." "Neden ilk ben gitmek zorundayım?"

"Çünkü sanırım itilmeye ihtiyacı olan kişi sensin," diyor, kollarını kavuşturarak. "Hadi. Senin ardından geleceğime söz veriyorum. Kilitleri açabileceğini sanmıyorum."

"*Sen açabilir misin?*"

"Lanet olsun Sophie, bütün gece vaktimiz yok. Sabah beşte yoga dersim var!"

"Oh, evet, senin zenini bozmak istemeyiz," diye acı bir şekilde mırıldanarak duvara doğru adım attım. "Ruhsal özünü güçlendirmek için hırsızlık yapmaktan daha iyi bir şey yoktur."

Tuğlaları inceliyorum. Herkes beni bu kadar büyük, sıkıcı bir korkak olarak mı görüyor? Graham Slater benim hakkımda *gerçekten* haklı mıydı? Başından beri benim kusurlarımı mı sergiliyordu?

Daniel benden ayrıldı çünkü ben kaya tırmanışı yapacak türde bir insan değilim. Benden ayrıldı çünkü ben sadece mutlu sonları seviyorum. Macera ruhum yok. Spontane değilim. Her yönüyle uslu bir kızım.

"Fazla düşünmeyi bırak," diyor Cordelia, beni merakla izleyerek. "Sadece yap."

Sol ayağımı çukura koyarak, duvarın tepesine uzanıp kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum.

Siktir git Graham Slater. Siktir git Daniel. Ve siktir git kaya tırmanışı ve o berbat koşum takımları. Bunu tek başıma yapacağım. İpe gerek yok. *Senin aptal, kendini beğenmiş, maceracı suratına, Daniel.*

"Senin yapabileceğini biliyordum!" Cordelia cesaretlendirir. "Bacağını uzat!"

"Deniyorum!" diye nefes nefese söylüyorum, sağ bacağımı mümkün olduğunca yukarı doğru zayıf bir şekilde uzatırken, antrenörüm duvarı kazıyor.

"İşte oldu," diyor Cordelia, çömelip omzunu popomun altına sokuyor ve sonra beni itiyor.

Bacağım üstüne takılır ve kendimi yukarı çekerek duvar boyunca bir solucan gibi düz bir şekilde uzanırım.

"Harika! Şimdi atla," diyor, beni takip etmeye hazırlanıyor. "O kadar da yüksek değil."

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı duvarın diğer tarafına indirip kendimi yavaşça yere indirmeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, üst kolumda hiç güç yok ve parmaklarım yeterince kavrayamıyor. Kayıyorlar ve düşerken çığlık atıyorum, bir tür çalıya düşüp ondan yuvarlanarak yere çakılıyorum.

"Ah!" diye inledim.

Birkaç saniye sonra Cordelia duvardan atlar ve Catwoman gibi kolayca yanıma iner. Ellerini siler ve beline koyar. "İyi misin?"

"Hayır," diye huysuzca fısıldıyorum, ayağa kalkıp taytımdaki çamuru ve yaprakları siliyorum. "Şu işi bitirelim."

Bana selam verir ve arka kapıya koşar, cebinden saç tokaları çıkarır ve anahtar deliğine sokar. Hafif bir klik sesi duyulur ve kapıyı açar. "Sakin ol," der gülümseyerek. "Tamam, sen gir. Ben burada bekleyeceğim. Bu arada, saçında hala yapraklar var."

"Ne? Sen girmeyecek misin?"

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı, şaşkın bir ifadeyle. "Bu yüzden seni buraya çağırdım. Görünmemeliyim ve telefonumda fotoğraflar olmamalı. Bunlar kanıt sayılır. Ayrıca yüzünde çamur var. Cidden, nasıl bu kadar kötü düştün?"

"Kamera yok demiştin!"

"Yok." Diye iç geçirir. "Sanmıyorum. Ayrıca, birinin geç saatlere kadar çalıştığını falan bilmiyoruz. Asla bilemezsin. İçeride görülme riskini göze alamam. Skandalı düşün! Ama kimse seni umursamıyor. Alınma ama sen tanınmıyorsun. İçeri gir, fotoğrafları çek, sonra dışarı çık. Bir şey olursa, kimse görmeden kaçabilirim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Öyle bir şey olmayacak! Ama ne olur ne olmaz." Stüdyoyu işaret ediyor. "Buraya kadar geldin, değil mi? Bak, bunu yaparsan Oasis olayını unuturum, tamam mı?"

Tereddüt ediyorum. "Peki ya taç?"

"Tamam! Taçtan vazgeç."

"Peki ya tavus kuşları? Ve kuğular?"

"Beni zorlama," diye tısladı. "Şimdi içeri gir!"

Kendimi hazırlayarak, telefonumu sıkıca tutup kamera moduna geçirdim, sonra parmak uçlarımda odaya girip önümdeki geniş masaya doğru yürüdüm. Cordelia'nın dediği gibi, her yer kağıtlarla doluydu ve her yer karalamalarla kaplıydı. Telefonumun ışığını kullanarak, yığının en üstündeki ortadaki tasarıma ulaşana kadar tasarımları taradım. "Lady

Üst kısımda "Annabel Porthouse" yazısı dalgalı, sanatsal harflerle yazılmış ve uzun, dramatik bir kuyruğu olan çarpıcı straplez, A kesim saten elbisenin kabataslak bir çizimi var. Tasarıma gülümsüyorum. Çok güzel görünecek.

Telefonumu kaldırıyorum, flaşın açık olduğunu kontrol ediyorum ve fotoğrafı çekiyorum. Bitti.

Stüdyodan sessizce çıkıyorum ve Cordelia arkamdan kapıyı dikkatlice kapatıyor. Ona başparmağımı kaldırarak işaret ediyorum ve o da bana gülümsüyor. Sonra duvarın karşısına geçmek için acele ediyoruz. Beni yukarı itiyor ve bu sefer ben üstte bekleyip onun tırmanmasını ve önce yola atlamasını bekliyorum. Kaldırıma düşüp bir yerimi kırma riskini almak istemiyorum. Ben aşağı inerken beni destekliyor, sonra bana koşmamı işaret ediyor ve onu takip ederek yol boyunca ve köşeyi dönerek Joe'nun arabayla beklediği yere gidiyoruz.

Arabaya atladık ve Joe içini çekti. "Hiçbir soru sormayacağım," dedi ve yola çıktı.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum!" diye bağıriyorum, adrenalin damarlarımdan akıyor. Sanki roller coaster'dan inmişim gibi hissediyorum.

"Fotoğrafı görebilir miyim?" diye sorar Cordelia.

Resmi açıp ona telefonu uzatıyorum, ellerim titriyor.

"Ah," der mutlu bir şekilde, tasarımı inceleyerek. "Elbisem hiç de öyle olmayacak. Bu harika. Artık rahatlayabilirim."

"Az önce yaptığım şeye gerçekten inanamıyorum!" diye haykırıyorum, yerinde duramıyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım!"

"Gördün mü?" Cordelia, benim heyecanlanmamdan hem eğleniyor hem de sinirleniyor. "Bazen kuralları çiğnemek eğlenceli olabilir."

Gönderen: Theodore@wecareaboutvintage.com

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: Vintage düğün valizleri

Merhaba Sophie,

Güzel vintage valizlerimizle ilgili sorunuz için teşekkür ederiz.

Kiralama için birkaç tane mevcuttur. Gelin kaç tane istiyor? Ve içine bir şeyler koymayı planlıyor mu?

Çok
teşekkürl
er,
Theodore

Vintage'e Önem Veriyoruz! Vintage'e Gerçekten Önem Veren Tek Perakendeci

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Gönderen: Theodore@wecareaboutvintage.com

Konu: Re: re: Vintage düğün valizleri

Merhaba Theodore,

Cevabın için çok teşekkürler. Harika haber!

Gelin, farklı boyutlarda dört veya beş tane olmasını umuyordu, eğer mümkünse?

Hayır, onları gerçekten kullanmayı planlamıyor — düğünün teması "Çılgın 20'ler" ve vintage bir seyahat sergisi düzenliyor, bu yüzden onları masa planının yanına, üstüne eski bir küre yerleştirerek istiflemek istiyor sanırım.

Sadece dekoratif amaçlı olacaklar. Sorun olur mu?

En iyi
dileklerle,
Sophie

Gönderen:Theodore@wecareaboutvintage.com

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: Vintage düğün valizleri

Merhaba Sophie,

Bu valizleri temin edebiliriz, sorun yok.

Lütfen web sitemizden hangilerini istediğinizi bize bildirin.

Çok
teşekkürl
er,
Theodore

Vintage'ı önemsiyoruz! Vintage'ı gerçekten önemseyen tek perakendeci

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Gönderen: Theodore@wecareaboutvintage.com

Konu: Re: re: re: re: Vintage düğün valizleri

Merhaba Theodore,

Web sitenizde bavulların üretim tarihleri belirtilmediği için biraz kafam karıştı.

Özellikle 1920'lerden kalma olanları arıyorum.

En iyi
dileklerle,
Sophie

Gönderen: Theodore@wecareaboutvintage.com

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: Vintage düğün valizleri

Merhaba Sophie,

1920'lerden kalma tarzda valizleri ekte bulabilirsiniz.

Çok
teşekkürl
er,
Theodore

Vintage'ı önemsiyoruz! Vintage'ı gerçekten önemseyen tek perakendeci

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Gönderen: Theodore@wecareaboutvintage.com

Konu: Re: re: re: re: re: re: Vintage düğün valizleri Merhaba

Theodore,

Fotoğrafları gönderdiğin için teşekkürler.

"Stili" derken ne demek istediğini tam olarak anlamadım. Vintage bavulların gerçekten 1920'lerden kalma olduğunu teyit etmek istiyorum.

En iyi dileklerle,
Sophie

Gönderen: Theodore@wecareaboutvintage.com

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: re: re: Vintage düğün valizleri Merhaba

Sophie,

Sunduğumuz vintage valizler 1920'lerden değil, 1920'lerin valizleri tarzındadır.

Müşterilerimiz genellikle güvenilir bir vintage ürünü tercih ederler. Gerçek vintage ürünler genellikle eski ve yıpranmış olurlar. İdeal değildir.

Özetle, bavullarımız yeni olmalarına rağmen vintage ürünlerdir, eğer bu mantıklı geliyorsa.

Çok
teşekkürl
er,
Theodore

Vintage'ı önemsiyoruz! Vintage'ı gerçekten önemseyen tek perakendeci

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün, başka bir gelinim olan Catherine'in elbise provasına giderken, bilinmeyen bir numaradan bir telefon aldım ve hemen paniğe kapıldım.

Yürüyüşümü durdurup ekrana bakıyorum. Melanie Kendall olabilir. *Polis* olabilir. *Hapse* girmek üzere olabilirim. Ama... polis tutuklamadan önce arar mı? Elbette suçlulara uyarı vermezler. Bu hiç mantıklı değil. Yoksa mazuriyetimi öğrenmek için mi arıyorlar? *Mazuriyetimi öğrenmek için mi arıyorlar?*

Düşün Sophie, düşün! ALİBİNE İHTİYACIM VAR. Tamam, ben... ben... evde yalnızdım! Evde tek başımaydım, uyuyordum. Kimse bunu doğrulayamaz. Ama kimse de inkar edemez.

Uber kayıtlarımı kontrol etmedikleri sürece.

Neden Uber çağırdım ki? Aman Tanrım, iz bırakmışım! Ağzım çok kurudu.

Belki cevap vermemeliyim. Hayır. Bekle. Cevap vermem lazım. Soruşturma altında olup olmadığımı bilmem lazım. Bilmediğimden iyidir. Ama hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilim. *Haklarım var.*

"Alo?" diye çekinerek, telefon çalmadan hemen önce cevap veriyorum.

"Emily, merhaba! Ben Jonathan. Jonathan Farlow? Cordelia'nın nişanlısı. Ah, 'nişanlı' kelimesinden pek emin değilim! Biraz gösterişli geliyor. Kullanmaktan nefret ediyorum. Neyse, merhaba! Üzgünüm! Saçmalıyorum."

Çok rahatladım, duvara yaslanıp telefona gülümsüyorum. "Jonathan! Sensin. Tanrıya şükür!"

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi çok endişeli geliyordu.

"Evet! Her şey yolunda," diye aceleyle onu sakinleştiriyorum.

"Ben... şey... işte bir hata yaptım ve patronumun beni azarlamak için aradığını sandım. Ama her şey yolunda!"

"Anlıyorum." Kıkırdar. "Hepimiz o durumları yaşarız! Eminim halledersin."

"Kesinlikle."

Neden aradığını söylemesini beklerken garip bir sessizlik oluyor.

"Umarım sakıncası yoktur, numaranızı Victoria'dan aldım. Meşgul müsünüz yoksa konuşabilir miyiz?"

"Konuşabiliriz!" diyorum, Lady Meade'in ilk adıyla anılması beni rahatsız ediyor. Sanırım o, onun müstakbel kayınvalidesi. "Birkaç dakikam var. Toplantıya gidiyorum."

"Harika! Başka kime soracağımı bilmiyordum. Düğüne sadece iki ay kaldı ve Cordelia'ya düğün hediyesi almam gerektiğini fark ettim. Bolca vaktim olduğunu sanıyordum! Ama artık yok. Gizlice ona bir şey bulmama yardım eder misin? Alışverişte çok beceriksizim. Bana yardım eder misin?"

"Seve seve," diyorum, panik dolu ses tonuna gülmemeye çalışarak. "Merak etme, ona mükemmel bir hediye bulacağız."

"Ah, harika, teşekkürler," diyor, rahatlamış bir sesle. "Bu akşam boş değilsin, değil mi? İşten sonra buluşabilir miyiz? Son dakika olduğunu biliyorum, eğer meşgulsen..."

"Bu akşam olabilir," diye onu temin ederim. "Nereye ve ne zaman gelmem gerektiğini söyle."

"Harika! Sana mesaj atarım."

Jonathan'ın böylesine önemli bir görevde kendisine yardım etmem için beni seçmiş olmasından dolayı heyecanla veda edip telefonu kapatıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım ve aileden uzaklaşıp onunla biraz zaman geçirmek güzel olacak. Ancak buluşmak istediği yerin Holborn'daki Ye Olde Mitre adlı bir pub olduğunu belirten mesaj geldiğinde biraz şaşıyorum. Savoy veya Artesian gibi, sosyete mekanlarında bulunan şık kokteyl barları gibi bir yer bekliyordum.

Pub'ı bulmam biraz zaman alıyor. Çok dar bir geçidin içinde gizlenmiş, iki kez önünden geçiyorum ama sonunda vardığımda, daha fazla sevebileceğim bir yer olamazdı. *Küçük*, rahat ve mütevazı bir yer.

"Emily!" Jonathan, beni beklerken bara yaslanmış olarak el sallıyor. "Ne içmek istersin?"

"Beyaz şarap alayım, teşekkürler," diyorum, o da her iki yanağıma birer öpücük kondurarak beni sıcak bir şekilde karşılıyor. "Bunu ben alabilirim."

"Hayır, ısrar ediyorum," diyor ve cüzdanından kredi kartını çıkarıyor. "Bana çok yardımcı oluyorsun, en azından içeceklerini ben ısmarlayayım"

"

"Burayı nasıl buldun?" diye soruyorum, paltomu çıkararak ve çevrenin samimi atmosferini hayranlıkla izliyorum. "Daha önce hiç buraya gelmemiştim."

"Oh, Londra'ya ilk taşındığımda buraya sık sık gelirdim," diyor ve cüzdanını cebine geri koyuyor. "Eski şirketimdeki bir iş arkadaşım burayı bana tanıtmıştı. Dürüst olmak gerekirse, Londra'da kendimi rahat hissettiğim nadir yerlerden biri. Küçük bir cennet. Ayrıca çok ilginç bir tarihi var. Anlaşılan Kraliçe I. Elizabeth dışarıdaki ağacın etrafında dans etmiş."

"Gerçekten mi?"

"Harika, değil mi? Düşünmem gereken bir şey olduğunda, bir bardak bira içmek için buraya kaçmayı seviyorum. Arkadaşlarımdan çoğu buraya gelmez, çünkü burayı size tanıtan biri olmazsa farkına bile varmayabilirsiniz. Biraz..."

"Gizli mi?" diye soruyorum, o kelimeyi ararken.

"Evet! Gizli. Gizlice hediye fikirleri üretmek için mükemmel bir yer."

"Cordelia bizi bulmaz mı?"

"Olası değil. Onu bir kez buraya getirdim ve çok sevdi, ama onun için pek uygun bir yer değil. Ayrıca, toplantılarımdan uzadığını düşünüyor." Bana şarap kadehimi uzatıp, kendi bira bardağını kaldırıyor. "Şerefe."

"Şerefe!" İçkimin bir yudumunu alırken, bu samimi barda Cordelia'yı hayal etmeye çalışıyorum — aynı kadın, göz alıcı, kibirli ve genellikle oldukça kaba olan kadın. Dün geceki suç faaliyetimiz bana onun yeni bir yönünü gösterdi: Artık onun yüksek sosyete dünyasına ait olup olmadığından pek emin değilim — onu bir duvarı tırmanırken ve kilidi kolaylıkla açarken gördükten sonra.

Bugün ondan haber almadım. *Bir şey beklediğimi itiraf ediyorum.* Bana yardım ettiğim için ne kadar minnettar olduğumu, onun için *kanunları çiğnedikten* sonra bana ne kadar borçlu olduğumu, belki de şimdiye kadar bana karşı bu kadar küçümseyici davranarak hata yaptığını söyleyen bir mesaj.

Ama tek bir ses bile çıkmadı.

"Benimle buluştuğun için tekrar teşekkürler," diyor Jonathan. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Hiç ipucu vermedi mi?"

"Hiçbir şey. Hatta ona doğrudan sordum, çünkü herhangi bir ipucunu kaçırmış olabileceğimden endişelendim. Bu tür konularda pek iyi değilim," diye özür dilercesine itiraf ediyor. "Ama o, doğum günü ve Noel hediyeleri hakkında ona sorduğumda her zaman söylediği türden şeyler söyledi."

"Her zamanki gibi ne diyor?"

"Oh, bilirsin" —yüzü kızarır, bardak altlığında pintini çevirir—"hiçbir şey istemediğini, benim onun istediği tek şey olduğumu" —elini sallar, yanakları pembeye döner—"bu tür şeyler."

"Cordelia böyle şeyler mi söylüyor? Bu çok... tatlı."

"Evet, şey" —gülümsüyor—"bunları çok sık söylemez. Ama bildiğin gibi, o insanların düşündüğünden çok daha yumuşak biridir. Hepsi bir maske."

Onun ne demek istediğini anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. Sanırım dün gece *biraz* kırılganlığını gösterdi. Annabel'in düşünüşüyle ilgili paranoyası güvensizliğinden kaynaklanıyor olmalı. Jonathan çok nazik, sıcakkanlı, dost canlısı ve açık biridir. Kesinlikle tamamen kötü biriyle birlikte olmaz.

"Peki, bir fikrin var mı?" diye umutla soruyor. "Bir şekilde kişisel olmalı. Eski bir şey olamaz."

"Katılıyorum. Bir beyin fırtınası yapalım. Size birkaç soru sorabilirim, belki bu bize yararlı fikirler verir."

"İyi fikir."

"Öyleyse, ikinizin nasıl tanıştığınızla başlayalım. Cordelia bana genel hikayeyi anlattı, ama ayrıntıları anlatmadı."

Tabii ki bu bir yalan. Cordelia, Jonathan'la nasıl tanıştığı hakkında bana hiçbir şey anlatmadı. Mutlu çift ve her şeyin nasıl başladığı hakkında internette hiçbir ayrıntı bulamadığım için, Lady Meade'den bana biraz bilgi vermesini istemek zorunda kaldım, böylece nedime rolümü en iyi şekilde yerine getirebilecektim. Gelin ve damadın nasıl tanıştığını bilmeyen ne tür bir nedime olur ki?

"Bir akşam yemeğinde tanışmışsınız," diye hatırlattım, ki Lady Meade'den öğrendiğim tek şey buydu.

"Bir balet okulu için bağış toplamak amacıyla düzenlenen bir hayır müzayedesi vardı. Yan yana oturuyorduk."

"Cordelia bunun bir bale okulu için olduğunu hiç söylememişti!"

"Bu beni şaşırtmadı, hayır işleri hakkında konuşmayı sevmez," diyor gülerek. "Bununla övünmenin, hayır işlerinin anlamını bozduğunu düşünüyor. Her türlü tantanadan nefret ettiğini bilirsiniz. Onu sevmemin birçok nedeninden biri de bu. Ama yıllar boyunca sanata çok bağlı yaptım ve özellikle bale için birçok burs oluşturdu. Bu okulun çok acil olarak fon ihtiyacı vardı. Sanırım büyürken dans öğrenmemiş olmasını hep pişmanlık duymuştur." Gülümser ve ekler: "Çocukken bale dersinden atıldığını duyduğunuzda şaşırmayacaksınız."

"Neden?"

"Öğretmenlere göre çok rahatsız ediciymiş. Victoria, Cordelia'nın sıkıldığı için rahatsız edici olduğunu ve diğer çocuklardan çok daha iyi olduğu için sıkıldığını söylüyor. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum, ama kayıinvalidemle tartışmak istemem."

"Cordelia çok zarif," diye kabul ediyorum. "Bale konusunda oldukça iyi olduğunu tahmin edebiliyorum. Peki, bu akşam yemeğinde hemen iyi anlaştınız mı?"

"Evet, anlaştık," diyor, o anı hatırlayarak gülümsüyor. "Oturur oturmaz, ona daha önce hiç baleye gitmediğimi, ama şirketimin temsilcisi olarak akşam yemeğine davet edildiğimi söyledim. Onlar destekçilerden biriydi. Neyse, baleyi sıkıcı bulduğumu söylediğimde, dehşete kapıldı ve benim bir aptal olduğumu gösteren nedenleri sıralamaya başladı."

"Buna çok inanabilirim."

"Akşam yemeği boyunca hiç susmadık. Masadaki diğerlerini tamamen görmezden geldik. Onu çok komik buldum, beni sürekli güldürdü. Bunun kasıtlı olup olmadığını bile bilmiyorum. Bana baleden atıldığını anlattı, ben de ona en utanç verici anımı anlattım: gençken Norfolk'ta bir kostüm partisine gitmişim ama temayı yanlış anlamıştım. Meğer kostüm partisi olmadığı için tema falan yokmuş. Lüks bir 16. yaş günü partisiymiş ve ben Power Ranger kostümüyle gitmişim."

Kahkahayı bastım.

"En iyi anım değildi," diyor, yüzünü buruşturarak. "Her neyse, bale yemeği sona ererken, ona numarasını sordum."

Onunla tanıştıktan sonra herkes bana onun korkutucu biri olduğunu söyleyene kadar, onun korkutucu biri olduğunu bilmiyordum."

"Sende bir şey onu engellerini indirmesine neden oldu."

Utangaç bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle. Ama ilk randevumuzda farklıydı. Sanki balet yemeğinde kendini unutmuş gibiydi. Aniden bir duvar ördü. Biraz soğuktu. Endişeli ve çok daha az rahattı. Ama pes etmeye niyetim yoktu. Beni bu kadar... ilginç ve ilgilenen hissettiren başka biriyle tanışmamıştım."

"Sen ilginçsin!"

"Aslında hayır," diyor omuz silkerek. "Hiçbir zaman partilerin neşe kaynağı olmadım, kalabalığın içinde hiç göze çarpmadım. Ama Cordelia bana öyle hissettirdi. Beni gerçekten dinliyor. Ve onunla konuşmayı hiç bırakmak istemiyorum. Bu çok güzel bir duygu. Neyse, benden bu kadar! Üzgünüm, devam etmek istemedim."

"Özür dileme. Senin tarafını dinlemek güzel," diyorum, ona gülümseyerek. "Nasıl evlenme teklif ettin?"

"Eminim bu sorudan sıkılmışsındır!"

"Tabii ki Cordelia'dan hikayeyi duydum," diye yalan söylüyorum. "Ama dediğim gibi, damadın bakış açısından dinlemek güzel. Evlilik teklifinden önce yüzüğü ne kadar süredir saklıyordun?"

"Dört ay. Lord ve Lady Meade ile konuştum, ikisi de çok desteklediler. Ve ailem, daha mutlu olamazlardı. Mükemmel anı bekliyordum. İlk başta, tatilde, yüzlerce mum ve kırmızı gül ile süslenmiş muhteşem bir restoranda yapmayı düşünmüştüm" diye gülümsüyor, "ama düşündükçe bunun bize hiç uymadığını fark ettim. Daha samimi, biraz daha rahat bir şey düşünmem gerektiğine karar verdim. Sonra, bir öğleden sonra, onun ailesinin evindeydik, ata biniyorduk."

"Senin de binicilikle ilgilendiğini bilmiyordum," diyorum şaşkınlıkla.

"İnan bana, öyle değildim." O gülüyor. "Cordelia ile çıkmaya başlayana kadar öyleydim. Atlardan korkuyordum. Hayatımda hiç ata binmemiştim. Cordelia bana sürekli denememi söylüyordu ve artık daha fazla erteleyemeyeceğim bir noktaya geldim. Şimdi çok seviyorum. Çok hızlı gitmeyi sevmiyorum ve yemin ederim, bindiğim at Marjorie, ne zaman yükselen tırıs atmaya çalışsam bana açıkça gülüyor — başlar başlamaz, atlar

atların yaptığı o homurtuyu çıkarır — ama eğlenceli. Cordelia ile hiç ata bindin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Dashwell'de binmelisin," diyor heyecanla. "Kırsalın en güzel manzarasını bu şekilde görebilirsin. Çok huzur verici."

"Özür dilerim, evlilik teklifini anlatırken sözünü kestim, lütfen devam et!"

"Oh, evet. Dışarıda dolaşıyorduk ve tarlaların manzarasını hayranlıkla seyretmek için durmuştuk. Yola devam etmeye hazır olduğumuzda, Marjorie hareket etmeyi reddetti. Ne yaparsam yapayım, orada öylece duruyordu. Nefes nefese kalmıştım, topuklarımla onu dürtüyor, hareket etmesini istiyordum, dürüst olmak gerekirse oldukça sinirlenmiştim. Ama Marjorie hiç aldırış etmiyordu. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu. Cordelia bunu o kadar komik buldu ki, koşarak geri geldi ve gülmekten ağlıyordu. Sonra ben de gülmeye başladım ve duramadım. İkimiz de aptal gibi inatçı atlarımızın üzerinde oturmuş gülüyorduk. Bizi gören biri olsaydı, deli olduğumuzu düşünürdü. Neyse, o zaman söyledim. Hiç düşünmedim bile. Yüzük yanımda değildi. Onun gülüşünü izliyordum ve birden... ona evlenme teklif ettim.

"Kulağa harika geliyor," diyorum, hayranlıkla.

"Çok da önemli bir şey değil," diyor. "Ama evet dedi, işte bu kadar. Annem hala bu hikayeyi unutamıyor. Daha romantik bir şey planlamadığım için beni azarladı. Lady Cordelia Swann'ın hak ettiği büyük bir evlilik teklifi değildi!"

"Bence bu harika bir romantizm! Onun sevdiği bir yerde, ikinizin de gerçekten mutlu olduğu bir anda evlenme teklif ettin. *Bundan daha* romantik ne olabilir ki?"

"Öyle söyleyince kulağa oldukça iyi geliyor. Belki düğünde annemle konuşabilirsin."

"Nişan partisinde ailenle tanışamadığım için üzgünüm.

Hâlâ Norfolk'ta mı yaşıyorlar?"

O başını sallar. "Tamamen ıssız bir yerde. Cordelia'yı oraya ilk kez götürdüğümde, büyük bir telaş yarattılar. Onları hiç bu kadar gergin, evi de bu kadar temiz görmemişim. Cordelia'nın hangi yiyecekleri seveceğinden emin değillerdi, bu yüzden her şeyi satın aldıklarına eminim. Ama Cordelia kapıdan içeri girer girmez, köpeklerimizden biri olan Gus

ona doğru koştı ve Cordelia yere oturup onun karnını okşadı. Annemin omuzlarının fiziksel olarak gevşediğini görebiliyordum. Sorun isimde. Yanıltıcı olabilir."

Jonathan'ın bana anlattığı alternatif Cordelia'yı hayal etmeye çalışıyorum — küçük eski barlarda vakit geçirmeyi seven, kırsal bir mutfağın zemininde mutlu bir şekilde oturup köpeğiyle ilgilenen birini.

"Peki ya ailen?" Jonathan neşeyle soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Nerede yaşıyorlar?"

"Avustralya'da. Orada emekli oldular," diyorum, elimi sallayarak bu soruları geçiştiriyorum. "Köpeklerinden birinden bahsettin, kaç tane köpeğin var?"

"Ailemin dört tane var. Üç tane springer spaniel ve bir tane de Gus, siyah bir Labrador. Cordelia sana onun hakkında her şeyi anlatmıştır herhalde. O ve Gus'ın özel bir bağı var. Gus onu çok seviyor, ailemin evindeyken onu her yere takip ediyor."

"Ne kadar güzel. Londra'da onları özlüyor olmalısın."

"Ailemi mi, köpekleri mi?"

"İkisini de." Gülererek cevap veriyorum.

"Elbette, ama onları mümkün olduğunca sık görüyoruz. Cordelia'nın Gus'tan çok uzun süre uzak kalabileceğini sanmıyorum." Bira bardağını bitirir. "Peki, bu hafta sonu için heyecanlı mısın?"

"Evet, ama biraz gerginim. Dashwell Hall'un pek çok fotoğrafını gördüm, oraya gitmek biraz gerçek dışı geliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de ilk gittiğimde aynıydım," diyor ve şiddetle başını sallıyor. "Ama Nicholas ve Victoria çok misafirperverler, nerede olduğunu unutuyorsun. Seni rahatlatacaklar, merak etme."

"Eminim," diyorum, şarabımın son yudumunu içip boş bardağı masaya koyuyorum.

"Tamam! Alışverişe gidelim mi?" Elini saçlarında gezdiriyor. "Sence nereden başlamalıyız?"

"Aslında, bir fikrim var galiba. Bana ilham verdin."

Yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi? Neymiş o?"

"Şey, bu kişisel bir şey," diye başlıyorum, "ve alışverişle hiçbir ilgisi yok."

"Öyleyse ben de varım," diyor tereddüt etmeden. "İyi bir işi kutlamak için bir tur daha içelim!"

"Önce fikri duymak istemiyor musun?" diye soruyorum. "Hoşuna gitmeyebilir!"

"Saçma. Eminim mükemmeldir. Sana sormam gerektiğini biliyordum, Emily." Bana gülümser ve barmeni çağırır. "Biliyordum."

ON ALTI. BÖLÜM

Annem bir şeylerden dolayı gergin olduğumu anlayabiliyor. Babamın doğum günü için tekerlekli valizimle geldiğimden ve hafta sonu bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi söylediğimden beri, bana o "arkadaş" hakkında ve neden önceden seyahatten bahsetmediğim hakkında yüzlerce soru soruyor. Hafta sonunu Meade Markisi ve Markizesi'nin görkemli evi Dashwell Hall'da geçireceğimi söylemek isterdim, ama söyleyemem.

"Gergin görünüyorsun," diyor bana, babamın şarap kadehini doldururken. "Değilim. Neden gergin olayım ki?"

"Emin değilim. Ama öylesin. Gergin olduğunda yaptığın şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Kulak memeni oynuyorsun."

"Ne?" Elimi, küpemin kelebeğini döndürdüğüm yerden kucağıma indirdim. "Hayır, oynamıyorum."

Annem gözlerini genişleterek nefesini tuttu. "Biriyle tanışmışsın!" "Anne..."

"Öyle, bunu anlayabiliyorum!" diye heyecanla söylerken, babam gözlerini devirir. "Birlikte uzun bir hafta sonu tatiline mi çıkıyorsunuz? Kesinlikle öyle olmalı! Yoksa neden bu kadar gergin olup bana hiçbir ayrıntı anlatmıyorsun?"

"Anne, sana söyledim, bir arkadaşım la gidiyorum. Tanımadığın biri. Adı Emily. Neyse, önemli değil."

"Tabii, tabii," diyor ve masadaki yerine oturuyor. "Umarım *arkadaşınla* güzel vakit geçirirsin. Merak etme, daha fazla kişisel soru sormayacağım."

Dudaklarını kapatıyormuş gibi mimik yapıyor. Bu hafta sonu bir erkekle birlikte olduğumu düşünmesinin bir zararı yok sanırım. Gerçeği bilmesinden daha iyidir. Onu görmezden gelerek kadehimi kaldırıyorum.

"Doğum günün kutlu olsun baba," diyorum neşeyle, kadehimi onun kadehiyle tokuşturarak.

"Teşekkürler, Soph," diyor ve özel akşam yemeği için özellikle sipariş ettiği Hint yemeğini yemeye başlıyor.

Annem bundan rahatsız olmamış gibi davranıyor. Babam için büyük bir kutlama yapıp onu bir yere götürmek istiyordu, ama babam "paket servis ve kızlarımla evde bir gece" istediğinde ısrarcıydı. Babam hiç gürültücü biri olmamıştır. Dışarı çıkmaktansa evde kalmayı tercih eden, koltuğuna rahatça oturup gözlüklerini takarak en son çıkan gerilim romanını okumaktan büyük keyif alan biridir. Yerel bir okulda öğretmenlikten emekli olduktan sonra yürüyüşe başladı ve golf öğrenmeye çalıştı, ama en sevdiği uğraşları hala okumak ve yazmaktır.

İşini özlediğini anlayabiliyorum. O, tarihle ilgilenen ve tüm öğrencilerinin de kendisi kadar tarih tutkunu olmasını isteyen, parlak bir öğretmendi. Doğal olarak sıcakkanlı, nazik ve coşkulu biriydi. Çocuklar ve personel onu çok severdi. Asla başka bir okula gitmek veya daha üst bir pozisyona geçmek istemedi. Para onun için bir motivasyon değildi — annem her zaman evin geçimini sağlayan kişiydi — ve okul politikasına karışmak da hoşuna gitmiyordu. Bunlar için çok dağınık ve rahat biriydi. O sadece öğretmek istiyordu.

Emekli olma zamanı geldiğinde, bu herkes için zor oldu — hepimiz onun ne yapacağı konusunda emin değildik. Okuldaki son gününde, ödül töreninde harika bir veda konuşması yaptı ve dinleyenleri gözyaşlarına boğdu. Kalbinin biraz kırıldığını anlayabilirdiniz.

Ancak, görünen o ki, emekliliğe gayet iyi uyum sağlamış. Not verme işini özlemediğini söylüyor ve çocukları özlese de, enerjisinin çoğunu tarihi bir cinayet gizemi olan kitabını yazmaya odaklıyor. Ancak bize daha fazla bilgi vermiyor. Konuyu sorduğumda, "Bu, gizemi bozmak olur" diyor ve burnunun kenarına dokunuyor. Ben evdeyken birkaç kez onun yazma sürecini izledim ve bu süreçten büyük keyif aldım. Çalışma odasına girip biraz esneme hareketleri yaptıktan sonra bilgisayarın başına oturuyor, derin bir nefes alıyor, "Başlıyoruz" diyor ve klavyeye yavaşça vuruyor, ara sıra durup yazdıklarını tekrar okuyor ve

Sanki sınıfına konuşuyormuş gibi "Güzel!" veya "Daha çalışmalısın!" diye bağırır.

"Şimdi," diyor, tabağına mango chutney koyarken, "bana işinden bahset Sophie. Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye yalan söylüyorum, şarabımdan bir yudum alıp annemle göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

"Umarım yaz bittiğine göre işler sakinleşmiştir," diyor, bir popadum kırıp bana bir parça uzatarak. "Son birkaç aydır çok meşguldün. Kendine biraz zaman ayırıp iyice dinlenmelisin."

"Benim işimde meşgul olmak iyidir," diye hatırlatırım onlara. "İşler sakinleşirse, endişelenirim."

"Gelin ya da damat canavarları var mı?" diye soruyor babam gülerek.

"Umarım vardır.

Her zaman ilginç hikayeler çıkar."

"Şu anda özellikle talepkar bir gelin var. Aslında..." Bir şey söylememek için sözlerimi dikkatlice seçerek duraksıyorum. "...Onunla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmiyorum."

Stüdyoya girmenin Cordelia ile aramızdaki bağı güçlendireceğini düşünmüştüm. Ama sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Jonathan'ı gördükten sonra eve dönerken ondan bir mesaj aldım, ama benim için kendimi tehlikeye attığım için teşekkür etmek yerine, yine kuru temizlemeden kıyafetlerini almamı isteyen talimatlar vardı. *Onun adına bir suç işleyerek ona* değerimi kanıtlamamış mıydım? Bu onu nasıl ikna etmemişti? Neden gidip bir şeyler içip, cesur görevimizin başarısını kutlayarak gülmüyorduk? Onun için *mükemmel* bir hediye bile bulmuştum — Jonathan daha mutlu olamazdı — ve evet, tamam, o bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama *yine de*.

İstediği gibi kuru temizlemeden kıyafetlerini aldım ve ondan aldığım tek mesaj, cumartesi günü trenimin varış saatini bildirdiğimde, teklif ettiği gibi yerel bir taksi ayarlayabilmesi için verdiği "Tamam" cevabıydı.

Acaba benim ona yardım etmek için işe alındığım gerçeğini bir gün kabullenecek mi? Sanki kasıtlı olarak bu havalı tavırları takınıyor, dünyanın ona boyadığı talepkar sosyetik diva rolünü oynuyor gibi.

ama Jonathan beni onun gerçekte hiç de öyle olmadığına ikna etti. Onu bu tavırlarından vazgeçirmek için ne yapabilirim?

"Belki bu geline yardım edebiliriz," diyor annem, oturarak, sorun ne olursa olsun, bir çözüm bulmaya hazır.

"O zor biridir. Benden nefret ediyor."

"Kimse senden nefret edemez," diyor babam. "O ediyor. Beni tuhaf buluyor."

"Sen tuhaf değilsin!" diyor annem, kırılgan bir şekilde.

"Garip ne demek?" der babam gülümseyerek, sonra annem masanın altında ona tekme atınca bağırır. "Sadece şaka yapıyorum! Sen garip değilsin Sophie. Sen çok normalsin."

"Belki de sorunumun bir kısmı da bu. Ben fazla 'normal'im." Yemeğimi tabağımda karıştırıyorum. "Aramızda bir bağ kurulmaya başladığını sanıyordum, ama yanılmışım galiba. İlk başta onun annesi benimle iletişime geçmişti ve gerçekten yardımımı istiyordu. Kızının bana ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Ama bu müşteri, benim etrafında olmamı hiç istemediğini çok açık bir şekilde belli ediyor."

"İsteksiz bir müşteriyle çalışmak asla kolay değildir." Annem başını sallar. "Hatırlıyorum da, bir keresinde çalışmak zorunda kaldığım... Adını vermeyeceğim, sadece *çok* talepkar bir sunucu diyelim. Evli bir mankenle olan geçmiş ilişkisiyle ilgili bazı manşetler çıkmıştı. Aile dostu bir programda önemli bir işe girmişti. Tabii ki, haberler çıkınca hemen kovuldu. Kariyerinin sonu olabilirdi. Ajansı beni bu sorunu çözmem için tuttu. Beni yanında istiyor muydu? Hayır. İmajını değiştirip kişiliğine çok daha uygun bir yola soktuğumda bana teşekkür etti mi? Hayır. Sanki benim hiç tecrübem yokmuş gibi, kendi yöntemiyle daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu. Onu kurtardım ama umurunda bile değildi. En tatmin edici işlerden biri değildi."

"İstenmediğini hissettirilmesine nasıl başa çıktın ve bunun işine engel olmasına izin vermedin?" diye soruyorum, çatalımı masaya bırakarak.

"Sanırım kendime sadece bir iş yaptığımı hatırlattım. Kişisel duyguların işine karışmasına izin veremezsin. Bir doktor, kendisine pek nazik davranmadıkları için bir hastayı tedavi etmeyi reddeder mi? Elbette hayır. Onlar bir iş yapmak için oradalar ve yapacakları da budur."

"Bu iyi bir bakış açısı, sanırım. Birinin nasıl bu kadar hoşnutsuz olabileceğini anlayamıyorum. Beni sevmemekte bu kadar kararlı. Yemin ederim, geçen gün aynı fikirdeydik. Ama sanki kendini dostça davranmaya izin vermiyor gibi. Oysa dostça davranabileceğini biliyorum. Bu çok sinir bozucu."

"Belki de hikayenin tamamını görmüyorsun," diyor babam, sandalyesine yaslanarak. "Karmaşık birine benziyor. İlginç bir karakter. Düşündüğünden daha fazlası olabilir."

"Bilmiyorum. Henüz, katmanlarca kötülüğün ardında parlayan bir iyi özelliği göremedim."

Babam gülümser. "O kadar mı kötü?"

"Daha da kötü. Onun için çalışmaktan mutluymuş gibi davranmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Her defasında aşırı bir şey yaptığında veya söylediğinde gülümsemeye devam etmek zorundayım. Bu çok sinir bozucu."

"Önemli olan, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmak," diyor annem. "Arada sırada masken biraz kayarsa, kendini suçlamamalısın. İşine devam et. Onun hayal edebileceği en büyüğü düşünüyorsa yaratmasına yardım et."

"Vazgeçip beni gerçekten isteyen gelinlerin yanında olmak çok cazip geliyor. Ya birbirimize olan nefretimiz her şeyi mahvederse? Ne anlamı var ki?"

"Gerçekten böyle hissetseydin, çoktan vazgeçmiş olurdun," diyor annem. "Sen işinin gerekliliklerinin ötesine geçiyorsun. Tüm gelinlerin gibi, o da sana sahip olduğu için şanslı ve sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden ondan vazgeçmedin."

"Katılıyorum," diyor babam kararlı bir şekilde. "Sen her zaman planlayıcıydın. Bizim için düzenlediğin harika Noel partisini hatırlıyor musun?"

"O kadar da büyük bir olay değildi, baba." Gülererek söylüyorum. "Sekiz yaşındaydım!"

"Her şey senin fikrindi. Sokağın her evini dolaşıp davetiyeleri posta kutularına attın," diye sevgiyle hatırlıyor. "O kadar heyecanlıydın ki, Noel arifesinde erken kalktın ve ben gelip denetlemeden önce odaya parti ışıklarını asmaya çalıştın."

"Ve o, atıştırmalık tepsileriyle nasıl dolaştığını hatırlıyor musun?" Annem gülümsüyor.

"Herkesin şampanyasını doldurmak için dolaştığını hatırlıyorum," diyor. "Ve ben bir Noel albümünden diğerine arka plan müziğini sorunsuz bir şekilde değiştirmedeğim ne kadar kızdığını."

"Evet, sürekli 'Bu *atmosfer*, baba! Atmosfer!' diyordu" diyor annem gülerek, masanın üzerinde duran babamın elini tutuyor. "Bu kelimeyi yeni öğrenmiş olmalısın, çünkü onu kullandığın için kendinle çok gurur duyuyordun."

"Yani, sekiz yaşında, çılgın komşularımızla dolu büyük bir Noel partisini idare edebiliyorsan, inan bana, bu gelini de idare edebilirsin," diyor babam, gözleri eğlenceden parlayarak.

"Teşekkürler baba," diyorum, onların güvenine minnettar olarak ve bu hafta sonu Cordelia ile karşılaştığımda bunun bir kısmının bana da bulaşmasını umarak. "Elimden geleni yapacağım."

"O zaman bu fazlasıyla yeterli olacaktır." Ellerini çırpıp, çatalını alır ve masadaki yemekleri inceler. "Şimdi, bugün benim doğum günüm olduğu için, ikinci porsiyon almama izin var sanırım?"

Lütfen sesli mesaj bırakın.

BEEEEEEEEEEEEEP

Merhaba Sophie, ben Candice. Mesajı aldığımda beni arayabilir misin? Biraz garip bir durumdayım. Gerçekten çok kötü bir durum. Çok utanıyorum. Yakında yengem olacak kişi, düğünde akordeon çalabilir mi diye sordu, daha yeni başladığı bir enstrüman. Törende çalmasını ister miyiz diye sordu. Bunu dün akşamki aile yemeğinde, herkesin önünde sordu. Ve ben ne yaptım dersin? Evet dedim. EVET DEDİM. Hepsi bana bakıyordu! Hayır diyemedim! *Ne yapacağım?* Bu durumdan nasıl kurtulacağım? Yardım et. *Lütfen* yardım et.

Sesli mesaj bırakın lütfen.

BEEEEEEEEEEEEEP

Merhaba Sophie, ben yine Candice. Az önce sana mesaj bıraktığımı biliyorum, ama aklıma başka bir şey geldi. Sadece bir şarkıyı tam olarak çalabileceğini söyledi ve o da Céline Dion'un "My Heart Will Go On" şarkısı. *Titanic* filminin şarkısı, Sophie. Kaderine terk edilmiş bir aşkın trajik filminin tema müziği eşliğinde koridordan yürümemi istiyor

Lütfen en kısa zamanda beni ara. Aslında az önce aēzıma biraz kusmuk geldi.

Sesli mesaj bırakın. BEEEEEEEEEEEEEP

O h , ve şu anda Pussycat Dolls'un "Don't Cha" şarkısını öğreniyor. Eēer istersek, ilk dansımız bu olabilirmiş. ldr beni. Hemen ldr beni.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Derbyshire'da trenden indiğimde beni bekleyen taksi yok. Yalnız bir bankta oturup telefonumu kontrol ediyorum.

Cordelia'nın sipariş ettiği taksinin geciktiğini bildiren bir mesaj gönderip göndermediğini kontrol ediyorum. Mesaj yok ve sinyal yok. Burada neden sinyal alınamadığını anlayabiliyorum. Burası gerçekten de ıssız bir yer. İstasyon çok küçük, bir kulübeden biraz daha büyük ve yolcuları hafta sonları kapalı olduğunu ve biletlerini platformdaki makineden almaları gerektiğini hatırlatan bir uyarı var.

Bu durakta inen tek yolcu bendim ve Dashwell Hall'a geç kalmak istemememe rağmen, kilometrelerce çevrede tek kişiymişim gibi hissetmek oldukça hoş. Burası çok huzurlu. Paltomu üzerime sarıp, etrafımdaki uçsuz bucaksız kırsal manzarayı içime çekiyorum. Uzaklarda otlayan atlar ve tarlalara dağılmış koyunlar görüyorum. Jane Austen romanlarından çıkmış bir sahne gibi. Tren rayları ve ortada duran ben hariç, ben polka noktalı elbisem, uzun siyah paltom ve ayak bileği botlarımla.

Bekleyişin birkaç dakikası geçtikten sonra, taksinin neden geciktiğini merak ediyorum — belki de yolu geçmeye çalışan ineklerin arkasında sıkışıp kalmıştır ya da benzer bir şey. Londra'da oturup hiçbir şey yapmadan vakit geçirebileceğim pek fazla zamanım olmuyor, ve vakit geçirebildiğim zamanlarda da genellikle telefonumla uğraşıyorum, ama sinyal olmadığı için yapabileceğim pek bir şey yok. Oturup çevremdeki dünyayı takdir etmek zorunda kalıyorum. Kuşların cıvıltısı. Huzur. Temiz hava. İstasyon kapalı olduğu için sığınacak bir yer olmadığı için gri bulutlar beni biraz endişelendiriyor, ama taksi her an gelebilir.

Yaklaşık on beş dakika sonra, biraz huzursuzlanmaya başladım. Bu hafta sonu geç kalmak istemiyorum, sadece nezaketen değil, aynı zamanda yapacak çok iş olduğu için de. Evi görmek ve Cordelia'nın hayallerini nasıl gerçeğe dönüştürebileceğimizi düşünmeye başlamak için sabırsızlanıyorum. Ailemle geçirdiğim akşam, bu düşün için yeniden heyecanlanmam için ihtiyacım olan motivasyonu sağladı.

Evet, bu imkansız ve ürkütücü bir görev gibi görünüyor, ama sonuçta bu Cordelia'nın kararı, benim değil, ve benim yapabileceğim tek şey, bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olmak.

Yarım saat sonra, sinyal alabilmek için telefonumu olabildiğince yükseğe kaldırarak bankın üzerine çıktım. Ama hiçbir şey yoktu.

Kırk beş dakika sonra, tam bir panik içindeyim. İstasyona giden dolambaçlı, dar yolda ne olduğunu görmek için çaresizce volta atıyorum. Yanlış durakta mı indim? Tabelayı tekrar kontrol ediyorum ve kesinlikle doğru yer. Belki Cordelia'ya yanlış saati verdim? Mesajlarımı kaydırıp ona doğru saati söylediğimi teyit ediyorum. Taksi ya gecikti ya da gelmeyecek ve bana haber vermeye değmeyeceğine karar verdi. Ne sinir bozucu! Sinyal almayan, ıssız bir yerde mahsur kaldım. Burada mahsur kalan herkesin zor durumda olduğunu ve Meade Markisi ve Markizini hayal kırıklığına uğratmanın buradaki işler için iyi olmayacağını kesinlikle biliyor olmalılar...

Taksinin gelmemesinin başka bir nedeni daha aklıma geliyor. Bu, en olası senaryo gibi görünüyor.

Cordelia başından beri rezervasyon yapmamıştı.

ARGH! Nasıl bu kadar *aptal* olabildim? Başından beri beni sabote etmeye çalışıyordu. Neden hafta sonu etkinliğine katılabilmem için seve seve taksi çağırırsın ki? Ona inandığım için ne kadar saf olduğuma inanamıyorum.

"Ne kaltak kadın" diyorum yüksek sesle, kimseye söylemeden. Uzakta bir inek mööliyor.

Bir yağmur damlası burnumun yanına düşer. Harika.

Tekerlekli valizimin sapını tutup, huysuzca istasyondan uzaklaşarak yol boyunca ilerliyorum. Telefonumu önümde tutarak, birkaç saniyede bir ekranı kontrol ediyorum. Bu yolun üzerinde bir yerlerde sinyal olmalı ve sinyal çekmeye başlar başlamaz, yerel bir taksi şirketini Google'da arayabilirim. Hafifçe yağmur yağmaya başlıyor ve kapüşonlu bir ceket getirmediğim için kendimden nefret ediyorum. Şemsiyeyi yanıma almış mıyım? Almış olmalıyım. Ama öyleyse, tekerlekli valizimde olmalı ve yolun ortasında fermuarını açıp onu çıkarmakla uğraşmak istemiyorum.

Yol sonsuza kadar uzanıyor. Hiçbir sinyal yok ve hiçbir araba geçmiyor. Yağmur şiddetini artırıyor, yüzümden su damlıyor, ben yoluma devam ediyorum, mucizevi bir şekilde bir taksi çıkmasını ve Cordelia hakkında yanıldığımı umuyorum. Durup ıslak ve dağınık saçlarımı bağlarım, saçlarım artık alnıma ve boynuma hoş olmayan bir şekilde yapışmış durumda. Yolun yanındaki tarlada meraklı koyunlar beni izliyor. Çoğu bir ağacın altında birbirine sokulmuş yatıyor. Onları kıskanıyorum, artık onlara bakamıyorum.

"Bu çok saçma!" diye bağırıyorum ve o şemsiyeyi aramanın zamanının geldiğine karar veriyorum.

Çömelerek, hafta sonu için getirdiğim tüm kıyafetlerin yağmurdan zarar görmemesi için tekerlekli çantanın fermuarını biraz açmaya çalışıyorum, kolumu içeri sokup içini karıştırıyorum. Körü körüne bulamıyorum, bu yüzden çantayı tamamen açıp iyice karıştırıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum. Ön tarafındaki fermuarlı cepteymiş. "Harika. Dashwell'e sırlısklam bir fare gibi gideceğim, hafta sonu için getirdiğim tüm giysilerim mahvoldu."

Bir koyun sempatiyle meliyor. Hayvanlar benim acımı paylaşıyor.

İstasyon yolu sonunda bir kavşağa varıyor ve burada Dashwell Hall'a giden yolu gösteren bir tabela ve her iki tarafta da gerçek bir kaldırım var. Bu medeniyet belirtisi beni cesaretlendiriyor ve her ihtimale karşı telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Şemsiyeyle korumaya çalışmama rağmen yağmur damlaları ekrana sıcıyor. Hala sinyal yok. Ve kilometrelerce boyunca başka hiçbir şey yok. Görünüşe göre oraya kadar yürümek zorundayım.

"Lütfen çok uzak olma, lütfen çok uzak olma," diye mırıldanarak yola çıkıyorum, haritada baktığımda oldukça uzun bir yol olduğunu ve istasyondan arabayla epey uzak olduğunu hatırladığım için.

Bir süre sonra, tekerlekli valizim bir taşın üzerine takılır ve ben tökezleyip ayak parmağımı çarparım. Çığlık atarak dururum ve kendime biraz zaman tanırım. Ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Bunu hak etmiyorum! Cordelia'dan nefret ediyorum. Ondan NEFRET EDİYORUM. Ve neden sinyal yok? Bu ülkede hala sinyalin olmadığı yerler nasıl olabilir? Yirmi birinci yüzyıldayız! *Bu yerin nesi var?*

"ARRRRRRGH!" Hayal kırıklığıyla bağıyorum, gözlerimi kapatıyorum, yumruklarımı sıkıyorum ve tüm öfkemi dışarı çıkarmak için yere vuruyorum.

Arkamda bir araba kornası çalıyor ve ben irkiliyorum. Dönüp baktığımda, kirli, eski bir Land Rover'ın yavaşça bana doğru geldiğini görüyorum. Kurtuldum!

Tekerlekli valizimi sürükleyerek pencereye yaklaşıyorum ve sürücüsü konuşabilmek için camı indiriyorum.

Oh. Kahretsin.

"Emily!" Tom görünüşümü fark eder, gözleri şokla büyür. "Ne yapıyorsun?"

Şu anki zor durumdan kurtulmanın sevinci, yerini ezici bir utanç dalgasına bırakıyor. Nasıl göründüğümü hayal bile edemiyorum ama iyi bir şey olamaz. Makyajım yüzümden akmış olmalı ve saçlarım ıslak bir topuz haline getirilmiş. Ayrıca bacaklarım da valizimin tekerleklerinden sıçrayan çamurla kaplı.

"Oh, merhaba." Gülümsüyorum, kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "Nasılsın, Tom?"

"Dashwell'e yürüyerek mi gitmeyi planlıyordun?" diye soruyor, benim sorumu görmezden gelerek. "Cordelia sana taksi çağırmıştı sanıyordum."

"Trenim biraz erken geldi," diye yalan söylüyorum, alnımı silerek.

"Burada sinyal olmadığını unutmuşum. Yürümek bana iyi gelir diye düşündüm." Cordelia'nın ne kadar cadaloz olduğunu herkese anlatmak ne kadar cazip olsa da, onu kardeşine ispiyonlamanın doğru bir yol olmadığını da biliyorum. Bunun işe yarayabileceği tek yol, onun da

Güven bana. O zamana kadar, onun oyununa uymak zorundayım.

Onun korkunç, çılgın oyunu, ki bu oyunda ben gece yarısı evlere giriyorum. Ve kırsalın ortasında mahsur kalıyorum.

Parayı düşün, kariyerini düşün, gelecekteki müşterileri düşün...

"Yağmurda yürümeyi mi düşündün?"

"Çok... ferahlatıcı."

"Dashwell'e yürüyerek gitmek oldukça uzun bir yol," diyor, sanki deliymişim gibi bana bakarak. "Seni bırakayım."

"Oh!" Bunu yeni düşünmüşüm gibi davranıyorum. "Emin misin? Sen bir yere gidiyorsan, ben yürümekten memnunum."

"Bin," diyor otoriter bir şekilde, arabadan inip çantamı alıyor. "Bunu bagaja koyacağım."

Onun talimatlarını izleyerek yolcu koltuğuna oturuyorum ve büyük bir rahatlama hissediyorum. İdeal olarak, Tom beni bu kadar dağınık görmemeliydi, ama en azından bir araç bulmayı başardım. Çantamdan bir ayna çıkarıp hızla yansımamı kontrol ediyorum ve bu sabah özenle sürdüğüm maskaramın gözlerimin etrafında bulaştığını, fondötenimin burnumun etrafında lekeler oluşturduğunu, rujumun ise tamamen silindiğini görünce inliyorum. Tom sürücü koltuğuna geri dönüp kapıyı kapatırken, makyajımı yeniden yapmaya başlıyorum.

"Demek çok yürüyüş yapıyorsun," diye sordu ve yola çıktı.

"Bazen," diyorum, parmağımın gözlerimin altındaki maskarayı dikkatlice silmeye çalışarak. "Londra'nın dışında, temiz havada olmak güzel."

"Elbette." O gülümsüyor. "Ve dediğin gibi, yağmur çok ferahlatıcı."

Onun sürüşünü izlerken kendimi telaşlı hissediyorum. Kolları bronzlaşmış, çilli ve ellerini direksiyona koymuş, kaslarını germiş durumda. Gözlerimi ondan ayırıp önüne bakıyorum. Kolların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

"Seni bulduğum için şanslısın," diyor, onun kolları hakkındaki düşüncelerimi keserek ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi beni utandırıyor. "Bu yol sessizdir. Bölgedeki çoğu turist bu istasyondan geçmez, çünkü burası B&B'lerin ve dükkanların bulunduğu Paxton köyünün bir parçası değildir. Bu istasyon salona daha yakındır, ancak çok izole bir yerdir."

"Evet, fark ettim," diyorum, burnuma fondöten sürüp yayarak. "Bu sabah neden Dashwell'de değilsin?"

"Cordelia smoothie yapmak için taze meyve istedi," diye açıklıyor ve arka koltuktaki poşetlere başını sallayarak işaret ediyor. "Cumartesi günleri yakınlarda bir çiftçi pazarı var ve ben de oradan almayı teklif ettim."

"Çok nazıksın."

"Tamamen özverili bir davranış değil," diye itiraf ediyor. "Hiç onun smoothie'lerinden içtin mi?"

Kafamı sallıyorum.

"Çok şey kaçırıyorsun. Çok lezzetlidirler. Malzemeleri ben getirirsem bana da yapacağını söyledi. İkimiz için de yeterince yapmasını isteyeceğim"

. Ama sen muhtemelen daha sıcak bir şey istiyorsundur."

"Bir fincan çay iyi olur."

"Arkadaşının doğum günü yemeği nasıldı?"

"Çok güzeldi, teşekkürler ama dün gece buraya gelemediğim için üzgünüm."

"Fazla bir şey kaçırmadın. Akşam yemeğinde Cordelia ve annem düğün menüsü konusunda çirkin bir kavga ettiler." Dikkatlice dar bir virajı dönerken içini çekti. "Geri kalanımız için çok sıkıcı ve gürültülüydü."

"Anlaşmaya vardılar mı?"

Böyle saçma bir düşünceye gülüyor. "Hiçbir konuda anlaşabildiklerini sanmıyorum."

Gözümün ucuyla, tekrar konuşmadan önce bana merakla baktığını fark ettim.

"Kız kardeşimi anlayan birinin olması gerçekten çok güzel. Kulağa garip gelebilir, ama o insanlara kendisini sevmelerini zorlaştırıyor. Çoğu zaman onu anlamıyorum, ama o iyi bir insan. Gerçekten en iyilerinden biri. Bunu gören tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel."

"Hmm." Ağzımı kapalı tutuyorum ve ilk kez onun da kız kardeşi kadar deli olup olmadığını merak ediyorum.

"Onun başlattığı aptal eskort dedikodusu yüzünden onu bu kadar çabuk affetmene şaşırdım." Yüzünü buruşturur.

"Ben eskort değilim," diyorum, onun bunu duymuş olmasına çok utanarak.

"Biliyorum!" diye gülüyor. "Lanet olsun Emily, tabii ki değilsin. O sadece çok tuhaf bir mizah anlayışı var. O tuhaf şakadan sonra sana sahip olduğu için şanslı olduğunu söyledim."

"Evet, onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diyorum, boğazımı temizleyerek ve konuyu değiştirmek için çaresizce. "Sürekli turistlerle dolu bir evde büyümek garip miydi?"

"Biraz öyleydi. Hala da öyle. Ama onların girmediği özel bir bölümümüz var."

"Bölüm derken, kanat mı demek istiyorsun?" diye soruyorum, o da koltuğunda kıpırdanıyor.

"Kanat diyebilirsin." Bana bir bakış attı. "Neden sırtıyorsun? Ne oldu?"

"Üzgünüm, çok komik," diyorum, gülmekten kendimi alamadan. "*Güzel ve Çirkin* gibi bir şey. Kendi *kanadın* var."

"Kendi özel kanadım değil, tüm aile için," diye açıklıyor, yüzünde bir gülümseme yayılıyor, gözlerinin etrafında tanıdık kırışıklıklar beliriyor. "Ve *Güzellik ve Canavar'daki* kaleden çok daha havalı."

"Bu büyük bir iddia. Canavarın kalesi muhteşem. Kuleleri ve her şeyi var." Pencereden dışarı işaret ediyorum. "Harika. Şimdi, arabada olduğumda yağmur duruyor. Ama yürürken, yağmur yağıyordu."

"Yağmurda ferahlatıcı bir yürüyüşün tadını çıkarıyordun sanıyordum?" "Öyleydi," diyorum savunmacı bir tavırla.

"Sen ne dersen o." Sırıtarak, siyah demir kapılara doğru arabayı sürdü.

Kabinin cam penceresinin arkasındaki adam başını kaldırıp Tom'u görünce gülümser ve hemen bir düğmeye basarak bizi içeri alır. Araba bir sığır geçidinden geçer ve önümüzde, heybetli ağaçların sıralandığı bir araba yolu uzanır. Tom çukurları atlatırken, ben heyecanla öne eğilirim ve büyük evi ilk kez görmeyi beklerim. Sonunda ev görünür. Nefesim kesilir.

"İşte orada," diyor Tom sıcak bir sesle. "Dashwell Hall'a hoş geldiniz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dashwell Hall muhteşemdir. Dalgalı park alanından yükselen büyük, eski taş ev, gri gökyüzünün altında bile sıcak altın rengi ve davetkar görünür, yüzlerce büyük penceresi parıldar. Her iki yanında uzanan kanatları ile Swann'ların, turistler geniş, saray gibi arazilerinde dolaşırken burada huzur ve mahremiyet bulabilmeleri şaşırtıcı değildir.

Yüksek görünürlük yeleği giyen, elleri ceplerine sıkıca sokulmuş bir adam, araba yolunun kilden çakıla geçtiği ve ikiye ayrıldığı noktada duruyor. Bir tarafı doğruca eve, diğer tarafı ise bir tarlaya çıkıyor. Bir tabela, sol tarafın otopark, düz yolun ise özel alan olduğunu gösteriyor. Tom, kahyaya başını sallayarak selam verdikten sonra ilerlemeye devam eder, evin önündeki çarpıcı taş çeşmeyi dolaşır ve gümüş rengi bir Aston Martin'in yanına park eder.

"Ne dersin?" diye sorar, motoru kapatıp emniyet kemerini çıkarır.

"Bence..." Her şeyi sindirmek için koltuğuma yaslanıyorum. "...senin evin Beast'inkinden daha iyi olabilir."

Beni izleyerek gülüyor. "Kulelerin olmaması dışında."

"Burada kalacağıma inanamıyorum." Ön camdan eve bakıyorum. "Çok güzel."

"Hadi girelim. Cordelia seni gördüğüne sevinecek."

Arabadan inerken, evin güzelliğinin dikkatimi şu anki durumumdan uzaklaştırdığını fark ederim. Çömelip bacaklarımdaki çamuru olabildiğince silmeye çalışırım, sonra doğrulup saçlarıma uzanır, saç bandımı çıkarır ve parmaklarımla saçlarımı tararım. Arkanı dönüp Tom'un tekerlekli valizimi ve alışveriş poşetlerini tutarak beni beklediğini görürüm.

"Üzgünüm." Ona doğru aceleyle yürürken, ıslak paltomu düzeltirim. "Ailen şu anda evde mi? Yani şu anda?"

"Ben çıktığımda içerdeydiler, ama çıkmış olabilirler," diyor, ayakları çakılların üzerinde ön kapıya doğru çıtır çıtır sesler çıkararak. "Neden? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Herkesi görmeden önce duş alıp kendimi toparlayabilir miyim diye merak ettim," diye açıklıyorum, ona özür dilercesine gülümseyerek. "Şu anda pek iyi görünmüyorum."

"Böyle şeyler için endişelenmene gerek yok. Harika görünüyorsun," diyor Tom, endişemi eliyle bir kenara iterek. "Ama endişeleniyorsan, kimse bizi görmeden odanı gösterebilirim."

Ona teşekkür ederken, çakıl taşlarının üzerinde lastiklerin çıkardığı ses dikkatimizi dağıtır ve dönüp Land Rover'ın arkasına park eden şık mavi bir spor arabayı izleriz. Kapılar açılır ve iki kadın çıkar. Birini hemen tanırım.

Lady Annabel Porthouse.

Diğer kız da onun akrabası olmalı: ikisi de uzun boylu ve ince, aynı narin yüz hatlarına, belirgin dudaklara ve bal sarısı vurgulu saçlara sahipler. Lady Annabel uzun kırmızı etek ve siyah polo yaka giyiyor, arkadaşı ise siyah skinny jean, üst düğmeleri açık, dalgalı mavi gömlek ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Bu havaya göre tuhaf bir ayakkabı seçimi. Lady Annabel'in arkasında çakıl taşları üzerinde topallayarak yürüyor, Lady Annabel ise sınırsız bir enerjiyle bize doğru büyük adımlarla geliyor.

"Tom, merhaba!" diye bağırarak ona sarılır. "Hafta sonu burada olduğunu duyduk."

"Seni görmek ne güzel!" diye bağırıyor topuklu ayakkabılı diğer kız, sonunda ona yetiştiğinde, ona iki kez havada öpücük gönderip boş elini sıkıca tutuyor. "Çok uzun zaman oldu."

Bana dönerek Tom'un bizi tanıtmasını beklerler.

"Seni görmek çok güzel," diyor Tom, pek de hevesli görünmüyor. "Bu Emily. Cordelia'nın arkadaşı. Emily, bunlar Annabel ve kardeşi Georgia."

"Ah, evet," der Annabel, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Cordelia'nın nedimesi. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Emily."

"Peki ya sen?" diyorum, yüzük parmağında duran devasa elması fark ederek.

"Oh, evet, doğru." Georgia kıkırdar, gözleri çamurlu botlarımdan, ıslak ve karışık saçlarıma kayar. "Ne kadar ilginç. Gerçekten eskort musun?"

"Sadece hafta sonları," diye espri yapıyorum.

Tom kahkahayla güler. Kızlar etkilenmemiş görünür.

"Sen de hafta sonu için mi buradasın? Yoksa eve mi dönüyorsun?" Annabel, tekerlekli valizi fark edip kollarını kavuşturarak sorar.

"Aslında yeni geldim," diyorum, onların zar zor gizledikleri hayal kırıklığından büyük zevk alarak. "Londra'dan trenle geldim."

"Ne güzel," dedi Annabel, ince bir gülümsemeyle. "Hepimiz hafta sonu için bu ıssız yere geldiğimize göre, bu akşam mutlaka akşam yemeği yemeliyiz! Sence de öyle değil mi, Tom?"

"Ben..."

"Yapmalıyız!" diye bağırır Georgia, şiddetle başını sallayarak. "Ne kadar eğlenceli bir fikir, Annabel."

"Bu akşam başka planın yok, değil mi?" Annabel, kıkırdayarak Tom'a sorar. "Ama sanırım yok. Hadi ama Tom, artık hiç takılmıyoruz."

"Hiç," diye tekrarlar Georgia.

"Bu fırsatı bir daha ne zaman yakalayabiliriz? Çok eğlenceli olacak," diye ısrar eder Annabel. "Ve merak etme, bizim ailelerimiz de burada, onları da getirip senin ailenle eğlendirebiliriz, Tom. Hep birlikte düğünler hakkında konuşabiliriz!"

"Şimdiden çok heyecanlandım," diyor Georgia, ellerini çırparak. "Ne dersin, Tom?"

"Saat yedi diyelim mi?" Annabel gülümser.

"Şey... ah..." Bana yardım için bakar ama ben sadece ona bakarım. "... kulağa harika geliyor."

"Mükemmel," diyor Annabel, elini nazikçe onun koluna koyarak. "Bizi ağırladığın için çok tatlısın."

"Uzun zamandır iyi bir sohbet yapmadık, Tom," diyor Georgia, biraz suçlayıcı bir tonla. "Nişan partisine gidemememiz çok yazık oldu, o zamandan beri çok meşgulsün."

"Evet, çok yoğunum," diye onaylıyor. "Kapıda durmamalıyız. İçeri girelim mi?"

"Aslında, seni alıkoymayacağız," diye araya giriyor Annabel, Georgia konuşmak için ağzını açarken. "Sadece merhaba demek için uğradık. Çiçekçimiz Nicole Percy ile randevumuza yetişmek için eve dönmeliyiz. Buraya özel olarak geldi, onu bekletmek istemem. Akşam yemeğinde sohbet ederiz."

"Durun," diyorum, kendimi durduramadan. "Düğününüzün çiçekçisi Nicole Percy mi?"

"Onu tanıyor musun?" diye sorar Annabel, şaşkınlıkla başını eğerek.

"Hayır, pek sayılmaz," diye sessizce cevap veriyorum, keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşünüyorum. "Harika biri olduğunu duydum."

"O en iyisi. Çok ruhani, yetenekli bir kadın," diyor ve saçlarını omuzlarının arkasına atıyor. "Ondan daha iyisi yok. Düğün Mayıs ayında, yani fazla zamanımız yok, ama onun ellerinde kendimi güvende hissediyorum. Neyse, hoşça kalın canlarım."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Gelinliğinin nasıl olduğunu biliyorum.

Tasarımları görmek için stüdyoya girdim.

Çok üzgünüm.

PS A-line kesim sana çok yakışacak.

Tom ve bana her iki yanağımızdan öpücük verdikten sonra, arabalarına doğru yavaşça yürüdüler ve kornayı yüksek sesle çalarak hızla uzaklaştılar. El sallayarak veda eden Tom, beni eve davet etti, kapıyı arkamızdan kapattı ve umutsuzlukla kapıya yaslandı.

"Kusura bakma. Onlar eski arkadaşlarım." Yüzünü buruşturur. "Cordelia, onların akşam yemeğine geleceğini öğrenince beni öldürecek."

"Konuşmaya şahit oldum ve başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"Yine de beni öldürecek."

O duyulmaz bir şeyler mırıldanırken, ben önümdeki nefes kesici giriş salonuna hayranlıkla bakıyorum. Desenli zemin, yükselen kubbeli tavanın altında uzanıyor ve yüksek sütunlarla çevrili. Mermer büstler, önümdeki geniş merdivenlerin iki yanında duruyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum sessizliğe, omurgamdan bir titreme geçiyor. "İnanılmaz."

"Evet," diyor Tom, yanıma gelerek. "Fena değil."

"Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldanıyorum, tavana bakarak. Böylesine görkemli bir yerde, saygıdan dolayı sesimi alçaltmam gerektiğini hissediyorum. "Çok güzel. Böyle bir yerde yaşamak nasıl bir şey hayal bile edemiyorum."

"Cordelia sana bu ev hakkında hiçbir şey anlatmadı mı?" Kafamı salladığımda, o bilmiş bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Anlaşılabilir. Bundan utanıyor."

"Utanıyor mu?" İnanamadan ona bakıyorum. "*Bundan* mı? Ben burada yaşasaydım, bunun hakkında sürekli konuşurdum. Ve ben sadece koridoru gördüm. Kaç oda var?"

Gülüyor. "Birkaç tane." "Birkaç yüz tane mi?"

"Öyle bir şey." Derin bir nefes alır, etrafımıza bakınır. "Güzel bir yer, ama farklı bir dünya. Bazı kısımları müze gibi. En güzel kısımları ise daha küçük, ev gibi odalar."

"Ah, evet, özel kanadın."

"Sadece *benim* değil," diye düzeltir, sinsi bir gülümsemeye.

"Küçükken etrafta koşuştururken hiç paha biçilmez bir büst falan devirdin mi?" diye soruyorum. "Annem evde oynarken bir vazoyu devirdiğimde çok sinirlenmişti. Burada böyle bir şey olursa durum daha da kötü olmalı."

"Hiç bir büstü devirmedim," diyor, sonra sesini alçaltarak, "ama bir keresinde Thomas Gainsborough'un bir portresinin köşesine tükenmez kalemle bir şeyler karaladım. Tükenmez kalemın eski bir tuval üzerinde işe yarayıp yaramadığını görmek istedim."

"Peki işe yaradı mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum." "Yakalandın mı?"

"Aslında hayır." Tereddüt eder, bana tuhaf bir şekilde bakar. "Bu hikayeyi Cordelia dışında kimseye anlatmadım. Ona sır olarak saklaması için yemin ettirdim."

"Dudaklarım mühürlü." Ona doğru eğildim. "Resimdeki tükenmez kalem izleri hâlâ görünüyor mu?"

Gözlerini kapatır, sonra utanarak yavaşça başını sallar.

"Tom? Sen misin?" Bir ses duvarların arasında yankılanır ve ikimizi de irkiltir. Lady Meade merdivenlerin başında belirir. "Emily!"

Tom, çantaları alırken bana yukarı çıkmamı işaret ediyor. Ailemin geri kalanını görmeden önce gizlice içeri girip görünüşümü düzeltme planımın suya düşmesine hayal kırıklığıyla, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp merdivenleri hafif adımlarla çıkıyorum, ortadan uzanan yumuşak kırmızı halıya kir bırakmaktan korkarak.

"Cordelia geldiğini söylememiştin," diyor, merdivenlerin başında beni karşılar.

Her zamanki kıyafetlerinden daha rahat bir kıyafet giymişti: lacivert pantolon, beyaz gömlek, kaşmir hırka ve boynuna dolanmış uzun mavi boncuklu bir kolye. Saçları dağınıktı ve omuzlarına düzgünce düşüyordu. Havasında da biraz daha rahatlık vardı. Burada Londra'da olduğundan çok daha rahattı.

"Onu tren istasyonunda dolaşırken buldum," diyor Tom.

"Anlıyorum."

"Erken gelen trene bindim. Birine haber vermeliydim ama aklıma gelmedi ve sonra telefonum çekmedi." Salonu işaret ediyorum. "Dashwell gerçekten çok güzel, Lady Meade."

"Teşekkürler. Size evi gezdirmeli ve aynı zamanda düğünün tüm ayrıntılarını gözden geçirmeliyiz. Ama," diyor kibar bir gülümsemeyle, "yolculuğunuz uzun olmuştur herhalde. Sizi odanıza götüreceğim, işlere koyulmadan önce biraz dinlenebilirsiniz. Tom, baban seni arıyor."

Wi-Fi konusunda yardıma ihtiyacı var. Çalışmıyor. Bill'den yardım isteyecekti ama o ahırların yanında. Eşeklerden biri çiti kırmış, onu tamir ediyor." Tom gözlerini tavana diker. "Wi-Fi mükemmel çalışıyor, Anne."

"Görünüşe göre yok. Devlet salonunda var, ama aile salonunda ve sadece bir yemek odasında yok. Kütüphaneye ve bilardo odasına da ulaşmıyor."

Bu, şimdiye kadar katıldığım en tuhaf konuşmalardan biri. Konuşmanın yarısı tamamen sıradan şeyler içeriyor — hangi ebeveyn ara sıra Wi-Fi konusunda yardıma ihtiyaç duymaz ki? Ama diğer yarısı, ahırlar, bilardo salonları ve birden fazla salon ve yemek odası ile ilgili kısım o kadar çılgınca ki, bunun ciddi olduğunu inanmakta zorlanıyorum.

"Onu hemen bulacağım," diyor Tom, uzun bir iç çekişle. "Oh, ve anne, bu geceyle ilgili. Bir... gelişme oldu."

"Evet?"

"Aslında bir tür yanlış anlaşılma," diye tedirgin bir şekilde başlıyor, ben de gülümsememi saklayarak ayaklarıma bakıyorum. "Annabel ve Georgia'ya rastladık."

"Markette mi?"

"Hayır, burada.

Dışarıda."

"Buraya mı geldiler?" Şaşırmış görünüyor. "Neden onları içeri davet etmedin?"

"Sadece uğramışlardı, uzun kalamadılar, ama bunun yerine bu akşam gelip selam verecekler. Akşam yemeğinde."

Lady Meade dudaklarını büzer. "Onları akşam yemeğine davet ettin."

"Dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Tom. "Her şey çok hızlı gelişti ve aniden karar verildi. Değil mi, Emily?"

"Doğru," diye dayanışma içinde söylüyorum. "Her şey çok hızlı gelişti." "Çok hızlı," diye tekrarlıyor Tom, başını sallayarak.

Lady Meade'in tepkisini bekleyerek sessizliğe büründük. Gömleğindeki olmayan bir kırışıklığı düzelttikten sonra çenesini kaldırdı ve nazikçe gülümsedi.

"Ne kadar güzel," diyor. "Nicholas'tan Ned'i arayıp zamanlamayı teyit etmesini isteyeceğim. Bu arada, onlara ikram edecek yiyeceklerimiz olduğundan emin olsam iyi olur." Bana dönüyor. "Gel, sana odanı göstereyim ve yerleşmene yardım edeyim."

"Ben gidip Wi-Fi'yi ayarlayayım," diyor Tom.

"Evet, Thomas," der, "Cordelia'ya Derrington Kontu ve Kontesi ile kızlarının bu akşam yemeğe katılacağını söylemeyi sana bırakıyorum." Tom'un yüzü solgunlaşır. "Bu taraftan, Emily."

"Beni getirdiğin için tekrar teşekkürler," diyorum Tom'a, çantamı ondan alırken. "Birazdan görüşürüz."

Lady Meade'i takip ederken, Tom'un acı bir şekilde "Cordelia o zamana kadar beni öldürmezse" diye mırıldandığını duyunca gülümsemeden edemiyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"İşte orada." Lady Meade çitlere yaslanıyor.

Kızı uzaktan çarpıcı gri bir ata binmiş, tarlada dörtnala koşuyor.

"Cordelia!" diye bağırarak ona el sallıyor. "Cordelia! Buraya bak!"

Bağırışını duyar ve bizi fark eder, atını bizim yönümüze çevirir. Yaklaştıkça, yüzünde bir gülümseme görürüm, yapmacık ya da zoraki değil, gerçek bir gülümseme. Gerçekten mutlu görünüyor. Jonathan'ın evlilik teklifi hikayesi çok mantıklı geliyor.

"O her zaman atları sevmiştir," diyor Lady Meade, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "İnsanlardan çok hayvanların yanında kendini daha rahat hisseder. Sanırım bunu benden almış."

Cordelia hızını kesip hafifçe nefes nefese koşarak yanımıza gelir, binicilik şapkasının altından saçları gevşekçe dökülür, egzersizden dolayı cildi parlar.

"Seni arıyorduk," diyor annesi, çitin alt basamağına çıkıp eğilerek atın boynunu okşuyor, yüzündeki ifade yumuşuyor, gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirliyor ve geniş bir gülümsemeyle "Merhaba, canım" diyor.

Atla konuşurken, çocukları da dahil olmak üzere, başka kimseyle konuşurken duyduğumdan çok daha sevgi dolu bir ses tonu kullanıyor.

"Dışarı çıkacağımı söylemiştim," diyor Cordelia, bacağını sallayarak zarif ve rahat bir şekilde eyere atlayıp atından iniyor. "Başarmışsın, Emily." Sesi etkilenmiş gibi geliyor.

"Erken trenine yetişti."

"Öyle mi?" At onu dürtüyor ama görmezden geliniyor, bu yüzden Lady Meade'in burnunu okşaması için onu itip geçiyor.

"Lady Meade bana Dashwell'i harika bir şekilde gezdirdi," derim, ahırların arkasındaki eve bakarak. "Burada muhteşem bir düğün olacak."

Bu çok klişe bir yorum ve Lady Cordelia Swann gibi alaycı ve mutsuz birinin önünde söylememem gereken bir şey, ama gerçek bu. Son kırk beş dakikayı Lady Meade'in peşinden hayranlıkla geçirdim. O beni, her biri bir öncekinden daha büyüleyici, her biri kendi hazineleri ve tarihi olan muhteşem odalardan oluşan labirentte gezdirdi.

Kaldığım misafir odası – birçok odadan biri – neredeyse benim dairemden daha büyük, odanın ortasında devasa bir dört direkli yatak ve altın püsküllü iplerle bağlanmış kırmızı kadife perdelerle çerçevelenmiş pencereler var. Az önce eski tekerlekli valizimle içeri girdiğimde, özel duvarlarla çevrili bahçenin, gölün ve ötesindeki tepelerin manzarasına baktığımda, kelimelerim tükendi.

Duş aldıktan, temiz bir elbise giydikten ve makyajımı yeniledikten sonra, odamın dışındaki koridorda dolaştım, Lady Meade ortaya çıkıp bana turu gezdirmeye hazır olana kadar kayboldum. Turistlerin keyif aldığı odalar gösterildi: resmi yemek odası; duvarları paha biçilmez sanat eserleriyle kaplı ziyafet salonu; mozaik karo zemini aydınlatmak için tavandan sarkan ışıltılı avizeyle süslü büyük balo salonu; ve camla korunan raflarda sıralı ilk baskı kitaplarla dolu çeşitli kütüphaneler.

Ardından dışarı çıktık, çünkü markiz Cordelia'yı bir an önce bulmamızı istiyordu, ama akşam yemeğinden önce evin geri kalanını ve özel odaları göreceğime söz verdi. Dışarı çıkmadan önce ayakkabılarımızı değiştirmemiz gerektiğini söyledi, çünkü biraz yürümemiz gerekecekti ve yağmur nedeniyle zemin biraz çamurluydu. Beni "ÖZEL" yazan bir kapıdan geçirdi ve sade bir arka merdivenden, ziyaretçilere kapalı olan evin bir bölümündeki eski bir bot odasına indirdi.

Burası kısa sürede evin en sevdiğim yeri oldu, çünkü ilk kez bir aile evindeymiş gibi hissettim. Duvara dizilmiş kancalarda eski mumlu paltolar asılıydı ve etrafta o kadar çok bot vardı ki, aralarından seçim yapabileceğim çok seçenek vardı. Bana bedenime uygun bir çift buldu ve ben üstündeki örümcek ağlarını silkelerken, kapının yanındaki sepetten bana bir çift rulo çorap attı, sonra kendisi de eski botlarını giydi.

Duvarlarla çevrili bahçenin önünden geçerken, şu anda oradaki ziyaretçileri rahatsız etmek istemediğini ve yaz boyunca yaptığı ekimlerden oldukça gurur duyduğu için daha sonra bana bahçeyi göstereceğini söyledi.

Ahırlara yaklaşırken yüzü aydınlandı, bu yüzden Cordelia'nın hayvanları sevme özelliğini ondan aldığını söylemesi hiç de şaşırtıcı olmadı.

"Ah, size tavuklarımı da göstermeliyim," dedi daha önce, o sabah çiti deviren yaramaz eşeği tanıtırken. "Onlar çok sevimli yaratıklar. Lord Cluck ile tanışana kadar bekleyin! Ona çok hayran kalacaksınız."

Bu hafta sonu başarılı geçse de geçmese de, markızanın farklı bir yönünü görmüş olduğum için minnettardım. Keşke Cordelia'da da aynı şey olsaydı. Belki bu farklı ortamda o da daha yumuşak yönünü ortaya çıkarırdı.

Ancak, düşününü tanımlamak için "büyülü" kelimesini kullandığımda fiziksel olarak tiksiniş gibi görüldüğü için, belki de öyle olmayacak.

"Şimdi eve dönüyor musun?" Lady Meade, atın avucunu kemirmesine izin vererek kızına sorar. "Konuşacak çok şeyimiz var ve baban biraz endişeli. Kardeşin de akşam yemeği hakkında konuşmak istiyor."

"Tony'yi yatırdıktan sonra gelirim."

"Atın adı *Tony* mi?" diye patlarım, eğlenemi gizleyemeden.

Cordelia bana soğuk ve sert bir bakış attı. "Evet. Neden? Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır! Sadece... bir at için alışılmadık bir isim, hepsi bu."

"Bir at için normal bir isim ne olabilir ki? Dur tahmin edeyim," der ve gözlerini devirir. "Atına Sparkle, Rainbow veya *Magic* gibi bir isim verirdin."

Beni alay ettiğini biliyorum ama muhtemelen haklı, bu yüzden omuz silkiyorum.

"Tony, Tony McCoy'un adını almıştır," diyor ve ben ona boş boş baktığımda, sanki dünyadaki en aptal insanmışım gibi bana bakıyor. "Tony McCoy mu? Tüm zamanların en büyük jokeylerinden biri mi?"

"Çok yetenekli birine benziyor," diyorum, Tony ceketimin içinde saklı havuç var mı diye koklamaya gelince burnunu okşuyorum. "Adını taşıyan bu kadar güzel bir atı olduğu için çok mutlu olmalı."

Cordelia, Tony'yi benden uzaklaştırmak için dizginleri çeker, sonra annesine seslenir. "Bir dakika sonra geliyorum."

Tony'yi peşinden sürükleyerek uzaklaşır ve onu ahırların kapısına götürür. Lady Meade bana döner. "Onu etkiliyor, biliyor musun?"

Endişeyle kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsunuz? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Onun seni uzaklaştırmasına izin vermeyeceksin," diyor ve beni eve geri dönmem için işaret ediyor. "Yani, bana kalırsa, her şeyi doğru yapıyorsun."

"Nicole Percy'nin seni beğenmemesi ne yazık!" diye haykırıyor Annabel, şampanya bardağından neredeyse dökülüyor. "O gerçekten bu işin en iyisi ve Dashwell Hall en iyisini hak ediyor. Bu durum daha kötü olamazdı! Aralık ayına kadar birini bulmak zorunda kalacaksın Cordy! Aceleyle bir iş olacak! Ne korkunç. Ne yapacaksın?"

Cordelia, Annabel'in yüzüne yumruk atacakmış gibi görünüyor.

"Düğünün için ne tür çiçekler düşünüyorsun, Annabel?" diye soruyorum çabucak, dikkatleri Cordelia'dan uzaklaştırmak umuduyla. Annabel gibi insanlar kendileri hakkında konuşmayı severler, bu yüzden hayatları hakkında sürekli sorular sorarsan, senin hakkında hiçbir şey bilmeden senin harika biri olduğunu düşünürler.

"Oh, sana anlatmak isterdim, ama bu çok gizli bir şey," diyor ve elimi okşuyor. "Herkes bilmek istiyor. Sana söyleyebileceğim tek şey, bunun muhteşem olacağı. Nicole bir dahi."

Cordelia bardağını o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri beyazlamış ve her an kırılacağından endişeleniyorum.

"Mesele şu ki, Nicole bir sanatçı, çiçekçi değil," diyor, cümlelerin sonunda sesi yükseliyor, sanki bir soruymuş gibi. "Bu yüzden düzenlediği etkinlikler çok farklı. Herkes, çiçekleri sıradan birinin yapmadığını anlayabilir, ne demek istediğimi anlıyorsun"

. Aceleyle, paraya bakılmadan yapılmamalı. Bu gerçekten bir sanat formu." Cordelia'ya anlayışla bakıyor. "Üzgünüm *Cordy*, yarana tuz basmak istemedim."

"Nicole kesinlikle farklı," diyorum, çenesini sıkarak Cordelia'ya gergin bir şekilde bakarak.

Açıkçası, Cordelia'nın Tom'a akşam yemeğine kimlerin geleceğini söylediğinde ona siktirip gitmesini söylemesinin nedenini anlamaya başlıyorum. Annesi akşam yemeğini iptal etmesini ısrarla talep ederek sinir krizi geçirdi. Bu konuda bağırıp çağırırken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Annem ve babam Graham Slater'ı akşam yemeğine davet etselerdi nasıl hissederdim diye düşündüm ve hemen cevap buldum: midem bulanırdı. Bir şekilde anladım.

Annabel özellikle hoş olmayan birisi ve kız kardeşi de ondan çok daha iyi değil galiba.

Derrington Kontu ve Kontesi hoş insanlar gibi görünüyorlar ama biraz kibirli ve kendini beğenmişler. Onlarla tanışmak, Lord ve Lady Meade'in ne kadar kusursuz bir tavırları olduğunu anlamamı sağladı. Biraz kapalı olabilirler ama Dashwell Hall'da bir gün geçirdikten sonra, neden bazı engeller koyduklarını anlayabiliyorum. Böyle bir yerde yaşarken kime güvenebileceğini bilmek zor olurdu. Ama o kadar misafirperverler ki, daha önce akşam yemeğine giderken kaybolup varlığından haberdar olmadığım rastgele bir avluya düşmüş olmama rağmen, rahatlamaya ve kendimi evimde hissetmeye başladım. Neyse ki, kendini şeflerden biri olarak tanıtan bir adam beni fark etti ve doğru yolu gösterdi.

Bu öğleden sonra, markize evinin gerçekten harika olduğunu söyledim ve o da evin tarihi ve mirası hakkında harika bir açıklama yapmaya başladı. Jonathan elinde bir kitapla içeri girip, Nicholas'ın büyük büyük büyükannesi İrlandalı kurt köpeğiyle baloda dans ederek toplumda zihninin durumu hakkında birçok dedikoduya neden olduğu hikayenin o kısmına gelip gelmediğimizi sorana kadar bu açıklama devam etti. O sırada çay içiyordum ve o kadar çok güldüm ki çay burnuma kaçtı.

Cordelia, Tony'yi gönderdikten sonra bize katıldığında, herkes neşeli bir ruh halindeydi ve düğün planlarını tartışmaya başlamak için heyecanlı görünüyordu. Lord ve Lady Meade,

yapmamız gerektiğini düşündükleri her şeyi içeren bir liste hazırlamış ve önümüzdeki hafta mevcut catering şirketleriyle tadım randevuları ayarlayarak işleri başlatmışlardı.

"Şimdi fotoğrafçı konusunda düşünmeye başlamalıyız," dedi Lord Meade. "Bana birkaç öneri geldi, Cordelia, sen de gelecek hafta onlarla iletişime geçmek isteyebilirsin."

"Geçen gün işyerinde biriyle düşününüzden bahsediyordum," dedim, hevesli bir arkadaş rolünü oynayarak, "ve Clio Vaughn'un müsait olup olmadığını kontrol etmemiz gerektiğini söylediler! Sen onun hayranı değil misin, Cordelia? Onun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum."

"Clio Vaughn mu?" diye tekrarladı Cordelia, sesinden heyecanını gizleyemeden. "Evet, çalışmalarını beğeniyorum."

"Her neyse, aptalca gelirse bunu görmezden gel, ama ona bir e-posta gönderip düşün fotoğrafçılığı yapıp yapmayacağını sormaya karar verdim ve o da çok hevesliydi! Üzgünüm, aceleci davranıp arkandan ona e-posta göndermek istemedim. O anda, bunu yapabileceğimi düşündüm," diye özür dileyerek söyledim. "Bir iş etkinliği hakkında başka fotoğrafçılara e-posta gönderiyordum ve sanırım etkinlik planlama modundaydım!"

"Özür dileme. Bu harika, Emily," dedi Lady Meade coşkuyla.

Cordelia hiçbir şey söylemedi, kaşlarını çatarak konsantre oldu.

"O senin en sevdiğin fotoğrafçılardan biri değil mi?" Jonathan heyecanla Cordelia'ya dirsek attı. "Belki gelecekteki sergilerinden birinde yer alırsınız!"

"Ona geri dönüp, sizinle görüşmek istediğinizi söyleyeyim mi?" diye sordum, sanki daha önce randevu almamışım gibi davranarak.

"Eğer sizin için sorun olmazsa, teşekkür ederim," dedi Lady Meade.

"Çok düşüncelisin, Emily!" Lord Meade heyecanla, bana minnetle gülümsedi. "Şimdi, Cordelia, düşün için istediğin arabaya geçelim..."

Konuşma devam ederken, Cordelia gözlerini önündeki masaya dikmiş, bana minnettarlığını belli etmemeye kararlıydı. Ama ondan sonra biraz daha iyi bir ruh hali içinde, biraz daha olumlu ve düşün sohbetine daha fazla dahil olmuş gibi görünüyordu.

Tabii ki, Tom grubuna katıldığı anda her şey mahvoldu. ve , bizim daha önceki toplantımızı Annabel ve

Georgia. Cordelia ona nereye gitmesi gerektiğini söyledikten sonra, ailesine artık akşam yemeğine katılmayacağını söyledi.

Jonathan, kızın öfkeyle odadan çıktıktan sonra onunla konuşmuş olmalı, çünkü kız, misafirler geldiğinde Jonathan'ın yanında, giyinmiş ve onları karşılamaya hazır bir şekilde duruyordu. Ayrıca Lady Meade'in, kız merdivenlerden inerken yanına gidip ona nazikçe "en iyi davranışını" sergilemesi için yalvardığını fark ettim. "Onların seni etkilemesine izin verme," dedi sessizce. "Bunun üstesinden gel, canım."

Şimdi o tavsiyenin neden gerekli olduğunu anlıyorum.

"Düğününüzdeki çiçekler muhteşem olacak, eminim," diyorum Annabel'e, Nicole Percy hakkındaki konuşmayı bitirmek umuduyla.

"Düğün planlamak çok eğlenceli, değil mi Cordy?" diye devam etti, Cordelia adını kısalttığı her seferinde irkildi. "Ama şimdi seninki biraz aceleye geldiği için eğlencenin bir kısmını kaçırabilirsin. Ne yazık ki tadını çıkaramayacaksın."

Kıskançlık o kadar bariz ki, *Made in Chelsea* dizisinin bir bölümünde olmadığımızı kontrol etmek için kameraları aramak istiyorum. Yapımcılar Annabel'i Cordelia'yı olabildiğince açık bir şekilde kışkırtmaya teşvik ediyorlar. Bu zehirli sohbetten kaçmayı düşünüyorum ve bir bahane bulmak için odaya bakıyorum. Georgia, Tom'un söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor ve onun koluna dokunuyor. Gözlerim onunla buluşuyor ve ben başka yere bakıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Nişanlın ne iş yapıyor, Annabel?" diye soruyorum, sohbete dalmış gibi görünmek ve Tom'dan hiç etkilenmemiş gibi davranmak için.

"Gayrimenkul sektöründe çalışıyor," diyor. "Bu hafta sonu burada olamaması çok yazık, ama şu anda çok meşgul. Neyse ki gelecek hafta tatile çıkıyoruz."

"Ah, bu çok güzel olur," diyorum, Cordelia'nın henüz tek kelime bile etmediğini fark edip etmediğini merak ederek. "Sen de emlak sektöründe misin?"

"Hayır, ben sanatçıyım," diye cevaplar, benim sormamdan rahatsız olmuş gibi. "Vay canına! Ne tür sanatla uğraşıyorsun?"

"Kömürle çalışıyorum," diyor, saçlarını omzunun arkasına atarak. "Portrelerde uzmanım."

"Bu harika. İlginç birini çizdin mi hiç?" "Çoğunlukla kendi portrelerimi çizdim."

"Oh. Anladım."

"Düğününüzün kapalı bir mekanda yapılması ne yazık, Cordy!" Annabel, ben onu daha fazla sıkıştırmadan önce haykırır. "Dashwell'in bahçeleri çok güzel ama Noel'de düğün yapmak, tüm misafirlerin sardalya gibi içeride sıkışıp kalacağı anlamına geliyor! Ne yazık. Baharda düğün yapmak, çimlerde çok keyifli olurdu. Açıkçası, dışarıda şampanya resepsiyonu yapabileceğim ve misafirlerimizin bahçemizin keyfini çıkarabileceği için çok mutluyum. Senin bunu yaşayamayacak olman ne üzücü."

"Mmm," diyor Cordelia ve şampanya kadehini bir dikişte içiyor.

"Tanrım!" Annabel gülüyor, Cordelia kadehini indirdiğinde gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Hâlâ o sahneye meraklısın, değil mi? Olanlardan sonra bundan vazgeçersin sanmıştım."

Cordelia'nın boğazından boğuk bir ses çıkar. Annabel ona sakın bir şekilde bakar, pişmanlık belirtisi göstermez.

"Affedersiniz," der Cordelia ve odadan çıkar.

Annabel onun gidişini izler, içkisini nazikçe yudumlar, sonra bana dönerek "Ne garip" der. Kız kardeşinin yanına gidip sohbete katılır. Ne olduğunu anlamadan, bardağını kenara koyar ve Lady Meade'in dikkatli bakışları altında sessizce odadan çıkar.

Bir kapının kapandığını duyuyorum ve koridoru takip ederek bahçeye açılan bir dizi kapısı olan daha küçük, boş bir salona giriyorum. Cordelia dışarıda sigara içiyor. "İyi misin?" diye dikkatlice soruyorum ve yanına yaklaşıyorum.

Onu rahatsız ettiğim için sinirli görünüyor. "İyiyim. Sigara içmem gerekiyordu."

"Nedenini anlayabiliyorum," diyorum. "Annabel biraz ilginç bir karakter."

"Öyle de denebilir," diyor, uzun bir nefes çekerek.

"Kıskanç biridir."

"Beni koruman gerekmiyor," diyor, dumanı üflerken.

"Biliyorum."

"Ve beni teselli etmek için buraya gelmene de ihtiyacım yok." "Biliyorum."

O bir nefes daha çekerken, biz sessizce duruyoruz. Bu sırada, başparmağını ısıırıyor. Annabel'in

"olanlardan sonra" derken ne demek istediğini sormak istiyorum. Cordelia'nın sinirine dokunmuş, ne demek istediği belli değil, ama bunun hakkında konuşmak isteyip istemediğini merak ediyorum. Ama soracak kelimeleri bulamıyorum.

Bunun yerine, ortamı hafifletmeye ve onu neşelendirmeye karar veriyorum. "Ugh," diyorum. "Onun ve Nicole Percy'nin aynı odada olduklarını hayal edebiliyor musun? Cidden, o ikisinin konuşmalarını dinlerken katlanmak zorunda kalacağın saçmalıkları bir düşün."

Cordelia gülümsememek için elinden geleni yapıyor, ama ağzının köşeleri seğiriyor.

"Birbirleriyle rekabet ederlerdi," diye devam ediyorum. "En iddialı kelimelerle en saçma sapan şeyleri kim söyleyebilir?"

"Kim kazanırdı, gerçekten emin değilim," diyor Cordelia ve sigarayı tutan elini sallıyor. "İkisi de çok *sanatsal*."

"İkisi de çevrelerindeki dünyadan ve topraktan ilham alıyor." "*Kendilerinden* ilham alıyor."

"Dünya sadece onların tuvalidir."

"Sansasyonel bir uyum konsepti yaratmaya adanmış."

Gözlerim onunla buluştu ve birbirimize komplo kurar gibi gülümsedik. Arkamızdaki kapı açıldı ve Tom başını içeri soktu.

"Yemek hazır," diyor ve sesini alçaltıyor. "İkisi de yanımda oturmayacak. Siz ikiniz burada eğlenirken ben cezamızı çektim."

O ortadan kaybolur ve Cordelia gözlerini devirir, sigarasından son bir nefes alır ve ayakkabısının altında söndürür, izmariti alır ve cebine atar. O içeri girerken kapıyı ona açarım. "Teşekkürler," der.

Sesinde farklı bir şey var ve bunun ne olduğunu anlamam bir iki saniye sürüyor. Çünkü gerçekten içten söylüyor.

İlerleme.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, hatırlayabildiğim en iyi uykudan sonra alarmımla uyanıyorum. Yatak çok rahat ve yumuşacık yastıkların arasında boğulmuş gibi hissediyorum. Dönüp tekrar uykuya dalmamak için büyük bir irade gerekiyor. Ama kendimi zorlayarak oturuyorum, esniyor ve genişçe geriniyorum. Odaya bakınıyorum ve heyecandan yüzümü buruşturuyorum. Dashwell Hall'da uyandığımı inanamıyorum.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp odanın karşısına atlayarak, önceki gece hareketli bir balodan sonra güzel bir evde uyandığında bir Regency kahramanı gibi zarifçe perdeleri açmaya çalışıyorum.

Ama perdeler aslında oldukça ağır, bu yüzden kollarımı dışarı doğru savurduğumda, üst kısımdaki halkalar sadece biraz hareket ediyor ve ben dengemi kaybedip sendeliyorum. Tamam, o kadar zarif değil, ama olsun. Perdeleri biraz daha kuvvetli iterek, güneş ışığının odaya dolmasına izin veriyorum.

"Ah!" diye bağırarak gözlerimi koruyorum. Yine pek zarif bir hareket değil.

Pencereden gözlerimi kısarak parlaklığa alışmaya çalışıyorum. Oldukça güneşli bir gün, serin ve soğuk bir sabah, mavi gökyüzü kırsalın üzerinde uzanıyor. Gülümsüyorum, manzarayı izlerken kendimi kucaklıyorum. Bir hareket fark ediyorum ve çimlerde koşan, bana el sallayan bir silüet görüyorum. Alnımı cama dayıyorum. Sabah koşusundan dönen Tom.

Aman Tanrım. Ona bakıp, kendime gülümseyerek tam bir sapık gibi davranmışım! Üstelik eski McFly 2005 tur tişörtümle!

"Sana gülümsemiordum!" diyorum, ona el sallayarak ve pencere kapalı olmasına rağmen kendimi açıklamaya çalışarak. "Manzaraya gülümsüyordum. Sen de tesadüfen o manzarada vardın."

Şaşkın bir ifadeyle hızını kesiyor.

"Sana gülümsemiyordum dedim," diyorum, dudak hareketlerimi abartarak söylediklerimi görebilmesini sağlıyorum. "Manzaraya gülümsüyordum!"

"Ne?" diye soruyor, durup nefesini toparlarken ellerini beline koyuyor.

Oh, hayır. Ne yaptım ben?

"Boş ver!"

O gülüyor, her zamankinden daha şaşkın görünüyor. Panik içinde, pencere pervazının altına saklanıyorum ve koşmaktan yorgun düşüp az önce olanları unutmasını umuyorum. Pencerenin altına saklanmanın oldukça tuhaf bir davranış olduğunu ve kayıtsız bir şekilde uzaklaşmamın daha iyi olacağını düşününce utanç duygusu daha da artıyor.

Hâlâ dışarıda pencereye bakıyor olabileceğinden endişelenerek, yerde sürünerek banyoya gidiyorum, kapıyı kapatıp duşu açıyorum. Bu adamda beni böyle bir palyaçoğa dönüştüren ne var? Daha önce de hoşlandığım yakışıklı erkeklerin yanında bulunmuştum ve sosyal açıdan yetenekli bir insan gibi davranabilmişim.

Dün akşam yemeğinde onun yanına oturmadığım için rahatlardım. Tahmin ettiğim gibi, Georgia bu ayrıcalığı kendine sakladı.

Tom bana "Yardım et!" der gibi baktı ve ben de o onun yanına otururken gülümsememi sakladım.

Tom ve onun tuhaf bir şekilde çekici kollarına bütün akşam dikkatimi vermek istesem de, asıl endişem Cordelia ve Annabel ile nasıl başa çıkacağıydı. Dışarıda yaptığımız konuşmadan sonra, içgüdüsel olarak onu korumak istedim. Bunu açıklayamazdım. Cordelia bana çok kötü davranmıştı. Beni işimden ayrılmaya ve onu rahat bırakmaya zorlamıştı. Kendi yaptıklarının bedelini ödediğini görünce sevinmem gerekirdi. Ama Annabel'in durumu beni rahatsız etti. Belki de Cordelia'nın bir kez olsun durumu kontrol edemediğini, eski arkadaşı ona sürekli saldırırken savunmasızlığını ortaya koyduğunu görmek beni rahatsız etmişti. Garip olan şey, Cordelia'nın buna izin vermesiydi. Sanki Annabel'in üzerinde garip bir gücü varmış gibi.

Lady Meade'in endişeyle kızını izlediğini birden fazla kez fark ettim, Derrington Kontu ise Annabel'in düğünü için bahçıvanının bahçeyi yeniden düzenlemesinden bahsederek dikkatini dağıttı.

Cordelia akşam yemeği boyunca neredeyse hiç konuşmadı ve Jonathan kontrolü ele aldı, Annabel'e sorular sorarak her zamanki gibi çekici tavırlarıyla ona gerçek bir ilgi gösterdi. Yemeğin çoğu boyunca dikkatleri üzerime çekmemeyi başardım ve Annabel'in Cordelia ile benim arkadaşlığımıza ilgi gösterdiği tek bir an oldu.

"Tuhaf," dedi, dauphinoise patateslerini karıştırırken. "Senden daha önce hiç duymamıştım ve şimdi gelin nedimesi olarak buradasın. Cordelia ile ne zamandır yakınsınız?"

"Birkaç yıldır," diye belirsiz bir cevap verdim. "Ve bu Dashwell'e ilk ziyaretin mi?"

"Evet. Aileniz burada çok zaman geçiriyor mu?"

"Eskiden giderdik," diye cevapladı, çatalını bırakıp kadehindeki kırmızı şarabı çevirerek. "Mülkümüz çok uzak değil. Ama nadiren kırsalda bulunuyoruz, hayatımız Londra etrafında dönüyor."

"Hmm," diye cevap verdim, şarabımı yudumlarken.

"Sizi hiç duymamış olmam çok ilginç," diye ekledi, beni merakla izleyerek. "Varlığınızı hiç bilmiyordum. Oldukça gizemlisiniz."

"Hiç de değil," diye omuz silktim. "Dışarı pek çıkmam." "Ne iş yapıyorsun?"

"Etkinlik planlayıcısıyım."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Benim duyabileceğim hangi etkinlikleri düzenledin?"

"Hiçbiri. Şirket içi etkinlik planlayıcısıyım."

"Oh, canım." Şarabından bir yudum aldı ve kariyer seimim hakkında daha fazla yorum yapmamaya karar verdi. "Sen ve Cordelia bu kadar yakın olduğunuz halde, Londra'daki partilerde ve etkinliklerde seni hiç görmemiş olmam çok tuhaf."

"Çoğu hafta sonu çalışıyorum."

"Cordelia'nın senden hiç bahsetmemesi garip."

"İkiniz sık sık görüşüp sohbet ediyor musunuz? Öyle olduğunu sanmıyordum."

Onun bakışları "*haklısın*" diyordu. "Bu aralar pek aynı çevrelerde takılmıyoruz. Cordelia pek... nasıl desem... sosyalleşmeyi seven biri değil sanırım. Çok sabırlı olmalısın. İnsanların birbirleriyle iletişim kuramaması çok yazık." Cordelia'ya sempatiyle baktı ve başını eğdi.

sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Kendilerini yok eden alışkanlıklarıyla gölgelerin içinde saklanıyorlar, spot ışığına çıkmaktan korkuyorlar."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Spot ışıkları herkese uygun değildir."

Beni baştan aşağı süzdü. "Açıkça."

Georgia, Annabel'den bir kirpi kurtardığı eğlenceli hikayeyi anlatmasını istemek için konuşmamızı böldü ve ben her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir halde kaldım. Cordelia ile Annabel arasında ne olduğunu merak ettim ve Cordelia gözlerimi yakaladığında ona bakmakta olduğumu fark ettim. Hemen tabağıma baktım ve gecenin geri kalanını arka planda kalmaya ve bana yöneltilen kişisel soruları kaçınmaya çalışarak geçirdim.

Çok tuhaf bir akşamdı.

Duş alıp giyindikten sonra yatak odamdan çıkıp kahvaltı salonuna nasıl inileceğini hatırlamaya çalışıyorum. Birkaç kez yanlış yola saptıktan sonra, biri beni süpürge dolabına götüren, mutfaka varıyorum ve Tom'u hala koşu kıyafetleriyle buzdolabını karıştırırken buluyorum.

"Merhaba," diyorum neşeyle.

"Selam," diye cevaplar, yüzünde sıcak bir gülümseme yayılır. "Üzgünüm, pencereden ne dediğini anlayamadım."

"Önemli değil." "Nasıl uyudun?"

"Çok iyi, teşekkürler. Sen?"

"Evet, Georgia'nın ne kadar harika olduğunu anlattığı bir akşamın ardından yorgun düştüm." Gülümser, portakal suyu alır ve buzdolabının kapısını kapatır.

Kapağı açıp kartondan içmeye başlar, bu da benim tiksinti ile burnumu kırıltırmama neden olur. "Ne?" Meyve suyunu indirir.

"Kartondan direkt içmemelisin," diye sertçe söylüyorum. "Umarım onu geri koymayı düşünmüyorsunuzdur."

"Oh, bu tür şeylere çok önem veriyorsun, değil mi?" "Bu önem vermek değil! Sadece iğrenç olmamak."

"Cordelia da bunu yaptığım için bana hep bağırır," diyor bana eğlenerek. "Bu yüzden de yapmaya devam ediyorum. Onu kızdırmaktan daha iyi bir şey yok."

"Ne kadar olgun."

Bana bakışında bir şey var ki, kalbim çok hızlı atıyor, göğsümde o kadar güçlü atıyor ki duyabiliyorum. Bakışlarımı kaçırıp mutfak tezgahına ilgi duyuyormuş gibi yapıyorum.

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Bir şeyler yiyecektim," diyorum. "Tost falan var mı?"

"Hepsi yemek odasında hazır. İstediyini alabilirsin."

"Tabii ki öyle," diyorum, kaba olduğumu düşünmesin diye gülmemeye çalışarak. "Dashwell Hall'da olduğumu unutmuşum."

"İçinde taze portakal suyu da var, bu yüzden bundan içmekten çekinmene gerek yok," diyor ve kartonu sallayarak beni temin ediyor. "Her zaman ucuz şekerli içecekleri aramak zorunda kalıyorum."

"Tanrıya şükür."

"Bugün ne yapacaksın?" diye soruyor aniden. "Emin değilim. Cordelia ne yapmak isterse onu."

"O ve Jonathan birlikte ata binmeye gittiler.

—ahıra daha yeni çıktılar." Bir süre durdu. "İstersen, yerel köye gidebiliriz. Sana manzaraları gösterebilirim."

"Manzara mı?"

"Oh, evet," diyor, gözleri mizahla parıldayarak. "Yaklaşık 150 yaşında bir bar sahibi olan ve herkese sürekli bağırان bir pub var. Sonra, en az bir kez kafanı çarpacağın kadar alçak kırışleri olan bir çay dükkanı var. Ve eğer gerçekten şanslıysan, bir zamanlar açık hava tiyatro gösterisinde 'saman parçası' rolünü oynadığım yeşil alanı sana göstereceğim."

"Vay canına." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Aslında oldukça yorucu bir sahneydi," diye devam ediyor. "Baştan aşağı sarı giyinmişim ve tüm sahne boyunca yerde hareketsiz yatmak zorundaydım. Çok olumlu eleştiriler aldım."

"Hollywood'dan henüz teklif gelmedi mi?"

"Her an olabilir." diye gülüyor. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Hmm." Tereddüt ediyorum. "Cordelia'nın düğün fikirleri için bana ihtiyacı olup olmayacağını bilmiyorum..."

"Öyle olduğunu düşünüyor olabilir, ama Cordelia senin her hareketini kontrol etmiyor," diyor, yüzünde bir anlık sinirlenme beliriyor. "Sabah boyunca dışarıda olacak. Hadi, eğlenceli olacak."

"Tamam," diyorum rahat bir şekilde. "Teşekkürler." "Harika. Birazdan aşağı iniyorum."

O yukarı çıktığında, ben şaşkın bir şekilde duruyorum, midem gerginlik ve heyecandan düğümlenmiş durumda. Biliyorum, bu sadece kız kardeşinin arkadaşlarından birine nazik davranmasından ibaret ve muhtemelen bugün yapacak bir şeyi olmadığı için sıkılmış, ama *yine de*. Heyecanlanmamalı ve kendimi kaptırmamalıyım. Bu bir iş ve ben Cordelia'nın düğününde ona yardım etmek için buradayım, onun seksi kardeşiyle aşırı derecede flört etmek için değil. Onun seksi *playboy* kardeşi. Lord Dashwell gibi biriyle ilişkiye girmek akıllıca bir hareket olmaz.

Lady Meade'i yemek odasında kahvaltı yaparken ve gazete okurken buluyorum.

Tom'un günübirlik gezi teklifini anlattığımda, şaşkınlıkla "*Paxton'* gezdirmek mi istiyor?" dedi.

"Burada bana ihtiyaç yoksa tabii."

"Hayır, hiç de değil. Bence bu harika bir fikir. Bu akşam Londra'ya dönmeden önce burada olmanın tadını çıkarmalısın. Cordelia burada olmadığına göre, düğün hakkında konuşmanın pek bir anlamı yok." Gazeteyi düzgünce katlayıp tabağının yanındaki masaya koydu. "Dün gece için sana teşekkür etmek istiyordum. Cordelia partiden ayrıldığında ona göz kulak olduğun için çok minnettarım."

"Gerçekten hiçbir şey yapmadım," diye ısrar ediyorum, bir parça tost tereyağı sürerken. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum."

"İnan bana," diyor yorgun bir gülümsemeyle, "bu hiçbir şey değil."

Gönderen:Gerry@lovelifeandconfetti.co.

uk Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: Donut Duvarı

Merhaba Sophie,

FABULOUS HANDCARVED donut duvarlarımızla ilgili son sorunuz için teşekkür ederiz.

Boyutlarımız küçük (6 donut kancası), orta (24 donut kancası) veya büyük (42 donut kancası) şeklindedir.

Fiyat teklifleri aşağıdaki gibidir:

Küçük: 20 £

Orta boy: 35

£ Büyük boy:

50 £

İsterseniz, üst kısmına adınızı veya istediğiniz herhangi bir mesajı yazdırarak kişiselleştirilmiş donut duvarları da sağlayabiliriz (harf başına 3 £ ek ücret).

Diğer şirketlerin aksine, donut duvarlarımız EL İŞÇİLİĞİ ile yapılmaktadır.

Her etkinliği biraz daha özel kılan, güzel ve özel yapım donut duvarları üretmeye büyük özen gösteriyoruz.

Umarız siz de aynı fikirde olursunuz.

En iyi dileklerle,

Gerry

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: Gerry@lovelifeandconfetti.co.uk

Konu: Re: re: Donut Duvarı

Merhaba Gerry,

Bu bilgi için çok teşekkür ederim.

Sipariş vermek isteyip istemediğimizi size en kısa zamanda bildireceğim.

En iyi dileklerle,

Sophie

Gönderen: Gerry@lovelifeandconfetti.co.

uk Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: Donut Duvarı

Merhaba Sophie,

Sizden haber bekliyoruz.

Sadece kontrol etmek için, EL İŞÇİLİĞİ ürün duvarlarımızın TÜMÜNÜ gördünüz mü?

Aşağıdakiler mevcuttur:

- Donut Duvarları
- Bagel Duvarları

Güzel ürün duvarlarımızla ilgili daha fazla bilgi için lütfen bizimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

En iyi dileklerle,
Gerry

Gönderen: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Alıcı: Gerry@lovelifeandconfetti.co.uk

Konu: Re: re: re: re: Donut Duvarı

Merhaba Gerry,

Bu bilgi için çok teşekkürler.

İki ürün duvarınız arasındaki farkı açıklayabilir misiniz?

En iyi
dileklerle,
Sophie

Gönderen: Gerry@lovelifeandconfetti.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Re: re: re: re: re: Doughnut Wall

Merhaba Sophie,

Tabii ki.

Adından da anlaşılacağı gibi, donut duvarlarında donutları asmak için kancalar, bagel duvarlarında ise bagelleri asmak için kancalar bulunur.

Umarım bu yardımcı olur!

En iyi dileklerle,
Gerry

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Sanki bir kartpostaldeki manzara gibi," diyorum hayalperestçe.

Tom kaşlarını kaldırarak arabayı kilitler ve yanıma gelir, ellerini ceketinin ceplerine sokar. "Çok sıkıcı bir kartpostal."

"İdyllik, uykulu bir İngiliz köyünün kartpostalı," diye düzeltiyorum. "Muhteşem. Tam da ıssız bir yerin ortasında olması gerektiği gibi."

Paxton, ana caddenin bir ucunda bulunan küçük, pitoresk bir kilise, köyün silüetini mükemmel bir şekilde çerçeveleyen zarif kulesi ve diğer ucunda George adında eski bir pub ile, aralarında eğri büğrü evlerin ön cephesinde sıralanan dükkanlardan oluşuyor. Dükkanlar, vitrininde uyumsuz kitap yığınları bulunan ikinci el kitapçıdan, kapısında köpeklerin içeriye girmesinin çok hoş karşılandığını belirten bir tabela bulunan şirin çay salonuna kadar, beklediğiniz her şeyi sunuyor. Bazı sevimli pansiyonlar, renkli asma sepetleri ve çok küçük kapıları olan birkaç kır evi ve aile işletmesi bir kasap ile postane arasında, dışarıda taze meyve ve sebze kutuları istiflenmiş küçük bir süpermarket var.

Sokakta dolaşırken Tom, "Burası çok güzel bir köy" diyor. "Ve yazın turistlerle dolup taşıdığı zamanlardan çok, bugün gibi bir günde görmek çok daha güzel. Çay salonundaki kuyrukları görmelisin. Sinirler geriliyor, yumruklar havada uçuşuyor. Anlatabileceğim onca hikaye var."

Gülüyorum. "Peki, o zaman, bana söz verilen tur ne zaman başlayacak? Şu ana kadar, rehberin verdiği bilgilerden pek etkilenmediğimi itiraf etmeliyim."

"Neden bahsediyorsun? Buraya gelirken sana horoz hayaleti hakkında ilginç şeyler anlattım."

"Evet, geceleri tepelerde dolaşan ve herkesi uyandıran bir horozun ruhu olduğuna dair yerel söylentileri dinlemek çok ilginçti,"

diyorum alaycı bir şekilde. "Bana öyle geliyor ki, aslında bu gerçek bir horoz, hayatta ve sağlıklı, ve söz konusu horozun sahibi, köyü bütün gece uyanık tutan bir kuşa sahip olduğunu itiraf etmek istemiyor."

"Affedersiniz ama horozlar yirmi yıl yaşamazlar. Ah, işte meşhur çiçekçi," diyor Tom, kulağıma fısıldamak için bana doğru eğiliyor. Boynumdaki nefesi beni ürpertiyor. "Cordelia sana burada çalıştığı yazdan hiç bahsetti mi?"

Dükkânın önünde durup taze çiçeklerle dolu kovaları hayranlıkla seyrediyorum. "Sanırım bahsetmişti, ama pek hatırlamıyorum."

"Tur rehberi olarak, size bunu anlatmak benim görevim olduğunu düşünüyorum. O zamanlar on beş yaşındaydı ve tahmin edebileceğiniz gibi tam bir kabustu," diye fısıldayarak bana anlatıyor. "Kendini büyük bir yıldız sanan, tam bir diva gibiydi." Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyor. "Sürekli başı beladaydı ve en kötüsü, bir gece arkadaşlarıyla sarhoş olup eve gelmemesiydi. Anneme ve babama nerede olduğunu söylememişti. Polis çağırdılar ve ertesi gün öğleden sonra bir aktörün evinde buldular."

"Bu hiç iyi değil." Yüzümü buruşturuyorum.

"Kesinlikle iyi değildi," diye onayladı. "Babam çok kızmıştı. Onu bütün yaz boyunca evden çıkmasına izin vermedi. Londra'da kalmasına izin verilmedi. Buraya, Dashwell'e geri gönderildi."

"Keşke benim gençlik cezalarım da bütün yaz boyunca güzel bir kır evinde kalmak olsaydı."

Bana özür dilercesine gülümsüyor ve onu utandırdığım için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden hemen ekliyorum: "Onun için çok yalnızlık çekmiş olmalı."

"Anlaşmanın bir parçası da onun bir iş bulmasıydı. Sonunda burada çalışmaya başladı," diye bitirir.

"En sevdiğim çalışanlarımdan biri," diyor bir ses dükkânın içinden, ikimizi de irkiltir.

Kapıda bir kadın belirir, sonbahar renklerinden oluşan bir buketle telaşla içeri girer, buketi dikkatlice tezgahlardan birine koyar, sonra ellerini siler ve sıcak bir gülümsemeyle bize doğru gelir. Tahminimce ellili yaşlarının sonlarında, oldukça kısa boylu, kıvrıcık buklelerle çerçevelenmiş yuvarlak, açık bir yüzü ve parlak yeşil gözleri var. Önlüğünün altındaki yünlü süveteri parlak mor, giydiği pembe pantolonla mükemmel bir kontrast oluşturuyor.

"Merhaba, Beth." Tom'un yüzü aydınlanıyor. "Nasılsın?"

"Korkarım istediğim kadar meşgul değilim, Thomas," diyor, gözleri ilgiyle bana kayıyor.

"Bu Emily, Cordelia'nın arkadaşı. Düşünde nedimesi olacak."

"Ne güzel." Ellerini beline koyarak gülümser. "Cordelia da seninle mi?"

"At binmeye çıktı."

"Tabii ki." Yanımızdaki standda duran buketlerden birinde bir şey fark eder ve birkaç çiçeği yeniden düzenlemek için uzanır. "Daha fazla dışarı çıkmaması ne yazık. At binmeyi çok seviyor ve iyi bir koltuğu var. Çok zarif."

"Emily'ye Cordelia'nın burada çalıştığı yazdan bahsediyordum."

"Öyle duydum. Uzun zaman önceydi. Kendimi yaşlı hissettiriyor. Evleneceğine inanamıyorum. Benim için o her zaman parlak gözlü bir genç kız olarak kalacak, her zaman karşılık veren ya da tırnaklarını yiyen. Hoş bir delikanlı, değil mi?"

"Neye bulaştığını bilmiyor."

Elini uzatıp Tom'un kafasına sert bir şaplak atıyor. "Kes şunu. Böyle şefkatli bir ablan olduğu için çok şanslısın."

"İyi bir çalışan mıydı?" diye soruyorum, Tom'un masrafları arasında kıkırdayarak. "Onun burada çalıştığını hayal edemediğimi itiraf ediyorum."

"Dediğim gibi, o benim en sevdiğim öğrencilerimden biriydi. Çok yaratıcıydı. Çiçeklerle uğraşmak için gerekli olan harika bir hayal gücü vardı. Başlangıçta isteksizdi çünkü tüm arkadaşları Londra'da parti yaparken onu buraya geri gönderdikleri için ailesine hala çok kızgındı. Paxton'ın bir genç için pek eğlenceli bir yer olmadığını tahmin edebilirsiniz. Ama sonra alıştı ve işe erken gelip geç çıkmaya başladı. Harika sohbetler yaptık."

"Sevgili kardeşim Beth'i çok tatlı bir şekilde anlatıyorsun," diye alay ediyor Tom, "ama bazı önemli detayları atlıyorsun."

"Müşteri hizmetleri becerileri biraz geliştirilmesi gerekiyordu," diye itiraf eder ve ona anlamlı bir gülümseme atar. "Kararsız müşterilerimize karşı pek sabırlı değildi. Bir de Matt ile olan olay vardı..."

"O da Beth'in okuluna gidiyordu," diye araya girer Tom, Beth sözünü bitirmeden. "Cordelia'nın arkadaşlarından biriyle çıkması gerekiyordu ama

bir gün buraya gelip bir üst sınıftaki başka bir kız için bir demet gül sipariş etti."

"Bu onun aptalca bir davranışymış."

"Cordelia onu dükkandan kovdu ve üzerine bir kova attı."

"Ama ıskaladı, unutma, ve kova boştu, yani çiçeklere zarar gelmedi," diye savunmacı bir tavırla ekliyor Beth. "Bana sorarsan, o delikanlı bunu hak etmişti." Tıslayarak iç çekiyor, sonra elini Tom'un koluna koyuyor. "İşe dönsem iyi olacak. Cordelia'ya selamlarımı ilet. Paxton'a nadiren geldiğini biliyorum, ama zamanı olursa uğramasını söyle. Bugün saat üçe kadar açığım."

"Tamam," diye söz verir.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Emily," diyor ve kapıdan kayboluyor.

"O harika birisi," diyorum, Tom'la birlikte yeşil alana doğru yürürken.

"Öyle. Ve o çok uzun zamandır burada, Paxton'da büyüdü ve aile işini devraldı. Onu komik buluyorsan, annesiyle tanışmalıydın. Keskin zekalıydı, ama onun kötü tarafına denk gelmek istemezdin."

"Beth'in kötü tarafına geçmek isteyeceğimi sanmıyorum. Kafan nasıl?"

"Sanırım kafasında bir şişlik oluşuyor," diyor, kafasının üstünü yoklayarak. "O acımasızdır."

"Ailenizi çok sevdiği belli."

"Kim değil ki?" Diye sırtarak köşeyi dönüp aniden durdu. Derin bir nefes aldı ve pub'ın dışındaki yeşil alanı işaret etti. "İşte orada. Orada yatıyordum. Şimdi bile, o performansım gözlerimi yaşartıyor."

"İngiliz tiyatro tarihindeki önemli bir olayı kaçırmışım gibi hissediyorum. Belki o anı yeniden canlandırabilirsin."

"Neymiş o?"

"Hala yeteneğin var mı bakalım," diye alay ederek çimlere doğru yürüyorum. "Tabii oyunculuk yeteneğin eskisi gibi değilse. Bu rolün yorucu olduğunu, uzanıp saman parçası haline gelmenin zor olduğunu söylemiştin."

"Lütfen." Bana yetişir. "Doğal yetenek zamanla kaybolmaz. Ama o yaz gösterisiydi ve çimler kuruydu. Sahne biraz çamurlu görünüyor."

"Sen tam bir şehirliymişsin."

"Vay canına," diyor öfkeyle, kolumu tutarak. "Ben kalbimde bir köy çocuğu olduğumu bilmeni isterim."

Köyün ortasındaki yeşil alana doğru büyük adımlarla yürüdü ve etrafına hızlıca bakındı, sanırım tanıdığı kimsenin yakınlarda olmadığından emin olmak için, sonra dramatik bir şekilde çimlere uzandı, uzandı ve gözlerini kapattı.

"Bilmiyorum," diyorum, ona geniş bir gülümsemeyle. "Saman parçasıdan çok, bir çubuk ya da belki bir saman sapı gibi geliyor bana."

"Tabii ki." Bir gözünü açıyor. "Çünkü kostüm giymiyorum."

"Anlıyorum. Öyleyse, beş yıldızdan üç tane."

"Ne? Sadece üç yıldız mı?" Dirseklerinin üzerine doğrulur. "Zor bir seyirci."

"Konuşma için puan kırdım. Son baktığımda, saman konuşmuyordu. Senin yöntem aktörü olduğunu sanıyordum."

"*Bana* konuşuyordun," diye tartışır, sonra yanındaki çimleri işaret eder. "Hadi o zaman, madem bu kadar profesyonelsin, sen de dene. Tabii, şehirli bir kız olarak kıyafetlerini biraz kirletmeyecek kadar hassas değilsen."

"Peki. İzle."

En azından siyah bir palto giydiğim için minnettarım, ama şık paltoyla dışarı çıkmak yerine, bot odasında asılı duran eski ceketlerden birini ödünç alsaydım keşke diyorum. Onun yanına uzanıyorum, saçlarımın mümkün olduğunca az çamurlu bir çim parçasına değdiğinden emin oluyor, sonra ellerimi yanlarıma koyup gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye sessizlikten sonra gözlerimi açıyorum ve onun beni etkilenmemiş bir şekilde izlediğini görüyorum.

"Berbat bir çaba," diyor ve tekrar uzanıyor. "Hiç ikna olmadım."

Gülümserim ve ellerimi karnımın üzerinde birleştirir, gökyüzüne bakarım, tek bir bulut bile yoktur. "Burası çok güzel," derim, gözlerimi kapatarak. "Hava inanılmaz. Böyle günleri seviyorum,

hem serin hem de güneşli günleri seviyorum. Güzel kır yürüyüşleri ve rahat publar için harika bir tatil havası."

"Sıcak ve güneşli tatil havasından daha mı iyi?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Güneşte yanarım, bu yüzden plajları pek sevmem."

"Eminim çillerin de vardır," diyor ve ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Çok fazla. Yüzüm dev bir çil haline geliyor."

"Bence çiller çok sevimli."

"Küçükken çillerim olsun diye çok isterdim, o yüzden kalemle çizerdim," diye hatırlıyorum ve bu anı gülerek hatırlıyorum. "Çok gerçekçi görüldüğünü düşünürdüm ama tükenmez kalemle çizdiğim için çok komik görünmüş olmalıyım. Annemle babamın yüzümün her tarafında mavi lekeler varken okula gitmeme izin verdiklerine inanamıyorum. Çok utanç verici."

"Sana neyin utanç verici olduğunu söyleyeyim. Yedi yaşımdayken tatile gittik ve benim yaşlarımda bir Galli çocukla tanıştım. O çok havalıydı ve çok iyi anlaştık, ayrıca aksanını da çok sevdim. Ben de Galli olmaya karar verdim. Anlaşılan eve döndüğümde çok tuhaf bir aksanla konuşuyormuşum ve bunun tamamen doğal olduğunu iddia ediyormuşum."

"Bununla paçayı sıyrabileceğini mi sandın?"

"İki gün boyunca. Ailem hala bununla dalga geçiyor, Cordelia bile, ama onun hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu biliyorum. Yine de hatırlayabildiğini iddia etmekten vazgeçmiyor."

"Ama siz ikiniz yakınsınız, değil mi? Hep böyle miydiniz?"

"Küçükken çok kavga ederdik, ama büyüdükçe bu da geçti. Evet, çok yakınız. Özellikle de... Birlikte çok şey atlattık. Onu çok koruyorum." Bir süre durur. "Kardeşin var mı?"

"Hayır, tek çocuğum. İkiniz rekabetçi misiniz?" diye soruyorum, başımı ona çevirip konuşmayı kendimden uzak tutmaya dikkat ederek.

"Korkunç derecede. Cordelia herhangi bir tür oyunu kaybettiğinde kavgalarımızı hayal edebilirsin. Ki çoğu zaman kaybeder," diye ekler kendini beğenmiş bir şekilde. "Her Noel'de ailece Monopoly oynarız ve ben onu her zaman yenerim."

"Noel'de Monopoly mi oynuyorsunuz?" diye gülerek soruyorum. "Evet! Bu neden bu kadar komik?"

"Çünkü! Öyle! Dashwell Hall'da oturup Monopoly oynadığınızı düşünmek... Bu kadar normal bir şey yapmanız garip geliyor."

"Noel'de ne yaptığımızı sandın? Sadece dördümüz için lüks maskeli balolar mı düzenledik? Ren geyikleri sürüsünün sırtında polo mu oynadık?"

Kahkahayı bastım. "Senden bunu beklerdim. Senin evinde Noel muhteşem olmalı. Şimdi düşününce, kış düğünü yaz düğününden daha özel olabilir. Dekorasyon ne kadar sürüyor?"

"*Uzun* sürer. Profesyoneller turistlerin göreceği kısımları süslüyor, o yüzden o kısımlar her zaman muhteşem oluyor. Ben üst kattaki özel kısımdan sorumluyum. O süsleri nasıl kullandığımı görmelisin. Bu konuda ustayım."

"Hiç şüphem yok."

"Cordelia ağaç süslemeyi yönetiyor ve bu her zaman çok stresli bir iş." Gülümsayarak gözlerime bakıyor. "Ama senin de bildiğin gibi, Cordelia her şeyi stresli hale getirme yeteneğine sahip. Eğlenceli şeyleri bile."

"Düğün konusunda çok stresli olmadığı sürece ben mutluyum."

"Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı," diyor.

Ve bana o bakışı attı, parmaklarımı karıncalandıran, başımı döndüren ve kalbimi göğsüme çarptıran bakışı. Kahretsin, gözleri çok güzel. Uzun kirpiklerle çerçevelenmiş, çok koyu ve nazik. Onun büyüüne kapıldım.

Dur. Sophie, aptal olma. Bu Lord Dashwell. Ve o senin müşterinin kardeşi.

Odaklan.

Parmakları çimlerin üzerinde benim parmaklarıma dokunduğunda irkiliyorum. Eminim ki bu bir kazadır.

Ama sonra kolunu kasıtlı olarak hareket ettirir, sıcak eli soğuk parmaklarımin üzerine yerleşir. Parıldayan gözleri benimkilere kilitlenmiştir.

Beni öpecek. Her an, beni öpecek. Ve ben de ona karşılık vereceğim.

"Yapamam," diye patladım, aniden doğrulup. "Bunu yapamam."

"Ne?" Dirseklerine yaslanarak şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

"Neyi yapamıyorum?" "Biriyle görüşüyorum."

"Oh. Tamam," diyor ve sesinde bir parça hayal kırıklığı olduğunu düşünüyorum, ama bunu ben uyduruyor muyum, yoksa gerçekten öyle mi, emin değilim. "Kim?"

İlham almak için etrafa bakındım ve gözüm pub tabelasına takıldı.

"George. George adında bir adam. Çok hoş biri." Telefonumu kontrol ettim, yanaklarım kızardı. "Dashwell'e dönmeliyiz."

"Evet, tabii." Kalkarak pantolonundaki çimleri silkeliyor.

Dönüş yolunda, geçtiğimiz kırsal bölge, evin tarihi, az önce paylaştığımız anıdan dikkatimi başka yöne çekecek her şey hakkında sıkıcı, basit sorular soruyorum. Sonra vazgeçip sessizce pencereden dışarı bakarak, bulanıklaşan tarlaları ve ağaçları izliyorum.

Bir yanım aptalca bir yalan uydurduğum için kendimden nefret ediyor. Ama mantıklı yanım doğru şeyi yaptığımı söylüyor. Gerçekte bekar olmam ne önemi var ki? O Sophie ve ben Sophie olmamalıyım.

Tom Sophie'yi tanımıyor. Sophie'yi tanıyamaz. O Emily'yi tanıyor. Ve bu beni çok mutsuz ediyor.

Çünkü Emily bir yalan.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Bu hafta sonu beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim," diyorum Cordelia'ya, kıvrımlı kırsal yolu takip ederek istasyona doğru ilerlerken. "Dashwell Hall'u görmek ve düğünü hayal etmek çok güzeldi."

O hiçbir şey söylemeden omuz silkiyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor. Bunu ilişkimizde bir adım daha ileriye gittiğimizin işareti olarak alıyorum. Hafta sonu öncesinde, teknik olarak beni davet edenin kendisi değil, ailesi olduğunu belirtmiş ya da hafta sonunu onun için bir felakete çevirdiğimi, beni bir daha görmek istemediğini ve neden vazgeçmediğini söylemiş olabilirdi. Ama yapmadı.

Kayıtsız bir omuz silkmeyi memnuniyetle kabul ederim.

"Muhteşem olacak," diye devam ediyorum, sessizliği bozmak için. "Annen davetiyelerin bu hafta gönderileceğini söyledi. Ne heyecan verici!"

"Evet," diyor.

Daha da iyi. Kalbim umutla doluyor. Kötü niyet içermeyen tek kelimelik cevapların beni bu kadar etkilemesi, önceden onunla ilişkimin ne kadar kötü olduğunu kanıtlıyor.

"Ve bu hafta elbise randevuların var. Muhtemelen sadece annenle gitmek istersin, ama eğer istersen ben de gelebilirim. O gün bana haber verebilirsin."

"Tamam."

Aman Tanrım. Bu, artık ARKADAŞ olduğumuz anlamına mı geliyor?

"Cuma günü Clio Vaughn ile bir toplantı ayarladım, eğer müsait olursan? Ama değiştirebilirim. Gelmen gerekmiyor. Sadece istersen gelirsin."

"Tamam. Sana haber veririm."

Kahretsin, bu çok heyecan verici. Bir hafta sonunun bu kadar fark yaratabileceğine inanamıyorum. Beni kabul etmeye başlıyor ve bu benim tek umduğum şeydi.

Bana bir bakış attı. "Neden öyle bir yüz yapıyorsun?" diye şüpheyile sordu.

"Ne yüzü?"

"Şu yüz. Şu anda yaptığın yüz." "Yüz mü yapıyorum?"

"Evet."

"Öyle yapmak istemiyorum."

"Ama yapıyorsun. Beni ürkütüyorsun." "Bu benim yüzümün ifadesi."

"Hayır, normalde öyle değil." "Nasıl peki?"

"Heyecanlı bir kukla gibi." "Ne?"

"Yüzünü hareket ettiremeyen ama çok heyecanlı bir kukla gibi. Böyle." Gözlerini genişletip dudaklarını gergin, ince bir gülümsemeye çekerek örnek verdi.

Kahkahayı bastım. "Öyle bir yüz yapmıyordum."

"Evet, yaptın," diye ısrar etti. "Aynen öyleydi." "Neden öyle bir yüz yapayım ki?"

"Sen söyle."

"Bilmiyorum!" Omuz silkiyorum. "Sadece hoş bir sohbet ediyorduk, hepsi bu." Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle miydi?"

"Evet. Öyleydik," diye kesin bir şekilde söylüyorum.

Tartışmadı. Yola odaklanmaya devam etti, belli belirsiz eğlenmiş gibi görünüyordu. Eğlenmiş. Kızgın değil. Nefret dolu değil. *Eğlenmiş*. Ne harika.

"Yine o yüz ifadesini yapıyorsun."

"Yapmıyorum!" Gülerek, ama yaptığımı biliyorum.

En çok istasyona gitmekten korkuyordum. Leydi Meade herkesin önünde Cordelia'nın beni arabayla götürmesi konusunda ısrar etti, bu yüzden başka işi olmadığı ve en iyi arkadaşlarımız gibi görünmemiz gerektiği için reddedemedi. Leydi Meade'in bize daha fazla vakit geçirmemiz için çaba göstermesini takdir etsem de, yolculuğun hoş geçmeyeceğinden endişeleniyordum, ama şimdilik her şey yolundaydı.

Yeşil alanda olanlardan sonra bile Tom bana Londra'ya kadar arabayla götürmeyi teklif etti, ama ben trenle gitmem gerektiğini ısrar ettim, çünkü biletimi almıştım ve yapmam gereken çok iş vardı. Asıl nedeni, onun yanında kendime güvenememem ve ona yalan söylemekten hoşlanmamamdı. Ondan mümkün olduğunca uzak durmak tek çözümdü.

Bugün... şey... harikaydı. Komik, çekici ve nazikti. Onunla konuşmak çok kolaydı. Mizah anlayışımı anlıyordu. Rahat ve ilginç biriydi. Onu gerçekten sevme tehlikesi vardı. Yani, sevmek gibi. Kendime bu adama aşık *olamayacağımı* defalarca tekrar ettim. Bu birçok açıdan uygunsuz olurdu. Birincisi, bu son derece profesyonelce olmazdı. İkincisi, o benim gerçek adımlı bile bilmiyor. Üçüncüsü, o Meade'in gelecekteki markisi.

O pratikte kraliyet ailesinin bir parçası. Kraliyet ailesine en yakın olduğum an, büyükannesi Sandringham köpek kulübesinde yetiştirilmiş bir Labrador ile tanıştığım zamandı.

Bütün bu fikir çok saçma. İsteddiği herkesle birlikte olabilir. Cordelia'nın şık arkadaşlarından biri olmadığımı, orada bulunmak için para alan önemsiz biri olduğumu öğrenirse, milyon yıl geçse de bana ilgi duymaz. Beni acınası bulur.

Ve zaten, kızları sürekli ona sıırıslıklam aşık ediyor. Kanıtını gördüm. Yıllar boyunca basında çıkan, katıldığı her etkinlikte kolunda farklı bir kadınla görünen hikayeleri ve fotoğrafları. Kim onunla çıkmak istemez ki? Yakışıklı, zengin ve İngiliz aristokrasisinin bir parçası. Esasen, modern bir Bay Darcy. Huysuz ve karamsar kişiliği hariç. Yani, benden biraz hoşlansa bile, ki hoşlanmadı, daha iyi bir seçenek çıkana kadar sadece birkaç dakika sürerdi. Ya geçen gece kulüpte etrafında dolaştığı Amerikan pop yıldızı ya da her neyse?

O benim için değil. O benim müşterimin kardeşi. Hepsi bu.

Aniden Cordelia'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Kafan karışık görünüyor."

"Ha?" İstasyona inen dar ve engebeli yola saptığımızda başımı salladım. "Oh, bir şey düşünüyordum."

Davetiyeleri düşünüyordum." "Onlar ne olmuş?"

"Sadece zamanında gönderilip herkese ulaşmasını umuyorum," diyorum, uydurarak.

"Umarım *herkese* ulaşmazlar," diyor keskin bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?" diye dikkatlice soruyorum.

Onun Annabel'i kastettiğini zaten biliyorum. Bugün Porthouse ailesini davet etmek konusunda ailesiyle yine tartıştı. Öğleden sonra babasının çalışma odasında bu konuyu konuşurken kulak misafiri oldum. Annabel'in akşam yemeğindeki davranışını örnek göstererek, başka bir ailenin üyesi olsaydı, kendisine ve düğününe karşı bu kadar kötü niyetli birini davet etmeme hakkına sahip olacağını söyledi.

Ama ailesi tavrını değiştirmede ve Annabel'i davet etmemesinin sonuçlarını nazik ama kararlı bir şekilde hatırlattı. Bu sadece büyük bir skandal olmakla kalmayacak, aynı zamanda bunu çok kırıncı bulacak olan Derrington Kontu ve Kontesi ile de sorunlara yol açacaktı. Annesi, Cordelia'nın o gün onunla konuşmasına gerek olmadığını söyledi. Orada çok fazla insan olacağı için onu kolayca görmezden gelebilecekti.

Düşüncesizce dinlemek istemediğim için daha fazla dinlemedim, ama Cordelia'nın dışarıda bize katıldığında öfkeli ifadesine bakılırsa, tartışmayı kaybettiğini düşündüm.

İstasyona yaklaşırken "Hiçbir şey" dedi. "Söylediklerimi unut."

Ama yapamam. Eğer bu konuyu böyle açtıysa, belki de biriyle konuşmak istiyordur. Belki de bu konuyu konuşmaya ihtiyacı *vardır*.

"Annabel'den mi bahsediyorsun?" diye soruyorum. "İkinizin arasında ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Eskiden arkadaş olduğunuzu biliyorum ve sonra o bir olaydan bahsetti. Düğün elbisesi stüdyosuna girdiğimizde, onun seni aldattığına dair bir şey söyledin ve..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye tersler, yüzü kararır.

"Basınla bir şey mi söyledi yoksa..." "Önemli bir şey olmadığını söyledim."

"Sadece tam olarak ne yaptığını merak ediyorum..."

"Tanrım, senin *neyin var?*" diye bağılıyor, sesi o kadar zehirli ki koltuğumda geriye doğru çekiliyorum. "Hiç kendi işine bakmaz mısın? Bunun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim!"

"Tamam, ben..."

"Neden her ayrıntıyı bilmek istiyorsun? Benim zararımdan, ilginç ve skandal bir hikaye mi bekliyorsun?"

"Hayır! Bazen senin için zor olduğunu biliyorum..."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

İstasyonun önünde aniden durduğumuzda emniyet kemerim beni öne doğru fırlatıyor. Elleri direksiyonda, yüzünde öfkeli bir ifade, gözleri ileriye bakıyor, bana bakmayı reddediyor.

"Cordelia, seni rahatsız ettiysem özür dilerim..."

"Artık gidebilirsin."

O kadar kızgın ki, onunla mantıklı bir şekilde konuşmanın bir anlamı yok. Arabadan inip, çantamı almak için bagaja doğru yöneliyorum. Onun sakinleşmesini umarak, geri dönüp veda edebilmek için arabanın kapısını kasten açık bıraktım.

"Hafta sonu için tekrar çok teşekkürler," diyorum, eğilip ona bakmak için. "Ben..."

"Kapıyı kapat. Geri dönmem gerek."

"Cordelia..."

"Dedim ki," diye başlıyor, sesi alçak ve sessiz, bağırmamasından çok daha tehditkar, "lanet kapıyı kapat."

Geri çekilip söyleneni yapıyorum. Ayağını yere vuruyor, keskin bir U dönüşü yapıyor, dönen lastiklerin altından çamur sıçırıyor ve dar yolda çok hızlı bir şekilde hızlanıyor.

Oh, peki. Kalbim sıkışarak arabanın uzaklaşmasını izliyorum. *Sürerken güzeldi.*

Sonraki birkaç gün boyunca, Lady Meade veya Cordelia'dan beni elbise randevularına davet eden bir mesaj bekliyormuşum gibi hissediyorum, ama hiçbir şey gelmiyor. Cordelia'ya WhatsApp'tan hafta sonuna doğru Clio Vaughn ile olan randevuyu hatırlatan bir mesaj gönderiyorum, ama o mesajı okuyor ve cevap vermiyor. Sanırım onsuz gideceğim.

Düşündüm de, Annabel konusunda çok ısrarcı davrandım. Cordelia'yı biraz daha iyi anlayabilmek için neler olduğunu bilmek istedim. Bunun bizi birbirimize yaklaştıracığını düşündüm. Ama birbirimize yakın olmamıza gerek yok. Arkadaş olmamıza *gerek* yok. Sonunda, ona konuşmaktan rahatsız olduğu kişisel bir şeyi anlatması için baskı yapıyordum.

Bu kesinlikle benim hatam.

Clio toplantısı hakkında cevap vermediğinde, arabada olanlar için özür dilediğim bir mesaj daha gönderdim. Ona da cevap vermedi.

Çarşamba akşamı, aniden ondan bir mesaj aldım.

Yarın öğleden sonra 2'de

Duck Island'da buluşalım.

Evet, tabii ki. Orada olacağım.

Güzel. Renkli bir fuların var mı?

Kırmızı bir tane var.

Lütfen onu tak.

Neden kırmızı bir fular takmam gerektiğini soran bir mesaj yazmaya başlıyorum, sonra mesajımı silip bırakıyorum. Bana söylemeyecek. Geçen sefer de söylememişti. Ve bir parçam da bilmek istemiyor. Tekrar bir yere girmeyeceğimiz sürece, ki bu pek olası görünmüyor, onun dediğini yapacağım.

Ertesi gün, saat ikiyi gösterdiğinde tam önünde durmak için Duck Island'a birkaç dakika erken varıyorum. Beklerken, kendimi son derece naif hissediyorum. Cordelia'yı çok az tanıdığım halde, benden intikam almak istediğinden eminim. Belki de St. James Park'ın ağaçlarında, hedefin tam şu anda bulunduğu yerde kırmızı bir fular takmış bir kadın olacağı söylenmiş bir keskin nişancı gizleniyordur.

Titriyorum. Bu olabilir.

Cordelia'yı hiç anlayamıyorum. Londra'ya döndüğümünden beri bunu düşünüyorum. Çiçekçi Beth, Cordelia çalışan,

arkadaşlarına sadık ve onlara saygısızlık edenlere karşı sert çıkan, çalışkan ve hevesli bir çalışan olarak tanımladı. Cordelia'nın arkadaşları olduğunu hayal bile edemiyorum, onları savunmasını ise hiç.

"Emily?"

Cordelia'nın gizemini çözmeye çalışırken dalgın dalgın düşüncelere dalmışken bir adam yanıma yaklaştı. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, sakallı, griye dönmüş sakalı ve kalın favorileri vardı, duffel ceket ve ponponlu şapka giymişti, omzuna büyük bir kanvas çanta asmıştı. "Sen Emily misin?" diye tekrar sordu, bana umutla bakarak. "Cordelia'nın arkadaşı mısın?"

"Evet! Evet, benim," dedim, kafam karışmış bir şekilde, nezaketsizlik etmemek için uzattığı elini tutup sıktım.

Aman Tanrım. Bana *randevu* ayarlamış mı?

"Kırmızı fularlı birinin geleceğini söylemişti," diyor, beni bulduğu için açıkça çok mutlu. "Ben Jimmy, Kuğu Fısıldayan."

Ne?

"Hazır olduğunda başlayabiliriz," diyor, ellerini ovuşturarak. "Bugün biraz soğuk, değil mi?"

"Pardon, kim olduğunu söylemiştin?"

"Jimmy, Kuğu Fısıldayan," diye tekrarlar, hafifçe kaşlarını çatarak. "Sana kuğularla bağlantı kurmayı ve iletişim kurmayı öğretmek için buradayım. Cordelia, senin kuğular aradığını söyledi."

"Öyle dedi," diyorum yavaşça, bu korkunç durumu sindirmeye çalışarak. "St."

James Parkı'ndaki sessiz kuğularla iletişim kurmanıza yardım edeceğim," diye açıkladı, suyu işaret ederek. "Buradakiler oldukça inatçıdır. Snob ve kibirli, diye düşünüyorum." Kıkırdadı. "Ülkenin diğer yerlerindeki kuğular çok daha kolaydır. Ama bugün nasıl gideceğimizi ve öğrenip öğrenemeyeceğinizi görelim. Sanırım öğrenmeniz çok uzun sürmeyecek."

Çantasını yere atar ve çantanın fermuarını açmak için çömelir. "Cordelia da bize katılacak mı?" diye sorarım.

"Hayır, sadece sen ve ben," diyor neşeyle, çantayı karıştırarak. "Dürüst olmak gerekirse, böylesi daha iyi. Çalışırken etrafımda çok fazla insan olmasını sevmiyorum. Kuğular kalabalıktan hoşlanmazlar."

Buna *inanamıyorum*. Beni tuzağa düşürdü. Tabii ki öyle! Tamamen ve tamamen aşağılanmaktan daha iyi bir ceza olabilir mi? Ve

en kötüsü, o bunu izlemek için gelme zahmetine bile girmiyor. "Bak,"
diyorum, "sanırım bunun için vaktim yok..."

"Al bakalım," diyor, doğrulup Wellington çizme lastiğinden yapılmış
bir tulum gibi görünen şeyi uzatıyor. "Bunu giy."

"Anlamadım?"

"Öyle suya giremezsin," dedi, parmağını bana doğru sallayarak.
"Çizmeler zorunludur."

"Ne demek suya girmek?" diyorum, dehşete kapılmış bir şekilde.
"Suya girmeyeceğim!"

"Tabii ki gireceksin!" diye cevaplar, eğlenceli bir ifadeyle. "Kara
üzerinde kuğularla iletişim kuramazsın. Onların dünyasına dalmalısın.
Eşit şartlarda olmalısın."

"St. James Park'ın gölüne girmemize izin verilmez!" diye işaret
ederek etrafımızı işaret ediyorum. "Başımız belaya girer."

"Ben her zaman yapıyorum." Omuz silkiyor. "Kimse umursamıyor.
Herkes burada ya da kuşlarla çalıştığını düşünüyor, ki teknik olarak ben
de öyle yapıyorum. Kuşlarla çalışıyoruz."

"Biraz kuş yemi alıp buraya getiremez miyiz?"

"Oh, hayır," diye homurdanıyor, tıslayarak. "Sessiz kuğularla böyle
iletişim kurulmaz. Biz zarif, üstün bir kuştan bahsediyoruz. Bu sıradan bir
yeşilbaş ördek değil. Onları beslemek seni hiçbir yere götürmez. Dügün
gününde ne yapardın? Yola yem mi sererdin? Katliam olurdu! Onların
seni kendilerinden biri olarak kabul etmelerine yardım etmelisin. Böylece,
çağırdığında seni dinlerler."

Ona bakıyorum.

"Çizmeler seni kuru tutar," diye ısrar ediyor, çizmelerimi tekrar
uzatarak. "O kadar da zor değil. Biraz içeri gir, sonra sana seslenmeyi
öğreteceğim. Eğer sana gelirlirse, harika bir başlangıç olur. Gelmezlerse,
yapmamız gereken işler var demektir."

Kollarımı inatla kavuşturuyorum. "O suya girip kuğulara
seslenmem mümkün değil. Bu çok aptalca!"

"Ah." Kollarını indirir ve yüzünde hoşlanmadığım kendini
beğenmiş bir gülümseme belirir. "Cordelia bunun olacağını söylemişti.
Neyse! Denedim en azından."

"Ne olacağını söyledi? Londra'nın ortasındaki bir göle girip bir kuşla konuşacak kadar aptal olmayacağımı mı? O zaman haklı!"

"Hayır, daha çok şöyle bir şeydi... Graham'ın her zaman dediği gibi, sen çok iyi bir insandın."

Geri çekildim. "Ne demiş?"

"Graham Slater hakkında bir şey mi?"

"Sana *Graham Slater*'dan mı bahsetti?" Öyle sinirliyim ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Evet, ve sen korkak olduğun için risk almıyorsun, bu onun sözleri, benim değil," diyor, elini sallayarak ve eğilip çizmelerini çantaya geri koymaya başlıyor. "Graham'ın haklı olduğunu, ama bunun için kendini kötü hissetmemen gerektiğini söyledi. Annesi de aynı fikirdeydi."

"Bekle. *Annesi* seninle konuştu mu? Lady Meade mı?"

"Evet." Yanaklarını şişirir. "O korkutucu biridir, biliyorsun." "Ne dedi?"

"Kim?"

"Lady Meade!"

"Aslında pek bir şey demedi," diyor, konsantre olarak kaşlarını çatarak. "Aile soyadını düşünürsek kuğuların hoş bir dokunuş olduğunu söyledi. Ama senin bunu yapabileceğini düşünmedi. Yine de kendini kötü hissetme! Düşünürsek, şimdiye kadar iyi iş çıkardığını söyledi. Ve..." Elini ağzına götürerek sözünü kesiyor. "Boş ver."

"Hayır, ne söyleyecektin?" "Önemli değil."

"Jimmy," dedim, en sert sesimle. "Ne söyleyecektin?"

Dudaklarını ısırarak endişeli bir ifadeyle baktı. "Seni üzmem istemem ama Cordelia'nın nedimeye ihtiyacı olup olmadığı konusunda bazı konuşmalar oldu."

"Bunu Lady Meade mi söyledi? Yoksa Cordelia mı?"

"Uh, Lady Meade. Ama, hey, bu iyi bir şey olabilir! Gelinin peşinden koşmak yerine büyük günü keyifle geçirmek çok daha eğlenceli, değil mi? Son zamanlarda çok fazla düğüne katıldığımdan değil, ama sanırım açık bar varsa, sen de çok daha fazla..."

"Bana çizmeleri ver, Jimmy."

Gözlerini kırptırır. "Ha?"

"Bana çizmeleri ver dedim." Ceketimi çıkarıp çantamla birlikte yere attım. "Suya girmek için hazırım."

Çantadan tekrar çizmeleri çıkarır ve heyecanla bana uzatır. "Harika! Senin hakkında yanıldıklarını hissediyordum, Emily. Bir zamanlar Emily adında bir kuğu tanıyordum ve o çok zarifti ama sinirlendiğinde çok hırçın olabiliyordu. Sen bunları giy, ben de sen içeri girdikten sonra kayışlarını sıkarım."

Öfke içimde kaynarken, çizmelerimi yukarı çekiyorum. Cordelia'nın annesinin kafasına girmeyi başardığına *inanamıyorum*. Bütün hafta boyunca yaptığı şey buydu, ailesini bana karşı kıskırtmak. Tom'a, hatta ailesine benim hakkımda neler söylemiş olabileceğini düşününce midem düğümleniyor. Lady Meade'in benden şüphe etmesini sağladı! Clio Vaughn ile görüşme ayarladığımı söyledikten sonra! Hafta sonu boyunca Cordelia'ya verdiğim onca destekten sonra! Onun için *kanunları çiğnedikten* sonra (tabii onlar bunu bilmiyorlar).

Ondan nefret ediyorum.

"İşte oldu," diyor Jimmy, omuzlarımdaki kalın kayışları sıkarken. "Hazırsın. İçeri girmeye başla, ben sana talimatları veririm. Merak etme, bu botlar bunun için yapılmış."

Hiç balık tutmadığım için, ilk kez bir çift balıkçı çizmesi giyiyorum ve itiraf etmeliyim ki, pek etkilenmedim. Dev bir çizme giymek gibi.

O suyu işaret ediyor. Etrafıma bakınıp, bu çılgınlığı gören çok fazla insan olmadığından emin oluyorum. Sonra, derin bir nefes alıp kendimi hazırlayarak, sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi, suya giriyorum. Soğuğun botlarıma çarptığını hissedebiliyorum, ama botların işini yapacağına güveniyorum. Su uyluklarıma gelene kadar gittikçe daha derine giriyorum.

"Burada durmalı mıyım?"

"Biraz daha ilerle," diyor Jimmy. "En azından beline kadar. Utanma! Çizmelerin var, unuttun mu?"

"Sorun yok, sorun yok, sorun yok," diye kendi kendime fısıldayarak tekrarlıyorum, bulanık suda birkaç adım daha ilerlerken yüzümü buruşturuyorum

ve soğuk vücudumu sararken. "Bunu yapabilirim. O kadar da kötü değil. Bir göldeydim ve sorun yok."

"Çok iyi!" diye bağıyor.

Yavaşça, suyu çok fazla sıçratmak istemedi onlara doğru dönüyorum. "Burada yılan balığı ya da iğrenç bir şey yok, değil mi?"

"Sorun yok! Tek görebileceğin şey balıklar. Pelikanları rahatsız etmek istemeyiz ama. Bir keresinde bir pelikanla karşılaştım ve inan bana, hiç de uysal yaratıklar değiller. Çok büyük gagaları var. Kafanın tamamı içine sığabilir!"

"NE? Aman Tanrım!" Panik içinde etrafıma bakıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Merak etme! Kontrol ettim, onlar gölün diğer tarafındalar. Harika gidiyorsun. Lady Meade çok etkilenecek! Tamam, şimdi tek yapman gereken bana sırtını dönüp gölün karşısına seslenmek."

"Ne diyeyim?" diye soruyorum, suda dönerek.

"Beni tekrar et." Bir duraklama oluyor ve ardından yüksek sesle "KAWWWWWWWWW!" diye bir ses duyuyorum.

Ciddi olamaz. *Kaw?*

"Duydun mu?" diye sesleniyor.

"Evet. Gerçekten kuğulara böyle mi sesleniyorsun?"

"Denendi ve test edildi! Onların dikkatini çekersiniz ve bir kez yakınına geldiklerinde, onlarla iletişim kurmak için kullandığınız ses çok daha sofistike olur. Ama onları size çekmek için böyle yaparsınız. Dikkatlice dinleyin." Bir ara daha olur. "KAWWWWWWWWWWW! Şimdi siz deneyin!"

Bunu yaptığımı

inanamıyorum. Bu olamaz.

Bu olamaz.

Tanrım, yapayım bari. Zaten suya girmişim, değil mi?

"KAWWWWWWWWWWW!" diye bağıyorum, tüm gücümle.

"Mükemmel! Bir daha!"

"KAWWWWWWWWWWWWW!" diye bağıyorum, garip bir şekilde bu deneyimi biraz eğlenceli buluyorum. Gülmeye başlıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Tamamen saçma! Ve şaşırtıcı bir şekilde eğlenceli. "KAWWWWWWWWWWWWWWWWW!"

"Sanırım uzaktan suda dalgalar görüyorum! Sanırım geliyorlar! Sen doğuştan yeteneklisin!"

"KAWWWWWWWWWWW! KAWWWWWWWWW! KAWW—" Duruyorum. Bacağım eskisinden çok daha soğuk hissediyor. Gerçekten çok soğuk. Ve ıslak. Oh, hayır.

"Çizmelerim su alıyor!" diye bağıyorum.

Suda o kadar hızlı zıplıyorum ki yüzüme su sıçırıyor, ama Jimmy'yi dönüp yakaladığım için dikkatim dağınık ve umursamıyorum. Telefonunu kaldırmış, kamerayı bana doğrultmuş. Suçlulukla kolunu indirip telefonu arkasına saklıyor. "Sen... beni mi çekiyorsun?"

"Hayır," diyor, yanakları kızarıyor. "Ben... ben..."

"Jimmy!" diye bağıyorum, su içinde ona doğru ilerliyorum. "BUNU ÇEKİYOR MUYDUN?"

"Hayır! Ben sadece..." Etrafına bakınıyor, ne yapacağını bilemiyor.

"BANA GERÇEĞİ SÖYLE!"

"Üzgünüm! O istedi!"

Bunun üzerine, topuklarını dönüp gölden uzaklaşır ve gözden kaybolur.

"JIMMY!"

Sonunda kıyıya ulaşır ve gölden çıkarım, botları çıkarır ve yere bırakırım. Giysilerim *sırılsıklamdır*. Botlarda bir delik olmalı.

"ARGH!" diye bağıyorum, onları kendimden uzaklaştırmak için tekmeliyorum ve umutsuzca kot pantolonuma bakıyorum. Sanki altıma işemişim gibi görünüyor. Ellerimi havaya kaldırıp Jimmy'yi arıyorum, sonra titreyerek aceleyle ceketimi giyiyorum. "Ne oluyor lan?"

Aceleyle kaçarken çantasını unutmuş. İçinde havlu olmasını umarak çantayı alıp içindekileri inceliyorum. İçinde sadece eski bir Lucozade şişesi, birkaç hazımsızlık ilacı ve Oscar Wilde'ın *The Importance of Being Earnest* adlı amatör tiyatro oyununun broşürleri var.

Broşürü dikkatle inceliyorum.

Jimmy broşürde var. Başka bir adam ve iki kadınla birlikte duruyor, hepsi kostüm giymiş. Oyun bu hafta sonu Battersea'deki bir pub tiyatrosunda başlayacak.

"O bir aktör," diyorum yüksek sesle, soğuk tenime işlerken gözlerimi kapatıyorum. "O bir kuğu fısıldayan değil. O lanet olası bir aktör."

Cordelia 1—Sophie 0.

Gönderen: customerservice@costumeheaven.co.uk

Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Siparişiniz için teşekkür ederiz!

Sayın Bayan Breeze,

Son siparişiniz için teşekkür ederiz! Ürünleriniz gönderildiğinde size bilgi vereceğiz.

Siparişinizin durumunu buraya tıklayarak görüntüleyebilirsiniz.

SİPARİŞ

DETAYLARI Sipariş

No: 5762-838

1 x STAR WARS CHEWBACCA DELUXE KADINLAR İÇİN FANCY DRESS KOSTÜMÜ

Costume Heaven'da alışveriş yaptığınız için teşekkür ederiz. Kostüm ihtiyaçlarınız için her zaman hizmetinizdeyiz. İyi günler dileriz!

Çok
teşekkürler Müşteri
Hizmetleri Ekibi

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"İstifa ediyorum." Kanepede daha da geriye yaslanarak, bornozumu mümkün olduğunca sıkı bir şekilde üzerime çekip, kabarık pembe bir sıcak su torbasını göğsüme sıkıca bastırdım.

"Hayatım, aceleci davranma," diyor annem FaceTime'da, masasında benimle konuşurken bazı dosyaları yoğun bir şekilde inceleyerek.

Telefonum, bir yığın düğün dergisinin üzerinde kahve masamda duruyor. Sıcak su torbasını karnıma koyup, ellerimle sıcak çikolata dolu bardağı kavrarken, bir daha hiç ısınabilecek miyim diye düşünüyorum.

"Aceleci davranmıyorum. Düşündüm ve kararımı verdim. O kazandı. Ben bırakıyorum."

"Bu gelin her kimse, biraz kurnaz olduğunu biliyorum..."

"Ha! Biraz kurnaz mı?" diye araya girdim, burnumu çekerek. "Anne, onun yüzünden, sızan bir çift çizmeyle St. James Park'ın gölüne girmeye zorlandım ve bir *aptal* gibi 'Kaw kaw kaw' diye bağırdım!"

Annem gülmemek için çabalıyor. Ekrana gözlerimi kısıyorum.

"Bu komik *değil*."

"Tabii ki değil, canım, bunu babana da birkaç kez söyledim."

"Harika."

"Oh, Sophie, çok kötü olmuş olmalı. Gerçekten çok üzüldüm."

"Korkunçtu." Sıcak çikolatadan bir yudum alıp kendime acıyarak burnumu çekiyorum. "Ama aynı zamanda gözlerimi açtı. Artık ondan emir almayacağım. Artık onun dediklerini yapmayacağım, körü körüne onu takip etmeyeceğim..." Tereddüt ediyorum, cümlemi yarım bırakıyorum. "O başından beri haklıydı. Ben bir koyunum. Acınası bir koyun."

"Sen koyun değilsin, canım. Sen işini yapıyordun! Çalışan herkes birinin emirlerini yerine getirmek zorundadır."

"Sabah ilk iş olarak annesini arayıp resmi olarak istifamı vereceğim."

"Ama bu düğünün senin için önemli olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi! Benim için çok önemliydi." Dashwell Hall'u ve düğünün ne kadar büyüğü olacağını düşünerek iç çekiyorum. "Ama daha fazla dayanamıyorum. Bıktım."

"Mmm."

"O kadın canı cehenneme. Bir aktöre para verip kuğu fısıldayan rolünü oynamasını sağlamış. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Bu çok acımasızca."

"Neden buna kandım? Benim neyim var? Bilmeliydim! Kuğular tehlikeli kuşlardır! Kuğu fısıldayan biri olmak diye bir şey yoktur. Onun bunu çektiğini biliyor musun? İnternette baktım ama yoktu, çok şükür. Ama o videoyu ona gönderdiğini biliyorum, böylece benim pahasına gülüp eğlenebilsin diye. Onu işe alırken anlaşmasının bir parçası da bu olmalı. Benim aşağılanmamı izleyebilmesi için her şeyi kameraya almasını sağlaması. İşte benim çalıştığım kişi bu." Kafamı sallıyorum, kalbim öfkeden hızlıca atıyor. "Hiç bu kadar korkunç biriyle tanışmamıştım."

Annabel hariç, sanırım. Aslında, onların arkadaş olmaması şaşırtıcı. İkisi de birbirinden kötü. Artık Cordelia'ya ve Annabel'in ona karşı konuşma şekline hiç sempati duymuyorum. Bunu hak etti.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "sonunda istediğini elde etti. İstifa ettim." "Ama bunu gerçekten istiyor *musun?*" diye soruyor annem sakın bir sesle.

"Evet. Onu bir daha görmek istemiyorum."

"Ama gerçekten onun kazanmasını mı istiyorsun?" Annem kameradan uzaklaşarak babamdan bir fincan çay alır.

"Merhaba Sophie!" Babam neşeyle ekranın karşısına geçer. "Kötü bir gün geçirdiğini duydum."

"En kötüsü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Her şey çok sıra dışı." "Evet. Öyleydi."

"Bunu kitapta kullanmamın sakıncası var mı acaba?"

Annem inler.

"Son sahneye biraz komik bir dokunuş eklemek istiyordum," diye açıklıyor, "ve genç dedektiflerden birinin St. James Park'ın ortasında çizme giymiş halde bulunmasının ortamı neşelendirebileceğini düşündüm."

"Şu anda sormak için uygun bir zaman olduğundan emin değilim," diyor annem, dişlerini sıkarak.

"Şu anda bunu sormanın doğru zaman olduğunu sanmıyorum," diyor annem dişlerini sıkarak.

"Kullanabilirsin baba. Kullanabilirsin. Video YouTube'a yüklendiğinde bütün dünya bana gülecek, o yüzden bu olay iyi bir şey için kullanılabilir."

"Teşekkürler! Harika bir ilham kaynağısın Sophie!"

"Tamam, git hadi," diyor annem, onu kovarcasına. "Kusura bakma canım. Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet. Ona gerçekten kazanmasına izin vermek istediğini soruyordum."

"Evet, anne. Öyle düşünüyorum," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu zehirli işten kurtulmak anlamına geliyorsa, onun kazanmasına çok sevinirim."

"O kadar mı kötüydü? Son konuştuğumuzda, bazı fikirlerin hakkında çok hevesliydin."

"Bu düşünle ilgili iyi olan her şey, bugün olanlarla ve onun daha önce yaptığı tüm korkunç şeylerle mahvoldu."

"Peki, eğer bu seni mutsuz ediyorsa, elbette ayrılmalısın. Böyle birinin seni mutsuz etmesine izin veremezsin."

"Teşekkürler."

"Ama düşünmek isteyebileceğin başka bir seçenek daha var."

"Onu nezaketle öldürmekten ya da o deyim neyse ondan bahsedersen, telefonu kapatacağım."

"Hayır, nezaketle değil." Gülümser ve masadaki bir şeyi hareket ettirirken telefonu vurur. "Zekâ ile."

Başımı geriye atıyorum. "Neden bunun da aynı şey olacağı hissine kapılıyorum?"

"Bu gelin Sophie'nin nesi var bilmiyorum, ama onun seni sevmesini sağlamak için çaresiz görünüyorsun. Başka kimseye karşı hiç böyle davranmadın."

"Çünkü diğer herkes beni seviyor!" diye haykırıyorum.

"Hayatta herkes seni sevmeyecek, canım. Hayat böyle. Tanrım, beni sevmeyenlerin sayısı..."

"Yüzlerce var!" Babamın sesi başka bir odadan geliyor.

"Teşekkürler," diye sertçe cevap veriyor, sonra sesini yumuşatarak tekrar benimle konuşmaya başlıyor. "Demek istediğim, boş ver gitsin. O senden hoşlanmıyor. Ne olmuş yani?"

"Benim risk almadığımı düşünüyor."

"Sen çok mantıklı birisin, canım. Her zaman öyle oldun."

"Evet, ama o bunun *kötü* bir şey olduğunu düşünüyor," diye vurgularım. "Ve... ve belki de öyledir. Belki de haklılar."

Annem kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? 'Onlar' kim?"

Nefes veriyorum. Daniel'ın da çok benzer bir şey söylediğini ve bu yüzden kafama takıldığını açıklayabilirdim, ama Daniel'ın adının geçmesi durumunda annemin sinirleneceğini biliyorum.

"O çok acımasız," diyorum onun yerine. "Onunla çalışmam." "O senden bunu istemiyor ki."

Telefona kaşlarımı çatarak baktım. "Anlamadım. Ne demek istiyorsun?" "Mükemmel bir intikam şekli başarıdır diyorum.

Yarın istifa edebilirsin. Ya da dışarı çıkıp, muhteşem işinle gurur duyabilir ve onun listesindeki tüm işleri halledebilirsin. İsteddiği fotoğrafçıyı bulduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, buldum."

"Peki o buna nasıl tepki verdi?"

Dashwell'deki Clio Vaughn'dan ona bahsettiğim anı hatırlıyorum. "Sözsüz kaldı."

"İşte buradasın!" diyor annem, o kadar coşkuyla ki çayı fincanın kenarından dökülüyor. "Söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü sen onun beklemediği bir şey yaptın. Kazanan *sen* oldun, o değil."

"Bu iyi bir fikir anne, ama listesindeki bazı şeyleri duymalısın. Yani, kuğuları düşün..."

"Bu saçmalık." Annem elini sallayarak bunu reddetti. "Ve bunu ona en başından söylemeliydin. Aptalca şeylere razı olarak onu memnun etmeye çalışıyordun, o da seni bırakman için aptalca şeyler yapmanı istiyordu. Onu biraz tanıyorsun, değil mi? Gerçekten düğününde kuğular olmasını istediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Ne isterdi peki?" Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum."

"Düşün bakalım. Diğer gelinler için düşünürdün. Onun seni sevmesi için o kadar uğraştın ki, işini unuttun. Doktorlar hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Parmaklarını şıklatır. "Geçen yıl fener isteyen gelinle ne olmuştu?"

"Eleanor mu? Oh, o önemsiz bir şeydi ve sonunda her şey yoluna girdi." "Bir daha anlatır mısın?"

"Konukların mekanı terk ederken gökyüzüne bıraktığın fenerlerden almasını istiyordu, ama aynı zamanda büyük bir hayvan severdi, bu yüzden ona bunların vahşi yaşam için çok tehlikeli olduğunu söyledim. Onun yerine havai fişek kullanmasını önerdim."

"Peki bu öneriden memnun kaldı mı?"

"Tabii ki. O fenerlerden haberi yoktu ve onu uyardığım için memnun oldu. Sonunda havai fişeklerin fotoğrafı o kadar güzel oldu ki, teşekkür kartlarının ön yüzünde kullandılar."

"İşte bu kadar," diyor annem heyecanla, sanki her şey netleşmiş gibi, ama ben hala çok kafam karışık. "Ona dikkatli ve saygılı bir şekilde yapmaması gerekenleri söyledin ve doğru yolu gösterdin. Yeni gelinin kuğular istediğini söylediğinde, neden sen de aynısını yapmadın?"

"Çünkü onunla tartışmak mümkün değildi."

"Herkesle her zaman tartışılabilir," diye karşılık verir annem. "Sadece nasıl yapılacağını bulman gerekiyor. Sen sandığından çok daha güçlüsün, Sophie."

"Bilmiyorum," diyorum, saçlarımı elime alıp karıştırarak. "Bu umutsuz bir vaka gibi görünüyor."

"Elbette ne yapmak istersen onu destekleriz, canım. Ama daha önce hiç vazgeçtiğini görmedim ve çalıştığın kişinin istediğini elde etmeyi hak ettiğini sanmıyorum. Annesi seni bir nedenden dolayı işe aldı. Anladığım kadarıyla, kızları için bir düğün planlayıcısı veya asistan tutacak paraları vardı. Ama başka kimseyi işe almadı. *Seni* işe aldı."

İlk başta, annemin sadece anne gibi davrandığını düşündüm. Onun gözünde, kafama koyduğum her şeyi yapabilirim ve kendisi de çözüm bulma konusunda uzman olduğu için, pes etmek onun dünyasında asla bir seçenek değildir.

Ama söyledikleri mantıklı. Yarın istifa edip normal hayatıma dönmek, benim uzmanlığımı isteyen ve beni küçük düşürmek ve aşağılamak için elinden geleni yapmayan, minnettar ve harika gelin ve damatlar için çalışmak daha kolay olurdu.

Yine de Swann ailesine düğün için dünyaca ünlü bir fotoğrafçıyı ayarladığımı söylediğimde kendimi iyi hissettim. Cordelia bu habere çok şaşırılmış ve heyecanlanmış görünüyordu. Onun benim yapamayacağımı düşündüğü bir şeyi başardığımı hissettim. Belki de annem haklıydı, Cordelia'nın iyi tarafında olmak istediğim için ona her şeyi affediyordum.

İstifa etmekten mutlu olur muydum? Kendimi iyi hisseder miydim?

O gece, yatakta uyanık yatarken, başka hiçbir şey düşünemiyorum, beynimde fikirler kaynamaya başlıyor. Cordelia'nın korkunç kişiliğini bir an için bir kenara bırakıp onu sadece bir gelin olarak düşünürsem, düğününe kişilik katmak için yapabileceğim bazı harika şeyler var. Yatak odamın ışığını açıp kalem ve kağıt alıyorum.

Ertesi gün, annem saat 10:00 civarında aradı. Ben saat dört buçuktan beri uyanıktım.

"Gelini ve annesini aradın mı?" "Hayır, aramadım. Gerek yok."

"Öyle mi?"

"Sonuçta bırakmıyorum. Üzgünüm anne, ama kapatmam gerek. Onun listesindeki işlerden birini halletmekle meşgulüm."

"Aferin kızıma," diyor ve telefondan gülümsediğini duyabiliyorum.

Ritz'de buluşuyoruz.

Lady Meade'in Grosvenor Crescent'teki evlerine gelme teklifini düşündüm, ama daha merkezi bir yerin benim için daha iyi olacağını kibarca önerdim. Onu ve Cordelia'yı birkaç haftadır görmedim ve bir süredir bu buluşma için hazırlanıyorum. Hiç bu kadar hem gergin hem de güçlü hissetmemiştim. Bu *tam* bir felaket olabilir. Ama en azından denediğimi söyleyebilirim.

Ben geldiğimde onlar çoktan masaya oturmuş, içeceklerini sipariş etmişlerdi. Otelin ana galerisinde, Rivoli Bar'ın hemen dışındaki kanepelerde oturuyorlardı. Otel, Noel'e geri sayım modundaydı; ısıltılı avizelerin arasında zarif kırmızı ve altın rengi süslemeler asılıydı ve muhteşem Palm Court, öğleden sonra çayı için gelen turistlerle dolup taşıyordu. Turistler, parmak sandviçleri ve ağızda eriyen çöreklerle selfie çekiyorlardı.

Burada ne için bulunduğumu kendime hatırlatıyorum — ben bir profesyonelim, arkadaş değilim — ve kendinden emin bir şekilde onlara doğru yürüyor, yaklaşırken elimi uzatıyorum.

"İyi günler, Leydi Meade," diyorum, o da ayağa kalkıp beni selamlarken, el sıkışmamıza şaşırmış gibi görünüyor. "İyi günler, Leydi Cordelia."

Kasıtlı olarak resmi unvanını kullandım. Konuklar veya aile üyeleri yokken arkadaşımız gibi davranmaya gerek yok.

"İyi günler, Emily," diyor Lady Meade, şaşkın bir şekilde. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkürler," diye cevap veriyorum ve onların karşısına oturuyorum.

Cordelia beni merakla izliyor. Kuğu olayından beri konuşmadık. Her şeyin bir tuzak olduğunu anladığımı bildiğini düşünüyorum. Jimmy ona olanları anlatmış olmalı. Ama ona istediğim gibi küfürlerle dolu bir mesaj gönderip sonsuza kadar lanet okumaktansa, hiçbir şey olmamış gibi davranmanın en iyisi olacağına karar verdim. Ona düğün ve nasıl gittiği hakkında mesaj atmadım, o da bana kendi isteğiyle bir şey söylemek için mesaj atmadı. Lady Meade'den bazı haberler aldım, bu sayede gelişmeleri takip edebildim, ama başka bir iletişim kurmak için bir neden yoktu.

Klasörümü masanın üzerine koyup eteğimi düzeltiyorum, Cordelia'nın kıyafetimi incelerken beni baştan aşağı süzdüğünü fark ediyorum. Bugün iş toplantısı için krem rengi bir bluz, siyah kalem etek ve topuklu ayakkabılar giydim. Cordelia daha rahat giyinmiş, kırmızı balıkçı yaka yünlü süveterini siyah pantolonunun içine sokmuş ve siyah Chelsea botlarını giymiş. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve çok az makyaj yapmış.

Ben ise bugün sanki savaş boyası sürüyormuşum gibi gözlerimi kalın bir eyeliner ile çizdim.

"Bir kadeh şampanya ister misiniz?" diye soruyor Lady Meade, garson bir şişe ve üç kadehle geri geldiğinde.

"Hayır, teşekkürler, iş başındayken olmaz." Garsona gülümsüyorum. "Bir bardak maden suyu alabilir miyim lütfen?"

"Tabii ki," der ve diğerlerine şampanya doldurur.

Şişeyi buz kovalasına koyup gitmesini bekledikten sonra hemen konuya giriyorum.

"Bugün benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sizi fazla alıkoymayacağım. Hepimizin gitmesi gereken yerler olduğunu biliyorum." Masadaki klasörü açtım ve içindeki belgeleri düzenlemeye başladım. "Eğer uygunsa, size geçen hafta yaptığım her şeyi anlatacağım. Düşüncelerinizi bana iletebilirsiniz, sonra yapılması gereken başka bir şey varsa bana söyleyin, ben hallederim."

Lady Meade ve Cordelia birbirlerine bakışırlar.

"Tamam." Lady Meade başını sallar. "Lütfen bize anlatın."

Clio Vaughn ile başlıyorum. Cordelia'nın toplantıya katılmamış olmasına rağmen (ya da belki de bu sayede) görüşmemiz harika geçti. Meşhur fotoğrafçılar, beklediğim gibi şahsen korkutucu insanlar değillermiş. Clio utangaç, güler yüzlü ve son derece mütevazı biriydi. Cordelia'nın düğününe katılmakla ilgilendiğini, çünkü tipik bir etkinlik fotoğrafçısı olmasa da asıl odak noktasının insanlar olduğunu ve bu düğünde şüphesiz oldukça tanınmış yüzlerin yer alacağını açıkladı. Onunla konuşmak çok ilginçti ve sonunda çok iyi anlaştık.

"Ona düğünün yeni tarihini söyledim ve o da işlerini ayarlayacağını söyledi. Eğer onu resmi fotoğrafçınız olarak istiyorsanız, kesin olarak evet diyor," diyorum Cordelia'ya, gözlerinin içine bakarak. "Şimdi evet mi hayır mı diye kesin cevap verebilir misiniz? En geç bu akşam ona cevap vermem gerekiyor ve evet dersanız, sizinle yakında görüşmek istiyor."

Cordelia annesinden keskin bir baş sallama alır, sonra konuşur: "Evet. Clio'yu istiyorum."

"Harika. Hemen görüşmeniz için randevu ayarlayacağım. Bana gelecek haftaki programınızı gönderin, ben ayarlarım."

İstedığınız diğer dokuz fotoğrafçıya gelince..."

"Dokuz mu?" Lady Meade şaşkın bir şekilde Cordelia'ya döner. "*Dokuz* fotoğrafçı daha mı istediniz?"

"Büyük bir düğün." Cordelia omuz silker, tuhaf isteğinden utanmayı reddeder.

"Clio üç asistan sağlayabilir. Tanıdığım veya tavsiye edilen diğer tüm fotoğrafçıların listesini hazırladım," diyerek listeyi masanın üzerinden ona doğru kaydırdım, böylece alıp inceleyebilsin. "Listedeki herkes düğün gününde müsait. Bunu kontrol ettim. Hepsi kendi alanlarında mükemmel düğün fotoğrafçıları olsa da, gerektiğinde Clio'nun talimatlarını dinlemekten çekinmeyeceklerine eminim, ama emin olmak için önce onlara danışmalıyız."

"Bu harika, Emily, teşekkür ederim, ama dokuz taneye ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," diyor Lady Meade, kağıdı alırken kaşlarını çatarak. "Bunu babanla konuşabiliriz, Cordelia, sonra da ihtiyacımız olan sayıda kişiyle iletişime geçebiliriz."

"Bir sonraki maddeye geçelim," diyorum, işleri planlandığı gibi ilerletmek için. Cordelia'ya kontrolü ele geçirme fırsatı ne kadar az verirsem o kadar iyi. "Konuklarınız yemek yerken ziyafet salonunun tavanını süslemek için tavus kuşları istemiştiniz."

"Anlamadım?" diyor Lady Meade, ama dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum. Bir görevim var.

"Hayvanlara zulüm edebilecek bir şey yaratmaya çalışmamanızı şiddetle tavsiye ederim," diye sakın bir şekilde açıklıyorum. "Dashwell Hall'u ziyaret etme şansına sahip olduğumda, ziyafet salonunun tavanının İncil'den sahnelerle zengin bir şekilde boyandığını fark ettim ve biraz daha araştırma yaptıktan sonra, bu resimlerin on yedinci yüzyıldan kalma olduğunu öğrendim. Bu kesinlikle benim kararım değil, ancak misafirlerin bu muhteşem tarihi eseri keyifle izleyebilmeleri için tavanı olduğu gibi bırakmanızı önermezsem görevimi yerine getirmemiş olurum."

"Cordelia, gerçekten, bu tavus kuşları da neyin nesi?" Lady Meade kızına yorgun bir şekilde sorar.

"Ancak, hala tavus kuşu fikrine meraklıysan," diye devam ediyorum, Cordelia cevap vermek istemeden dudaklarını büzerek, "bana tavus kuşu tüylerinden bir tavan yapabileceklerini garanti eden birkaç olağanüstü lüks etkinlik şirketi buldum."

tavus kuşu tüylerinden bir tavan yapabileceklerini garanti eden birkaç olağanüstü lüks etkinlik şirketi buldum. Nasıl yapacaklarına dair fikirlerini bize gönderdiler."

Tasarımları masanın üzerinden ona uzattım.

"Aslında, yaratıcılıklarından çok etkilendim. Bunlara bir göz at ve herhangi biriyle devam etmemi istersen bana söyle. Salonun dekorasyonundan bahsetmişken, istediğin dört bin mum sorun değil. Bu kadar mumları zamanında tedarik edebilecek şirketlerin listesini ekledim.

—Lady Meade'e listeyi uzattım. —Ayrıca şirket bilgilerinin yanına mumların rengini de not ettim, orada görebilirsiniz. Noel olduğu için kırmızı gibi belirli bir renk mi istediğinizi, yoksa beyaz bir tema mı istediğinizi bilemedim. Şahsen tek endişem, bu kadar çok mumun Dashwell'de büyük bir yangın tehlikesi oluşturabileceği. Yanılıyorsam beni düzeltin."

Cordelia şampanyasından bir yudum alırken Lady Meade sert bir şekilde, "Bu çok saçma," diyor. "O kadar çok mum kullanamayız Cordelia! Evi yakmak mı istiyorsun?"

"Bu konuda nasıl ilerlemek istediğinizi bana bildirebilirsiniz," diyorum, bazı kağıtları karıştırarak gündemimdeki bir sonraki maddeye hazırlanırken. "Ancak, tarih gerçekten çok yaklaştığı için, oldukça hızlı bir şekilde karar vermeniz gerekiyor."

"Kararı şimdi söyleyebilirim," diyor Lady Meade, Cordelia'ya büyük bir hoşnutsuzlukla bakarak. "Mum siparişine gerek yok. Düğün için evi dekore edecek birini buldum bile. Her şeyi o halledecek."

"Harika," diyorum ve listemden bunu silmek için not alıyorum. "Şimdi çiçeklere geçelim."

"Aklımızda birkaç kişi var," diye başlar Lady Meade. "Bazıları ile zaten iletişime geçtim."

"Harika. Her ihtimale karşı, bu hafta başında Beth'i aradım ve onunla çok güzel bir sohbet ettik. Paxton Flowers'tan Beth. Onu tanıyorsunuz, değil mi Lady Cordelia?"

Cordelia'nın yüzü yumuşadı. "Beth ile mi konuştun?"

"Tom, Paxton'dayken bizi tanıştırdı ve ben onu gerçekten çok beğendim. Senden bahsetti ve ben de onun senin düğünün için mükemmel bir çiçekçi olabileceğini düşündüm. Bu harika bir şey."

Tedarikçi çifti tanıdığında, onların kişiliklerini çiçeklere yansıtabilir. Yerel bir tedarikçi kullanmanın, ilgili herkes için her zaman kazançlı olduğunu düşünüyorum. O, siz, aileniz ve Dashwell Hall için çok tutkulu.

"Beth gerçekten yetenekli ve ailemizin dostu," diyor Lady Meade. "Ama çok küçük bir işletme. Dört yüz kişilik bir düğünle başa çıkamayacağından endişeleniyorum."

"Bunu zaten düşündüm ve onunla konuştum. Tanıdığı ve güvendiği bölgedeki tüm çiçekçilere ulaştı ve hizmetlerinden yararlanmak isterseniz size yardım etmeye hazır küçük bir ekip oluşturdu. Lady Cordelia, Jonathan ve sizin isteklerinizi konuştuktan sonra yaratıcı yönüyle sorumlu olacak, ancak ona yardım etmeye hazır birçok kişi olacak." Bir sonraki cümleyi söylemeli miyim diye tereddüt ediyorum. "Ona beyaz bir buket istediğinizi söyledim, sonra Nicole Percy ile siyahı tartıştık" —Cordelia koltuğunda kıpırdanır—"ve Beth, elbette istediğiniz her şeyi yapabileceğini söyledi, ama sizin dükkanda çalışırken renkli büyük aranjmanları çok sevdiğinizi hatırladı. Anlaşılan o aranjmanları hem klasik hem de cesur oldukları için en sevdiğiniz aranjmanlar olarak nitelendiriyormuşsunuz. Biraz sizin gibi." Duraklıyorum. "Onun sözleri, benim değil."

Cordelia gülümsemeden edemiyor. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Herhangi bir duyguya kapılmak istemediğim için hızlıca konuyu değiştiriyorum. "Ona, başka çiçekçilerle de görüştüğünüzü ve belki de onlarla sözleşme imzaladığınızı söyledim, bu yüzden onunla çalışmak istemiyorsanız sorun değil. Bu sadece bir fikirdi, Dashwell Hall'a daha özel ve yerel bir şey."

"Bu çok güzel bir fikir, Emily," diyor Lady Meade içtenlikle. "Bunu kocamla konuşup, sana ve ona en kısa sürede haber vereceğiz."

"Teşekkürler. Şimdi, bugün sizinle görüşmek istediğim son konu."

Dosya içinden parlak bir fotoğraf çıkarıp dikkatlice masanın üzerine, onlara dönük olarak yerleştiriyorum.

"Lady Cordelia, daha önce Kraliçe Alexandra'nın Kokoshnik Tiara'sını o gün takmak istediğinizi konuşmuştuk..."

"Oh, Tanrı aşkına," Lady Meade sinirlenerek gözlerini kapatır ve mırıldanır.

"Bu konuyu konuştuğumuzu ve bu yönde karar vermediğini biliyorum, ama gelinin düğün gününde özel bir takı takmasının önemli olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum. Aklıma bir fikir geldi ve ilgini çekebileceğini düşündüm."

Masadaki fotoğrafa başımı sallıyorum. "Bu, Lucky Blue olarak bilinir," diyorum, fotoğrafa gururla bakarak. "Muhteşem bir safir ve elmas at nalı broş. Elmasların toplam ağırlığı 4,6 karat, safirlerin ise 5,8 karat olarak tahmin ediliyor. Mücevherci, buradan biraz ileride bulunan Bentley and Skinner. Toplantıdan sonra gidip kendin görebilirsin."

"Çok güzel," diyor Lady Meade, fotoğrafa gülümseyerek.

Cordelia'nın broşun fotoğrafına yoğun bir şekilde baktığını izliyorum. Hiçbir şey belli etmemeye çalışıyor, ama gözleri bunu saklayamıyor. Broşa çoktan aşık olmuş.

"Bentley ve Skinner ile konuştum, satın almana gerek kalmadan bir günlüğüne sana ödünç vermekten memnuniyet duyacaklarını söylediler. Böylece, bu senin ödünç aldığın ve mavi olan şey olabilir diye düşündüm. Ve eski olan şey," diye ekledim. "Bu, 1920'lerden kalma."

Cordelia gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Bunu nasıl buldun?"

"Atlara olan sevginizi yansıtan benzersiz bir mücevher arayışındaydım ve bunu buldum," diye açıklıyorum. "Hayvanların, özellikle de Tony'nin hayatınızda büyük bir yer tuttuğunu biliyorum. Binicilik yaparken çok mutlu görünüyordunuz. Düğüne bir şekilde atları dahil etmek önemli göründü."

"Ne kadar düşüncelisin," diyor Lady Meade nazikçe.

Onlara ihtiyaçları olan belgeleri verdikten sonra, dosyayı kapatıp kucağıma alıyorum. "Sanırım hepsi bu kadar. Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Cordelia'nın gözleri broşun fotoğrafına geri döner. Hiçbir şey söylemez.

"Çok şey hallettiniz, Emily," diyor Lady Meade, bana gülümseyerek. "Kesinlikle çok meşgul oldunuz. Size ne kadar teşekkür etsek azdır."

"Memnuniyetle," diyerek dosyayı çantama koyuyorum. "Söylediklerimi düşünün ve kararınızı verdiğinizde bana haber verin, böylece ihtiyacınız olan kişilere ulaşabilirim. Bana bir program gönderirseniz, toplantıları ayarlayabilirim."

"Elbette."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, yakında sizinle iletişime geçeceğim," diyerek ayağa kalkıyorum. "Bana e-posta ile başka işler gönderirseniz, onları da halledeceğimden emin olabilirsiniz."

"Gidiyor musunuz?" Lady Meade de ayağa kalkar. "Bir şeyler içmeye ne dersiniz? Acelemiz yok. Cordelia bu sabah gelinlik provası yaptı. Belki Cordelia, Emily'ye bundan bahsetmek istersin? Gerçekten çok zarif."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum, ama başka bir müşterimle randevum var," diye yalan söylüyorum. "Bu yüzden, elbiseyle ilgili yardımcı olabileceğim bir şey yoksa veya görüşmek istediğiniz başka bir konu yoksa, gitmem gerekiyor. Ama bu nazik davetin için çok teşekkür ederim, Leydi Meade, ve zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Her şey için *teşekkür ederim*. Gerçekten."

"Sadece işimi yapıyorum. Teşekkürler, Leydi Cordelia," diyorum ve ona başımı sallayarak

Cordelia fotoğraftan başını kaldırır ve bana anlamlı bir gülümsedi. "Teşekkürler, Sophie."

Onları orada bırakıp galeriden geri dönüyorum, döner kapıdan soğuk havaya çıkarken bana veda eden silindir şapkalı ve fraklı kapıcıya teşekkür ediyorum, kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum. Annem haklıydı. Bu, istifa etmekten *çok* daha iyi hissettirdi.

Metro istasyonundaki yürüyen merdivendeyken Cordelia'nın bana Emily değil Sophie dediğini fark ettim.

Birkaç hafta önce, bunu analiz eder, belki de benimle arkadaş olarak kişisel bir bağ kurduğunun bir işareti olduğunu düşünerek sevinirdim. Bugün ise bunu bir kenara bırakıp hemen unutuyorum.

Sizleri,

*Scarlett Wilson ve Emmanuel Adeyemi'nin
düğününe davetlisiniz. 27 Kasım
2021*

"Dikkat et!" diye Adam'a sesleniyorum. "Yürümeye dikkat et!"

Adam, düğün görevlilerinden biri ve kilisenin dışında tüm nedimelerin fotoğrafını çekmeyi heyecanla teklif etti.

Scarlett ve Emmanuel, güzel törenin ardından arabanın yanında fotoğraf çekilmekle meşguller. Tören sırasında, çiçekçi kız, yeminlerin hemen ardından "Çişimi yaptım, Scarlett teyzel!" diye bağırdı.

Çok güzel bir andı.

Şu anda resepsiyona doğru yola çıktılar. Orada, geleneksel Yoruba müziği çalan sürpriz bir Nijeryalı müzik grubu tarafından karşılanacaklar. Emmanuel'in annesi, çiftin böyle bir grubu çok sevdiklerini söyledikten sonra, düğün hediyesi olarak gizlice bu grubu ayarladı ve ben de ona bu konuda yardımcı oldum. Yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden bu spontane fotoğraf çekimini bir an önce bitirip resepsiyon salonuna varmak istiyorum.

"Daha yakın gelin," diyor Adam, geriye doğru yürürken bize el sallayarak.

"Cidden Adam," diyorum panik içinde. "Lütfen nereye gittiğine dikkat et!"

"Herkes yaklaşsın! Ve şimdi sayacağım—AAAH!"

Adam geriye doğru devrilip açık mezara düşerken, nedimelerden toplu bir çığlık yükselir. Hepimiz ileri koşarız ve zemindeki dikdörtgen deliğin etrafında toplanarak kenarından aşağıya bakarız.

Adam toprakta uzanmış, telefonu hala elinde. Gözlerini kırpıştırarak bize bakar. "Ben iyiyim!" diye bağıırır, ayağa kalkmak için çabalarken. "Bunu hiç beklemiyordum!"

Artık yaralanmadığını bildiğimiz için, kahkahalarımız kontrol edilemez hale gelir ve bazı nedimeler ikiye katlanır, yüzlerinden gözyaşları akar.

"Burada ne oluyor?" diye soran başka bir görevli, ne olduğunu görmek için bize yaklaşıyor. "Ne oluyor... Adam!" diye bağıırıyor.

gölerek, diğler yer göstericilere el sallayarak. "Beyler, bunu görmelisiniz!"

"Şey... aslında dostum," Adam öksürdü, "bunu gizli tutabilirsek..."

"MİLLET! Herkes buraya gelsin! Adam mezara düştü!"

Bir sürü konuk koşarak gelirken, gelin ve damadın resepsiyon mekanına gitmek için arabayla yola çıkmış olmalarına ve en azından bu şimşek çakan sahneyi daha sonraya kadar fark etmemelerine sevindim.

"Biri ona çıkması için yardım edebilir mi?" diye soruyorum görevlilere. "Tabii," diye cevaplıyor biri. "Birkaç fotoğraf çekip Instagram'a yükledikten sonra."

"Bu kadar komik değil," diye söylenir Adam, diğer tarafta toplanan kalabalığa seslenerek. "Aslında canım yandı."

"Bakın, millet!" yanımdaki görevli histerik bir şekilde bağırır. "Adam mezarında dönüyor!"

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Dürüst olmak gerekirse Soph," diye başlıyor Cara, bardaklarımızı doldururken, "şu anda elimdeki en büyük haber, bir iş arkadaşımın yeni bir ITV yetenek yarışması için seçmelere katılmak üzere bir gün işten kaçması. Şarkı yarışması."

"Gerçekten mi? Bir sonuç aldılar mı?"

"Cumartesi günü yapılan ikinci tura geçti, bu iyiydi, ama şimdi televizyonda yayınlanan üçüncü tura geçti, yani oldukça iyi olmalı. Kötü yanı, patronu televizyonda görmeden önce ilk seçmeleri patronuna itiraf etmek zorunda kalmasıydı. Patronu hiç memnun olmadı. Çok bağırdı. Artık buna alışmış olmamız gerekirdi."

"O her zaman bir şey hakkında bağılıyor, değil mi?" diye soruyorum, Cara'nın geçmişteki bazı iş hikayelerini hatırlayarak.

"Sesi çok gürültülüdür. Bazen bağırdığının farkında olmadığını düşünüyorum. Oldukça tuhaf. Her halükarda, beni çok korkutuyor."

"Korkunç birine benziyor."

"O harika bir avukat ama aynı zamanda korkutucu da. Burada olursa diye sesimi alçaltmalıyım," diyor Cara, etrafına bakınarak. "İşyerindeki insanları eleştirmek isteseydim, başka bir yer seçmeliydim."

Cara'ya bir şeyler içip sohbet etmek ister misin diye sorduğumda, ofisinin yakınında denememizi önerdiği yeni bir barda oturuyoruz. Son zamanlarda işleri çok yoğun olduğu için eve sabahın erken saatlerinde geldiğini biliyorum, bu yüzden içki içmeyi erteleyeceğini düşünmüştüm, ama neyse ki son birkaç gün sakin geçmiş: şimdi tam da uygun bir zamandı.

"Seçmelerdeki dram dışında işler yolunda mı?"

"Meşgulüm ama iyiyim. Beni bilirsin," diyor Cara. "Çalışma saatlerinden şikayet ediyorum ama içten içe bu yoğunluğu seviyorum. Aralık ayına geldiğimize inanamıyorum."

"Yorgun düşmediğin sürece sorun yok," diye uyarıyorum onu. "Kendine zaman ayırmayı unutma."

"Evet, hukuk alanında çalışanlar için pek mümkün olmayan bir şey, ama yine de teşekkürler," diyor. "Yok, sorun değil. Keyfim yerinde. Gelin nedimesi hikayelerinden biriyle beni neşelendir. Son zamanlarda iyi bir şey olmuştur mutlaka."

Sandalyeye yaslanıp, düşünceli bir şekilde şarabımı yudumladım. Nereden başlasam?

"Biliyorum! Miranda Priestly nasıl? Kuru temizlemeden kıyafetlerini almanı ve kırsal bir yerden trüf yağı getirmeni isteyen gelin," diyor Cara heyecanla. "Henüz evlendi mi? Düğününü duymak için *sabırsızlanıyorum*. Eminim ilginç hikayeler olacaktır."

"Oh, olacak. Düğün yılbaşı gecesi." "Çok göz alıcı.

Sana ne giydirecek?"

"Bilmiyorum," diyorum, yüzümü buruşturarak. Kıyafetimi henüz konuşmadık. "Muhtemelen beni kızdırmak için berbat bir şey. Sanırım bilerek son dakikaya bırakıyor."

"Umarım kostümdür. Bir gelin sana Regency kıyafeti giydirdiği zamanı hatırlıyor musun? Şapka takmıştın! Mike, bize gönderdiğin o fotoğrafı çerçevelettirmeye kalktı, o kadar komik bulmuştu."

"O şapka çok güzeldi bence," diyorum savunmacı bir tavırla. "Ve çok zarif bir düğündü, eski moda balo falan vardı. O gelin benim arkadaşım. Bu gelin gibi değil, umarım Noel'den sonra bir daha görmem gerekmez. Eminim o da benim için aynı şeyi hissediyordur. Neredeyse istifa edecektim, biliyor musun?"

"Ne?" Cara şaşırmış görünüyor. "Gerçekten çok kötü olmalı. Ne oldu?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, kuğularla konuşmak için göle girdiğim bir olay da var. Meğer o artık törende kuğuların olmasını bile istemiyormuş. Sadece benim aptal durumuma düşmemi filme almak komik olur diye düşünmüş."

Cara kahkahayı bastı. "Neden gönüllü olarak göle girdin?"

"Cesur davranmaya çalışıyordum. Onun zayıf olduğumu düşünmesini istemedim." "Bunu şimdi duyduğuma inanamıyorum."

"Bilmen gereken tek şey, beni kötü hissettirmek için elinden gelen her şeyi yaptığı. Ama bunu umursamamak yerine, işimde harika olmaya karar verdim ve bana kötü davranması için ona hiçbir bahane vermedim. Ve işe yaradı. Şu anda benden gerçekten etkilendiğini düşünüyorum. Sana küstah olabileceğimi söylemiştim."

"Bu çok küstahça." Şarabından bir yudum aldı. "Neden istifa etmedin peki? Çok daha kolay olurdu."

"Çünkü annem bana en iyi intikamın başarı olduğunu hatırlattı. Ve haklıydı."

"Evet, ama başka bir şey daha olmalı." "Ne demek istiyorsun?"

Kadehini masaya koyar. "*Gerçekten* istifa etmek isteseydin, annenin sana işte daha çok çalışman gerektiğini söylemesi yeterli olmazdı. Seni orada tutan başka bir şey olmalı."

"Beni göle soktu! Sırılsıklam oldum! St. James Park'ın ortasında 'Kaw kaw' diye bağırdım!"

"Evet, aynen öyle!" diyor, kıkırdayarak. "Bundan sonra neden kimse kalmak istesin ki? Ya bu gelinin bazı iyi özellikleri olduğunu düşünüyorsun ya da düğünüyle ilgili bir şey seni etkilemiş. Aksi takdirde, onun düğününe o özel Sophie dokunuşunu katmak için bu kadar uğraşmazsın."

"Çok az iyi özelliği var. Ama," diyorum gülümseyerek, "kardeşi hariç."

"Ah, işte bu!" Cara ellerini çırpır, sonra kadehlerimizi o kadar coşkuyla doldurur ki şarap kenarlardan taşar ve masanın ortasında küçük bir su birikintisi oluşturur. "Seksi bir kardeşi olmalıydı! Biliyordum! Peki nasıl biri?" Bana kirpiklerini kırıştırır. "*Hayal* gibi gözleri var mı?"

"Aslında çok rüya gibi. Oh, ve tuhaf bir şey var. Onun kollarına bakmaktan kendimi alamıyorum."

"İlginç. Kollar seksi olabilir."

"Sanırım. Ama, evet, her neyse, o hoş birisi." "Ve?"

"Ve ne?" diye utangaçça soruyorum. "O *hoş* biri."

Cara nefesini tutar. "Kızarıyorsun! Sophie! Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır, o sadece..."

"Evet, hoşlanıyorsun! Bu HARİKA! O da senden hoşlanıyor, değil mi?"

"Hayır! Bilmiyorum," diyorum aceleyle, bu konuyu açmamış olmayı dileyerek ve birisi burayı ısıtmış mı diye merak ederek, çünkü yanıyorum. "Zaten önemli değil. Ondan hoşlanamam. O benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor."

Cara'nın yüzü düşer. "Ne yazık. O kısmı unutmuşum. Peki ya düğünden sonra? Ona çıkma teklif edip her şeyi açıklayabilirsin? Düğün bittiği için kız kardeşi de sorun etmez."

"Evet, tamam, çünkü insanlar onlara yalan söylendiğinde çok sevinirler." Kafamı sallıyorum. "Ve unutma, kız kardeşi benden nefret ediyor. Aşk hayatımı destekleyeceğini sanmıyorum, onu mümkün kılmasını bırak. Tanrım." Tavana bakıyorum. "Bu düğünün bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Asla."

"Vay canına." Cara başını bana doğru eğiyor. "Seni gerçekten çok etkilemiş. Hadi, sana bu yüz ifadesini takındıran ne yaptığını söyle."

"Ne yüzü?"

"Bir şeyi mahvetmemek için uğraşırken ama aslında çok mutsuz olduğunda yaptığın acı dolu yüz."

"İnsanlar yüzüm hakkında yorum yapmayı bırakmalı," diye mırıldanıp iç geçiriyorum. "Tamam, peki. Beni biraz etkiledi. Sinirime dokunabilecek birkaç şey söyledi."

"Devam et."

"Dedi ki... Profesyonel nedime olmayı sevdiğimi, çünkü bu sayede her zaman birinin gölgesinde kalıp, asla spot ışığında olmadığımı söyledi." Bir yudum şarap içiyorum. "Tıpkı Daniel'in dediği gibi."

"Vay canına." Cara ellerini kaldırır. "Neden şimdi Daniel'den bahsediyoruz?"

"Çünkü o da quiz gecesinde aynı şeyi söylemişti."

"Onun böyle dediğini hatırlamıyorum..."

"Cara," diye sözünü kestim, "sence ben korkuyor muyum?" "Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hayat. Aşk. Her şey." Cara yüzümdeki ifadeyi incelerken ben duraksıyorum. "Aslında Londra'daki bir gölün ortasında durup kuğulara 'Kaw' diye bağışlamak

diye bağırmak çok hoşuma gitti. Çılgınca, mantıksız ve aptalcaydı. Ve soğuktu. Çok, çok soğuktu." Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırırım. "Benim yapacağım bir şey değildi. Çok... tuhaftı."

"Sophie," Cara öne eğilip kollarını masaya dayayarak, "bu deli geline sana aptalca bir şey yaptırdığı için *minnettar* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Ona bakıyorum. "Emin değilim."

Cara cevap vermek için ağzını açar, sonra aniden durur, omzumun üzerinden birini görür. Hem şok olmuş hem de sinirlenmiş gibi görünür.

"Cara, ne..."

"Arkanı dönme, tamam mı?" der, öne eğilip gözlerimin içine bakarak. "Normal davran."

"*T-tamam.*"

"Daniel içeri girdi." "Ne? O

Daniel mi?"

"Evet. Sanki hayatımızda olmakta ısrarcı gibi, pislik herif." Yine ona bakarak, sesini alçaltarak konuşur. "Kız arkadaşıyla birlikte."

"Nişanlım" diye içgüdüsel olarak düzeltiyorum.

"Emin misin?" "Evet."

"Siktir." Keşke paniklesem. Keşke soğukkanlı olabilsem. Ama *çıldırmağk üzereyim*. Onunla hiç tanışmadım. Grup etkinliklerine hiç katılmadı.

"Tamam, sorun yok," diye fısıldıyorum, Cara'ya ama aslında kendime. "Muhtemelen bizi görmeyecekler ve o zaman onunla konuşmak zorunda kalmayacağım..."

"Sophie?"

Bu onun sesi. Omzumun üzerinden. Donup

kalıyorum. "Bana mı sesleniyor?" diye

Cara'ya dudaklarımla söylüyorum.

Gözlerini kocaman açarak "evet" diyor. Sakin bir şekilde koltuğumda dönüp tamamen şaşırmış gibi davranıyorum.

"Daniel!" diyorum, belki biraz fazla tiz bir sesle. "Merhaba!"

"Hey, burada olman çok garip. Merhaba Cara."

"Merhaba, Daniel," diyor diyor, gözlerini sıkılmış sıkılmış onun sıkılmış

Cesaretimi topluyorum ve Francesca'ya dönerek, ona kötü niyetim olmadığını anlayacağı kadar büyük, ama

O, benim onu gizlice nefret ettiğimi telafi etmek için aşırı dostça davrandığımı düşünüyor. Yakınlarda duvara asılı bir ayna olmadan, bunu başarabildiğimi anlamamanın bir yolu yok.

"Merhaba, sen Francesca olmalısın. Ben Sophie."

"Sonunda tanıştığımıza çok sevindim," diyor, biraz fazla coşkulu bir şekilde. Çok minyon, oval bir yüzü, büyük yeşil gözleri ve sevimli, hafifçe çıkıntılı ön dişleri var. Yüzünü çok iyi tanıyorum. Uzun zaman önce onun resmine bakıp, her özelliğini benimkilerle karşılaştırmıştım. "Buralarda mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama Cara çalışıyor."

"Ah, harika. Bir arkadaşımızın doğum günü için buradayız," diye açıklıyor. "Sanırım bir yerlerde özel bir alan var, ama emin değilim. Burası çok büyük."

"Yukarıda," diyor Cara, odanın köşesindeki merdiveni işaret ederek.

"O olmalı." Francesca başını salladı.

"Nişanınız için tebrikler!" diye haykırıyorum, sol elindeki zümrüt yüzüğe bakarak. Gerçek hayatta daha da parlak görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyor Francesca, utanmış bir şekilde. "Çok nazıksın."

O çok iyi biri. Gerçekten çok iyi. Kahretsin.

"Davetiyenize cevap verdik," diyor Daniel aniden bana. "Hayır demenize biraz şaşırdım. Düğünlere asla hayır demezsiniz. Neden bizimkine gelemiyorsunuz?"

Cara'nın yüzü asılır. Francesca ona keskin bir bakış atar. Kimse bundan hoşlanmaz, ama soru sorulmuştur. Ortada, havada asılı kalmıştır.

Cevap vermem gerekiyor. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diye başlıyorum, dürüst olsam mı diye düşünürken. Eski erkek arkadaşımın düğününe katılmanın çok garip olacağını açıklamak gerçekten o kadar kötü mü? Kesinlikle değil. Beni davet etmemeliydiler. Beni bu duruma sokmamalıydılar. Dünyadaki herkes benim gitmemin uygunsuz olacağı konusunda hemfikir olacaktır.

Dürüst ve makul gerçeği sakın bir şekilde açıklamalıyım.

"O gün paraşütle atlayacağım," diye pat diye söylüyorum. Daniel şaşkın görünüyor. "Ne?"

"Paraşütle atlayacağım," diyorum, bu sefer daha kendinden emin bir şekilde. "Kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Aman Tanrım, bu çok havalı!" Francesca etkilenmiş bir şekilde diyor. "Her zaman böyle çılgın bir şey yapmak istemişimdir, ama bunu ayırtacak cesaretim hiç olmadı."

"Yapmalısın," diye cesaretlendiririm.

"Bir dakika, paraşütle atlayacağın için düğüne gelemeyeceksin," diye tekrarlar Daniel, kafasında bunu anlamaya çalışarak. "Sen? Paraşütle atlayacak mısın?"

"Aynen öyle," diyorum, kendime değil, başkalarına. "Paraşütle atlayacağım."

"Bu harika. Aynı tarihte olduğu için üzgünüm ama, hey, muhtemelen babamın konuşmasını dinlemekten daha çok eğleneceksin," diyor Francesca, gözlerini devirerek. "O, halka hitap etmekte pek iyi değildir. Konuyu uzatma alışkanlığı vardır."

"Üzgünüm," diyor Daniel, alnı kırıışmış. "Kafam karıştı."

"Seni ne karıştırıyor?" diye soruyorum, Francesca'nın dirseğiyle onun kaburgalarına sertçe dürttüğünü fark etmemiş gibi davranarak. O da fark etmemiş gibi davranıyor.

"Sen paraşütle atlama yapmazsın." diye burun kıvırıyor.

"Hobi olması gerekmez." Onun suçlayıcı tonuna biraz şaşırarak gülüyorum. "Bir deneyeyim dedim."

"Hayır. Kendim için."

Bana göz kırpmıyor.

"Doğum günü partisine gidelim artık," Francesca araya girerek özür dilercesine gülümser. "Zaten geç kaldık. Ama seninle tanışmak çok güzeldi."

"Ben de," diye içtenlikle cevap veriyorum. "Hoşça kal, Daniel."

"Evet, haklısın," der Daniel, şaşkın bir ifadeyle. "Gitsek iyi olur."

"Hoşça kalın," der Cara, onlara parmaklarını sallayarak.

Francesca, Daniel'ı merdivenlere doğru götürür ve onlar gözden kaybolduğunda, nihayet tekrar nefes alabileceğimi hissederim.

Cara birkaç saniye bekledikten sonra konuşmaya başlar. "İyi misin?"

"Evet. Evet, iyiyim." Elimi uzatıp bardağımı alıyorum ve içinde kalanları içiyorum. "Francesca hoş birine benziyor. Onu sevdim."

"Evet. Yine yumruk atıyor. Ayrıca düğüne neden gitmediğini sorarak sana pislik gibi davranıyor. Seni davet etmesi bile garipti, ama sana rastlayıp RSVP hakkında sorguya çekmesi daha da garip." Derin bir nefes alır. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Az önce söylediğin şey," diyor, merdivenlere bakarak, "spot ışığında olmaktansa birinin gölgesinde olmaktan daha rahat olduğunu? Daniel ile olanlar da hep böyle değil miydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O ilgi odağı olmak zorunda, değil mi? Ve birlikteyken, sen hep onun arkasında duruyordun."

"Öyle miydin?"

"Evet. Evet, öyleydin," diyor düşünceli bir şekilde, sanki büyük bir dedektif gibi. "Seni asla spot ışığının altına çıkarmadı. Her şeyi kendine sakladı." Koltuğuna yaslanıp beni izliyor. "Ve şimdi haline bak."

"Bekar ve kuzenimle çok fazla içki içen biri mi?"

"Kuğularla iletişim kurup, onun düğününe gitmek yerine kendini uçaktan atıyorsun."

"Aslında paraşütle atlama için rezervasyon yapmadım," diye itiraf ettim. "Aklıma gelen aptalca bir fikirdi."

"Belki sadece bir fikirdi, ama şimdi yapacağını düşünüyorum," diyor gerçekçi bir şekilde. "Bunu hissedebiliyorum."

Ona gülümsüyorum. "Belki."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bu Miranda Priestly gelinin tam bir aptal değil. Garip bir şekilde davranmış olabilir," diyor, şarabından bir yudum alarak, "ama sen istesen de istemesen de seni spot ışıklarının altına itti."

Lütfen sesli mesaj bırakın. BEEEEEEEEEEEEEP

Oh! Oh, iyi akşamlar Emily, ben Victoria. Lady Meade. Son zamanlarda gösterdiğin tüm emekler için çok teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

sadece ben de değil. Her neyse, Lord ve Lady Derrington bizi Cumartesi günü Noel ikilerine davet ettikleri için arıyorum. Bir toplantı düzenliyorlar ve sizin de bize katılmak isteyip istemediğinizi merak ettim. Muhtemelen bir dğnnz vardır, ama yoksa, gerçekten orada olmanızı çok isteriz. Düğünden nceki son sosyal etkinliğimiz! Tabii ki, düğün öncesinde ajandamı boşalttım, ama bu etkinliğe katılmalıyız. Nicholas'a sordum ve senin gelmenden çok memnun olacağını söyledi. Dashwell'de seninle tanışmaktan çok memnun kalmıştı. Zaten elinden gelenin fazlasını yaptığını biliyorum, ama bize katılabilirsen, çok minnettar olurum. Çok minnettar. Cordelia ... bu tür etkinlikleri zor buluyor. Düğün için yaptığın her şey için sana şahsen teşekkür etmek isteyeceğinden eminim. Fırsat bulduğunda beni ara. Teşekkürler, Emily.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel partisi için yeni bir elbise almıyorum. Gardırobumdan geçen yıl nişan partisinde giydiğim zümrüt yeşili, uzun kollu bir elbise seçiyorum. Makyaj yapmak veya saçımı kurutmak için saatlerimi harcamıyorum. Fondöten, maskara, bronzlaştırıcı ve nude ruj sürüp saçımı taradıktan sonra olduğu gibi bırakıyorum.

Yeni *küstah* görüşüme göre, son dakikada gelen bir davete katılmak için çaba göstermem yeterli. Bu insanları etkilemek için fazladan bir şey yapmayacağım. Hiçbir şeyi kanıtlamam gerekmiyor. Lady Meade'in davetini kabul edip etmemeyi bir süre düşündüm, ama sonunda Cordelia'ya olan kişisel duygularımın işimi en iyi şekilde yapmama engel olmasına izin vermeyecektim. Çalıştığım gelinin desteği olarak bu kokteyle gelmem gerekiyorsa, bunu tamamen profesyonel bir kapasitede yapacaktım. Bu yüzden Lady Meade'i geri aradım, geleceğimi söyledim ve ayrıntıları bana bildirmesini rica ettim.

"Hoş geldiniz Bayan Taylor," dedi kapıcı, listeden adımlı kontrol ederken, bir garson hemen içki tepsiyle yanıma geldi ve bir diğeri de paltomu almayı teklif etti. "Partinin tadını çıkarın."

Derrington Kontu ve Kontesi kapının yanında durmuş, misafirleri karşılamak için bekliyorlar. Beni sıcak bir şekilde karşılıyorlar ve Annabel ile Georgia'nın buralarda olduğunu, beni görmek *isteyeceklerini*, onları bulmam *gerektiğini* söylüyorlar. Ardından, lüks bir şekilde dekore edilmiş koridorda dolaşan çok daha önemli misafirlerle sohbet etmeye başlıyorlar.

Merdivenlerin yanında devasa bir Noel ağacı var ve tanıdığım kimseyi hemen göremeyince, onu hayranlıkla seyretmek için yanına gidiyorum, kocaman, parlak altın süslerin içindeki yansımamı izliyorum. Ağacın yanında durup, Swann ailesinden birini görmeyi umarak yüzler denizini tarıyorum, ama eğer buradalarsa, başka bir odada saklanıyorlar.

gürültü ve misafir sayısına bakılırsa, parti tüm eve yayılmış gibi görünüyor.

Ön kapı açılıp Tom içeri girdiğinde sağa mı sola mı yöneleceğimi düşünüyorum. Ona gülümsüyorum ve dikkatini çekmek için havalı ama seksi bir el hareketi yapmaya hazırlanırken, onun yalnız gelmediğini fark ediyorum. Uzun boylu, ince bir kadın kolunu onun koluna takmış ve sadece paltolarını çıkarmak için ayrılıyorlar. Yüksek elmacık kemikleri, parlak bir cildi ve hayal edebileceğiniz en dolgun dudakları var. O kadar çarpıcı ki, çok yakışıklı bir şekilde ona bakakaldığımı fark edene kadar ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve hemen tekrar süs eşyalarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyorum, ona ve Tom'a olabildiğince gizlice bakıyorum.

Ceketini, benim kadar ona hayran kalmış görünen garsona verdikten sonra, daracık, parlak mavi elbisesini ortaya çıkaran kadın, Tom'a kirpiklerini kırıştırarak, onu Derrington Kontu ve Kontesine tanıtmasını bekliyor.

Ne kadar utanç verici! *Ne* kadar aptalım. Tom'un çıktığı kadınlar işte böyle. Güzel, sofistike mankenler, böyle bir partiye çok yakışan kadınlar.

Paxton'da onunla geçirdiğim o günü düşünerek yüzümü buruşturuyorum. O, bunu küçük kız kardeşinin arkadaşıyla vakit geçirmek olarak görmüşken, ben ise onu öpmek nasıl olurdu diye hayal kuruyordum. *İğrenç*. Sadece yakışıklı ve nazik gözlü bir adam birkaç gün bana ilgi gösterdi diye bu kadar profesyonelce davranmadığım için kendime kızıyorum. Ne *aptalım*. Bu konuda *hiç de* cesur davranmadım.

Aniden Tom benim yönüme bakıyor.

Düşünmeden yere çöküyorum. Bunun bir hata olduğunu hemen anlıyorum. Dashwell Hall'da yatak odamın penceresinden beni gördüğünde olduğu gibi. Garip durumlardan kurtulmak için yere çökmeyi bırakmalıyım. Başka herhangi bir tepki bu tepkiye tercih edilebilir: rahat bir el sallama, onu görmemişim gibi davranma, yakındaki bir sohbele hızla katılma, dekorasyonları incelemek için dönme.

Cidden, *başka herhangi bir tepki* bundan daha iyi olurdu.

"İyi misin?" diye soruyor biri, elmas taşlı topuklu ayakkabılarının yanında yerde yattığımı fark ederek.

"Evet, teşekkürler," diye cevap veriyorum, bir açıklama bulmaya çalışırken, "Ağaç standını görmek istedim. Hangi marka olduğunu. Güvenilir bir tane arıyordum."

"Oh," dedi şaşkınlıkla. "Küpeni düşürdüğünü sandım."

"Evet," diyorum, o bana sırtını dönüp katıldığı sohbete geri dönerken yavaşça ayağa kalkıyorum. "Bu çok daha inandırıcı bir neden olurdu."

Sırtıma kapıya dönük durarak, süs eşyalarının yansımasından Tom ve randevusunun hala kapının yanında durup durmadığını anlamaya çalışıyorum. Ne yazık ki, tüm konuklar bulanık lekeler gibi görünüyor ve kim kimdir anlayamıyorum. Benimle konuşan kadının ve grubunun tuhaf bakışlarını görmezden gelerek, süs eşyalarına yakından bakmayı bırakıp yavaşça kapıya doğru dönüp bakıyorum. Onların başka bir odaya geçtiklerini görünce rahat bir nefes alıyorum.

Tom'un başının sağımdaki kapıdan geçtiğini fark edince, kalabalığın arasından sıyrılıp solumdaki oturma odasına koşuyorum, ama kapının yanında duran Cordelia ve Jonathan'a çarpıyorum.

"Emily!" diye bağırdı Jonathan ve her iki yanağıma birer öpücük kondurarak beni selamladı. "Buraya geldin mi diye merak ediyorduk."

Cordelia isteksizce onu takip eder, bana iki kez havada öpücük gönderir ve coşkulu bir merhaba dener.

"Seni bulduğuma sevindim," diyorum, doğru mu söylüyorum emin değilim. "Burada kimseyi tanımıyorum."

"Bu iyi bir şey," diye mırıldanır Cordelia, Jonathan ise ona gözlerini devirir. "Annabel ve Georgia da buralarda bir yerlerde. Annabel, düşününün benimkinden daha iyi olduğunu bana üç kez söyledi bile."

"O öyle demedi canım," diye düzeltir Jonathan. "Ama bir şeyleri ifade etme şekli var. Nicole Percy'den bahsediyordu."

"Her neyse," diyor Cordelia, bir tutam saçını kısıvrarak. "Beth çok daha iyi. Ve biz kişisel bir dokunuş istiyoruz. Herkes Nicole'u işe alabilir, ama Beth daha özel bir çiçekçi."

"Beth'i mi tuttun?"

Cordelia başını sallar. "Fikir için teşekkürler. Bence çok iyi bir iş çıkaracak."

"Beth senin fikrin miydi, Emily?" Jonathan şaşkınlıkla sorar.

"Aslında değil. Cordelia nazik davranıyor. Onunla o hafta sonu Dashwell'de tanıştım ve havalı birine benziyordu. Ama çiçekçiler hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyorum neşeyle.

Cordelia'nın içkisine gülümsediğini fark ettim.

"Umarım Tom yakında gelir." Jonathan iç geçirerek boynunu uzatıp salonu tarar. "Uşakların yelekleri hakkında onun fikrini sormam lazım."

"Jonathan desenli yelekler giymelerini istiyor," diye açıklıyor Cordelia. "Ama ailem için yeterince geleneksel olmayacağından endişeleniyor."

"Bence yer göstericiler sana hoş gelen yelekleri giysinler," diye kesin bir şekilde söylüyorum, o bana sormamış olsa da. "Bu senin düşünün."

"Ben de öyle dedim," diyor Cordelia, ona bakarak.

Cordelia ile bu kadar normal bir konuşma yapmak garip. Alaycı ya da kaba bir şey söylemedi, bana sırtını dönmeyi ya da başka bir şey yapmadı. Garip davranıyor. Neredeyse nazik.

"Tom'a soracağım," diyor Jonathan. "O da yelek giymek zorunda olduğu için, onun fikrini bilmek faydalı olacaktır."

"Şimdiye kadar burada olacağını söylemişti," diyor Cordelia.

"Sanırım öyle," diyorum, sanki az önce hatırlamışım gibi. "Onu... şey... biriyle birlikte girerken gördüm."

Cordelia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Biriyle mi geldi?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Emin değilim. Kız arkadaş olabilir mi?" "Onun kız arkadaş yok ki."

"Şey, çok samimi görünüyorlardı. Çok samimi." Konuyu değiştirmek için içkimi yudumlarken odaya bakınıyorum. "Peki, ikinizin arasında başka neler oluyor?"

"Aslında," Cordelia aniden, "Emily, gelip biraz konuşabilir miyiz? Seninle bir şey konuşmak istiyorum, ama" Jonathan'a tatlı bir gülümsemeyle, "sen duyamazsın."

"Oh! Bu elbiseyle mi ilgili? Ne heyecan verici!" diye cevaplayarak kızın başına bir öpücük kondurur. "Merak etme! Gidip Tom'u ve bu gizemli kadını bulacağım."

Jonathan yan odaya girerken, kız bana "Hadi gel" diyor.

Onu dikkatlice takip ederek evin içinden geçiyorum, mutfakta koşturup duran meşgul catering çalışanlarını atlatıp, veranda kapısından arka bahçeye çıkıyorum. Burada birkaç kişi sigara içip sohbet ediyor olması için minnettarım, çünkü Cordelia'ya asla güvenemezsin. Beni buraya öldürmek için getirmiş olabilir, sonra da içeri girip, cesedim bulunabilir ve tüm yüksek sosyete, şampanya içen konuklar şüpheli olarak muhteşem bir polisiye hikayesi ortaya çıkabilir.

Ama bu tanıkların önünde beni öldüremez, bu yüzden muhtemelen güvendeyim.

"İster misin?"

Bana sigara ikram ediyor. "Hayır, teşekkürler."

Paketten bir tane çıkarıp yakıyor ve kül tablasının bulunduğu bahçe masasının etrafında dolaşıyor. Dışarıyı soğuk ve ben kollarımı ovuşturarak onun konuşmaya başlamasını bekliyorum. Keşke buraya geleceğimizi söyleseydi de paltomu alabilseydim, ama umarım bu uzun sürmez.

"Bugün geldiğin için teşekkürler," diyor, bahçeye bakarak. Ortasında Yunan tanrıçası heykeli olan, ortama hiç uymayan devasa bir çeşme var.

"Sorun değil," diyorum tarafsız bir şekilde. "Bu benim işim."

O da başını sallayarak bir nefes alır. "Seni davet etmek benim fikrimdi." "Gerçekten mi?"

"Evet. Annemden seni aramasını istedim." "Oh. Tamam."

Uzun bir sessizlik olur.

"Son birkaç haftadır düğün için çok iyi işler yaptın. Broş ve diğer her şey. Fotoğrafçı ve Beth. Her şey yolunda."

"Harika."

"O aktörü işe almamalıydım. Bütün Swan Lake olayı," diyor, ellerini sallayarak, etrafında dumanlar uçuşurken, "hiç hoş değildi."

"Bunu konuşmamıza gerek yok."

"Biliyorum, ama konuşmak istiyorum." Başını eğip gözlerini yere indirir. "Kendimi kötü hissediyorum. Doğru olan şey değildi."

Ona bakıyorum. "Cordelia, benden *özür mü diliyorsun?*" "Ne? Hayır. Hayır, ben sadece..." Sesi kesiliyor.

"Özür diliyorsun! Özür diliyorsun!"

"Aman Tanrım, bunu bu kadar bü y ütmek zorunda mısın?" diye fısıldayarak, diğer sigara içenlerin dinlemediğinden emin oluyor.

"Ama bu büyük bir mesele! Özür diliyorsun!"

"Kim gölün içine girecek kadar aptal olabilir ki?" diye sorar, gözlerini devirerek. "Neden sorgulamadın?"

"Sorguladım! Çok ikna ediciydi." "O berbat bir oyuncu."

"Hayır, iyiydi. Rolüne çok yakışıyordu ve sonra anneni de işin içine kattı."

"Ah, ona öyle yapmasını ben söyledim. Onun hayal kırıklığına uğramasından nefret edeceğini söyledim." Tereddüt ediyor. "Sadece ben söyledim diye girecek misin emin değildim."

"Evet, peki," diyorum, ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydırarak. "Jimmy sana videoyu gösterdi mi peki?"

"Evet." Gülmemeye çalışır ama başaramaz.

Ona kaşlarını çattım. "Bunu YouTube'a yükleyecek misin?"

"Hayır!" Sorduğum için sinirlenmiş görünüyor. "Kendini övme, o *kadar* komik değildi."

"Jimmy beni beni iyi iyi çocuk Sen kullan ki kişisel bilgileri bana karşı kullandın."

"Evet, ama sen de Graham Slater'dan bahsederek zayıflığını ortaya çıkardın."

"Sen de Annabel'den bahsederek zayıflığını ele verdin."

"Sana onun hakkında hiçbir şey anlatmadım. Bu yüzden tüm o soruları sordun ve kavgayı başlattın."

"Kavgayı ben başlatmadım!"

"Sana yapma dediğim halde ısrar ettin." Düşünceli bir şekilde nefes verdi. "Ama ben aşırı tepki verdim."

"Bu da bir özür mü?"

"Kesinlikle hayır."

"Özür dilediğine inanamıyorum," diyorum, bu konuşma karşısında hâlâ şokta. "Ama özür dilediğine sevindim. Seni kızdırdığımı biliyorum, ama intikamın çok aşırıydı."

"Bu benim sorunum," diye itiraf etti. "Öfkemi kontrol etmekte pek iyi değilim."

"Fark ettim."

"İnsanların ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun."

"Biliyorsun, bu bir rekabet olmak zorunda değil. Tüm kusurlarını belirtip sonra benim kusurlarımı sıralamaya başlamana gerek yok."

"Senin çok fazla kusurun var," diyor, sinsî bir gülümsemeye. "Bütün gece burada kalırız."

NELER OLUYOR?

Bu kişi kim ve gerçek Cordelia nerede? Şimdi benimle ciddi ciddi *dalga mı* geçiyor? Geri çekilmem lazım. Kendimi kontrol etmem lazım. Ona cevap vermeyi bırakmam lazım. Bu kadar dostça davranmayı bırakmam lazım. Ben onun arkadaşı değilim: Ben, annesi tarafından işe alınmış profesyonel bir nedimeyim...

"Özür dilerim," diyor aniden, sigarasının ucunu küllüğe vururken bana bakıyor.

"Ha?" diye akıllıca cevap veriyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarlar, "sana davranışım için."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunun gerçek mi yoksa büyük bir şaka mı olduğundan hala emin değilim ve bir aktör yakınımnda durup kafama bir kova krema dökmeye hazır bekliyor olabilir.

"Ciddiyim," diye devam ediyor. "Düğünü çok daha güzel hale getirdin ve sana minnettarım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

O gülüyor. "Ciddiyim. Ben de özür dilemeyi sevmem. Ama haklısın, bir özür hak ediyorsun. Çok çalıştın ve çekip gidebilecekken bazı konularda gerçekten düşünceli davrandın. Yaptığın her şey için sana gerçekten minnettarım..."

"Beni kovacak mısın?" diye patladım.

"Ne?" Bana kaşlarını çatarak bakar.

"Beni kovacakmışsın gibi geliyor."

"Hayır, gelmiyor."

"Evet, öyle. Özür dileyerek, benim ne kadar yardımcı olduğumu söyleyerek işleri düzeltmeye çalışıyorsun... Sanki yarım kalan işleri tamamlamaya çalışıyorsun gibi geliyor."

"Tanrım," der, bir duman bulutu üfleyerek. "Neden beynin sürekli her şeyi aşırı düşünmekle meşgul?"

"Ben olayları fazla düşünmem... Düşünmem. Tamam, belki de düşünürüm." "Bak, özrümü kabul edecek misin, etmeyecek misin?"

Kollarımı kavuşturuyorum, hala tüylerimi diken diken eden hissi yok etmeye çalışıyorum. Ona özrünü kabul etmediğimi, ancak bunun iş ahlakımı etkilemeyeceğinden emin olabileceğini söylemeyi düşünüyorum. Bana gerçekten çok zor anlar yaşattı, *ama* samimi olduğunu anlayabiliyorum. Üzgün olduğunu anlayabiliyorum.

"Evet," diyorum sonunda. "Tamam."

"Güzel." Sigara izmaritini küllüğe attı. "Şimdi, donarak ölmeden içeri girelim."

"Neden burada özür diliyorsun? Yani bugün," diye soruyorum, kapıya doğru yönelirken onu durduruyorum.

Bana dönerek, "Sözlerimin samimi olduğunu anlamam için yüz yüze özür dilemek istedim. Gururumu yenmem birkaç günümü aldı" dedi.

"Oh." Onun dürüstlüğü karşısında şaşırarak tereddüt ediyorum.

"Tamam."

"Bunu fazla düşünmene gerek yok," diyor, bana anlamlı bir bakış atarak. "Senden özür dilemek istedim. Hepsi bu."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şu anda mı? Partiyeye geri döneceğiz ve Barbados'ta geçirecekleri Noel planlarını anlatan tüm bu korkunç insanlara katlanmak zorunda kalacağız. Ama kanepeler lezzetli."

"Hayır, ben nedime meselesinin ne olacağını soruyorum. Hâlâ beni vazgeçirmeye çalışacak mısın?"

"Hayır. Artık vazgeçtim."

"Gerçekten mi? Söz veriyor musun?"

Derin bir nefes aldı ve küçük parmağını kaldırdı. "Evet." "Ne yapıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum?" Parmağını salladı. "Küçük parmak sözü veriyorum."

"Küçük parmak sözlerinin saçma olduğunu düşünürsün sanıyordum. Bunu yapıyorsun çünkü benim..."

O inleyerek elini uzattı ve küçük parmağını benimkine taktı. "Bundan sonra seni bırakmaya çalışmayacağıma küçük parmak sözü veriyorum. Tamam mı?"

"Vay canına." Ellerimizi indirirken ona gülümsüyorum. "Bu çok önemli bir anmış gibi hissediyorum."

"Aman Tanrım, çok sinir bozucusun."

Kapıyı açıp beni geçirdi, sonra da peşimden içeri girdi. Yine yoluna çıktığım için catering ekibinden özür diledim ve oturma odasına geri döndüm. Jonathan, Lord ve Lady Meade ile birlikte oturuyordu, Cordelia ise tuvalet sırasına girmişti.

"Sohbetin nasıldı?" Jonathan, ona katılıp Lord ve Lady Meade'e tekrar merhaba dedikten sonra sorar.

"İyiymi, teşekkürler," diyorum, Lady Meade'in gözüne bakıp gülümsüyorum. "Gerçekten iyiymi. Ben kaba bir şekilde araya girmeden önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Partinin ne kadar güzel olduğunu konuşuyorduk," diye açıklıyor Lord Meade. "Ned gerçekten elinden geleni yaptı. Harika bir akşam olacak."

"Şerefe," diyor Lady Meade, kadehini kaldırarak. "Umarım drama yaşanmaz umalım."

YİRMİ ALTI.

"Kaybolmuş gibisin."

Dönüp baktığımda, Tom merdivenlerin altında bana gülümseyerek iki kadeh şampanya tutuyordu. Tuvaletten yeni çıkmıştım ve partide Swann ailesinden birini bulmaya çalışıyordum, böylece konuşacak birini bulabilirdim.

Tabii ki, bütün gece boyunca kaçınmaya çalıştığım tek aile üyesi, karşılaştığım kişi.

"Cordelia'yı arıyordum," diyorum, onu gördüğümde telaşlanmamaya çalışarak. "Onu gördün mü?"

"Korkarım ki görmedim," diyor ve elindeki içkilerden birini bana uzatıyor.

"Merak etme. Kendim alabilirim. Senin randevundan içki çalmak istemem. Bu arada, o çok hoş bir kız." Bunu da içtenlikle söylüyorum. Yaklaşık on dakika önce, Mona'nın Tom'un içkisini doldurmak için gittiği sırada, tek başına durmuş, ortama uyum sağlayamayan bir halde beklediğini gördüm ve onunla sohbet etmeye başladım. Ne yazık ki Tom, kalabalık odanın diğer tarafında Derrington Kontu tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Düşündüğüm gibi manken değil, aslında bir müzayede evinde çalışıyor ve bana, onun görüşüne göre paha biçilmez olan bazı seramiklerin yakın zamanda satışı hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Onun korkunç ya da sıkıcı olmasını umuyordum, ama ikisi de değildi ve sinir bozucu bir şekilde, onunla vakit geçirmekten keyif aldım.

Neyse ki, Frazer adında bir adam da öyle yaptı. Annabel'in eski arkadaşlarından biri olduğunu tanıtmak için yanımıza geldi. İkisi doğal bir şekilde flörtöz bir sohbeta daldılar ve ben de ikisi de fark etmeden tuvalete kaçtım.

"Mona'nın içkisi hazır." Tom ısrarla bardağı uzattı. "Bunun üzerinde adın yazıyor."

"Teşekkürler," diyerek bardağı aldım. "Lütfen burada durup benimle sohbet etmek zorunda hissetme. Mona'nın yanında olmalısın."

"Açıkçası, bence o Frazer'la sohbet etmeyi tercih eder," diyor ve bana anlamlı bir gülümseme atıyor. "Aralarında kesin bir kıvılcım var."

"Ah."

"Benim için çok üzülme. Dün gece Chanel etkinliğinde tanıştık."

"Vay canına. Onunla daha yeni tanıştın ve onu, ailenin de konuklar arasında olacağı büyük bir Noel partisine davet ettin mi? Gerçekten iyi öpüşüyor olmalı."

Tom şaşkınlıkla gülümseyerek kaşlarını kaldırır. Dürüst olmak gerekirse, kendi küstahlığımdan biraz şaşırdım, ama devam edeceğim.

"Aslında, o zaten bu partiye gelecekti," diye düzeltir. "Dün gece sohbet ettik, parti konusu açıldı ve birlikte gidelim dedik. Ve öpüşmedik."

"Oh. Tamam. Yani, beni ilgilendirmez." Şampanyadan büyük bir yudum alıyorum.

"Peki, George nerede?"

"Kim?"

Kaşlarını çattı. "Erkek arkadaşın. Hani, görüştüğün adam?"

Ah, evet. George.

Tom'a fazla yakınlaşmamak için akıllıca uydurduğum o adam, bu profesyonelce olmazdı ve bir sürü soruna yol açardı. Bu numara devam etmek ve gerçek adımlı bile bilmeyen müşterimin kardeşi ile aramızda kesinlikle hiçbir şey olmaması için akıllıca ve mantıklı bir davranış olurdu.

Hiçbir koşulda bu zorunlu hikayeyi değiştirmemeliyim. "Kimseyle görüşmüyorum," diye patladım.

LANET OLSUN.

Bak, şampanyayı ve Tom'un kolonyasını suçluyorum. Gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Gerçekten mi? Umarım iyisindir," diyor, beni dikkatle izleyerek.

"Harikayım. Neyse, bu süslemeler ne kadar muhteşem, değil mi?" derim aceleyle, konuyu değiştirmek için çaresizce. "Ağaçtaki süsler kafam kadar büyük!"

Aferin Sophie. Çok seksi bir sohbet.

"Evet, Lord ve Lady Derrington hiçbir şeyi yarım yapmazlar." Diye iç geçirir.

Bir garson yanımızda durur ve gümüş bir tepside kanepeler uzatır.

"İkinize de lezzetli kırmızı şarapla pişirilmiş ve horseradish kremalı kızarmış öküz kuyruğu ikram edebilir miyim?" diye sorar gururla.

Kibarca reddettik ve garson başka bir gruba doğru vals yaparak uzaklaştı.

"Kanepeler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar Tom, garsonun uzaklaşmasını izlerken.

"Anlamadım?"

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar. "Çünkü ben hayranı değilim."

"Ne? Nasıl kanepelerin hayranı olamazsın? Çok lezzetli mini porsiyonlar halinde servis edilen yiyecekler."

"Hiçbir işe yaramazlar," diye tartışıyor ve başka bir konuğun geçmesi için yanıma yaklaşıyor. "Ne anlamı var ki? Doyurucu değiller, yemekleri de zor. Neden etkinliklerde sandviç servis etmiyorlar?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Çünkü o zaman yemekten önce sandviç servis etmiş olursun! Kanepeler, gelecek olan yemeğin küçük tadımları gibidir. Ya da, oturarak yemek yenmeyen bu tür etkinliklerde, konukları memnun ederler. Açlığı uzak tutarlar."

"Açlığı başka ne bastırır biliyor musun? Sandviçler."

"Bu çok saçma. Böyle bir Noel partisinde insanların tam *sandviçler* servis etmesi gerektiğini ciddi ciddi savunamazsın. Bu hiç mantıklı değil! Diğer konuklarla konuşurken burada durup sandviç yiyemem!"

"Neden olmasın? Sandviç yeme şeklinizden utanıyor musunuz?"

"Hayır! Derrington Kontesi'ne tatil planlarını sorarken ağzımı onunla doldurmak istemem."

"Yani, seni doyurmaya yetmeyecek kadar küçük, neredeyse hiç tadı olmayan bir parça öküz kuyruğu yemeyi tercih ediyorsun."

"Kanepelerin tadı yok diyemezsin. Birçok harika şef ve catering şirketi, küçük bir lokmada tam bir lezzet yaratabilir," diye tartışıyorum, ne zaman kanepelere bu kadar tutkuyla bağlandığımı merak ederek. "Bu bir *sanat*."

"Gerçek şu ki, bu partide kimse bu tuhaf, havalı ama tatmin edici olmayan atıştırmalıkları istemiyor," diyor, diğer konukları işaret ederek. "Onların gerçekten istediği şey gerçek yemek. Yani, şunlara bak." Başka bir garson salonda çalışırken, yanımızdan geçen bir tepsiyi işaret ediyor.

"Mini burgerlere ne karşı olabilirsin *ki*?"

"Akli başında hiç kimse hamburger yerken 'Keşke bu hamburgerin boyutu sekizde biri kadar olsaydı' dememiştir," diyor Tom, gözlerini tavana dikerek. "Bana normal boyutta bir hamburger getirin!"

"Yanılıyorsun," diyorum, tırabzana yaslanarak. "Kanepeler zarif etkinlikler için tasarlanmıştır. Bu konuklara sorsak, hamburger yemenin ne zaman ne de yerinin uygun olmadığını kabul ederler."

"Hepsi öyle derdi, ama içten söylemezlerdi," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık veriyor.

"Bütün akşam burada durup seninle kanepeler hakkında tartışmayacağım." Diye iç çekiyorum.

"Neden olmasın? Ben bütün akşam burada durup *seninle* tartışmaktan memnunum."

O kadar şaşırdım ki, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Sanki söyledikleri yetmezmiş gibi, bir de uzanıp gözüme düşen saçımı kulağımın arkasına koyuyor.

Evet, biliyorum.

Aylardır seks yapmaya en yakın olduğum an.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve onun yoğun bakışları altında yanaklarım kızarıyor.

Tanrım, o kadar yakın ki. Ve daha da yaklaşıyor. Oh oh. Göz temasını kes, Sophie.

ÇOK GEÇ OLMADAN GÖZ TEMASINI KES.

Aniden üst kattan yüksek sesler duyulur. O başını benden uzaklaştırır ve endişeyle yukarı bakar. Ben de onu taklit ederim. Tartışma gibi geliyor ve sesler yatak odalarından geliyor. Merdiven korkuluğunun yanında durduğumuz için sesleri ilk biz duyarız, ama çok geçmeden etrafımızdakiler de merakla yukarı bakmaya başlar.

"Sence ne oluyor?" diye Tom'a soruyorum.

Bir yanım, onun gömleğini çıkarıp "*Kimin umurunda?*" diyerek beni tutkuyla öpmesini umuyor.

Ama öyle olmaz.

Bunun yerine paniklemiş bir şekilde "Uh-oh. Bu Cordelia'ya benziyor" diyor.

"Ve Annabel," diye ekliyorum, yüzümü buruşturarak.

Harekete geçiyoruz, içkilerimizi masada bırakıp, işler çığırından çıkmadan neler olup bittiğini görmek için yukarı kata çıkıyoruz. Tartışmanın sesini takip ederek, koridorun sonundaki kapalı bir kapıya varıyoruz. Elimi kaldırıyorum, Tom'a bakıyorum, o da dayanışma içinde başını sallıyor ve kapıyı çalıyorum.

Kapı birden açılır ve göz alıcı sarı payetli elbisesiyle, öfkeden patlamak üzere olan Annabel bizi karşılar.

"Tanrıya şükür," der dramatik bir şekilde, sonra Cordelia'yı işaret eder. "Biri onu kontrol etmeli."

"Merhaba Annabel! Vay canına, harika görünüyorsun," diye başlıyorum, odadaki havayı yumuşatmak umuduyla. "Bir süs gibi!"

Burnunu kırıştırır. "*Anlamadım?*"

"Çok güzel, ışıltılı bir süs eşyası. Boş ver. Burada her şey yolunda mı?" diye neşeyle sorarım.

"Her şey yolunda *değil*," diye cevaplar Annabel, o kadar yüksek sesle ki, Tom'u hızla içeri alıp kapıyı arkamızdan kapatırım, diğer konukların duymaması ve partinin keyfini sürmeye devam etmesi için çaresizce.

"Ne oluyor?" diye sorar Tom, sanki bu duruma daha önce birçok kez düşmüş gibi Cordelia'ya yorgun bir bakış atarak.

"Hiçbir şey," diyor. "Annabel beni bir şeyle suçladı ve ben kendimi savunuyordum, hepsi bu."

"Buraya çıktım ve kapısı kapalı odamda dolaşırken buldum onu." Annabel sinirlenir.

"Kayboldum. Tuvaleti arıyordum."

"Lütfen!" Annabel burun kıvrır. "Bu eve daha önce geldin. Tuvaletin nerede olduğunu biliyorsun."

"Sanırım yıllar önce bir kez buraya gelmiştim," diyor Cordelia sıkılmış bir şekilde. "Biz hep senin dairenizde takılırdık, ailenin evinde değil."

"Bu tam bir yalan! Sen tam bir yalancısın!" diye bağıır Annabel.
"Buraya sürekli gelirdin!"

"Hangi odanın hangisi olduğunu unutmuştum," diye cevaplar Cordelia.

"Partimde uyuşturucu kullanmak için buraya geldin," diye tükürüyor Annabel.

Tom yanımda gerginleşir. Cordelia bu suçlamaya karşı çenesini sıkır.

"Sana daha önce de söylediğim gibi," diyor Cordelia keskin bir sesle, "bu doğru değıl."

"İnsanlar asla değışmez," diyor Annabel, saçlarını üstünlük taslayarak geriye atıyor. "Elinde değıl, değıl mi Cordy? O dürtüyle savaşımadın."

Cordelia, Tom'a bakarak cevap vermeden önce ellerini yumruk yapar. "Uyuşturucu kullanmıyorum. Buraya biraz huzur bulmak için geldim."

"Bunun bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim," derim, bu konuşmanın altında tehlikeli bir şeylerin kaynadığını hissederek. "Hepimiz aşağıya inmeliyiz. Annabel, kendi partinde kaybolamazsın. Herkes senin nerede olduğunu merak edecek."

"Evet, hadi," der Tom, bir adım öne çıkar. "Bu konuyu bırakıp gecenin geri kalanının tadını çıkaralım."

"Ona odamdan uzak durmasını söyle," diyor Annabel soğuk bir sesle. "Uzak duracak," diyor Tom onu temin ederek. "Değıl mi, Cordelia?"

Cordelia başını sallar, çantasını ve şampanya kadehini Annabel'in tuvalet masasından alır. Tom kapıyı açar ve ben merdiven sahanlığına doğru yol gösteririm.

"Neyse ki işler çığırından çıkmadan buraya geldim," diye mırıldanır Annabel, hepimiz odadan çıkarken.

"Hatırladığım kadarıyla, işlerin her zaman çığırından çıkmasını sağlayan sendin, Annabel," diye karşılık verir Cordelia, omzunun üzerinden, Tom ise arkasında başını sallayarak ona "kapa çenenin ve git buradan" diye fısıldar.

Annabel'in ağzı açık kalır ve koridorda ayaklarını yere vurarak, partiye doğru ilerlerken bizi durdurur.

"Aşırı doz alan sensin, Cordelia," diye tıslar Annabel. "Ben değıl ben."

Cordelia merdivenlerde donakalır, yüzünün rengi solur. Tom sanki biri ona tokat atmış gibi görünür. Koruyucu bir şekilde Cordelia'nın koluna uzanır. Cordelia onu itip merdivenlere doğru geri döner.

"Cordelia," diye yalvarır Tom sessizce, ama Cordelia onu görmezden gelir.

Annabel dik durur, zafer dolu bir gülümsemeyle. Cordelia merdivenlerin başına geldiğinde, kazandığını düşünerek, hiç irkilmez.

"Siktir git, Annabel," der Cordelia ve bardağının içindekini Annabel'in yüzüne fırlatır.

Annabel yüksek sesle çığlık atar. Konukların yüzleri yukarı doğru döner ve olanları görünce partide bir şaşkınlık dalgası yayılır.

"Seni *kaltak!*" diye bağırır Annabel, şampanya saçlarından ve yüzünden aşağıya damlar. Dönüp banyoya koşar ve kapıyı çarparak kapatır.

Cordelia, yaptıklarından etkilenmemiş gibi görünerek, herkesin bakışları ve fısıltıları arasında partiye doğru süzülür. Tom ve benim ona takip etmekten başka seçeneğimiz yoktur.

Georgia, saçma sapan bir çift topuklu ayakkabıyla merdivenleri tırmanarak ortaya çıkar ve endişeli bir ifadeyle bakar. "Bağırın Annabel miydi? Ne oluyor? Oh, hey, Tom, nasılsın? Seni arıyordum! Bir dakika sonra konuşuruz, bebeğim. Seni bulmaya geleceğim... Annabel, iyi misin?"

Cordelia kapıya doğru ilerlerken koridordaki kalabalık ikiye ayrılır.

"Cordelia, bekle," diyor Tom, misafirlere gülümseyerek, sanki her şey tamamen kontrol altında gibi davranarak. "Paltolarımızı almamız lazım."

Ama o çoktan kapıcıdan dışarı çıkmasına izin vermesini istemiştir ve kapı açıldığında, dışarıdaki kalabalıktan bir gürültü ve bir sürü kamera flaşı duyulur.

"Harika. Basın gelmiş." Tom inler. "Cordelia, bekle!"

Tom'un kolunu tutar ve "Ben giderim, sorun yok," derim, sonra aceleyle onu dışarıya kadar takip ederim.

Yüzümü ellerimle koruyarak başımı eğip merdivenlerden aşağı iniyorum. Neyse ki fotoğrafçıların çoğu, yol kenarında taksi çağırmaya çalışan Cordelia'nın etrafında toplanmış durumda ve hiçbiri bana dikkat etmiyor.

"Cordelia, beni bekle!" diye avazım çıktığı kadar bağıyorum, gazetecilerin ona yönelttiği onca sorunun arasında beni duyacağını umarak.

"Acele et!" diye bağıyor, taksiye binerken.

Paparazziler isteksizce önümden geçmeme izin veriyor ve ben taksiye atlarken Cordelia arkamdan kapıyı kapatmak için eğiliyor. Kendimi arabanın içine atıyorum ve avazım çıktığı kadar bağıyorum: "Git! Git! Git!"

Şoför gaza basar ve tüm bu dramayı geride bırakarak hızla uzaklaşırız.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cordelia gülerek beni ayakkabısıyla dürttü. "Pekala James Bond, yerde yatarak ne yapıyorsun?"

"Yüzümü gazetecilerden saklıyordum," diye açıklıyorum, başımı kaldırarak. "Güvenli bir mesafeye ulaştık mı?"

O başını sallar. Onun yanındaki koltuğa tırmanıp arkama yaslanırım, yüzümdeki saçları ve elbisemdeki tozu silkelerim. Taksi şoförü nereye gitmek istediğimizi sorar ve Cordelia omuz silker. "Buralarda bir pub var mı?" diye sorar.

"Birkaç tane var."

"Sade bir yer arıyoruz," diye talimat verir. "Eski, boktan bir pub."

"Sorun değil." Taksi şoförü gülümser.

"Teşekkürler. Kimse böyle bir yerde bizi aramayı akıl edemez." "İyi misin?" diye soruyorum.

"İyileşeceğim."

"Benimle gelmeme izin verdiğin için teşekkürler. İzin vereceğini düşünmemiştim." "Bir içkiye ihtiyacım var," diye cevaplar, pencereden dışarı bakarak. "Tek başına eğlenmek

."

Şu anda bu konuyu konuşmak istemediğini hissediyorum, bu yüzden yolculuğun geri kalanında sessizce oturuyoruz ve Cordelia'nın isteğine tam olarak uyan bir pub'da iniyoruz. Duck adını taşıyan tabelası kirli ve o kadar eğri büğrü ki, her an düşüp zavallı, hiçbir şeyden habersiz bir yoldan geçenine üzerine düşebilir. Pencere en son on sekizinci yüzyılda temizlendiği için dışarıdan içeriye göremezsiniz ve ağır, gıcırdayan kapıyı açar açmaz, 2007'den beri burada kimsenin sigara içmemesi gerekmesine rağmen, bayat sigara dumanıyla karışık bir bira kokusu burnunuza çarpar. Daha da kötüsü, bu kokuya ek olarak, çok güçlü olmasa da, sanki biri temizliğe başlamış ve ilk silişten sonra vazgeçmiş gibi bir çamaşır suyu kokusu da var. Küçük masaların etrafında birkaç kişi oturuyor.

ama mekan o kadar loş ki yüzlerini zar zor görebiliyorsunuz. Barmen, içeri girdiğimizde telefonundan başını kaldırıyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Bu harika," diyor Cordelia ve doğrudan bara yöneliyor. "Yıllardır böyle bir yere gelmemiştim."

"Evet," diyorum, daha az coşkulu bir şekilde. "Burası harika."

Barın taburesine atlayıp barmen'den şarap listesini ister.

"Beyaz şarap veya kırmızı şarap var," diye cevaplar, kaşlarını çatarak. "Seçim sizin."

"Oh. Öyleyse ben beyaz şarap alayım. Sophie?"

"*Emily*," diye düzeltiyorum. "Ben kırmızı alayım."

Barmen iki şarap kadehini alıp önümüze koyarken ve beyaz şarabı buzdolabından çıkarırken seçimimden eminim. Hiçbir şekilde lezzetli bir kırmızı şarap beklemiyorum, ama en azından kötü bir beyaz şarabın bıraktığı, ekşi bir şeker yemiş gibi yüzünüzü buruşturan o korkunç keskin tadı olmayacak.

"Bu, sıkıcı bir partiden çok daha iyi," diyor Cordelia. "Orada ortam biraz fazla kalabalıklaşmıştı. Biraz alana ihtiyacım vardı."

"Muhtemelen annene mesaj atıp seninle olduğumu ve iyi olduğumu bildirmeliyim," diyorum, telefonumu çıkarıp yazmaya başlamadan önce onun iznini bekliyorum.

"Devam et." Barmen 9,45 sterlin olacağını söylerken ona gülümser. "İkisi için mi? Emin misin?"

O başını sallar, ben de Lady Meade'e hızlıca bir mesaj gönderirim. O hemen cevap verir ve bana teşekkür eder.

"Ne kadar ucuz," diye haykırır Cordelia, kartını okuyucuya okutur. "Buraya tekrar geleceğim. Teşekkürler!"

Kaşlarını çatarak bizden uzaklaşır, barın sonundaki tabureye geçer ve tekrar telefonunu çıkarır. Her gün böyle bir coşkuyla karşılandığını veya tekrar gelecek bir müşteri vaadiyle karşılaştığını hayal edemiyorum.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Dashwell'de geçirdiğim hafta sonundan dersimi almış olarak dikkatlice soruyorum.

"Pek sayılmaz." Diye iç geçirir. "Ama Jonathan değil de senin burada olmana minnettarım. Onu seviyorum, ama benim davranışlarımdan o kadar utanır ki, kendimi olduğumdan daha suçlu hissettirir. O çok iyi bir insan. Neredeyse fazla iyi."

"O seni kıskırttı," diyorum.

"Mm." Şarabından bir yudum alır ve geri çekilir. "Iyy. Tadı... benzin gibi."

"Ama ucuzdu."

"Doğru." Gülerek, bardağı yapışkan tezgahın üzerine geri koyar. "Tamam, o gün ailemin mutfağına girip kendini tanıttığından beri sana sormak istediğim bir soru var. Sormadım çünkü..."

"Benden nefret ettiğin için," diye tamamladım, o sözünü bitirmeden.

"Senden hiç nefret etmedim." Kaşlarını çatıyor. "Senin temsil ettiğin şeyi sevmiyordum. Benimle vakit geçirmek için para alıyordun."

Gözlerimi devirdim. "Sana bunun doğru olmadığını söyledim zaten..."

"Blah, blah, blah, biliyorum," der, sabırsızca eliyle cümlemi keser. "Benim hissettiğim buydu."

"Sormak istediğin soru neydi?"

Derin bir nefes aldı. "Neden nedime olmayı seviyorsun? Hiç anlamıyorum! İnsanların neden nedime *istemesini* anlayabiliyorum, ama kim sürekli nedime olmak ister ki?"

"Ben bayılıyorum!"

"Sana inanmıyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Tüm zamanını, günlerinin en önemli gün olduğunu düşünen gelinlerin etrafında geçirmek zorundasın. Onların sızlanmalarına, mızızlanmalarına ve taleplerine katlanmak zorundasın, ve büyük gün geldiğinde, onların mutlu olmalarını sağlamakla meşgul olduğun için günün tadını çıkaramıyorsun. Anlamıyorum! Hayatını bir sürü saçmalığa adıyorsun."

"Kendini tutma Cordelia! Lanet olsun!" Onun tiradına gülerek patladım. "Ve asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Peki o zaman." Yüzünü buruşturarak şarabından bir yudum daha aldı. "Önemli olan noktayı söyle bana."

"Düğünler eğlencelidir" diyorum. "Bir düğünde, odadaki herkes çift için önemlidir ve onlar da çiftin mutluluğunu kutlamak, onlara destek olmak, birlikte eğlenmek, aptalca dans etmek

ve *gölmek için çaba sarf etmişlerdir*. Benim için düşünlerin en güzel yanı budur. Hayat büyük bir karmaşa ve dünya gerçekten berbat olabilir. Ama düşünde herkes mutludur. Herkes birkaç saatliğine günlük hayattan kaçabilir. Kaç tane etkinlik bunu sağlayabilir ki?"

Bana düşünceli bir şekilde bakar. "Yani işinden hoşlanıyorsun? Bütün bu gelinlere bakıcılık yapmaktan hoşlanıyorsun?"

"Onlara bakıcılık yapmıyorum, onlara yardım ediyorum. Ve evet, seviyorum," diyorum ve ekliyorum, "gelinlerin üzerime smoothie'lerini döküp, kraliçeye taçını ödünç vermesi için mektup yazmamı istedikleri kısımlar hariç."

Gözlerini kapatıp yavaşça başını salladı. "Evet. Her şey için özür dilerim."

"Bir günde iki özür," diyorum. "Bunu hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum, ama devam et."

"Senin istifa etmeni istedim." Diye iç geçirir. "Şaka yapmıyorum."

Ellerini kaldırır. "Hatalı olduğumu söyledim. Ben... arkadaş edinmeye alışkın değilim. Yani, arkadaşlarım olmasını sevmiyorum. Yalnız olmayı seviyorum. Ya da yalnız olmaya alışkınım. Jonathan yüzlerce arkadaş olan insanlardan biri. Her zaman meşgul, sosyaldir. Herkese zaman ayırır ve herkes onu sever. İlk tanıştığımızda, benim gibi birine ilgi duyacağını hiç düşünmemiştim. Tam olarak onun tipi değildim. Ama, açıklanamaz bir şekilde, birbirimize uyduk."

"Bazen böyle olur. Açıklayamazsın." Gözlerini devirdi.

"İğrenç."

"Neden iğrenç olsun ki?" Gülerek sorarım. "Duygularla çok rahatsız oluyorsun."

"Değilim! Sen sadece yapmacıksın."

"Ben profesyonel bir nedimem."

Şarabını büyük bir yudumla içip bardağını neredeyse bitirir ve barmeni çağırır. Ben de birkaç yudum alıp ona yetişirim, tadına bakmadan hızlıca içmenin daha kolay olduğunu fark ederim. "Bu tur benden," derim.

"Hayır, bu turu ben ödeyeceğim," diye ısrar ediyor ve zaten bizden sıkılmış görünen barmene kartını sallıyor. "İki kadeh daha şarabınızdan lütfen, beyefendi."

Barmen buzdolabına doğru ağır adımlarla yürür ve benim kadehimi doldurmadan önce onun kadehini doldurur.

"Biliyor musun?" diyor, kadehlerimizi tokuşturduktan sonra. "Bu benim bekarlığa veda partim olabilir."

"Ne? Saçmalama."

"Hadi ama, ben bekarlığa veda partisi vermiyorum, değil mi?" "Sen istememişsin."

"O zaman bu olsun!" Barmen, taburesine geri dönmüş ve etkilenmemiş bir ifadeyle onu izliyor. Sophie, bardağına doğru kaldırarak barmenle konuşuyor. "Bu benim bekarlığa veda partim!"

"Tebrikler," dedi telefon ekranına. "Kendini şanslı saymalısın, Sophie..."

"*Emily.*"

"Birçok kişi, Lady Cordelia Swann'ın bekarlığa veda partisine davet edilen tek kişi olmakla gurur duyardı. Hadi ama, bekarlığa veda partisinde ne yaparsın?"

"Normalde, biraz daha hazırlık süresi verilir," diyorum ona.

"Yaratıcı olmaya zaman."

"Tamam. Şey, içki oyunları oynarız, geçmişteki utanç verici anları hatırlarız ve muhtemelen gelini eski erkek arkadaşları hakkında takılırız."

"Aman Tanrım." Yüzünü buruşturur. "Hangisi hakkında duymak istersin?" "Ünlü olanların hepsi."

"Tabii." Diye iç çeker. "Eminim tüm o ünlülerle ilgili haberleri yutarsın." "İnkâr etmeyeceğim. Prens Harry ile çıktığın doğru mu?"

"Hayır. Biz gerçekten sadece arkadaştık."

"Peki ya Justin Timberlake? Oooh, ve Westlife'dan adam."

"Okuduğun her şeye inanıyor musun?"

O gülerek başını ellerinin arasına gömdüğünde, "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diyorum. "Henüz utanmaya gerek yok, daha yeni başladık. Tüm eski erkek arkadaşlarını ve bazı komik hikayeleri bitirdikten sonra, nişanlığa geçeceğiz."

"O ne olacak?"

"Her şeyi anlatmalısın."

"Neyi?" diye soruyor, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Seks hayatın hakkında. Normalde bunu Mr. and Mrs. gibi bir oyunla yapardık, ama ne yazık ki elimizde böyle bir araç yok, bu yüzden sana bir sürü hızlı soru soracağım ve sen de cevaplayacaksın."

"Yani, senin son dakika bekarlığa veda partisi versiyonun tamamen beni utandırmak mı? Bu nasıl adil olabilir? Gelini kutlaman gerekmiyor mu, onu küçük düşürmen değil?" O, yaramazca gülümser. "Ve bekarlığa veda partisinde striptizci olması gerekmez mi?"

"Genelde olur, ama bu kadar geç bir zamanda kim gelebilir, emin değilim."

Bir an durup boyunlarımızı uzatarak barmeni izliyoruz. Barmen bize bakıyor ve sonra kızarak taburesinde dönüp bize sırtını dönüyor. Kontrolsüz bir şekilde kıkırdayıp gözlerimizdeki yaşları sildikten sonra, Cordelia'ya aşk hayatı hakkında sorular sormaya devam ediyorum.

Pub'da içtiğimiz üçüncü büyük kadeh şarap ve partide içtiğimiz şampanya ile oldukça sarhoş oldum ve barmen'den bize birer bardak su getirmesini istedim. Ayrıca çok eğleniyordum. Cordelia *sonunda* açılmaya başlamıştı. Keşke her zaman böyle olsaydı: rahat, eğlenceli, enerjik ve mükemmel bir arkadaş. Jonathan, Tom ve Beth'ten duyduğum yönünü görüyordu.

Barmen'e suyumuz için teşekkür edip birkaç büyük yudum alıyorum. Bize ısınmaya başladı ve ara sıra söylediklerimize gülümsediğini fark ediyorum.

Cordelia suyunu görmezden geliyor ve sanki bana önemli bir hikaye anlatacakmış gibi derin bir nefes alıyor. "Sana hiç şu zamanı anlatmış mıydım..."

"Dur bakalım, Cordelia." Gülerek bardağımı masaya koyuyorum. "Bana hiç anlatmadın."

"Peki," diyor, gözlerini devirerek. "Sana okulda origami kulübünü kurduğum zamandan bahsedeyim."

"Ne yaptın?"

"Sekiz yaşındaydım ve annem bana kuğu yapmayı öğretmişti, çünkü, şey, adı öyle, değil mi? Bunun şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey olduğunu düşünmüştüm. Bir kitap ve her şeyi satın aldım. Sonra öğretmenimle konuştum ve

origami kulübü kurup kuramayacağımı sordum, o da evet dedi. Haber yaydım ve ilk toplantıyı Salı günü öğle saatine ayarladım. Origami kulübünün açılışına kaç kişi geldi biliyor musun?"

"Kimse gelmedi mi?"

"Yanlış!" diye bağırdı ve parmağını bana doğru salladı. "Aslında bir kişi vardı! Bir kişi geldi."

"O tek kişi, acaba sen miydin?"

Bana gözlerini kısarak bakar. "Öyle olsa ne olurdu ki?"

Gülüyorum. "Bu kalabalığı memnun eden origami kulübü ne kadar sürdü?"

"Bir dönem boyunca," diyor zaferle. "Azimle devam ettim ve birçok sanat eseri yaptım. Kağıt kuğular, tavşanlar, güvercinler, dinazorlar. Her türden! Özel bir rozet aldım."

"Kimsenin gitmediği bir kulüp kurduğun için *rozet* mi aldın?"

"Mükemmel bir origami kulübü kaptanı olduğum için rozet aldım," diye itiraz ediyor. "Ne yazık ki, kulüp kanatlarını açma şansı bulamadan dağıldı."

"Olabilirdi." Ciddiyetle başını sallar.

"Ama annenin sana origami yapmayı öğretmesi çok güzel. Lady Meade'in boş zamanlarında yapacağı bir şey değil bu."

"O çok sanatsal biridir. Eskiden birlikte çok resim yapardık. Çoğunlukla atlar, köpekler ve benzeri şeyler, ama o gerçekten çok yetenekli. Dışarıda, o küçük verandada otururduk — Annabel beni sinirlendirdikten sonra sigara içtiğim yer, hatırladın mı? — ve o küçük bir tuval hazırlardı, biri benim için, biri kendisi için, ve yan yana resim yapar, sohbet ederdik. Çok severdim."

Tereddüt eder, suyuna uzanır ve birkaç yudum alır. "Sen ve annen çok çatışıyorsunuz, değil mi?" diye nazikçe sorarım.

"Nasıl anladın?" Bana anlamlı bir gülümseme atar. "Düğün, ilişkimize ekstra bir gerginlik kattı."

"Bu normal. Çoğu gelin aynı şeyi yaşar."

"Bilmiyorum, belki de bu da büyümenin bir parçasıdır," diyor Cordelia, derin bir nefes alarak. "Ben gençken çok kavga ederdik. O zamanlar onu çok hayal kırıklığına uğrattırdım. Ama son zamanlarda, *onun beni* hayal kırıklığına uğratmaması için çaba sarf etmek zorunda kaldım."

"Nasıl?"

"Keşke önemsiz şeylere bu kadar takılmasaydı." Elini saçlarında gezdirir. "Toplumla ilgili şeyler, toplumdaki insanlar. Bazen düğün için benim ne istediğimi umursuyor mu diye merak ediyorum. Her şey nasıl olması gerektiği ile ilgili. Anlatabildim mi? Onun mutlu olmasını istiyorum. Ne kadar emek verdiğini biliyorum, ama aynı zamanda bunların hiçbirinin bir komedi olmasını istemiyorum. Tüm o insanların bizden beklediği gibi bir gösteri olmasını istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Neden endişelendiğini anlayabiliyorum. Ama annen için gerçekten önemli olan şeyin ne olduğunu görmek istiyorsan, bana bak."

Kaşlarını çattı. "Sana mı?"

"*Beni işe* aldı, Cordelia. Bunun için ona çok kızacağını, tartışıp karşı çıkacağını biliyordu, ama yine de yaptı. Senin yanında olacak birini istedi ve ihtiyacın olup olmadığını düşünmeden bunu sağladı. Bunları tek başına yapmana izin vermeyecekti."

Bana bakıyor, sözlerim kafasına yerleşiyor.

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyor sonunda. "Bunun nedeninin, düğün planlamasında pek iyi olmayacağımı düşündüğü için olduğunu sanıyordum. Ve belki de misafirlerin önünde gösterecek arkadaşım olmadığı için utanıyordu."

"Bence o, senin düşündüğünden daha az toplumla ilgileniyor. Yani, nişan partinde onu o insanlarla birlikte gördüm ve tavuklarının arasında da gördüm, ve sana şunu söyleyeyim, tavukların arasında *çok* daha neşeli."

Cordelia kahkahayı bastı. "O tavukları her şeyden çok seviyor. Sana Lord Cluck'tan bahsetti mi?"

"Onunla tanıştım!"

"Lord Cluck onun hayatının ışığı, ben ya da Tom değil. O gerçekten onun gururu ve neşesi."

"O *muhteşem*!"

Kafasını sallayarak kıkırdar, sonra taburesinden kayarak sigara içmeye gittiğini söyler. Onu beklerken Instagram'da gezinirim. Geri döndüğünde kararlı görünüyor, oturur ve bana doğru eğilir.

"Bu gece hakkında," diye başlıyor. "Annabel'in söylediği şey hakkında. Ona içkiyi fırlattığım neden hakkında."

Bunun ciddi bir konu olduğunu anladım ve telefonumu kaldırdım. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diyor yavaşça. "Açıklamak istiyorum. Her şeyi sır olarak saklamak oldukça yorucu. Ona içkiyi fırlatmamalıydım. Ve onun odasında olmamalıydım. Onu gözetlemiyordum, yemin ederim. Herkes düğün hakkında sorular soruyordu ve ben biraz bunalmıştım, biraz ara vermek istedim. Annabel'in yatak odasını arkadaş olduğumuz zamanlardan çok iyi biliyordum, o yüzden düşünmeden oraya girdim. Onun umursamayacağını düşünmem aptalcaydı. Ondan özür dilemek zorundayım ve Annabel Porthouse'dan özür dilemekten daha kötü bir şey yok."

"Ben de oradaydım Cordelia. Sana da kötü davrandı."

O, takdirle başını salladıktan sonra hikayesine başladı. "Annabel ve ben eskiden en iyi arkadaştık. Bir grup arkadaşımız vardı. On bir yaşından itibaren aynı okula gittik ve lise son sınıfa kadar hep birlikteydik, bu yüzden çok yakındık. Her şeyi birlikte yapardık, birbirimize her şeyi anlatırdık. Annabel ve ben ayrılmaz bir ikiliydik. Onsuz yaşayamazdım. Kız kardeşler gibiydik. Senin de böyle bir arkadaşın var mı?"

"Kuzenimle çok yakınız."

"Biliyorsun, o zamanlar birlikte çok parti yapardık. İkimiz de kamuoyunun gözü önündeydik, bu yüzden aynı etkinliklere, gece kulübü açılışlarına, galalara, akşam yemeklerine, tüm bu tür şeylere davet edilirdik." O, göz alıcı geçmişini eliyle savuşturur. "Eğlenceliydi, özellikle okuldan ayrıldığımızda. İlk başta uyuşturucuyla ilgilenmiyordum." Gözleri parlayarak bana bakar. "Eğer öğrenirlerse ailem beni öldürür diye biliyordum. Ama Annabel ve Georgia, benim kız arkadaşlarımla birlikte, o ortamda her zaman çok popülerdi ve sonunda ben de Annabel ile birlikte uyuşturucu kullanmaya başladım. Çok fazla."

Bir ara verip su içiyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum, hikayenin nereye varacağını merak ederek devam etmesini bekliyorum.

"Bir gece Annabel'le dışarı çıkmıştım. Aşırı doz aldım."

Gözyaşlarımı geri çekiyorum, bunun olacağını tahmin etmiştim ama yine de duyması zor geliyor. "Çok üzgünüm."

"Çok uzun zaman önceydi. Benim aptalca hatamdı. Hastaneye kaldırıldım, neredeyse ölüyordum." Başparmağını ısırmaya başladı. "Zavallı annemle babam. Ve Tom. Onlara o gece yaşattıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, ona uzanıp elini tutarak teselli etmek için can atıyorum. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, ellerini kucağına indirip birbirine kenetliyor.

"Kendime geldiğimde onlar oradaydı. Ama başka kimse yoktu. Hiçbir arkadaşım beni hastanede ziyaret etmedi. Annabel bile." Alnında çizgiler oluşuyor, sanki yıllar önce olan bir olayı hala anlayamamış gibi derin düşüncelere dalmış gibi. "Utanmıştı. Beni terk etti. Öylece."

"Ama neden?"

"Ben sosyal bir parya olmuşum," diye açıklıyor. "Annabel bana yaklaşıyordu. Her yerde dedikodular dolaşıyordu. Basının bunu öğrenmemesinin tek nedeni, Annabel'in ailesiyle konuşup ona kimseye söylememesi için yalvaran annem ve babamdı. Onlar benim ikinci ailem gibiydi, bu yüzden de beni aynı şekilde koruyorlardı. En azından Annabel'in basına söylemeyeceğini bildiğimiz için güvendeydik. Babası onu öldürürdü." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Yani bu da bir şeydi."

"Peki ya sen ve Annabel?"

"Bir daha asla arkadaş olamadık. İlişkimizi kurtarmak için çaresizce onunla konuşmaya çalıştım." Tereddüt ediyor. "Meğer o gece, o sırada erkek arkadaşı bana asılmış. Ben ona asla böyle bir şey yapmazdım, ama onun anlattığı hikaye çok farklıydı. Anlaşılan Annabel ve ben bu konuda tartışmışız, ama ben hatırlamıyorum."

"Ve o ona inandı mı?"

"Evet, inandı. Ve sonunda, birkaç ay sonra erkek arkadaşı onu bir arkadaşısıyla aldattığı için ayrıldılar. İki kez. Ama o zamana kadar benimle olanlar hakkındaki yalanı önemsiz hale gelmişti. Benden nefret ediyordu. Ve ben de onun tarafından ihanete uğramış hissediyordum."

"Arkadaşlarının sana destek olmamalarını anlamıyorum. Bu çok korkunç bir deneyim olmalı."

"Çünkü onlar benim gerçek arkadaşlarım değildi. Benim unvanımı ve şöhretimi seviyorlardı, ama beni sevmiyorlardı. Hepsi yalandı." Suyu alıp bir dikişte içiyor. "O zaman arkadaşların zaman kaybı olduğuna karar verdim. Sadece aileme ve kendime güvenebilirdim. Kamuoyunun gözünden uzaklaştım ve hayattaki gerçek şeylere odaklandım. Herkesi uzaklaştırdım. Herkes benden nefret ederse, ben de onları sevmek zorunda kalmam diye düşündüm." Kendi kendine gülümser. "Sonra, yıllar sonra, tek başıma mutlu olduğumu düşündüğümde, Jonathan ortaya çıktı ve ona aşık olmamak için ne kadar uğraşsam da, elimde değildi. Bu konuda başka seçeneğim yoktu."

"O sana deli gibi aşık."

"Nedenini kim bilir? Sanırım benim tuhaf yorumlarımı komik buluyor."

"Harika bir mizah anlayışı var."

"İşte, tüm hikaye bu." Dikkatsizce bir bira altlığını parmaklarında çeviriyor. "Gerçek şu ki, Annabel kalbimi kırdı. Ve bu, herhangi bir romantik aşkın sona ermesinden çok daha fazla acı verdi."

"Düğünde onu istememen hiç şaşırtıcı değil. Şimdi onun yüzüne içki dökmek istiyorum."

Cordelia gülüyor. "Başım büyük belada olacak. Bu üzücü hikayeyle ortamı bozduğum için özür dilerim. Bekarlığa veda partisi için pek uygun bir konu değil."

"Bana anlattığına sevindim."

"Bunu söylememe gerek olmadığını biliyorum, ama kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Jonathan bile bu olayı bilmiyor. Ona söylemem gerek, ama doğru zamanı bulamadım. Bu konuda çok utanıyorum."

"Söylemene gerek yok. Çünkü gizlilik anlaşması imzaladım." Gülümsüyorum. "Ve utanacak bir şey yok. Şu anda iyi olduğuna sevindim. Bütün bunları atlattığın için gurur duymalısın. Ama sırrın bende güvende. Tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum."

Küçük parmağını kaldırır ve ben gülerek parmağımı onun parmağına takarım. "Küçük parmak sözü."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şimdi anlıyorum. Cordelia'nın neden bu kadar zor bir insan olduğunu, neden benim ona yakın olmamı hiç istemediğini anlıyorum. Onun ve Annabel'in çarpık, karmaşık ilişkilerinin bütününe görebiliyorum.

Cordelia bana hikâyesini anlattıktan sonra, biraz daha konuştuk ve sonra eve gidip sonuçlarla yüzleşme zamanı geldi. Eğlenceli bir gece için bana teşekkür etti ve Joe onu almaya geldiğinde bana sarıldı.

Sarılmak.

Kabul etmek gerekir ki, çok garip bir durumdu. O açıkça sarılmayı seven biri değildi ve ben de eski bir dost gibi ona sarılmakla sınırı aşmak istemedim, bu yüzden önce biraz gergin bir şekilde güldük, sonra sırtına hızlıca bir şaplak attık ve hemen ayrıldık.

Ucuz kırmızı şarap sayesinde duygularımla boğulmuş bir şekilde eve döndüm. Cordelia, nişanlısına bile anlatmadığı, hayatının son derece acı verici bir bölümünü bana açmıştı. Onun kiralık nedimesi olarak zaten hissettiğim sorumluluğun üzerine, şimdi ona karşı büyük bir görev duygusu da hissediyordum. Sonunda bana güvenmişti.

Yatmaya hazırlanırken, nane çayı yapmak için su ısıtıcısını çalıştırırken bunu düşündüm. Annabel'in merdivenlerdeki yorumunu duymuş ve olayı görmüş olmamdan dolayı bana anlatmak zorunda hissetmediğini umuyordum. Ama Cordelia, başkaları için bir şeyler yapmak zorunda hissedecek türde birine benzemiyordu.

Belki de onu çok uzun süredir tanımayan birine anlatmak onun için bir rahatlatma olmuştu. Bunca yıldır bu üzücü sırrı içinde taşıyarak, tüm arkadaşlarını kaybetmiş ve yeni arkadaşlar edinememişti çünkü onların ne düşüneceklerinden çok endişeleniyordu — ya da daha kötüsü, bunu basına sızdırabileceklerinden. Herkesin Annabel gibi tepki vereceğini, onun davranışlarından tiksineceğini düşünmüş olmalıydı.

Artık Annabel'den Graham Slater'dan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Nane çayıyla yatağa girdim ve olaydan önce Cordelia'nın nasıl biri olduğunu merak ettim. Kafamda onun bir resmini çizdim: eğlenceli, kaygısız, şımarık, inatçı. Beth onu böyle tanımıştı, bir an renkli kır çiçeklerine olan sevgisinden coşkuyla bahsederken, bir sonraki an arkadaşlarını aşağılayanlara kova atma eğiliminden bahsediyordu. Ama aptalca bir hata yüzünden her şey değişmişti ve bir zamanlar onu savunduğu arkadaşları onun yanında olmak yerine, modası geçtiği anda onu terk ettiler.

Yatak odamın ışığını kapatıp yorganımın altına kıvrıldığımda, Lady Cordelia Swann'ın bana yaşattıkları için onu affetmeye karar verdim ve onun özlediği arkadaşı olacağıma yemin ettim. Bu arkadaşlığın bir son tarihi olsa bile.

Merhaba, umarım eve sağ salım
varmışsındır. Bu akşam için teşekkürler,
harika bir spontane bekarlığa veda
partisiydi. Ve dinlediğin için teşekkürler
Dinlediğin için teşekkürler. Benim için çok anlamlı.

"Aman Tanrım, halini bir bak," dedi Cara ertesi gün, ona olanları kısaca anlattığımda. "Kendinden çok memnun görünüyorsun. Sanki harika bir ilk arkadaşlık randevusuna çıkmışsın gibi."

"Öyle bir şey var mı?" diye soruyorum, saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getirirken.

"Belki bizim yaşımıza geldiğinde öyle olmalı." Cara omuz silkiyor. "Uyuşup uyuşmadığınızı ve arkadaşlığı sürdürmeye değer olup olmadığını görebilirsin. Hafta sonlarımızı dolduran düğünler ve bebek partileriyle yeni arkadaşlar edinmek için vaktimiz yok, bu yüzden insanların buna değmesi gerekiyor."

"Her halükarda, bence işler bundan sonra çok daha sorunsuz gidecek." Saçımı topladıktan sonra ellerimi belime koyup, odadaki diğer kadınlara bakarak yoga matlarını sererken, "Bize kaydolduğun bu ders hakkında biraz bilgi ver. Buradaki herkes çok sportif görünüyor ve ne yaptıklarını biliyor gibiler."

"Bu, yeni başlayanlar için yoga ve meditasyon dersi. Yeni şeyler denemek istediğini söylemiştin, ben de bunun eğlenceli olabileceğini düşündüm. İki saat boyunca huzur ve sükunet, kendine odaklanma."

"İki saat mi? Başlangıç sınıfı için biraz uzun değil mi?"

"Meditasyon söz konusu olduğunda değil." Cara derin bir nefes alıp yüksek sesle nefes verdi. "İçimde huzur hissetmeye çok hazırım. Hep yogaya başlamak istemişimdir. Bilirsin, o insanlardan biri olmak."

"Bunun yeni başlayanlar için bir ders olduğundan emin misin?" diye soruyorum, önümdeki kadının kolaylıkla uzanıp parmaklarına dokunmak için eğilmesini izlerken. "Tişört ve tayt giyen tek kişiler biziz. Diğer herkes şık spor sütyenleri giyiyor."

"Gerçekten Sophie, çok sığsın!" Bana onaylamayan bir şekilde başını sallar. "İnsanların giydiklerine bakma."

"Onlar da konuşuyorlar," diyorum, ikisi birbirlerini selamlarken. "Sanki buraya sık sık geliyorlar gibi."

"Ya da arkadaş olabilirler? Endişelenmeyi bırak," diyor, biraz emin olamadan. "Bana güvenmiyor musun? Bu başlangıç seviyesi bir sınıf. Kontrol ettim. Biraz güven."

Eğitmen odaya girer ve herkes matlarını yerleştirip, ona dönük olarak çapraz bacaklı oturur.

"Bugünkü ileri düzey yoga ve meditasyon kursuna hoş geldiniz," diyor eğitmen sakın bir sesle. "Başlayalım."

"Oh," diye nefes alır Cara. "Siktir et."

"Hazır mısın?" Carolyn oturma odasından seslenir. "Üzgünüm, seni acele ettirmek istemem, çok heyecanlıyım!"

"Bir dakika!" diye cevap veriyorum ve uzun saçlı maskeyi kafama takıyorum.

Holland Park'taki dairesinin yatak odasındaki aynanın önünde duruyorum. Kafamı geriye eğip maskeyi uçmadan önce sabitleyerek gülüyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en iyi halim olabilir.

"Çıkıyorum!" diye bağıriyorum, kapıyı açıp oturma odasına giriyorum.

Carolyn sevinçle çığlık atıyor ve heyecanla alkışlıyor.

"*Harika* görünüyorsun!" diyor, gözleri yaşararak. "*Şimdiye kadarki* en iyi Chewbacca!"

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, maskenin sesimi boğduğu halde, ona bir dönüş yapıyorum. "Bu kostüm çok gerçekçi."

"Ne kadar çok sevdiğimi anlatamam," diyor, elleriyle gözlerini serinleterek. "Mükemmel görünüyorsun. Tamamen mükemmel. Nasıl hissediyorsun? Çok ağır falan değil mi?"

"Şaşırtıcı derecede rahat," diye onaylıyorum, tüylü bodysuit içinde hareket ederek, kostümün esnekliğini göstermek için kalçalarımı sallıyorum.

Carolyn tiz, biraz sinir bozucu bir kahkaha atıyor ve ben, oturma odasında Chewbacca gibi sallanan halimin gülünç olduğunu fark ediyorum.

"Buket tutmayı çalışayım mı?" diye soruyorum, Wookiee eldivenli ellerimi kaldırarak. "Parmaklar biraz fazla uzun, bu yüzden zor olabilir. Ama büyük gün gelmeden bunu halledebilirim."

"İyi fikir!" diyor, odanın diğer ucuna koşarak gözümün önünden kayboluyor. Maskenin göz delikleri oldukça kısıtlayıcı, özellikle de etrafları saç tutamlarıyla çevrili olduğu için.

"Al bakalım!" diyor, birdenbire önümde belirip beni irkiltirken. İnce bir saç lastiği ile bir arada tutulan bir demet kalem sıkıca tutuyor. "Üzgünüm, evde çiçek yok, ama bunlar bir nevi çiçek sapı gibi."

Onları dev ellerime aktarıyor ve ben de onları sıkıca tutarak, sanki bir koridorda yürüyormuşum gibi odada yavaşça dolaşıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Harika," diyorum coşkuyla ve kalemleri ona geri veriyorum. "Çiçekleri tutmak sorun olmayacak."

"Şimdi, hiç baskı yok," diye dikkatlice başlıyor, "ama ünlü Chewbacca kükremesini nasıl yapacaksın? Dediğim gibi, baskı yok. Pratik yapmak için bolca vaktin var. Ama bunu konuştuk ve biz, karı koca ilan edildiğimizde kükremeni çok harika olur diye düşünüyoruz."

"Harika! Tanrım, mükemmel olduğundan emin olmalıyım." "Eminim harika bir iş çıkaracaksın."

"Evde biraz pratik yapıyorum. YouTube'da Chewbacca Ses Eğitimi var, ondan öğreniyorum ve ara sıra deniyorum. Ama daha çok erken ve önümde uzun bir yol var."

Bana umutla bakar. "Şimdiye kadar yazdıklarını dinleyebilir miyim?"

"Oh, bilmiyorum," diyorum, tüylü ayaklarımla yerdeki halıyı karıştırarak. "Muhtemelen pek iyi değildir."

"Eminim harikadır," diye cesaretlendiriyor beni.

"Tamam. İlk adım dilini yuvarlamaktır," diye açıklıyorum, ona öğrendiklerimi anlatma fırsatını keyifle değerlendiriyorum. "Sonra dilinin arkasını damağına doğru it, çeneni gevşet ve doğru notayı çıkar. İşin sırrı, önce sesi net çıkarmak, sonra dilini yuvarlamak, böylece sonunda o tür bir trille elde etmek."

"Vay canına," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Araştırmanı yapmışsın."

"Hazır mısınız?" Boğazımı temizledim ve sonra, koyu bir *Star Wars* hayranının karşısında garip bir şekilde gergin hissederek başımı geriye eğdim ve elimden gelenin en iyisini yaptım. "**RWWWAGGGGGHHHHH!**"

Carolyn nefesini tutar ve sonra yüzüme doğru çığlık atar, ama neyse ki bu gerçekten mutlu bir çığlıktır, "düğün hayallerimi mahvedeceksin" çığlığı değildir.

"Bu *harikaydı!*" diye bağırarak bana beşlik çaktı. "Sana nasıl teşekkür edebilirim? Çok duygulandım! Chewie'nin ruhunu gerçekten yakalamışsın!"

Başımdaki maskeyi sabitliyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet! Ve biliyor musun?"

"Ne?"

Wookiee pençelerimden birini tutup iki eliyle sıkıca tuttu. "Chewbacca'nın birçok özelliğine sahipsin Sophie. Gerçekten öyle."

"Oh, harika. Teşekkürler!"

Kahve masasının üzerinde duran telefonum bir mesajla titremeye başladı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Bir dizi mesaj geldi.

"Bekle," diyorum, yerden sürünerek masaya doğru ilerlerken. "Şunları bir kontrol edeyim."

Telefonumu almaya çalışıyorum ama kostüm yüzünden zorlanıyorum, Carolyn da nazikçe benim için alıyor. Kilidi açması için şifreyi söylüyorum, sonra konuşmayı tıklayıp telefonu elime veriyor.

"Darren'ı arayacağım," diyor heyecanla ve odanın diğer tarafına koşuyor. "Sana ne kadar harika olduğunu söylediğimde çok şaşıracak."

Ama ben pek dinlemiyorum, çünkü Cordelia'dan gelen mesajları okuyorum.

ACİL DURUM!

Neredesin?

Hemen buraya gelebilir misin?

[Konum paylaşımı]

Alo?

Alo

Sophie

Sophie, hemen gelebilir misin?

HEMEN SOPHIE!!!

Bu önemli!

Sana ihtiyacım
var!

ACİL DURUM!!!!!!

Lütfen gel!!!

"Carolyn, kapatmam gerek," diyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Neyse ki Batı Londra'dayım: o da Notting Hill'de, çok uzak değil. "Acil bir durum var!"

Carolyn, Darren ile konuşmasını kesip şaşkın bir şekilde bana bakar. "Her şey yolunda mı?"

"Üzgünüm, gitmem gerek!"

Yatak odasına koşarak, kıyafetlerimi çantama tıktırıp omzuma atıyorum.

"Umarım her şey yolundadır!" Carolyn, ben ön kapıdan koşarak çıkarken endişeyle diyor. "Kostüme dikkat et!"

Garip bakışları, işaretleri, kahkahaları ve "Koş, Chewie, koş!" diye bağırırları görmezden gelerek, Holland Park Avenue'den Notting Hill'e doğru koşuyorum.

Bir sokak köşesinde nefesimi toplamak için durup maskeyi çıkarıyorum ve haritaya göre dönüşü yapıyorum, Chewie'nin kafası artık kolumun altında. Cordelia'nın işaretlediği yere varıyorum, nefes nefese, kostümle maraton koşmayı seçenlere yepyeni bir saygı duyarak. Hangi mekana girdiğime bakmadan kapıyı itip açıyorum ve şık bir butiğe giriyorum.

Cordelia, kadife bir koltukta oturmuş, çiçek desenli porselen fincan ve fincan tabağını elinde tutarken, mağaza görevlisi pembe saten gelinlik gibi görünen bir elbiseyi tutuyor. Kapıdan içeri girdiğimde başlarını çevirip bana bakıyorlar.

"Aman Tanrım!" Cordelia ağzı açık kalmış bir şekilde haykırıyor.

Mağaza görevlisi dehşete kapılır ve Cordelia'dan özür dilemeye başlar: "Çok özür dilerim, Leydi Cordelia, ne kadar utanç verici," ve beni dışarı çıkarmaya başlar. "Bu özel bir randevu!"

"Durun!" Cordelia, beni sokağa atmadan önce diyor. "O benim nedimem!"

Satış elemanı donup kalır, bana bakar, ne yapacağını bilemez. Şimdi Leydi Cordelia'nın arkadaşını aşağılamış olma riskiyle karşı karşıyadır, ama bir Wookiee'yi dükkana kabul edebileceğinden emin değilim.

Cordelia şimdi yüksek sesle gülüyor. Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve kostümümü işaret ediyor. "N-ne *giyiyorsun* sen?" diye soruyor, kontrol edilemeyen kahkahalar arasında. "Bigfoot'a benziyorsun!"

"Acil bir durum olduğunu söylemiştin!" diye bağıriyorum, yanaklarım yanıyor, terli saçlarım alnıma yapışmış.

O ise kahkahalarla gülüyor, ikiye katlanıyor, hayatının en eğlenceli anlarını yaşıyor. "Neden yeti kılığına giriyorsun?"

"Ben yeti değilim. Chewbacca'yım," diye açıklıyorum, kafasını ona doğruca göstermek için kaldırıyorum.

"Chew-barka ne?" diye soruyor, kıkırdarak.

"Chewbarka değil," diye huysuzca düzeltiyorum, onun şık telaffuzunu abartarak. "Chewbacca!"

"*Star Wars*'tan," diye ekledi mağaza görevlisi.

"Doğru. Teşekkürler," diyorum kibarca ve öfkeyle Cordelia'ya dönerek, "Bana acil bir durum olduğunu ve hemen gelmem gerektiğini söyleyen mesajlar gönderdin! Holland Park'ta *Star Wars* temalı bir düğün için nedime kıyafeti deniyordum! Bu yüzden şu anki halim bu."

"Buraya koşarak mı geldin? O kıyafetle mi?" Cordelia yanaklarından gözyaşlarını siler. "Bir sürü insan seni görmüş olmalı! Bu *çok komik!*"

"Cordelia!" Neredeyse bağıyorum. "Acil bir durum olduğunu söyledin! Bir kriz olduğunu sandım!"

"Bir kriz var," diyor savunmacı bir şekilde, mağaza görevlisi de onaylayarak başını sallıyor. "Ona göster, Beryl."

Beryl ahşap zeminde bize doğru ilerler ve askıdan iki elbise seçer, biri lacivert, diğeri pembe, içeri girdiğimde gördüğüm elbise. Geri döner ve her iki elinde birer tane tutarak onları gösterir.

"Bu stili çok seviyorum," diyor Cordelia, saten kumaşı okşayarak. "Bence vücuduna çok yakışır. Ama sadece bu iki renk var ve temaya uymuyor. Lacivert pek uygun değil ve pembeyi sevmediğimi biliyorsun. Çiçeklere ve mevsime uygun, koyu ve zengin bir kırmızı düşünüyorum. Ne dersin?"

Ona bakıyorum. "*Acil* durum bu muydu?"

"Buraya Bigfoot kılığına girip geleceğini beklemiyordum," diyor. "Ama nedime olarak bana gösterdiğin özveri beni çok etkilediğini söylemeliyim."

"Evet," diyor Beryl, başını sallayarak, elinde hala elbiselerle. "Çok tatlısın. Sana bir bardak su getirmemi ister misin?"

"Teşekkürler, Beryl," diyorum, yanımdaki ağrıyı tutarak. "Çok iyi olur."

Elbiseleri askıya geri koyar ve dükkânın arkasındaki kapıdan hızla çıkar.

Cordelia yine kıkırdamaya başlar.

"Bu komik değil," diyorum ona. "Gerçekten endişelendim! Kötü bir şey olmuş olabilir diye düşündüm!"

"Neden aramadın?"

"Zamanım yoktu! Buraya koşmakla meşguldüm! Sana!
Çünkü acil bir durum olduğunu söyledin!"

"Mesajlarımın biraz abartılı olduğunu kabul ediyorum, ama gerçekten paniklemiştim," diye tartışıyor. "Düğüne iki haftadan az kaldı ve senin için bir elbise seçmediğimi hatırladım."

"İşte geldik," diyor Beryl, bir bardak suyla yanımıza gelerek. "Neden oturup biraz serinlemiyorsun?"

"Kıyafetlerimi değıştirsem sorun olur mu, Beryl?" diye soruyorum, köşedeki soyunma kabinini işaret ederek. "Bu kürkün içinde biraz terledim."

"Tabii ki," diyor neşeyle. "Ve ikinize de iyi haberlerim var! Az önce bir müşteriden bu elbisenin rezervasyonunu iptal eden bir e-posta aldım." Yine arka taraftaki ofise koşuyor ve birkaç saniye sonra diğerlerine benzer, ancak koyu ve zengin kırmızı renkli bir saten elbiseyle geri dönüyor.

"Bütün bunlardan sonra," der Beryl, ben Cordelia'ya sert bir bakış atarken. "Acil durum sona erdi!"

Bu akşam yemeğē bizimle gelebilir misin?

Acil bir durum var!

şAKA!

Çok mu erken?

Çok komikti

Komikti

Herkes çok sinirlendi, ben de video çekmedim, fotoğraf da çekmedim

"Herkes" ne demek? Kime
söyledin?

Sadece

Jonathan'a! Bir

de anneme ve

babama

Sonra Tom

Ve yoga eğitmenim Ve

masözüm

Ama hepsi bu kadar!

Oh, bekle, bir de kuaförüm Onlar
bunu komik buluyorlar!
Babam aslında burnunu çekti
Senin ona R2-D2'yi hatırlattığını söyledi.
O da neyse artık.
Akşam yemeği için müsait misin?

Hayır

Tom yemek pişirecek
Yemek yapmada BERBAT
En kötüsü
Genelde tamamen yenilmez.
Eğlenceli olacak.

Akşam yemeği planlarım var

Yeti arkadaşlarınla mı?

WOOKIEELER.

Chewbacca bir WOOKIEE

O zaman Wookie'leri de davet
et. Oldukça eğlenceli bir parti
olacak.

Tamam, peki, sana nedimem olarak akşam yemeğine katılmanı
rica ediyorum. Bu, gelin olarak benim isteğim.

Bu, Dashwell'e gitmeden önce düğün öncesi akşam yemeği
gibi olacak. Orada çok yoğun olacak.

Yani bu, güzel, rahat, ailece bir araya gelme gibi bir
şey Böyle bir isteği reddedemezsin, değil mi?

Senin satış konuşmanın bir parçası da gelini HER ZAMAN öncelikli tutmak değil mi?

Gelin isterse düğün öncesi akşam yemeğine gelmek senin görevin değil mi?

Çok kurnazsın.

Biliyorum

Ben manipülatif bir kaltakım

Bunu zaten bildiğini sanıyordum

Yani, evet mi demek istiyorsun?

Tamam

Ama Wookiee şakaları yok

Söz veriyorum

Saat kaçta nerede olmam gerekiyor?

Saat 7'de anne ve babamın evinde
olacağım

Gelmeden önce yemek yemeyi
unutma

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bir kadeh kaldırmak istiyorum," diyerek Lord Meade ayağa kalkar ve kadehini kaldırır.

Cordelia ve Tom homurdanırken, Lady Meade kocasına nazikçe gülümser. Jonathan, Lord Meade henüz bir şey söylememiş olmasına rağmen coşkuyla "Şeref!" der.

"Öncelikle aşçı Thomas'a," diye başlar ve masada Tom'un pahasına bir kahkaha dalgası yayılır. "Ne büyük bir başarı! Hepimiz endişeliydik, ama mozzarella ve domatesli başlangıç yemeği güzel sunulmuştu, mantarlı risotto yenilebilirdi ve puding, mağazadan alınmış limonlu tart, en iyisiydi. Harika bir akşamdı, teşekkürler Tom."

Hepimiz alkışlarken Tom başını eğiyor. Masadan karşıya doğru gözlerimi yakalıyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. En azından, utangaç olduğunu düşünüyorum. Utangaç görünüyor.

Her neyse. O çok sevimli.

"Sırada, düğün için yaptığı tüm zorlu çalışmalar ve Dashwell'deki Noel için güzel karım var. Hayatımda ondan hiç bu kadar korkmamıştım! İş listesini hiç acımadan bitiriyor! Aferin sana, hayatım. Ve tabii ki Jonathan ve Cordelia. Büyük gün yaklaşıyor. Panik yapmayın! Konuşma üzerinde çalışıyorum ve sizi utandırmayacağıma söz veriyorum. Çok fazla. Ciddi olarak, Jonathan, sen zaten ailenin bir parçasısın ama bunu resmi hale getirmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Hala vazgeçmek için zaman var," diye mırıldanır Tom ve Cordelia'nın sert bakışlarına maruz kalır.

"Ve son olarak, Emily'ye," diyor Lord Meade, herkesin gözleri üzerimde.

Dikkat çekmekten nefret ettiğim için kızarıyorum. Normalde, gelinin ailesi benim oynadığım karakterin adını ve karakterini bahsettiğinde, çenemi kaldırır, gülümser ve teşekkürleri nezaketle kabul ederim, suçluluk duygusu olmadan, sadece rolümün bir parçası olarak.

Ama bu aileyle durum farklı. Bu çılgın, karmaşık, dramatik, gülünç, harika aileyle.

"Emily, Cordelia'nın seni neden sakladığını bilmiyorum, ama düğün onu seni bizimle paylaşmaya zorladığı için çok mutluyum."

Jonathan, yine içten bir "Bravo, bravo!" diye araya giriyor.

"Bu düğün saçmalıklarıyla çok yoğun bir dönem geçirdik..."

"Teşekkürler, baba!"

"Üzgünüm Cordelia, 'saçmalık' değil, ne demek istediğimi biliyorsun. Yoğun bir dönem geçirdik ve Cordelia'nın sana güvenebildiğini biliyorum, bu da gerçek bir dostluğun işaretidir. Chewbacca kılığına girip Notting Hill'den koşarak gelin nedimesi elbise randevusuna yetişecek pek fazla insan yoktur." O gülmek için ara verirken, ben başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Dün gece burada değildin Emily, ama kulakların yanmış olmalı. Cordelia, sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, gerçek tepkimi gizleyemiyorum.

"Biliyorum." Lord Meade kıkırdar. "Bence bu, onun şimdiye kadar kimse hakkında söylediği en güzel şey. Jonathan dahil."

"Tamam, bitir şunu baba," diyor Cordelia, sonra onu işaret edip Lady Meade'e içki içme hareketi yapıyor.

"Son olarak, bize, ailemize kadeh kaldırmak istiyorum. Heyecan verici günler bizi bekliyor! Şerefe!"

Hepimiz ayağa kalkıp kadehlerimizi tokuştururken sandalyelerin ayakları geriye doğru sürtünür. Akşam yemeğinin resmi kısmı biter ve Lord Meade hepimizi oturma odasına yönlendirir, ama ne kadar istesem de kalamayacağımı hissediyorum. Diğerleri mutfaktan çıkarken, ben de koridordaki dolapta paltomu bulurum ve cebimden telefonumu çıkarıp Uber çağırırım.

"İyi misin?" Cordelia arkamda seslenir ve beni irkiltir.

"Evet, teşekkürler. Eve gitmeliyim. Yapacak çok işim var. Yine de teşekkürler," diye ekleyerek telefonumda uygulamayı açıp bir araba çağırdım. "Gerçekten çok güzel bir akşamdı."

"Babam her zaman konuşma yapmaktan hoşlanmıştı," diyor, korkuluğa yaslanarak. "Sadece ikimiz olsak bile, yemeği bir kadeh kaldırarak bitirmeyi sever."

"Çok tatlı. Söyledikleri gerçekten çok hoştu. Ve, bilirsin, senin söylediğini söylediği şeyler."

"Orijinal bağlamda o kadar da duygusal değildi." "Duygusal mı dedin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." "Sen 'aşırı duygusal' dedin!"

"Bunun nesi önemli ki?"

"Çünkü ben 'büyülü' kelimesini kullandığımda sinirlendin. 'Aşırı duygusal' daha da kötü. Cordelia'nın söyleyeceği bir şey değil."

"Sen nereden bilirsin? Belki de ben sürekli 'smushy' diyorumdur." "Sürekli 'smushy' mi diyorsun?"

"Uber'in geldi mi?"

Gülümserim ve telefonumu kontrol ederim. "Birkaç dakika sonra gelecek. Artık veda etmeliyim."

O başını sallar ve bana koridordan geçip oturma odasına gidip ayrılacağımı duyurmamı işaret eder. Bu kadar erken gitmem büyük bir gürültü koparır ve Jonathan, aptalca masa oyunları oynayacağımız bir gece vaat ederek kalmam için beni ikna etmeye çalışır, Lord Meade ise en azından kahve içene kadar kalmamı önerir, ama ben kararımdan vazgeçmem.

"Dashwell'de görüşürüz, Emily." Cordelia gülümser. "Mutlu Noeller ve her şeyin en iyisi."

"Mutlu Noeller!"

"Sizi dışarıya kadar geçireyim," diyor Tom aniden. "Uber'inizi soğukta beklememeniz için."

"Teşekkürler," diyorum, o bana paltomu uzatırken kalbim çarpıyor.

Kapıyı aralık bırakıp, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak benimle birlikte ön merdivenlerden aşağı iner.

"İçeri girmelisin," diyorum, paltomu üzerime sarıyorum. "Uber hemen köşede ve sen ceket giymemiştin! Hava çok soğuk."

"Sana bir şey sormak istedim," diyor, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Bir şeyler içmeye gitmek ister misin diye merak ettim. Benimle, yani. Noel'den sonra. Ve düğünden sonra. Yani, yeni yılda. Evet. Üzgünüm."

O kadar şaşırdım ki, hemen bir şey söyleyemedim, ona bakakaldım, farlara yakalanmış bir tavşan gibi.

"Bak," diye devam ediyor, "Mona'yı Noel partisine davet ettim çünkü annem senin de geleceğini söyledi ve George ile birlikte orada olacağını düşündüm. Ama başka kimseyle vakit geçirmek istemediğim için kendimi aptal gibi hissettim."

"Oh."

"İçki içmek istemiyorsan kendini garip hissetme. Anlıyorum. George ve diğer olayların üzerinden çok zaman geçmedi. Ama seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. O yüzden, evet, sormak istedim."

Hayır. Üzgünüm Tom, ama seninle içki içmeye gidemem, çünkü sen benim adımın Emily Taylor olduğunu ve Cordelia'yı birkaç yıldır tanıdığımı sanıyorsun. Kim olduğumu hiç bilmiyorsun. Ve bu gerçekten çok kötü, çünkü senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama seninle içki içmeye gidemem, çünkü bu haksızlık olur. Yalan olur.

Çok üzgünüm Tom, ama kız kardeşinin arkadaşı olarak ve düğünle ilgili bu kadar çok şey varken, bunun uygunsuz olacağını düşünüyorum.

Çok üzgünüm Tom, ama George'un ölümünden sonra henüz çok erken. Umarım yine de arkadaş kalabiliriz.

Cevap bu. Sana mükemmel bir çıkış yolu sundu. Cevap bu.

Söyle. Hayır de.

"Evet. Çok isterim. Kulağa eğlenceli geliyor." Yüzü aydınlanır. "Harika!"

Yüzüm kızarır, gözlerim onun gözlerini arar.

İlk başta emin değil, elini kaldırıp parmaklarını yanağımın kemiklerine o kadar nazikçe dokundururken biraz tereddüt ediyor ki, parmaklarını zar zor hissedebiliyorum, ama yine de içimden bir titreme geçiyor. Gözleri yüzümde dolaşırken, ifademi okumaya çalışırken, ben kasıtlı olarak çenemi kaldırıp dudaklarına bakıyorum, sonra tekrar gözlerine bakıyorum. Öpüşüyoruz, önce yumuşak, sonra o beni kendine çekince daha sert, elleri sırtımda aşağı kayıyor, ben hafifçe uzaklaşıp nefes almak için başımı kaldırıyorum, gülümsemeyi bırakamıyorum.

"Ben... gitmem gerek," diyorum sessizce.

"Mutlu Noeller, Emily," diyor, alınlarımız birbirine değiyor, geniş gülümsemesinden dolayı gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşuyor.

"Mutlu Noeller."

O geri çekilir ve ben çılgınca dönüp yolun ortasında bekleyen Uber'e doğru yürürüm, aracın tehlike ışıkları yanıp sönüyor, şoför direksiyon başında esniyor. Tom kaldırımda durup arabanın uzaklaşmasını izler, sonra merdivenleri çıkıp eve geri döner.

Koltuğuma çöküp gözlerimi kapatıyorum. İşler çok daha karmaşık hale geldi.

Öpücüğün verdiği adrenalin beni uyanık tutuyor. Onu düşünmeden duramıyorum. Kokusu. Gözleri. Soğukta bana yaslanan sıcak vücudu. Heyecanlı ve aptalca başım dönüyor, yatakta bir taraftan diğer tarafa dönüp duruyorum, yastığımı kabartıyorum, yorganımı çenemin altına sıkıştırıyorum, sanki bu en ufak bir fark yaratacakmış gibi. Ama sonra bir korku dalgası beni vuruyor. Bana *Emily diye* seslendiğı ses tonu, o kadar sevgi doluydu ki.

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Tavanı izliyorum, elimin arkası alnımda, sanki Shakespeare sahnesindeki bir aktris gibi çaresizliği gösteriyorum.

Düğünden sonra ona söylemek zorundayım. Emily olarak onunla randevuya çıkamam. Onu oturup her şeyi açıklamam, gerçekte kim olduğumu söylemem ve onun anlamasını ummam gerekecek. Ve bunu ancak Cordelia ve Lady Meade'den izin alırsam yapabilirim. Onlar onun bilmesini istemiyorlardı, kimsenin bilmesini istemiyorlardı. Tanrı aşkına, gizlilik anlaşması imzaladım.

Neden randevuya evet dedim ki? Tek yapmam gereken hayır demekti.

Yoğun, heyecanlı beynim ve dayanılmaz derecede hızlı atan kalbim sayesinde, uykuya dalmam çok uzun sürüyor ve sabah alarmım çaldığında, sadece birkaç saat uyuyabildiğime eminim. Kendimi uykulu bir şekilde banyoya sürükleyip, şişmiş gözlerim ve huzursuz geceden dolayı karışmış saçlarımla aynadaki yansıma öfkeyle bakıyorum.

Duş alıp giyindikten sonra, Tom'u aklımdan çıkarmaya ve işe odaklanmaya çalışıyorum, e-postalarımı kontrol edip...

diğer düğünlerim için planladığım gibi. Arada sırada kendimi gülümserken buluyorum, önceki gecenin anılarına dalmış olarak.

Yaklaşık beş dakikadır mutfakta hayaller kurarak kahvemi karıştırırken telefonum çaldı ve Lady Meade'in adı ekranda belirdi.

"Günaydın Lady Meade," diyorum neşeyle telefonu açarken.

"Dashwell'e yolculuk nasıl gidiyor? Umarım trafik çok kötü değildir." "Hala Londra'dayız," diyor soğukkanlılıkla. "Gelip konuşman konuşmak için gelmen gerekiyor. Acil bir durum var."

Sesinde bir tuhafılık vardı. Sözleri keskin, hiç sıcaklık yoktu.

"Her şey yolunda mı?"

"Lütfen mümkün olduğunca çabuk buraya gel. Ve yüzünü kapatacak bir şey, örneğin bir fular veya güneş gözlüğü getir."

Telefonu kapattı. Hoşça kal, teşekkürler, tanıştığımıza memnun oldum gibi sözler yoktu. Resmi, keskin, soğuktu. Bu hızlı konuşma ve onun yürütülüşü beni sarsar. Neden yüzümü örtmemi istesin ki? Dairede eşyalarımı toplayarak koştururken, belki de onların çevresinden biri benim gerçek kimliğimi çözmüştür diye bir korku içimi kaplar. Belki de Noel partisinden sonra Cordelia'dan intikam almak isteyen Annabel gerçeği keşfetmiştir ve söylemekle tehdit ediyordur.

Boğazıma yükselen safrayı yutuyorum ve parmaklarım titreyerek kahve masasından anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum ve arkamdan kilitliyorum.

Kovulmak üzere miyim?

Daha önce hiç kovulmadım. Daha önce neredeyse hiç başım belaya girmedi. Kuralları çiğneyip kovulan türden bir insan değilim. İşimi iyi yapmaktan büyük gurur duyarım. Bu benim için alışılmadık bir durum.

Uber çağırmayı düşünüyorum ama metroya doğru yürümeye başlıyorum. Londra trafiğinde bu daha hızlı olacaktır. Platform kalabalık ve tren geldiğinde tıklım tıklım doludur. Yoğun saatleri hiç sevmiyorum. Kendimi birinin sırt çantasına sıkışmış buluyorum ve arkamda sıkışan kişi boynuma nefesini üflediğinde çok fazla titrememeye çalışıyorum. O kadar dikkatim dağılmış ve gideceğim yer hakkında endişeleniyorum ki, popüler bir durağa geldiğimizi ve

herkes inmek için birbirini itip kakarken vagonda herkesin hareketlendiğini fark etmiyorum. Yolda duruyorum ve bir kadın inmek için yanımdan geçip giderken yüksek sesle tıslayarak "bencil yolcular" diye mırıldanıyor.

"Üzgünüm," diyorum aceleyle, ama aslında söylemek istediğim şey "*Bana bir rahat ver, bayan! Kovulmak üzereyim.*"

Kendime her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyorum. Daha önce de kovulanlar oldu: Tek ben değilim. Onlar başa çıkabiliyorsa, ben de başa çıkabilirim. Herkes bazen başarısız olur. Elimden geldiğince izlerimi sakladım ve Annabel kim olduğumu anladıysa, bu tamamen benim hatam değil.

Grosvenor Crescent'e vardığımda, sanki saatler geçmiş gibi hissediyorum. Ve şimdi Lady Meade'in neden yüzümü gizlememi söylediğini anlıyorum. *Her yer* gazetecilerle dolu. Kahretsin. Dün gece paparazziler evin etrafında gizlenmiş miydi?

Biri *benimle Tom'un* fotoğrafını mı çekti?

Sanırım kusacağım. Nasıl bu kadar *aptal* olabildim? Herkesin içinde öpüştük! Hem de sokakta! Herkes bizi görebilirdi! Hepsi benim hatam. *Neden* buraya gelirken ünlülerin haberlerini kontrol etmedim ki? O zaman ne kadar bilgileri olduğunu bilirdim! Kovulmaktan o kadar korkuyordum ki, Google'da bile hızlıca bir arama yapamadım.

Ön kapılarının etrafında uğultu yapan kalabalığa dikkat çekmemeye özen göstererek temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Birkaç yıl önce Centre Court biletleri aldığımızda annemin bana hatıra olarak aldığı eski bir Wimbledon şapkası takıyorum ve boynumun ve ağzımın etrafına uzun, kalın bir fular sarmış durumdayım. Kapıya doğru ilerlerken güneş gözlüklerimi takıyorum, kışın güneş gözlüğü takanların biraz şüpheli görünebileceğini düşünerek bunu son dakikaya bırakmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum.

Durum bu kadar ciddi olmasaydı, kıyafetim çok komik olurdu.

Merdivenleri çıkmaya başlar başlamaz, gazeteciler harekete geçerler. Flaşlar patlar, mikrofonlar yüzüme dayandırılır ve herkes bana bağırmaya başlar, kim olduğumu, neden orada olduğumu sorarlar. Eşarbımı yüzüme sıkıca sararak, en ufak bir hareketle bile düşmemesini sağlıyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdığım anda kapı açılıyor. İçeriye aceleyle giriyorum, kapı eşiğinde takılıp düşüyorum çünkü hiçbir şey göremiyorum

ve kapı arkamdan çarpar. Dönüp baktığımda Lady Meade'in kapının arkasında durduğunu görüyorum, alnında sert kırışıklıklar var. Kapının dışındaki kaosla karşılaştırıldığında ev rahatsız edici bir sessizlik içinde.

"Günaydın, Lady Meade," diyorum, şapkamı ve güneş gözlüklerimi çıkarıp atkımı çözüyorum.

Kısa bir baş hareketiyle onaylayarak, elini ceketim için uzatır. Düğmelerini açar, ceketimi çıkarır ve ona veririm. O ceketimi dolaba asarken, gerginlikten ağzımda biriken tükürüğü yutarım.

"Lütfen oturma odasına geçin," diyor ve önümde yol gösterirken, Jimmy Choo topuklu ayakkabıları cilalı zeminde tıklar tıklar sesler çıkarıyor.

Onun arkasından odaya girip başlıyorum. Yalnız değiliz. Lord Meade, Cordelia ve Tom da odadalar. Lord Meade, abartılı şöminenin üzerindeki şömine rafına yaslanmış, bir eliyle şakaklarını ovuşturuyor. Tom pencerenin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözleri yere bakıyor. Cordelia kanepenin ortasında oturuyor.

Cildi lekelerle kaplı, gözleri kırmızı ve şişmiş. Ağlamış. Dizlerini göğsüne çekmiş. Bir çocuk gibi çok küçük ve savunmasız görünüyor.

"Cordelia," diyorum sessizce, onun durumuna üzülerek, ne yapacağımı bilemeden. "Haberleri gördün herhalde," diyor Lady Meade, bana dönerek

Lord Meade bana bakmıyor bile. "Hayır," diyorum dürüstçe. "Ne oldu?"

Cevap olarak, telefonuna bir şeyler yazıyor ve arama sonuçlarının çıkmasını bekliyor. Oda sessiz kalıyor. Gözlerim Tom'a kayıyor, ama onun gözleri boş, yere sabitlenmiş durumda.

Pes ederek gözlerimi kapatıyorum. Bir gazeteci bizi görmüş olmalı. Yolun diğer tarafındaki park edilmiş arabaların arkasında, belki de ünlü Meade ailesinden birinin hata yapmasını sabırla bekleyen bir fotoğrafçı gizlenmiş olmalı. Ve istediklerini elde ettiler. Nedime ile kardeşinin öpüşmesini yakaladılar.

Lady Meade bana yaklaşır, telefonu uzatır, böylece ekrandaki manşetleri görebilirim.

SWANN SKANDALI!

Bir aile, uyuşturucu bağımlısı çılgın çocuğu Lady Cordelia'nın hatalarını nasıl örtbas etti?

ARISTOKRAT KAVGASI!

Eski en iyi arkadaşlar Lady Cordelia ve Lady Annabel'in, Lady Cordelia'nın uyuşturucu bağımlılığı ve bunu aşırıya kaçığı gece nedeniyle aralarının bozulduğu yönünde yeni iddialar ortaya atıldı.

LADY CORDELIA'NIN UYUşTURUCU DRAMI!

Sosyetik kadının gözden kaybolmasının ardındaki gerçek

Midem düğümleniyor. O kadar dehşete kapılıyorum ki, konuşamıyorum. Telefona bakıp manşetleri tekrar tekrar okuyorum. Sonra neden beni çağırdıklarını anlıyorum. Neden gözlerime bakmadıklarını anlıyorum. Lady Meade söylemeden önce ne düşündüklerini biliyorum.

"Kime söylediğini bilmemiz gerekiyor," diyor sakın bir sesle.

"Kimseye söylemedim," diye önce yumuşak bir sesle söylüyorum, sonra sesimi yükseltiyorum, benim hakkımda böyle düşünebilmelerine kızgın ve kırgınım. "*Kimseye* söylemedim."

"Sen olmalısın," diyor Cordelia zayıf bir sesle. "Sen olmalısın."

"Cordelia, kimseye söylemedim! Sana bunu asla yapmazdım! Nasıl öğrendiklerini bilmiyorum ama yemin ederim, kimseye söylemedim. Bu bilgiyi kimden aldıklarını yazmaları gerekir," diyorum, sesim tüm bu adaletsizliğe karşı titriyor. "Makalelerde kimden aldıkları yazmalı..."

"Lady Cordelia'ya yakın bir kaynak yazıyor," diyor Lady Meade bana.

"Ben değildim!"

"Başka kimse olamaz!" diye bağıırır Cordelia, ayağa kalkarak gözleri kan çanağına dönmüş, ihanet beynini bulandırırken yüzünden bir damla gözyaşı süzölüyor. "Başka kimse bilmiyor!"

"Annabel biliyor," diye boğuk bir sesle söylüyorum, çaresizce düşünmeye çalışarak. "Belki ailesinden biri..."

"Neden şimdi söylesinler ki? Bunca zaman sır olarak sakladıktan sonra?"

"Ned buna asla izin vermezdi," diye homurdanır Lord Meade, başını sallayarak. "Onlar yapmadı."

"Kimseye söylemedim," diyorum kararlı bir şekilde, yumruklarımı sıkarak. "Cordelia, benim..."

"Sana söylediğimde, birkaç gün sonra basında her yerde haber olması ne garip." Saçlarını eliyle tararken, gözleri kaosla dolu. "Tanrım, ne kadar aptalım! Sana güvendiğim için ne kadar aptalım! Bunun olacağını biliyordum! Her zaman olur."

"Cordelia!" diye yalvararak ona doğru adım attım, o da benden uzaklaşmaya başladı. "Yemin ederim kimseye söylemedim! Ben yapmadım! Bana inanmalısın!"

"Neden inanayım? Neden *sana* inanayım?"

"Çünkü bunu asla yapmayacağımı biliyorsun!"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi sessizce ve bir an için öfkesi kayboldu, geriye sadece incinmişliği kaldı.

"Öyleyiz. Biz arkadaşız."

Kafasını salladı. "Jonathan benimle konuşmuyor. Evden çıktı ve nerede olduğunu bilmiyorum. Telefonuna da cevap vermiyor. Şu anda bana bakamayacağını söyledi."

"Lütfen..."

"Benden bu kadar büyük bir sırrı bu kadar kolay sakladığım için bana nasıl güvenebileceğini sordu. Hayatımdaki bu kadar önemli bir olayı bilmediğim halde beni tanıdığını nasıl iddia edebileceğini sordu." Dudakları titreyerek bana bakar. "Çok kızgındı."

"Anlayacaktır," dedim nazikçe, onu teselli etmeye çalışarak. "Zamana ihtiyacı olacak, ama anlayacaktır. Sakinleştğinde..."

"Hepsi senin suçun," diye tükürür, sözleri zehirle doludur. "Onu kaybettim ve hepsi senin yüzünden." Beni baştan aşağı tiksinerik süzer. "Ben de seni asla yanlış bir adım atmayan çekingen bir duvar çiçeği sanıyordum. Kim bilebilirdi ki senin içinde böyle bir şey olduğunu, ha?"

"Dinlemelisiniz, bana inanmalısınız," diyorum çaresizce, şimdi ailenin diğer üyelerine sesleniyorum. "Sana bunu yapmazdım! Kimseye söylemedim."

"Bunu senin yaptığını sanmıyorum," diyor Tom, bana biraz umut vererek, ve ona koşup öpebilecek kadar minnettarım (ama bu kesinlikle her şeyi daha da kötüleştirir). "Sana inanıyorum."

"Ah, Tom!" Cordelia başını geriye atarak güldü. "Sen çok *aptalsın*. Aşk gerçekten kör."

"Üzgün olduğunu biliyorum, Cordelia," diyor, kızarak ve sanki gerçeğe teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırarak, "ama Emily'yi tanıyoruz."

Bunun için gerçekten ona layık olduğunu mu düşünüyorsun? O senin nedimen!"

"Onun adı Emily değil," diyor Cordelia soğuk bir sesle, gözleri benimkilere bakıyor. "Onun adı Sophie."

Hayır. Lütfen bunu yapma. Lütfen, şimdi değil. Böyle değil.

"Cordelia," diye uyarıyorum, ama çok geç.

"O benim arkadaşım değil," diyor Cordelia. "O profesyonel bir nedime. Annem düğünü organize etmeme yardım etmesi için onu tuttu. Adı Emily Taylor değil, Sophie Breeze. Kendine en iyi arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünen gelinlerin en iyi arkadaşı gibi davranarak geçimini sağlıyor. Onun hakkında bildiğini sandığın her şey yalan. Hepsi tamamen uydurma." Tom'a döner ve bıçağı olabildiğince derine saplar. "Onu hiç tanımiyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Oturma odasına şaşkın bir sessizlik çöktü. Tom şaşkın görünüyordu, kaşları karışıklık ve şokla çatılmıştı. Konuşmaya korkuyordum, durumu bir şekilde düzeltecek kelimeleri bulmak için çılgınca uğraşıyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Lord Meade dikleşir. "Ne? Sen Emily değil misin?"

Karısı nefesini verir, omuzları ilk kez çökmüş bir şekilde sandalyeye çöker. Ona rehberlik etmesini beklerim, ama o da kaybolmuş gibidir, elini ağzına koymuştur.

"Devam et," diye Cordelia öfkeyle ısrar eder. "Onlara gerçeği söyle. Gizlilik anlaşman artık geçersiz."

"Hayır, ben Emily değilim," sonunda söylemeyi başarırım. "Benim adım Sophie."

"Nedime olarak mı *işe alındın*?" Lord Meade bu açıklamaya şaşkınlıkla sorar.

Başımı sallarım.

"Yani yalan söylüyordun," diyor Tom, sesi boş. "Her şey hakkında."

"Hayır, her şey hakkında değil," diye cevap veriyorum, kime açıklama yapacağımı bilemeden.

Ona, duygularımın hepsinin gerçek olduğunu, harika ve rahat sohbetimizin hepsinin gerçek olduğunu, sadece adımın ve kariyerimin gerçek olmadığını söylemek istiyorum. Ama aynı zamanda, Cordelia'ya, arkadaşlığımız da yalan olmadığı için

arkadaşlığımız da yalan olmadığı için onun sırlarını asla ifşa etmeyeceğimi anlamasını sağlamam gerekiyor.

"Bu konuda bana danışılması gerekmez miydi?" diye sorar Lord Meade karısına, kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyor. "Onun Cordelia'nın arkadaşı olduğunu sanıyordum, ama şimdi anlıyorum ki evime davet ettiğim kişi tamamen bir yabancıymış."

"Cordelia'nın desteğe ihtiyacı olduğunu düşündüm, Nicholas," Lady Meade yorgun bir şekilde cevap verir ve ayrıntılara girmek istemediğini belirtircesine elini sallar. "Sophie bir profesyonel, bu tür işleri her zaman yapıyor. Tam bir geçmiş araştırması yaptık ve gizlilik anlaşması imzaladı."

Kahretsin. Geçmiş araştırmasından ilk kez duyuyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum: elbette bu kadar tanınmış bir ailenin, birini iç çevrelerine almadan önce kontrol etmesi gerekir, ama yine de bu durum beni rahatsız ediyor. Başından beri bana güvenmedikleri için kızgınım. Onlara bilmeleri gereken her şeyi söyleyebilirdim. Bence çok mantıklı, güvenilir bir insan izlenimi veriyorum.

Ancak, şu anki durumdan anlaşıldığı kadarıyla, açıkça yanılmışım.

"Bunun sindirilmesi zor bir konu olduğunu anlıyorum," diye başlıyorum, şoktan öfkeye geçen Tom'a bakarak. Çenesini sıkmış, haliyi delip geçecekmiş gibi ona bakıyor. "Ama hepinizin bilmeniz gereken en önemli şey, bu haberi benim sızdırmadığımdır. Cordelia, *bu haberi ben sızdırmadım*. Kimseye söylemedim. Kimseye. Bunu yapan her kimse, ben değilim."

Onun gözlerinin içine bakarak, bana inanmasını istiyorum. Ve işte orada, yüzünde görebiliyorum: bana inanmak *istiyor*. Kim başka olabilir diye merak ederken, yüzünde bir anlık şüphe, küçük bir şaşkınlık belirliyor. Ama zamanlama uyuyor ve daha önce güvenilmez bir arkadaşla yaşadığı deneyim galip geliyor.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," diye bitirir.

Beni geçip kapıdan fırlayarak merdivenleri koşar ve yatak odasının kapısının çarpıldığını duyarız. Lady Meade yenilgiyi kabul ederek iç çeker.

"Bence gitmelisin, Emily ya da Sophie, ya da adın her neyse," Lord Meade ciddi bir şekilde söyler. "Eğer sızıntı sensen, bir an önce itiraf etmeni öneririm."

"Lord Meade, lütfen! Benim yaptığımı düşünemezsiniz! Karakterime güvenmiyorsanız, en azından mantığı düşünün. Bundan ne kazanmış olabilirim ki?"

"Para," diye cevaplar, kaşlarını çatarak. "Her zaman para meselesi."

"Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Ne yapacağını bilmiyoruz," diye Tom söz alır. "Seni tanımıyoruz."

"Tom..."

"Sophie, gitme vaktin geldi," Lady Meade, sandalyesinden kalkarak kapıyı işaret eder. "Bunun seni şaşırtmayacağından eminim, ama korkarım seni bırakmak zorundayız. Bizimle ve Cordelia ile olan sözleşmen sona erdi. Son ayrıntıları başka bir zaman halledebiliriz. Basına gidip hikayeni anlatmak istersen, bunu yapabilirsin, ama umarım biraz merhamet gösterip bunu yapmamaya karar verirsin."

"NDA olsun ya da olmasın, asla basına gitmem," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Bunu kimseye yapmam."

"Çıkış yolunu biliyorsun," diyerek Lord Meade konuşmayı sonlandırdı.

Protesto edecek kelimeleri bulamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Başka bir şey yapamam. Söylemediğimi kanıtlayacak hiçbir delilim yok. Ve onların gözünde, bu suçu işleyebilecek tek kişi benim. Ellerim titreyerek paltomu alıyorum, atkımı yüzüme sarıyorum, sonra şapkamı ve güneş gözlüklerimi takıyorum. Kapıyı açıyorum ve hemen tüm kamera flaşları gözlerimi kamaştırıyor.

Kapı arkamda çarpıyor. Artık tek başımayım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Muhabirlerin arasından geçmeye çalışırken, az önce olanları anlamaya çalışırken beynim uğulduyor. Hikayeyi basına sızdırdığımı düşünüyorlar. *Ben.* Kimse benim böyle acımasız bir şey yapabileceğimi nasıl düşünebilir ki?

Ve Tom'un yüzü. Çok hayal kırıklığına uğramıştı, bana çok kızgındı. Şimdi benim hakkımda ne düşünüyor olmalı? Aramızda bir şekilde işlerin yoluna girebileceğini düşünerek ne kadar aptalım.

Yolun sonunda bir taksiyi durdurmayı başardım, o kadar uzun süre peşimde kalan birkaç gazeteciden kurtuldum ve şoföre beni metro istasyonuna bırakmasını söyledim.

Bu bir felaket. BÜYÜK bir felaket.

Ve sadece benim için değil. Cordelia, Jonathan ve tüm aile için. Düşün, bu manşetlerin gölgesinde kalacak, geçmişi yeniden gündeme getirecek, sanki ilgili hiç kimsenin duyguları yokmuş gibi bu korkunç anıları ortaya çıkaracak. Onlar için, önümüzdeki birkaç gün boyunca başa çıkacakları şeyler için üzülüyorum ve keşke bunu ortadan kaldırılabilsen dediyorum.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Gazetecilerin haber yazmasını engelleyemem. Kaynağın kim olduğunu bilmiyorum çünkü, kabul edelim ki, en olası şüpheli benim. Ve geçmişi değiştiremem. Cordelia'yı olanlardan koruyamam.

Tek yapabileceğim şey, arkadaşı olarak onun yanında olmak idi, ama şimdi bunu bile yapamıyorum.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Tüm hayatım çözüm bulmak üzerine kurulu. Bir gelin veya damat yardıma ihtiyaç duyduğunda, ben oradayım. *Benim işim bu.*

Ama bu sefer sadece ortadan kaybolmam, onların kendi başlarına başa çıkmalarına izin vermem gerekiyor. Sonuçta, onların gözünde sorunu yaratan benim.

Taksi ücretini ödedikten sonra, bilet bariyerinden geçmek için kartımı bulmaya çalışarak, somurtarak metro istasyonuna giriyorum. Çantamı karıştırırken, Jonathan'ı ve nasıl hissediyor olabileceğini düşünüyorum. İhanete uğramış ve aşağılanmış, Cordelia'nın ona bu kadar önemli bir şeyi neden söylemediğini anlamaya çalışıyor olmalı. Ona, Cordelia için ne kadar önemli olduğunu hatırlatabilmeyi dilerdim — kriz anlarında, bazen bunu başkalarından duymaya ihtiyaç duyarsınız. Umarım saklandığı yerden çıkar ve yakında ona, evine döner. Yalnız başına bu durumu anlamaya çalışmak onun için korkunç olmalı, ve onu teselli etmek için çaresizce onu arayan, ama nerede olduğunu bilmeyen Cordelia için daha da kötü olmalı.

Bekle. *Saklanıyor.*

"Affedersiniz!" arkamdan bir adam sert bir sesle sesleniyor ve ben bariyerin önünde durduğumu fark ediyorum.

"Pardon, pardon," diye mırıldanıyorum, kenara çekilip onu geçiyorum, kafama gelen fikirle o kadar meşgulüm ki, şimdi önümden geçen kuyruktan gelen sinirli mırıldanmalar ve bakışlar umurumda bile değil.

Bu çok uzak bir ihtimal. Muhtemelen bir arkadaşının evine gitmiştir, hatta Norfolk'a geri dönmeye karar vermiştir. Ama yalnız kalmak ve bir bardak bira eşliğinde iyice düşünmek isterse...

Koşmaya başladım, platforma doğru koşarken Chancery Lane'e en hızlı şekilde ulaşmanın yolunu bulmaya çalışıyordum.

Diğer uçtaki metro istasyonundan çıktığımda, Ye Olde Mitre'ye ulaşmak için aceleyle Noel alışverişi yapanlar ve turistlerin arasından geçiyorum. Kapıdan içeri girdiğimde, nefesim tamamen kesilmiş durumda, soğuktan içeri girip küçük pub'ın sıcak ortamına girdiğimde hırıltılı nefes alıyorum.

O, barda, bir taburede, pintinin üzerine eğilmiş durumda.

Bir an durup kendimi toparlıyorum, alnımdaki teri siliyorum ve paltomu çıkarıyorum. Yanına geldiğimde bana iki kez bakıyor.

"Emily!" diyor, ben başka bir tabure çekip yanına otururken şaşkın bir ifadeyle. "Burada ne işin var?"

"Seni saklanabileceğin bir yerde bulabileceğimi düşündüm," diye açıklıyorum. "Ve merak etme, yalnızım. Ailene nerede olduğunu söylemedim."

O başını sallar ve ben barmene bir şey istemediğimi söylerken bekler.

"Nasılsın?" diye soruyorum, bira altlığının köşesini karıştırmasını izlerken. "İyi misin?"

Omuz silkiyor. "Daha iyiydim."

"Ben de."

Bana bakar. "Sen de bilmiyor muydun?"

"Aslında, birkaç gün önce öğrendim. Ve sana söylemem gereken birkaç şey var, Jonathan. Dürüst davranmadım."

"Görünüşe göre tek dürüst olmayan sen değilsin."

Diye iç geçirdi. "Benim adım Emily değil."

"Anlamadım?"

"Adım Emily değil," diye tekrarlar, sakın bir sesle. "Ben Sophie Breeze. Lady Meade tarafından Cordelia'nın düğünün stresıyla başa çıkmasına yardım etmek için tutulan profesyonel bir nedimem. Bu yüzden nişan partisinden önce beni duymamış ya da tanışmamış olabilirsin."

Bana gözlerini kırptırır. Bir şey söylemeyince devam ederim, "Bunun çok zor olduğunu anlıyorum..."

"Profesyonel nedime nedir?" diye kaşlarını çatarak sözünü kesti.

"Gelinler, bazen çiftler, bu durumda gelinin annesi tarafından annesi tarafından belirli görevlerde onlara yardım etmek ve düğün organizasyon sürecinin keyfini çıkarabilmelerini sağlamak için işe alınıyorum. Çoğu zaman gizlice işe alınıyorum; gelin kimseye benim profesyonel olduğumu söylemez ve birlikte inandırıcı bir hikaye ve sahte bir isim uydururuz, böylece ben bir rol oynayabilir, arkadaş ya da uzak bir akraba gibi davranabilirim."

"Sen... sen Emily değilsin?"

"Hayır. Ben Sophie."

"Profesyonel bir nedime," diyor yavaşça. "Doğru."

"Cordelia seni tuttu."

"Teknik olarak, beni annesi işe aldı. Cordelia bu fikri pek sevmeydi, ama sonunda kabullendi. Yani, bana ısındı. Her neyse, bunu sana söylüyorum çünkü ailenin geri kalanı artık biliyor, bu yüzden senin de bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bilmiyorlar mıydı?"

"Sadece Lady Meade ve Cordelia. Babası ve Tom hiçbir şey bilmiyorlardı."

"Tamam. Anladım." Derin bir nefes aldı, pintinin geri kalanını hızla bitirdi ve barmen'e bir tane daha istediğini işaret etti. "Çok fazla yeni bilgi var. Görünüşe göre bugün nişanım hakkında epey bir şey öğreniyorum."

"Çoğu gelinim, beni tuttuklarını eşlerine söylemez," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu süreç için önemlidir. Çoğu, ailelerine de söylemez. Sadece gelin ve benim bu sırrı bilmemiz tercih edilir. Ne kadar az kişi bilirse, işimi o kadar iyi yapabilirim. Bu, çift arasındaki güvenle ilgili bir şey değildir."

O, yeni aldığı birasını eline alıp büyük bir yudum aldıktan sonra bara geri koyarken burnunu çektirdi. "Evet, neyse, Cordelia ile aramızda ne kadar güven olduğunu bilmiyorum zaten."

"Sana yalan söylediğim için özür dilemeyeceğim Jonathan," diyorum. "İşimi yapıyordum. Durum bu."

Omuz silkiyor, biraya odaklanıyor. "Tamam."

"Tamam." Öne eğildim ve ona bana bakmasını sağladım. "Şimdi, Cordelia ve haberlerde okudukların hakkında konuşmak istiyorum."

"Konuşacak ne var ki? Bu konuda bilgilendirilmeyen tek kişi benim. Onunla evlenen kişi. Ben pek önemli değilim."

"Sen onun için dünyadaki en önemli kişisin. Bu yüzden sana söylemedi."

"Bu hiç mantıklı değil," diyor üzgün bir şekilde, başını sallayarak.

"Onu her kesten daha iyi tanıyorsun."

Şu anda incinmiş hissettiğini, hayatının bu önemli kısmını seninle paylaşmadığı için üzüldüğünü tahmin edebiliyorum. Ama bir anlığına onun yerine kendini koyup, neden böyle bir şey yaptığını sormalısın."

O hiçbir şey söylemiyor.

"Sevdiğin birine utanç duyduğun bir şeyi itiraf etmek asla kolay değildir," diyorum sessizce, ona zaten bildiği bir şeyi söylediğimin farkında olarak. "Onları hayal kırıklığına uğratacağınızı düşünürsünüz ve zaten kendinizi yeterince iyi hissetmiyorsanız, büyüğü bozacağından korktuğunuz bir şeyi onlara söylemek zordur. Sizi bilmem ama ben kesinlikle bu durumu yaşadım. Doğru an gelene kadar gerçeği ertelemek kolaydır, ama

doğru an aslında yoktur. Genellikle, çok geç olana kadar bunun farkına varmazsın."

"Evet," diye somurtarak cevaplar. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Jonathan, benim işimde, insanların aşk hakkında söyledikleri en klişe saçmalıkların genellikle doğru olduğunu öğrendim. Bu yüzden yüzyıllardır her şarkıda, filmde ve kitapta tekrar tekrar söyleniyor. Ve mutlak bir klasik olan şey, aşkın gerçekten sahip olduğumuz en önemli şey olduğu. Ugh." Yüzümü buruşturuyorum ve o da gülümsemeden edemiyor.

"Demek istediğim," diye devam ediyorum, gülümseyerek, "Sana söylemediği için incindiğini anlıyorum ve bunu bu kadar korkunç bir şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm. Ama o, ona bakışını, onda gördüklerini seviyor ve bunun değişmesini istemedi. Bence bu yüzden sana söylemedi."

Omuzları çökmüş, pes etmiş bir şekilde iç çekiyor.

"Biliyorum." Bir süre sessizce oturuyoruz.

"Teşekkürler Sophie," der sonunda, "beni bulmaya geldiğin için. Eve gidip onunla konuşacağım."

"*Benimle* konuştuğun için teşekkürler." Tabureden kayıyorum.

"Gitmeliyim."

"Ben içimi bitirene kadar biraz beklemek senin için sorun olmazsa, birlikte Meades'lerin evine dönebiliriz. Senin yardımına ihtiyacımız olabilir..." Doğru kelimeyi arıyor. "...önümüzdeki birkaç gün içinde düşünle ilgili her şeyi halletmek için."

"Sanırım seni rahat bırakmam en iyisi." Tereddüt ediyorum, ona neler olduğunu anlatmalı mıyım diye düşünüyorum. Zaten duyacaktır. En iyisi benden duysun. "Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda görmek istedikleri son kişi benim."

"Neden? Diğerleri Victoria'nın seni işe almasına kızgın mı?"

"Evet, öyle, ayrıca hikayeyi basına sızdırdığımı düşünüyorlar."

Jonathan şok olmuş görünüyor. "Sızdırdın mı?"

"Hayır, sızdırmadım."

"Onlara öyle mi söyledin?"

"Evet."

"Ve sana inanmıyorlar mı?"

"Zamanlama benim lehime değil. Cordelia bana güvenmeye başladığı için anlattı ve birkaç gün sonra hikaye ortaya çıktı. *Ben olsam* kendime inanmazdım."

"Ama gerçekten kimseye
söylemedin, değil mi?" Kafamı
sallıyorum. "Kimseye."
"Gizlilik, iş tanımının bir parçası olmalı." "yle."
"Bu hikayeyi basına sızdırmanın sana hiçbir faydası yok."
"Hiçbir faydası yok. Ayrıca..." Szm kesiyorum.
"Evet?"
Gözlerinin içine bakarım. "Bir arkadaşıma bunu yapmam."
Anlayışla başını sallar. "Sana inanıyorum. Sana anlattığında
başkasına anlatmadı mı?"
"Hayır. Orada sadece ben vardım. Barda sadece ikimiz
oturuyorduk, başka kimse olamazdı... Aman Tanrım."
Anladığımda nefesim kesildi.
O gece onun hikayesini duyan tek kişi ben *değildim*. Yalnız
değildik.
"Ne?" Jonathan endişeyle endişeyle okurken şok
olmuş şaşkın ifademi okur. "Ne oldu?"
"Gitmem gerek," diyorum ona, çantamı kaparak. "Her şeyde bol
şans!"
"Bekle, Sophie! Nereye gidiyorsun? Her şey yolunda mı?"
Ama durup açıklamaya vaktim yok. Kapıdan çıkmış, metroya
doğru koşuyorum bile.

Duck'ın ağır kapısını o kadar kuvvetle itiyorum ki, kapı duvara çarparak
yüksek bir ses çıkartıyor ve içerideki birkaç müşteri irkiliyor ve şaşkınlıkla
bana bakıyor.

Hayatımda hiç olmadığım kadar kararlı bir şekilde pub'ın içinden
geçiyorum.

Aynı adam barın arkasında tembel tembel oturuyor. Kafasını kaldırıp
benim öfkeli ifademi görür görmez, gözleri korkuyla büyüdü. İyi. Korkması
gerek.

"*Sen!*" diye bağırıyorum, parmağımı ona doğrultarak, bara
eğiliyorum. "O gece bana anlattığı her şeyi duydun. Hikayeyi basına
sızdırdın! Değil mi? *Değil mi?*"

Ellerini kaldırarak, arkasındaki rafta dizili şişelere doğru geri çekilir. Onu herhangi bir şekilde korkutacak güce sahip olduğuma şaşıyorum, ama bunu kullanmaya karar veriyorum.

"Ben... ben..."

"*Nasıl yaparsın?*" diye tıslarım, öfkeden yanaklarım kızarır. "Ne yaptığının farkında mısın? Ne kadar acı ve ıstırap verdiğinin farkında mısın?"

Ayaklarımla yere vurarak bar tezgahının girişini açtım, böylece aramızda hiçbir engel kalmadı.

"Şimdi, ş-şuraya bak. Bu benim h-hatam değil!" diye kekeledi, gözleri merakla dramayı izleyen müşterilere kaydı. "O daha dikkatli olmalıydı! Buraya gelip uyuşturucular ve eski erkek arkadaşları hakkında konuşmamalıydı. O gece burada olan herkes bunu herkese anlatabilirdi!"

"Sen *aşağılıksın*," diyorum, o kadar zehirli bir sesle ki, irkiliyor. "Basında arkadaşım ile ilgili bir haber daha okursam..."

"Beni tehdit edemezsin," diye sözümü keser, hissettiğinden daha kendinden emin görünmek için ellerini beline koyar. Belirgin bir yutkunma onu ele verir. "O aile bana dokunamaz. Gazete öyle söyledi."

"O aile sana yaklaşmaz. Onlar bundan daha iyidir. Ve senin buna değmediğini bilirler." Gözlerimi ona dikip bakıyorum. "*Ama ben Swann değilim.*"

Yine yutkundum.

"Artık kim olduğumu biliyorum," diye hatırlatırım ona. "Bu hikayelerin kaynağını biliyorum. Ve Cordelia Swann hakkında bir hikaye daha, *bir hikaye daha* medyada yer alırsa, kimin suçlu olduğunu *tam olarak* bileceğim."

Dürüst olmak gerekirse, onun kaynağı olduğunu bilsem bile *yapabileceğim* bir şey olduğundan emin değilim, ama endişeli görünüyor, bu da benim umabileceğim en fazla şey.

"Öyleyse," diye devam ediyorum, dik durup çenemi kaldırarak, "Duck'ta düzenli bir müşteri olmamı istemiyorsan, bu mekanda kulak misafiri olduğun diğer sırları ifşa etmek gibi gelecekteki büyük planlarını yeniden gözden geçirmeni şiddetle tavsiye ederim."

Bir süre durup sözlerimin etkisini bekledim. Ağzını açıp konuşmak istedi, sonra vazgeçti.

"Ne tür bir insan böyle bir hikayeyi basına satar?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyorum, sesimi yüksek tutarak pub'daki diğerlerinin her şeyi duyabilmesini sağlıyorum. "Sadece biraz para kazanmak için ne kadar büyük bir zarar verdiğinin farkında değilsin. Birinin sevdiğin birine bunu yaptığını hayal et. İyi birine benziyordun. Senden çok hayal kırıklığına uğradım."

Gözleri yere düşer.

"Biliyor musun," daha yumuşak bir ses tonuyla, daha nazik bir üslubun gerçekten etkisini göstereceğini umarak, "Cordelia iyi bir insan, güçlü bir insan. Hayatına devam edecek. Yaptığı şeyi kendine affedecek. Acaba sen affedebilecek misin?"

Bunun üzerine, topuklarımı döndürür ve kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürürüm, tüm gözler üzerimdeyken, onu kızarmış yüzüyle yere bakarken bırakırım.

Sevgili Sophie,

Bu çiçekler sana TEŞEKKÜR etmek için küçük bir hediye! Düğün günümüz hayatımın en güzel günüydü. Bunun büyük bir kısmı senin sayende oldu! Her adımda yanımda olduğun için teşekkür ederim. Artık seni gerçek bir arkadaş olarak gördüğüm için umarım sakıncası yoktur.

Sevgilerimle, Scarlett xx

PS Yakında bir şeyler içmek için buluşalım, böylece kilisede gerçekte ne olduğunu bana anlatabilirsin. Anlaşılan Adam bir mezara düşmüş???

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Noel'i keyifle geçirmeye çalışıyorum. Bu neşeli dönemde yapılması gereken her şeyi yapıyorum. Bulaşıkları yıkarken Alexa'dan Noel şarkıları çalmasını istiyorum. Evden dışarı çıktığımda, çok tatlı ve saçma sapan pahalı olsalar da, her zaman tarçınlı kahve alırım. Akşamları ise *Love Actually* ve *The Holiday* filmlerini izlerken çalışırım. Ayrıca, düşük maaşlı bir garsonun, garip bir kader cilvesiyle, birkaç gün izin yapmaya çok ihtiyacı olan ilk kadın Amerikan başkanına tıpatıp benzediği ve gizlice yer değiştirdikleri ve birbirlerinin meslektaşlarına aşık oldukları, sinir bozucu ama eğlenceli bir Netflix Noel filmi izlerim.

Tüm müşterilerime Mutlu Noeller e-postası gönderiyorum ve 2022 düğünlerine hazırlanırken önümüzdeki büyük yıl hakkında heyecanlı yanıtlar alıyorum. Yeni yılın ilk haftasında iletişime geçmem gereken herkesi, takip etmem gereken kişileri ve hala onay vermesi gereken şirketleri listeliyorum.

Prosecco içip bir kutu Quality Street alıyorum ve kendime bunu annemle babama götüreceğimi söylüyorum. Birkaç saat açılmadan durduktan sonra, tüm karamelli çubukları yemeye başlıyorum.

Cara ve ben Jen ve yeni dünyaya gelen bebeği Harry'yi ziyarete gidiyoruz. Jen bize doğumun ayrıntılarını anlatırken ben bebeği kucağıma alıyorum. Ollie de ara sıra kendi bakış açısını ekliyor ama ben pek dinlemiyorum çünkü bu minik insana hayran kalmış durumdayım. Tırnakları ve burnu çok küçük. Nasıl bu kadar küçük olabilir? Hareket ettiğinde küçük sesler çıkarıyor ve onu kucağıma almayı çok seviyorum ama aynı zamanda çok küçük ve narin olduğu için korkuyorum. Jen, bugün çok sessiz olduğumu sevgiyle belirtiyor. Ona bunun Harry'ye hayran olduğum için olduğunu söylüyorum. Üzüldüğüm kısmını söylemiyorum.

Cara bir şeyler olduğunu anlar ama metroya doğru yürürken bu konuyu açmaz. Harry'nin ne kadar sevimli olduğunu, Jen ve Ollie'nin ona ne kadar iyi davrandığını ve bu dönemde doğmasının ne kadar kötü olduğunu

Çünkü birçok kişi ona doğum günü ve Noel için tek bir hediye verecek.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sanki sıradan bir soruymuş gibi davranarak.

"İyi, teşekkürler. Sen?" diye cevap veriyorum, sıradan bir cevap veriyormuş gibi davranarak. "Geçen gün anneni aradım ve neye ihtiyaı olduğunu sordum.

Noel Günü'nde getirmek için. Bana, onun aramalarını kaçırdığını söyledi.

"Gerçekten mi? Öyle demek istemedim.

Meşguldm." "Yorgun görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Bu, berbat göründüğümü söylemenin başka bir yolu mu?"

"Hayır, berbat grnseydin sana söyledim," diyor ve ben de ona hak veriyorum. "ok fazla çalışıyorsun. Kendine iyi bakıyor musun?"

"Hey, çok çalışan varsa o da sensin. Son zamanlarda çalışma saatlerin deli gibi."

"Annemin telefonlarını kaçıran ben değilim," diyor, konuya sadık kalarak. "Neler oluyor?"

"Tamam. Sana söyleyeceğim ama bunu bytmeni istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Miranda Priestly gelini tarafından kovuldum."

şokunu gizlemeye alışıyor. "Ne oldu?"

"Seni ayrıntılarla sıkmayacağım," diyorum, henüz her şeyi anlatmak için çok yorgun ve incinmişim, "ama benim bir şey yaptığımı düşünüyorlar. Yapmadım. Ama bana inanmadılar. Bu yüzden kovuldum."

Benim adıma sinirlenmemek için elinden geleni yaparak bir nefes verir. "Onun için yaptığın onca şeyden sonra."

Kulaklarımın üstünü örtecek şekilde bereyi aşağı çekiyorum. Soğuktan burnum akmaya başladı. "Ben iyiyim," diyorum. "Yarın eve gittiğimde anneme anlatırım. Sadece biraz kendimde değilim."

"Tamam," diyor Cara, yüzümdeki ifadeyi inceleyerek. "Konuşmak istersen ben buradayım."

"Teşekkürler, ama gerçekten iyiyim."

"Peki ya kardeşi? Kardeşini sevmiştin. Artık Miranda için çalışmadığın için, en azından ona çıkma teklif edemez misin? Belki de bir umut ışığıdır," diyor umutla.

Kafamı sallıyorum, konuşurken dudaklarım yüne değmesin diye atkımı ağzımın üzerine çekiyorum. "O da benim kötü bir şey yaptığımı düşünüyor. Benden nefret ediyor. Her şey bitti."

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı geri çekiyorum, duygusal davrandığım için kendimden nefret ediyorum. Tom ve ben bir kez bile çıkmadık. Bir kez öpüştük. Gerçekten kaybettiğim bir şey yok.

Ama kaybetmişim gibi hissediyorum. Çok şey kaybetmişim gibi hissediyorum.

"Annen bunun Daniel'le bir ilgisi olduğunu düşünüyor," diyor Cara, eğlenerek.

"Ne? Neden öyle düşünsün ki?" Son zamanlarda Daniel hakkında pek düşünmediğime şaşırdım. Belki de ona rastlamak ve Francesca ile tanışmak garip bir şekilde bu konuyu kapatmamı sağlamıştı. Onun özel birini bulduğunu ve benim geçmişte takılıp kalamayacağımı fark etmemi sağlamıştı.

"Senin yıl sonuna geldiğini ve olan biten her şeyi düşündüğünü düşünüyor. Seni düşününe davet etmesi falan."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Onun adına mutluyum."

"Evet. Ben de ona öyle söyledim." Cara gülümsüyor. "Zaten o gün skydiving ile meşgul olacaksın, kimin umurunda?"

"Az önce kovulduğunu söyleyen birini taklit etmemelisin."

"Paraşülle uçarkenki halini gözümde canlandırabiliyorum. Sadece söylüyorum."

O gece eve geldiğimde, annem ve babam için kıyafetlerimi toplarken arka planda televizyonu açtım. Hislerimi düşündüm ve Tom ile olabilecekler için üzgün olsam da, Cordelia'yı kaybetmiş olmaktan daha çok üzüldüğümü acı bir şekilde kabul ettim.

Sanki okula geri dönmüşüm ve tüm dönem boyunca kazanmaya çalıştığım popüler kız artık benim masamda oturmak istemiyormuş gibi hissediyorum. Keşke bu kadar umursamasam, ama onun güvenini kazanmak için çok zaman ve çaba harcamıştım. İster istemez, benim için bir anlam ifade eden garip, isteksiz bir arkadaşlık kurmuştuk.

Günler geçtikçe, bana güvenmediği için ona ne kadar kızgın olduğumu fark ediyorum. Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyoruz, ama onun benim onu bu şekilde ihanet edebileceğimi düşünmesi canımı yakıyor.

Hayatımda hiçbir şey gerçekten değişmedi. Kendimi böyle teselli ediyorum. Hala gerçek arkadaşlarım var, bana güvenen harika gelin ve damatlarım var ve bunun kariyerime zarar vermesi olası değil. Lady Meade olanları ortalığa yaymayacak çünkü ben hikayemi basına anlatmadığım sürece, düğündeki rolümü aile dışına sır olarak saklamak isteyecekler.

Umduğum gibi, yakın zamanda başka hiçbir yüksek sosyete düğünü için beni tavsiye etmeyecek, ama sorun değil. Bana ödediği paraya *ihtiyacım* yok. Daha fazla düğün yapıp aynı miktarda para kazanmak benim için kesinlikle sorun değildi. Meade Markisi ve Markizesi Cordelia ve Tom'un beni olduğumdan farklı biri olarak görmelerinden nefret ediyordum, ama bu gerçekten günlük hayatımı etkiliyor mu? Gerçekten önemli mi? Cordelia, insanların ne düşündüğünü çok fazla önemseydiğimi söyledi. O yüzden, umursamayacağım.

Ben iyiyim.

Noel arifesinde, bu işteki aksaklığın Noel'imi mahvetmesine izin vermeyeceğim düşüncesiyle ailemin evine gidiyorum. Gülümseyerek eve vardım, çantalarımı eski yatak odama bıraktım ve tam tatil moduna geçtim. Hediye çantamı ağacın altına koydum, yıl boyunca saklandıkları süpürge dolabından masa oyunlarını çıkardım ve isteyen varsa sıcak şarap yapacağımı söyledim. Kendime üzölmek için zaman tanımak istemiyordum.

"Seni görmek çok güzel, canım," diyor annem, ben tencerede şarabı karıştırırken kolunu omzuma atıyor. Kokusu o kadar rahatlatıcı ki, neredeyse orada ağlamaya başlıyorum. Henüz kovulduğumu ona söylemeye cesaret edemiyorum. Bu konuda çok anlayışlı davranacak ve bunun onların kaybı olduğunu söyleyecek, ve bunun beni daha da üzeceğini biliyorum. Noel'den sonra, işler biraz sakinleştğinde ona söyleyeceğim.

"Eve döndüğöme çok mutluyum," diyorum. Gerçekten öyle hissediyorum.

Omuzlarımı sıkıca tutuyor, başımın yanına bir öpücük konduruyor, sonra aceleyle babamdan yarın Cara'nın ailesinin öğle yemeğine gelmesi için bir şeyler yapmasını istiyor.

Babam, tatilini bir hizmetçi gibi emirlerle geçirmek zorunda kaldığı için söylenir, sonra annem arkasını döndüğünde bana göz kırpar. Beni güldürür.

Gördün mü? Kendime söylüyorum. Sen iyisin. Hiçbir şey değişmedi. Neden bunun seni bu kadar etkilemesine izin veriyorsun?

Noel Günü, ailenin çeşitli üyeleri geldikçe gürültü ve kaosla dolu bir gün oluyor. Sabah, Fred amcanın kilisede tüm ilahileri armoniyle söylemeye çalışmasıyla harika bir eğlenceyle başlıyor ve ayın bitiminde babam ve ben sessizce gülmekten titriyoruz, babam "Hark! The Herald Angels Sing"i bir oktav kadar yüksek sesle söylerken gözyaşlarımız yanaklarımızdan akıyor. Gün boyunca kimse tartışmaya girmez, bu harika bir sürpriz olur ve saygıyla sessizce Kraliçe'nin konuşmasını dinleriz. Babam Kraliçe'nin söylediği her şeye başını sallar, Cara ise her yıl olduğu gibi Kraliçe'nin yaşına göre ne kadar harika olduğunu söyler.

Bence ben gayet normal davranıyorum, yardımcı olmaya çalışıyorum ve elimden geldiğince gülümsüyorum, ama anneler her zaman bilir.

Annem beni mutfakta yalnız yakaladığında, "Çok sessizsin" diyor.

"Öyle miyim?"

"Üzgün görünüyorsun."

"Üzgün değilim. Harikayım!"

O buna inanmıyor, ama bırakıyor. Öğleden sonra sakın saatlerde telefonumu kontrol ediyorum ve mesaj gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Neden Cordelia veya Tom'un benimle iletişime geçmesini beklediğimi bilmiyorum, ama sanırım iyi niyet ve affetme mevsiminin onların bilinçaltına sızıp onları etkisi altına almasını umuyordum. Cara'nın Mike'a sokulup *Paddington 2*'yi izlemesini izlerken, kendimi bu kadar... yalnız hissetmemek zor.

Gelecek yıl daha fazla randevuya çıkmaya karar verdim. Kendimi ortaya koyacağım. Cesur ve korkusuz olacağım, randevulara çıkacağım ve o kıvılcımı hissedeceğim. Tom'la yaşadığım kıvılcımı. Başka biriyle de yaşayacağım.

"Her yıl Noel'i nerede geçireceğinizi tartışmadığınız için kendinizi şanslı sayın," demişti Cara bir keresinde, Mike'ın evine gitmeye hazırlanırken. "Onun ailesinin çok tuhaf gelenekleri var.

Biliyorsun, fme somon ve Şampanya içmiyorlar. Ne sorunları var? Herkes bilir ki bu Noel sabahı yapılan bir Şeydir! Ne yapıyorlar biliyor musun? Zeytin. Ne tür bir manyak Noel sabahı zeytin yer ki?"

Ama kimin ailesiyle vakit geçireceğimizi tartışmak bana hoş geliyor. Tom ve benim Noel'i burada mı geçireceğimizi yoksa Dashwell'e mi gideceğimizi tartıştığımızı hayal ettim ve bu düşünce beni gülümsetti. Dashwell Hall'da Noel. Ne güzel olurdu.

Düğün de öyle olacak.

Bu haber sızdırıldığından beri basında Cordelia hakkında çok fazla gürültü çıktı ve onu korumak istiyorum, yıllar önce o geceyle ilgili sorular soran fotoğrafçılar tarafından takip edilmesi fikri beni rahatsız ediyor. Ancak onların ilgisi bazı açılardan yardımcı oldu — dn Paxton ana caddesinde yürüyen Cordelia ve Jonathan'ın birlikte güldükleri bir fotoğraf, meraklı bir yerel sakin tarafından çekilip Twitter'da paylaşıldı.

Barışmışlar. Düğün hala yapılacak. Mutlular. nemli olan da bu.

Ama önemli olan sadece bu değil, değil mi? Mutlu olmak istiyorsun. Düğüne katılmak istiyorsun. Arkadaşının yanında olmak istiyorsun.

Kendime susmam gerektiğini söylüyorum.

O gece uyku­ çok kötü, ertesı sabah biraz daha yatakta kalmaya çalışıyorum, Londra'daki şu anki yorganımdan çok daha kaliteli olan çocukluk yorganımın altında sıcakık kıvrılıyorum, ama stresli olduğum için uyuyamıyorum, on dakika boyunca zihnimi boşaltmaya çalıştıktan sonra kalkıyorum.

Gelecek yıl flört etmenin yanı sıra, meditasyon ve yogaya da başlayacağım, böylece çılgın ve endişeli beynimi susturmayı öğreneceğim.

Geri dönene kadar bugün sadece annem, babam ve ben varız, ama dişlerimi fırçalarken Cara'ya mesaj atıp, tek başına buraya gelip bir fincan çay içmek ister mi diye soruyorum.

Cara terlikleriyle arabayla buraya geldikten sonra odaya girdiğinde annem "Her şey yolunda mı Sophie?" diye soruyor.

Cara'nın ailesine bu kadar yakın büyümem, hepimizin birbirimizin evinde tamamen rahat hissetmemizi sağladı. Annem Noel için evi süslerken, sanki Kraliçe bizzat gelecekti gibi davranınca, ona bunu hep hatırlatırım ama o beni dinlemez.

"Tamam, peki," diyorum, Cara'nın buzdolabına doğru yönelip içinde ne olduğunu kontrol etmek için iyice karıştırmasını izlerken. "Çay isteyen var mı? Su ısıtıcısını koyayım."

Oturma odasında oturup dünün ne kadar eğlenceli geçtiğini hafifçe tartışırken, bu işi bir an önce halletmeye karar veriyorum.

"Anne, baba, benim o çok bakım gerektiren gelinim vardı ya? İstifa etmek istediğim, ama sonra çok çalışmaya karar verdiğim gelin. Sonunda beni kovdu."

Babam çay fincanını indirir, alını endişeyle kırışır.

"Bu çok kötü. Kim seni kovabilir ki?" dedi annem ve bir sonraki en iyi cevabı bulmaya çalışırken beyninin çalıştığını hissettim. "Ne oldu?"

"Onunla ilgili bir hikayeyi basına sattığımı düşündüler."

"Ne?" Cara merakla doğrulur. "Yaptığın kötü şeyin ne olduğunu bana söylemedin."

Omuz silkiyorum. "Bunu düşündüm ve dürüst olmak gerekirse, sana söyleyememem için bir neden yok. Artık kovuldum. Sözleşme feshedildi ve onun kimliğini gizli tutma yükümlülüğüm kalmadı."

"Bize onun kim olduğunu söyleyecek misin?" diye sorar Cara.

"Sadece siz içinüz. Başka kimse bilmemeli, lütfen bunu kendinize saklayın," diyorum kararlı bir şekilde. "Ama bu konuyla ilgili çok zorlanıyorum. Kim olduğunu bilerseniz, neden bu konuda normalden biraz daha fazla üzüldüğümü anlamanıza yardımcı olur. Size güvenebileceğimi biliyorum."

"Kimdi o?" diye sorar Cara heyecanla, ve onu suçlamıyorum. Basında çıkan haberlerdeki bilgi kırıntıları, onun ünlü biri olduğunu gösteriyor.

"Panik

yapmayın."

"Yapmayız."

"Lady Cordelia Swann."

Bana bakıyorlar. Annemin ağzı açık kalmış. Cara titriyor kafasını

sallıyor . . .

ve gülümserim

Babam düşünceli düşünceli,

gülümsüyorum,

onun kim olduğunu ve bu ismi neden duyduğunu hatırlamaya çalıştığını bilerek.

"Sen beni beni," diyor diyor, söyler bir keskin keskin
"Lady Cordelia Swann."

"Evet."

"Sen onun nedimesiydin. Miranda Priestly, aslında Lady Cordelia Swann mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım! Bu harika!" Cara çığlık atar, ama sonra ona bunu söylememin sebebinin kovulmuş olmam olduğunu hatırlar ve tekrar ciddi bir tavır takınır.

"Uyuşturucu kullandığına dair hikaye," diyor annem. "Bunu basına senin sızdırdığını mı düşünüyorlar?"

"Evet, öyle düşünüyorlar."

"Bu çok saçma."

"Onların kafasında değil."

"Lady Cordelia Swann," diye mırıldanır Cara. "Vay canına."

"Derbyshire'daki büyük malikane onların değil mi? Dashwell Hall?" diye soruyor babam, parmaklarını şıklatarak.

Onların olduğunu onayladım ve babam bulmacayı kendi başına çözdüğü için kendinden memnun görünüyordu.

"Bunca zamandır Leydi Cordelia Swann'la takıldığını inanamıyorum. Ve kardeşi! Lord Dashwell..." Gözleri büyüdü. "Ooooh."

"Demek öyle," diyorum, nefes vererek. "On yılın düğününe katılma fırsatı verildi ve şimdi bitti."

"Ah, Sophie," diyor annem, o kadar duygusal bir sesle ki, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Hiçbiri senin hatan değil," diyor babam. "Bu bir yanlış anlaşılma. Sen yapmadığın bir şeyi yaptığını düşünüyorlar."

"Olay olduğunda açıklamaya çalıştım ama dinlemediler. Neden beni suçladıklarını bir şekilde anlayabiliyorum. Onların çevresinde Cordelia ve geçmiş hakkında bir şeyler öğrenen tek yeni kişi bendim," diyorum belirsiz bir şekilde, basının söylediklerinin doğru olup olmadığını doğrulamak istemiyorum. "Daha kötü bir zamanlama olamazdı

daha kötü bir zamanlama olamazdı. Ama ben... En azından Cordelia'nın beni daha iyi tanıdığını sanıyordum. Yanılmışım. Artık bunların hiçbir önemi yok. Hepsi Derbyshire'da. Düğün yılbaşı gecesi."

"Biliyor musun? İyi ki kurtulduk," diyor annem, yeni bir enerjiyle dik oturarak. "Eğer senin böyle bir şey yapabileceğini düşünüyorlarsa ve mantıklı davranmaya hazır değillerse, bu onların kendi hatası."

"Evet!" Cara heyecanla cevaplar. "Zaten onun için çalışmaktan nefret ediyordun. O, gelinler *arasında* en kötü olanıydı. Sana yaptıklarını hatırlıyor musun? Düğün gününde ona destek olmak istemezsin. O sana layık değil."

"Bilmiyorum. Bütün o şeyler onun aptalca bir savunma mekanizmasıydı. Yeni insanları hayatına sokmaktan korktuğu için beni istifa etmeye zorluyordu. Eski arkadaşları onu terk ettiği için kimseye yakınlaşmanın güvenli olmadığını düşünüyordu. Ama bana güvenmeye karar verdikten sonra, birlikte vakit geçirmek için gerçekten harika biriydi. Harika bir mizah anlayışı var, seninle iyi anlaşırdı Cara. Beni de rahatlık alanımdan çıkmaya zorladı." Bir süre durup sessizce ekledim, "Onu özleyeceğim."

Annem ve Cara birbirlerine bakiştılar. Babam koltuğuna yaslanıp çayını yudumladı.

"Neyse," diyorum, neşelenerek, "bunu içimden atmak istedim. Artık hayatıma devam edeceğim. Bu korkunç ruh halimden kurtulacağım. Gelecek yıl beni meşgul edecek birçok düğün ve heyecanlanacak çok şey var."

Cara cesaret verici bir şekilde gülümser. "Haklısın. Harika bir yıl olacak. Bunu hissedebiliyorum. Sen çok daha iyisin. Cordelia Swann'ın ailesine kim ihtiyaç duyar ki?"

"Aynen öyle," diyorum. "Onlara kimin ihtiyacı var ki?"

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Annem beni Yeni Yıl sonrasına kadar kalmaya ikna etmeye çalışıyor, ama ben daireme dönüp heyecan verici yeni planlarımı hayata geçirmek istiyorum. Yoga kursuna yazılacağım. Arkadaşlık sitesine profilimi oluşturacağım. Pozitif, zinde ve mutlu hissetmek istiyorum.

Şu anda, en klişe hayatı yaşıyorum.

30'unda geri dönüyorum ve hangi gün olduğunu tamamen unuttuğum için telefonuma bakıp Perşembe olduğunu görünce şaşıyorum. Ne yazık ki, takvimimden "Cordelia ve Jonathan'ın düğünü"nü silmeyi de unutmuşum. Yarınki bildirim bana göz kırpmıyor.

Şu anda ne yaptıklarını merak ederek kendime bir an izin verdim. Dashwell Hall'un Noel süslemeleriyle donatıldığını, masraftan kaçınılmadığını hayal ederek gülümsedim. Asılan tüm ışıkları, balo salonundaki orkestra sahnesini, ziyafet salonundaki uzun yemek masalarını hayal ettim. Lady Meade'in evin içinde dolaşarak her şeyin yolunda olduğundan emin olurken, ahşap döşemelerde topuklarının yankılandığını duyabiliyordum. Tom bir şeye yardım etmek için görevlendirilmiş olacak ve Cordelia ve onun kraliyet talepleri hakkında kuru yorumlar yapacak, ama gizlice küçük kız kardeşiyle gurur duyacaktır. Jonathan panik içinde olacaktır: Hala yapılması gerekenler var mı? Benim yapmam gereken bir şey var mı? Tanrım, bu kadar çok şey olacağını kim tahmin edebilirdi? Bugün yirmi sekizinci kez konuşmamı prova etsem iyi olur! Lord Meade'in kütüphanede saklanarak belgeleri inceleyip, aslında her şeyi karısı yönetirken, ne olup bittiğini biliyormuş gibi davranışını hayal ediyorum.

Cordelia ahırda olacak. Tüm bu çılgınlıktan uzaklaşıp, gerçekten güvенеbileceği tek arkadaşı olan atıyla huzurlu bir an geçirecek.

Cordelia ile WhatsApp sohbetimizi kaydırıyorum. Son mesajlarda beni akşam yemeğine gelmem için ikna ediyordu.

"aile toplantısı" olduğunu ve benim de orada olmam gerektiğini söyledi.

Belki ona mesaj atabilirim. Ona gerçeği söyleyebilirim. Hikayenin gerçek kaynağını bulduğumu söyleyebilirim. Belki o zaman benden özür diler, beni suçladığı için affetmem için yalvarır, Derbyshire'a giden trene binmemi ister.

Mesaj yazmaya başlıyorum. Silip yeniden yazıyorum. Silip yeniden yazıyorum. Silip yeniden yazıyorum...

SİKTİR LAN. Ne anlamı var ki? Bunun yerine Cara'ya mesaj attım.

Yardıma

ihtiyacım var. Yarınki parti ile mi ilgili? Çünkü cevap evet, Mike'ın seksi bekar iş arkadaşı geliyor ve ben her yere stratejik olarak ökse otu asıyorum

Yarınki parti ne?

Yılbaşı partisi

Ne yılbaşı partisi?

Hay aksi

Seni davet etmeyi unutmuşum

Hey, yarın boş musun?

Çünkü bir parti veriyoruz ve sen de davetlisin!

Oh, teşekkürler, kendimi çok

özel hissediyorum Savunmam olarak, senin bir düğüne gitmen gerekiyordu

Doğru. Bana yardım edersen seni affederim. Cordelia'ya mesaj atmamam gerektiğini söylemen gerekiyor.

Tamam. Ona mesaj atmamalısın.

Ona

iyi şanslar, umarım her şey yolunda gider, gibi şeyler söylemek istemişim. Bu onun için gerçekten çok zor olacak ve orada bir arkadaşı olmadığı için üzülüyorum. arkadaşının olmaması beni üzüyor. Düğününde sevmediği sahte insanlar olacak

düğününde sevmediği sahte insanlar olacak ve
bir müttefike ihtiyacı var.

Ama ona mesaj atmamalıyım,
değil mi?

HAYIR

Tabii ki mesaj atma, seni deli! SENİ KOVDU!

Seni kovmuş insanlara nazik mesajlar gönderilmez! ŞİMDİ

SASSY OLMA ZAMANI

Haklısın. Haklısın,
küstahım
Kendime odaklanmalıyım

Aynen

O deli, korkunç bir insan

Aslında o korkunç biri değil
sadece güvensiz ve insanların
kendisine çok yaklaşmasından
hoşlanmıyor.

Seni kuru temizlemeden kıyafetlerini
almaya gönderdi

Evet, ama adil olmak gerekirse bu kişisel bir şey
değildi.

Tamam mı Sophie? İşleri
zorlaştırıyorsun. Onu savunmayı bırak

Üzgünüm. Devam et.

Ona ihtiyacın yok, yeterince arkadaşın var.

Evet! Doğru

Kardeşi yakışıklıydı ne olmuş? Bir
sürü erkek yakışıklıdır.

Ve akıllı ve komik Ve

senden hoşlanıyorlar

Ve Derbyshire'da mülkleri var

Bunun bitmiş olması büyük bir sorun değil

Aynen

Ona mesaj atma, ona da mesaj atma

Haklısın. Mesaj atmayacağım

Sen yanlış bir şey yapmadın, hatırladın mı?

Seni aldatan onlar

Evet. Onlar yaptı

Yani ona mesaj atmayacak mısın?

Söz veriyorum, yazmayacağım.

Yarın geceki Yılbaşı partisinde görüşürüz o zaman?

Pembe cin getireceğim.

Telefonumu bir kenara bıraktım, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Cara *haklıydı*. Cordelia için suçluluk ve endişe duymayı bırakmalıyım. Bunun yerine öfkeli olmalıyım. Teknik olarak, beni iftira ile suçlamışlardı. Teknik olarak, dava açabilirdim. Belki de açacağım. Belki dava açacağım.

"Basın organlarına haber sattığını iddia eden kişileri nasıl dava edersin" diye Google'da arama yapmaya başladım ve sonra aklımı kaçırdığımı fark ettim.

Gözlerimi kapattım ve telefonumu kanepenin ötesine fırlattım.

Bugün tek başıma olmak bir hata. Annem ve babamla evde kalmalıyım. En azından biraz arkadaşlık ederdim. Daire çok sessiz. Kendimi ofise (DOLAP) gidip çalışmaya ikna edemiyorum. Henüz doğru ruh halinde değilim.

Cara'nın yarınki partisi düşüncesi beni neşelendiriyor. Bu da bir şey. Eğlenceli olacak. Belki biriyle tanışırım. Belki gece yarısı öpüşürüz. Tom gece yarısı birini öpecek mi acaba? Aman Tanrım, öpecek, değil mi? YILBAŞI GECESİ bir DÜĞÜNTE olacak. Yılbaşı gecesini düğünde herkes gece yarısı öpüşür. En romantik ortamdır. Georgia da orada olacak! Onu öpmek isteyecek. Küçük kız kardeşinin düğününden sonra sarhoş ve mutlu olacak. Tasarımcı elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla çok güzel görünecek! Neden onu öpmesin ki? Yani, ona bir bak! Çok güzel! Herkes onu öperdi!

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve beynime SUSmasını yalvarıyorum. Ben bundan daha iyiyim. Oturup kendime acımayacağım

ve kafamda uydurduğum senaryolarla kendime işkence etmeyeceğim.

Kanepeden kalkıyorum ve şu anda yapabileceğim en iyi şeyin spor kıyafetlerimi giymek olduğuna karar veriyorum. Giydikten sonra ne yapacağım bilmiyorum ama bu bir başlangıç.

Taytımı ve bol bir tişörtümü giyip saçlarımı bağlıyorum ve eğlenmek için, üniversitede 80'ler disko kostüm partisine giderken satın aldığım ve çorap çekmecemde bulduğum neon yeşili bir kafa bandını takıyorum. Aynaya bakıp havayı yumruklamaya başlıyorum.

"Boom!" diyorum, bir ayağımdan diğerine atlayarak, öne doğru yumruk atıyorum. "Boom! Boom!"

Evet. Şimdi hissediyorum. Yeni bir başlangıç için hazır hissediyorum. Yeni müşteriler, yeni erkek arkadaşlar. Bu yıl harika olacak! Ve ben de çok sağlıklı olacağım. Formuma kavuşacağım! Daha iyi besleneceğim! İnsanlara karşı olumlu ve mutlu olacağım. Mükemmel bir kadınla evlenen eski erkek arkadaşım için mutluyum. Tom ve Georgia için mutluyum... Cordelia ile takılmamak için mutluyum... Mutluyum...

Havayı yumruklamayı bırakıyorum.

Hayır! Bu düşüncelerin aklına girmesine izin verme. Git buradan!

Televizyonumda YouTube'u açıp kumandayı kullanarak "eğlenceli egzersiz" yazıyorum. Bir sürü video çıkıyor ve eğitmen neon renkli kıyafetler giyen bir video görene kadar aşağı kaydırıyorum. Pencerede parlak saç bandımın yansımasını görünce bunun bir işaret olduğunu düşünüyorum. Bu video tam bana göre. Videoya tıklıyorum ve dairem güçlü bir ritim ve eğlenceli müzikle doluyor.

Meğer bu bir dans egzersiziymiş. Daha mükemmel olamazdı.

Ses seviyesini sonuna kadar açıyorum, bir kez olsun komşuların ne düşüneceğini umursamadan. Her zaman herkesin ne düşündüğünü umursarım. Önümüzdeki yıl, *kendi* ne düşündüğümü umursayacağım. Müziğe eşlik ederek dans etmeye başlıyorum, eğitmeninin coşkusu ve parlak kıyafetinden büyük keyif alıyorum.

"Çok eğleneceğiz!" diye bağırıyor, dans stüdyosundan.

"Evet, eğleneceğiz!" diye ekrana bağırıyorum.

"Egzersizizin sıkıcı olmak zorunda olmadığını size göstereceğim!"

"Harika!"

"Yanmayı hissetmeye hazır mısınız?" "Yanmaya hazırım!"

"BAŞLAYALIM!"

"Aman Tanrım, HADİ BAŞLAYALIM!"

Isınmak için basit bir yerinde yürüme hareketiyle başlıyor. Bunu yapabilirim. Sorun değil. Bu eğlenceli. "Jump (For My Love)" şarkısı eşliğinde yerinde yürüyor, kalçalarını sallıyorum. Tam bir klasik. Yan adımlara geçiyoruz. Kolay. Bu egzersizi çok iyi yapıyorum. Şimdi kolları da kullanıyoruz, adım atarken karşı tarafa uzanıyoruz.

"Bu harika!" diye eğitmenime bağıriyorum, ama o "Kollar! Kollar! Uzan! Uzan!" diye bağarmakla meşgul, beni umursamıyor.

Ayrıca o televizyonda ve beni duyamıyor.

Parça "Flashdance ... What a Feeling"e geçiyor. "Bir *klasik!*" diye bağıriyorum.

Eğitmen, şarkının başındaki yavaş tempoya uyum sağlamak için birkaç lunge hareketiyle başlıyor ve nakarat başladığında, sanki yarın yokmuş gibi yıldız zıplaması yapıyoruz. Biraz serbest stil yapmaya karar veriyorum ve müziğin beni ele geçirmesine izin veriyorum, dans ediyorum, kollarımı havada sallıyorum, popomu sallayarak ne kadar *cesur* olduğumu gösteriyorum (çok teşekkürler Cara) ve sonra daire şeklinde zıplıyorum.

O anda kapıda beni izleyen kişiyi fark ettim. "AAAAH!" diye bağırdım, geriye doğru sendeleyerek kalbimi tutarak. "Benim!" diye bağırdı Cordelia, benim çılgılımdan biraz korkarak.

"Sadece benim!"

"NE OLUYOR LAN!" diye hırıltıyla bağırırım, kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyor ki kulaklarımda duyabiliyorum. Kontrol cihazını alıp televizyonu kapatırım. "*Ne yapıyorsun?*"

Cordelia kahkahayı patlatır. "Daha doğrusu, *sen* ne yapıyorsun yapıyorsun?"

"Sen benim dairemdesin!"

"Bu gerçekten eğlenceli bir egzersiz gibi görünüyor. Spor salonumu bırakıp buraya gelmeye başlayabilirim. Ders veriyor musun?"

"Cordelia!"

"Kafa bandı hoş bir ayrıntı. O şarkıya gerçekten kapılmıştın."

"Ne zamandır oradasın?"

"Jump'ın sonuna doğru. Bu arada, haklıydın, Flashdance gerçekten bir klasik."

Kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı. Şu anda Derbyshire'daki görkemli evinde, düğün öncesi büyük akşam yemeği için hazırlanıyor, profesyonel makyajını yaptırıyor ve gece elbisesini giymeye hazırlanıyor olmalıydı. Bunun yerine, eski okul kapüşonlu sweatshirt'ünü ve eşofman altını giymiş, benim küçük dairemde oturuyordu.

Nefesimi tutarak, ellerimi belime koyup ona bakıyorum. "Nasıl girdin?" diye soruyorum sonunda.

"Bir süre zili çaldım. İçeride olduğunu biliyordum çünkü anneni aradım ve o bana söyledi..."

"Annemi mi aradın?"

"Beni içeri almayacağını sandım, ama sonra komşularından biri çıktı ve beni içeri aldı. Kapın da açıldı. Güzel bir daire," diyor, etrafına bakınarak. "Ofis biraz küçük. Eskiden dolap mıydı?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Özür dilemeye geldim," diyor, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Biliyorsun, özür dilemeyi yüz yüze yapmayı severim."

"Ama... burada olmamalısın. Derbyshire'da olman gerekiyordu!"

"Derbyshire'daydım. Özür dilemek için buraya uğradım."

Saçımı elime almak için uzanıyorum, saç bandı taktığımı unutmuşum. Parmaklarımla yakalayıp çıkarıyorum, sanki zaten bunu yapacaktım gibi davranarak.

"Ben... Ben değilim..." Ona önce ne sormak istediğimi bulmaya çalışıyorum ama kafam çok karışık. "Kafam karıştı."

"Duck'taki barmeni öğrendim." "Öğrendin mi?"

"Nasıl?"

Telefonunu kaldırıyor. "Sosyal medyanın sihri. Bana özür dilemek için özel mesaj gönderdi."

"Oh."

"Görünüşe göre, bir arkadaşım yakın zamanda ona sert çıkmış ve söylediği her şey ona ulaşmış. Acı ve ıstırap verdiği için kendini kötü hissetmiş." Beni dikkatle izliyor. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyorum. "Bana inanacağından emin değildim. Ve zarar çoktan verilmişti. Artık önemi yoktu."

"Benim için önemli."

Bu durumun ne anlama geldiğini düşünürken, alnımı ovuşturarak huzursuz ve tedirgin hissediyorum. Adım temize çıktı. Benim yapmadığımı biliyorlar.

Ama çok şey oldu artık.

"Burada ne yapıyorsun, Cordelia?" diye yorgun bir sesle soruyorum.

"Sana söyledim, özür dilemeye geldim," diye cevaplar ve bir adım öne çıkar. "Özür dilerim, Sophie. Sana güvenmediğim için özür dilerim, sırrını ifşa ettiğim ve düğün için yaptığın tüm çalışmaları mahvettiğim için özür dilerim. Kırılmışım ve aptaldım. Suçlamada bulunmadan önce araştırmalıyım."

Sinirli bir şekilde başparmağını çığnıyor, sonra bunu fark edip elini indiriyor. Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Jonathan, öfkeyle evden çıktıktan sonra onu bulduğunu söyledi. Seni yapmadığın bir şey için suçladık, kovduk, evden attık ve senin ilk yaptığın şey Jonathan'ı bulmak oldu, böylece ikimiz de iyi olabilirdik. Bunun hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum Sophie, ama sen belki de tanıdığım en iyi insansın."

İnatla kollarımı kavuşturuyorum. Bu iyi bir özür. Gerçekten iyi. Ve bunu söylemek için birkaç saat araba sürdü.

Ama son birkaç gün çok zor geçti. Onun için orada olmaya çalıştım, defalarca, ama o beni uzaklaştırdı.

Bencil davrandığımı biliyorum. Aslında, hayatının en kötü deneyiminin acısını yeniden yaşamak zorunda kalması, evlenmek üzere olduğu adamın bunu internet dedikodularından öğrenmesi, onun için çok daha kötü oldu. Üstelik, tüm dünya onun sırrını öğrendi ve her hareketini izliyor.

"Tamam," diyorum soğukkanlılıkla. "Özür dilediğin için teşekkürler, sanırım."

"Bütün aile bu konuda çok üzgün," diye devam ediyor. "Özellikle annem. Hepimizin sana karşı konuşma şeklimizden dolayı kendini çok kötü hissediyor

ve seni öylece gönderdiğimiz için kendini çok kötü hissediyor. Benimle gelmek istedi ama ben seninle yalnız konuşmak istediğimi söyledim. Babam da çok utanıyor. O da özür dilediğini iletmemi istedi."

Onu onaylayarak başımı sallıyorum. "Jonathan'la aranız nasıl?" diye soruyorum, çünkü gerçekten bilmek istiyorum ve onun için üzülüyorum. Son birkaç gün içinde onun dünyası da altüst oldu.

"Biz iyiyiz," diyor, gülümsemesini saklayamadan. "Başlangıçta zordu, ama onun bilmesi rahatlatıcı. Her zaman onun öğrenmesinden ve benim hakkımda ne düşüneceğinden endişelenirdim. Ama onun kızdığı tek şey, bunu ondan saklamış olmamdı."

"Bu mantıklı. İyi olduğuna sevindim."

"Seni çok takdir ediyor." Tereddüt ediyor. "Tom'a senden bahsettiğim için özür dilerim. Bilirsin, o şekilde yaptığım için."

Egzersizimden sonra biraz serinlemeye başlamıştım, ama sıcaklık tekrar yüzüme hücum ediyor. Tişörtümün boynunu sanki çok dar gibi çekiyorum, ama bu tişörtü yaklaşık bir yıl önce katıldığım bir bekarlığa veda partisinde almıştım ve sadece tek bir büyük bedeni vardı. Önünde "BRIDESMAIDS KNOW HOW TO BOOGIE" (Nedimeler dans etmeyi bilir) yazıyor. Bekarlığa veda partisi için tişörtleri almayı diğer nedimelere görev olarak vermiştim.

Onun *tek bir* görevi vardı.

Neyse. Bu hikaye başka bir zamana.

"Sorun yok," diyorum aceleyle.

"Senin kimliğini ifşa ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Oldukça üzgündü."

"Bu konuda sana kıyamam," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Sonsuza kadar Emily olamazdım."

O da başını sallıyor ve ikimiz de sessizliğe bürünürüz. Ben ve Tom hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum. Tom'un çok fazla şey anlattığını sanmıyorum, özellikle de tanıştığımızdan beri ona yalan söylediğimi öğrendikten sonra.

Alnımı ovuşturuyorum, başım ağrımaya başladı. "Cordelia, özrünü kabul ediyorum, gerçekten. Buraya kadar gelip yüz yüze özür dilemen çok hoş, ama artık gitmelisin."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"*Neden mi?* Çünkü yarın evleniyorsun! Derbyshire'da! Dört yüz kişinin önünde! Bu senin düğünün!" Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "İnan bana, ne kadar

yapılması gerektiğini biliyorum. Hayatının en önemli günü için hazırlık yapman gerekiyor."

"Bu yüzden buradayım!" "Ne?"

"Hayatımın en önemli günü için hazırlanmak için senin dairenize geldim."

Benim cevap vermemi bekliyor ve ben ona boş boş bakınca gözlerini devirip tekrar konuşuyor: "Aman Tanrım, çok sinir bozucusun! Bana utanç verici şeyleri açıklamamı istiyorsun, ben her şeyi tek tek anlatmadan anlamıyorsun." Sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Düğünümde olmanı istiyorum Sophie. Seni almaya geldim. Umarım. Gelin nedimem olmanı istiyorum. Profesyonel bir nedime değil. Gerçek bir nedime." Araba anahtarlarıyla oynuyor. "Biz arkadaşız. Sanırım. Hala arkadaş olmak istiyorsan. Aman Tanrım, bundan nefret ediyorum."

"Bekle." Ellerimi kaldırıyorum. "Benden senin... nedimen olmamı mı istiyorsun?"

nedimen olmamı mı istiyorsun?"

"Evet, Sherlock. Az önce tam olarak bunu söyledim."

"Gerçek nedimen. Profesyonel bir nedime değil."

"Aynen öyle dedim."

"Ciddi misin?"

"EVET! Beni affedebileceğini düşünüyorsan." Dudaklarını ısırarak cevabımı bekliyor. "Ee? Nedimem olur musun?"

İnanamıyorum. Cordelia benim yanında olmamı istiyor. Ciddi de. Ne cevap vereceğimi bilemiyormuş gibi endişeyle bana bakıyor. Onu biraz daha bekletiyorum.

Gerçek şu ki, o sorar sormaz ne cevap vereceğimi biliyordum.

"Vay canına," diye başlıyorum, üzerimde asılı duran hüznün azalmaya ve heyecan yerini almaya başlarken gülümsüyorum, "bu çok *duygusal* bir teklifti. Teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel sözler, Cordelia. Benim senin için ne kadar önemli olduğumu söylemek. Çok olgunca. Çok duygusal."

"Ne?" O geri çekildi. "O kadar duygusal değildi. Ve 'evlilik teklifi' ne demek? Bu durumu garip hale getirme. Önemli bir şey değil."

"Çok önemli bir şey. Benden nedimen olmamı istiyorsun! Diz çökmelisin! Resmi hale getirmelisin."

"Bunu garip hale getireceğini biliyordum," diye mırıldanır.

"Lady Cordelia Swann, kabul ediyorum! Nedimen olman için yaptığın duygusal teklifi kabul ediyorum."

"Şimdi geri almayı düşünüyorum."

"Kabul edildiğinde geri alınamaz. Kurallar böyle." "Kural falan yok. Sen saçmalıyorsun."

"Birlikte çok mutlu olacağız." Ona anlamlı bir bakış attım ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Bekle!" diye bağırdım aniden. "Elbisemi almadım! Yarına kadar başka bir tane nereden bulacağım?"

"Dashwell'e teslim edildi. Tek yapman gereken ayakkabılarını alıp yola çıkmak."

"Tamam." Ona gülümserim. "Yolculuk boyunca duygularımızdan ve nasıl EN İYİ ARKADAŞLAR olduğumuzdan bahsedebiliriz."

"Aman Tanrım. Bu yolculuk dayanılmaz olacak. Bu arada..." Telefonunda saati kontrol eder. "...gerçekten gitmeliyiz. Akşam yemeğine birkaç saat geç kalacağım. Ve muhtemelen erken yatmalıyım. Yarın büyük gün."

"Evet. Büyük gün." Ona doğru yürüdüm ve ellerimi uzatarak omuzlarından tuttum. Sarılmadığım için minnettar olduğunu anlayabiliyordum. "Hazır mısın?"

"Evet." Bana gergin bir gülümseme atıyor. "Şimdi hazırım."

Sence punch kasesi tuhaf mı? Mike

tuhaf olduğunu düşünüyor.

Otuzlu yaşlarındaki insanların partilerinde punch kasesi kullanmadığını söylüyor.

B e n tuhaf olduğunu

düşünmüyorum. Punch'ı

seviyorum.

Kaşıkla içki dökmek oldukça eğlenceli

Aynen!

Tamam, harika, ona bir tane alacağımızı

söyledim. Kepçeyi senin kullanabileceğini

söylüyor.

Bunu yazarken biraz cinsel bir anlam gibi

geldi. Kocam kuzenimle flört mü ediyor?

İğrenç

Bekle, Cara, yarın gelemeyeceğimi
söylemeyi unuttum!
Çok üzgünüm, ama davet ettiğin için çok
teşekkürler.
Ayrıca kepçe olayı da cinsel bir ima gibi geldi.

NE?

Birkaç erkeğe mesaj attım, yakışıklı olmaları
gerektiğini söyledim çünkü seksi kuzenim de
orada olacak.

Hatta sana tepesine ökse otu yapıştırılmış bir şapka bile
yaptım! Peki ne yapacaksın?

Yalnız başına oturup o tuhaf Chewbacca Ses Öğreticileri'ni yapmayacaksın, değil mi?
Sana söyledim, bu sağlıklı değil.

Hayır, onu yapmayacağım. Bir
düğüne gideceğim.

Hangi düşün?

Tahmin et

Yoksa sen...

Öyle olacak!

Leonardo DiCaprio'nun
düğünü mü?????

Ne?

Sen neyden bahsediyorsun?

Neden Leonardo DiCaprio'nun düğününe
gideceğimi düşünüyorsun?!?!?

Londra'da evleneceği söylentisini duydum.

Nişanlandı mı ki?

Açıkçası bilmiyorum

Sanırım biri bir şey tweetlemiş

Güvenilir bir kaynak gibi görünüyor

Hangi düğüne gidiyorsun???? Bekle

Lady Cordelia'nın düğünü değil mi?

EVET

AAAAAAH!!!

Ne oldu?

Hikayeyi gerçekten sızdıran kişinin kim olduğunu buldular. Özür diledi
VE benden nedimesi olmamı istedi
Gerçek nedimesi

BU EN İYİ HABER ADALET YERİNE
GETİRİLDİ

OMG

Seksi kardeş ne olacak???

Aman Tanrım.

NE

Hayır, hiçbir şey
Cordelia o anda bir bakış attı.
Araba kullanıyor.
Caps lock tuşunu görebiliyordu
Seksi kardeşi hakkında
Şimdi gülüyor ÇOK
UTANDIM

KİM UMURSAR?

KARDEŞİN SEKSİ, CORDELIA, EĞER BUNU OKUYABİLİYORSAN O
DA ORADA OLACAK MI?

Öyle olmasa tuhaf olurdu.

NASIL BU KADAR SAKİN
OLABİLİRSİN?

Sakin değilim!
Çok
korkuyorum.
Onunla olan şansımı mahvettim.

Hayır, yapmadın!

Ben öyle diyene kadar bitmez!

Soğukkanlı davranmalıyım
Belki hala arkadaş olabiliriz

ARKADAŞLIKTAN DAHA
FAZLASI OLALIM SEKSİ
ARKADAŞLAR OLALIM

Ne diyeyim?
Onu gördüğümde, demek istediğim

SEKSİ bir şey söyle

Ne gibi?

Mesela...
Hey, Bay Lord
Seni özledim

Aman Tanrım, Cara
Bu seksi değil!

Seksi bir sesle hayal et

Korkunç tavsiyeler veriyorsun

Seksi bir homurtu

Ben gidiyorum

Seni özledim bebeğim
Böyle söyle
Seksi bir şekilde
Mike "Bebeğim deme" diyor
Sophie?
Tamam, gittin. Yeni ünlü arkadaşınla git. Neyse.
Umurumda değil.
OMG, GECE YARISI ONU ÖPMEYİ UNUTMA

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Akşam yemeğini atlıyorum. Zaten çok geç kalıyoruz ve Cordelia'nın akşamın geri kalanını kurtarmak için herkesi görmesi önemli olsa da, böyle samimi bir etkinlikte aileyle ilk kez karşılaşmak istemiyorum. Lord ve Lady Meade'in konuklarının önünde olan biten her şey yüzünden kendilerini garip hissetmelerini istemiyorum ve Tom'u görme düşüncesi hala beni çok korkutuyor. Yatak odamda saklanarak sessiz bir gece geçirmek herkes için en iyisi.

Yolda, Cordelia ve ben Emily/Sophie durumunu nasıl ele alacağımızı konuştuk ve o, sadece bilmesi gereken kişilere söylemek gibi bir çözüm önerdi. Bazı kişilere benim işimi açıklamaktan özellikle utanmıyordu. Umarım, dedi, çoğu misafir benim adımları hatırlamaz.

"Seni tekrar Sophie olarak tanıtabiliriz, o zaman senin adının Emily olduğunu düşündükleri için utanacaklar."

"Sanırım çoğu beni sadece nedime/refakatçi olarak tanıyor."

"Bana sorarsan oldukça havalı bir alter ego. Çok gizemli. Rica ederim."

"Çok teşekkürler. Peki ya Annabel? Ve ailesi?"

"Bunu dert etmene gerek yok," dedi, otoyolda hızla ilerlerken şeridi değiştirerek. "Onlara zaten söyledim."

"Öyle mi?"

"Evet. Noel için Derbyshire'a gitmişlerdi, biz de geçen gece onları akşam yemeğine davet ettik ve tüm hikayeyi anlattım. Zaten benim için bir sır saklamışlardı, umarım bir tane daha saklamayı sorun etmezler. Annabel'in yılı bu oldu. Onun kinci yorumlarını duymalıydın. Çok ilham vericiydiler."

"Söylemeyeceğinden emin misin?"

"Sanırım içten içe onun o kadar ileri gitmeyeceğini umuyorum." Omuzlarını silkti, sonra bana sinsî bir gülümseme attı. "O ve

onun birçok sırrını bildiğim gerçeği. O benim sırlarımı açığa çıkarırsa, benim de onunkileri açığa çıkarabileceğimi biliyor."

Cordelia'nın bunu asla yapmayacağını biliyorum. Ama Annabel'in farklı düşünebilmesi iyi bir şey sanırım.

Dashwell'e geri dönmek hem tuhaf hem de harika. Heybetli eve doğru giden yolu tırmanırken, binlerce peri ışığıyla süslenmiş ağaçların yanından geçerken, her şeyin ne kadar görkemli olduğu ve orada bulunmaktan ne kadar gergin olduğumdan dolayı tüylerim diken diken oldu. Ama geçen sefer kaldığım yatak odasına girer girmez, Cordelia'yı akşam yemeğine çıkarmak için kapıdan dışarı çıkardım ve valizimi yatağın üzerine attım, garip bir şekilde kendimi evimde hissettim.

Gelinlik elbisemi ütülerken kapı çalındı.

Hemen paniğe kapılıyorum. Kışlık pijamalarımı giymişim! Neon yeşili flanel pijamaların her tarafında parlak turuncu havuçlar var! Cara ve ben çok komik olduklarını düşündüğümüz için birer tane almıştık! *Bu kadar erken giyinmekle ne yapıyordum ki?* Değişmek için vaktim var mı?

Kapı daha sabırsızca çalınır ve ben isteksizce buhar makinesini bırakıp kapıyı açmaya giderim.

Lütfen Tom olmasın, lütfen Tom olmasın, lütfen Tom olmasın...

"Jonathan!"

"Selam Sophie." Ben rahat bir nefes alırken o sırtıyor.

Bir adım öne çıkıp bana kocaman bir sarılma veriyor. Beni geçip odaya girmek için geri çekiliyor ve hemen arkasında Lady Meade'i ortaya çıkarıyor.

"Merhaba Sophie," diyor. Gözleri pijamalarımaya kayıyor ve endişeli ifadesini gizlemek için elinden geleni yapıyor. Bunların çok dikkat çekici pijamalar olduğunu anlamalısınız.

"Merhaba, Lady Meade." "Girebilir miyim?"

"Tabii ki!" O odaya girebilsin diye geri çekiliyorum. Jonathan, boy aynasının yanında durmuş, çeşitli açılardan kendi yansımasını kontrol etmekle meşgul, karnını içeri çekip iterek.

"Akşam yemeğinde çok yedim." Diye iç geçirir. "Cordelia'nın yapışkan şekerleme pudingini de benimkini de yememeliydim."

"Yolculuğun nasıldı Sophie?" Lady Meade kibarca sorar ve Jonathan'a sert bir bakış atar, bu da onun hemen aynadan kopup dikkatini bana çevirmesine neden olur. "Umarım trafik çok kötü değildi."

"İyiymi. Buraya zamanında vardık. Akşam yemeği nasıldı?" "Çok eğlenceliydi," diyor Jonathan. "Nicholas şu ana kadar beş konuşma yaptı."

konuşma yaptı. Sanırım en az bir tane daha yapacak."

"Bize katılmalısın," diyor Lady Meade. "Çok hoş karşılanırsın."

"Teşekkürler, çok nazıksınız, ama yarın için yapacak çok işim var," diyorum ona, buharlı gemiyi işaret ederek.

"Sophie," diyor, ellerini birleştirip gözlerime bakarak. "Senden en içtenlikle özür dilemek istiyorum. Seni hikayeyi basına sızdırmakla suçlamamalıydim. Davranışımın utanıyorum ve umarım beni affetmenin bir yolunu bulabilirsin."

"Uh ... tabii," diyorum, onun ciddi ses tonuna şaşırarak ve aptal havuçlu pijamalarımı giymemiş olmayı dileyerek. "Geçmişte kaldı."

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Teşekkür ederim. Cordelia için çok şey yaptın. Bunu asla unutmayacağım."

"Oh, şey" — elimi sallayarak onun övgülerini bir kenara itiyorum — "Sonunda her şeyin yoluna girmesine sevindim. En önemli şey, sen ve Cordelia'nın mutlu olmanız, Jonathan."

"İkimiz de sana çok şey borçluyuz," diyor Jonathan, bana gülümseyerek. "Burada olduğun için teşekkürler."

"Kaçırmazdım."

"Hatırladığım kadarıyla, bunu sana verebilir miyim?" Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarır ve bana uzatır. "Bu Cordelia için. Yarın sabah ona verirken sevinirim. Bu onun hediyesi."

Heyecanla nefesimi tutarım. "Konuştuğumuz şeyi bulabildin mi?"

"Evet. Umarım hoşuna gider."

"Dalga mı geçiyorsun? Bayılacak."

"Teşekkürler Sophie. Gerçekten. Her şey için."

Şöminenin üzerindeki saatten saati fark etmiş gibi yapıyorum, ama içten içe onların gitmesini istiyorum çünkü *Meade Markizesi'nin* önünde *havuç rengi pijamalarla* durmaya bir saniye daha dayanamıyorum, şaşırmış gibi yapıyorum.

"Saat bu mu oldu? Tanrım, misafirlerinin yanında olman gerek," diyerek kapıya doğru kayıyorum. "Seni özleyecekler. Ama buraya geldiğin için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı."

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sorar Lady Meade, Jonathan'ın ardından odadan çıkıp kapıda durarak endişeli bir ifadeyle bana bakar. "Bir şeyler yediğinden emin olmalısın."

"Gerçekten iyiyim, ihtiyacım yok..."

"Mutfağın yerini biliyor musun? Özel kanattaki küçük mutfak. Ana mutfak değil, catering şirketi onu kullanıyor. Buzdolabında bolca yiyecek var. Aşağıya inip kendin alabilirsin. Orada kimseye rastlamaktan endişelenmene gerek yok."

Bana muzip bir gülümseme attı ve pijamaları kastettiğini anladım.

İşte bu kadar. Artık resmen havuçlardan *nefret ediyorum*.

"Yarın görüşürüz Sophie!" Jonathan koridorda dans edercesine uzaklaşırken seslendi. "Düğün günümde!"

Gülerek, onların merdivenlerden aşağı inip kaybolmalarını bekledikten sonra kapıyı kapatıp buhar banyosuna geri döndüm. İşimi bitirdiğimde midem gürültülü bir şekilde guruldadı. Lady Meade haklıydı: Muhtemelen bir şeyler yemeliyim. Ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

Daha önce yaptığım o yoğun "Flashdance" egzersizi yüzünden olmalı.

Lady Meade kimseye rastlamayacağımı söyledi, ama ben riske girmeyeceğim. Havuç desenli pijamaların üzerine giydiğim kabarık beyaz sabahlığı çekip yatak odasından çıkıp mutfağa doğru yol alıyorum, hangi dönüşün nereye çıktığını hatırlamaya çalışarak. Burası ne kadar labirent gibi bir yer olduğunu unutmuşum. Sonunda tanıdığım bir koridora ulaştım ve mutfağın kapısını tanıdığım için rahatladım, aceleyle koridordan geçtim, bir şeyler alıp odamın sığınağına geri dönmeye hazırdım.

Yarı açık kapıya ulaştığımda sesler duyuyorum. Duvara yaslanarak geri atlıyorum, görünmeyecek şekilde saklanıyorum, bu mutfakta catering şirketinin

bu mutfakta ne yaptıklarını da bilmiyorum.

"Bu çok *iğrenç*, Tom! Kartondan içme, seni domuz."

"Sakin ol, Bridezilla. Bitireceğim. Buzdolabına geri koymayacağım."

Tom'un sesini duyunca donup kalıyorum. Burada ne *yapıyorlar*? Misafirleriyle birlikte yemek odasında olmaları gerekmez mi? Tom neden *akşam yemeği* sırasında ucuz şekerli içecekler aramak zorunda? Tanrım, yatak odamdan çıkmamalıydım. O beni görmeden *hemen* oraya geri dönmeliyim. Koridorda parmak uçlarında yürürsem, sorun olmaz. Kapının yakınında durmadığı sürece, mutfaktan beni göremez.

İlk adımı atmak üzereyken, o tekrar konuşmaya başladı. "Demek seninle birlikte geri geldi?"

Nefesim kesildi.

"Evet, öyle yaptı," diyor Cordelia. "Bana bir Twix uzatır mısın? Buzdolabının en üst rafında, arkada."

"Yapışkan şekerleme pudingi hoşuna gitmedi mi, Majesteleri?"

"Ben herkese merhaba derken Jonathan benimkini yedi," diye huysuzca cevaplar. "En azından ben çocuk gibi kartondan meyve suyu içmek için gizlice kaçmıyorum."

"En azından ben misafirlerimden saklanmak için gizlice kaçmıyorum." "Kapa çeneni."

"Sen sus."

Aman Tanrım, *kardeşler en kötüsüdür*. Otuzlu yaşlarındalar!

Buzdolabının kapısının açılıp kapandığını, ardından çikolata ambalajının hışırdadığını duyarım.

"O nasıl?" diye soruyor Tom rahat bir şekilde. "Kim?"

Sinirli bir şekilde iç çeker. "*Sophie*."

"O iyi biri. Burada olduğu için mutluyum." Uzun bir sessizlik olur.

"Hepsi benim hatamdı, biliyorsun," der Cordelia, sessizliği bozarak. "O sadece işini yapıyordu. Kimseye gerçek adını söyleyemezdi. Bir sözleşme imzalamıştı."

"Evet."

"Eğer bir anlamı varsa, o berbat bir aktris."

NASIL CÜRET EDER? Ona, nedime mesleğimde çeşitli rolleri *son derece* ikna edici bir şekilde oynadığımı bilmesini sağlayacağım. Okulumun *Bugsy Malone* oyununda Knuckles rolünün yedeği olarak seçildiğimden bahsetmiyorum bile.

Sahneye çıkmadım ama çıkabilirdim.

"O kendinden başka kimseyi oynamıyordu," diye devam etti Cordelia. "Farklı bir isim kullanıyordu ve bir sanat galerisinde tanıştığımızı iddia ediyordu, ama diğer her şey tam olarak kendisiydi. Sana emir vermek istemiyorum..."

"Tabii, çünkü daha önce hiç yapmadın."

"—ama onu gerçekten affetmelisin. Hadi ama Tom, aptal olma. Sonunda birinin yanında *kendin* olabiliyorsun. O odadayken rahat ve şakacı davranıyorsun. Bunu görmek çok güzel. Onu etkilemeye çalıştığını fark etmediğimi sanma. Onu Londra'dan Dashwell'e götürmeyi teklif ettin, ama onu sadece birkaç kez görmüştün."

"Arkadaşına nazik davranıyordum."

"Aşırı *duygusal* davranıyordun. Seni ezik. Peki ya Paxton'daki özel tur? Bunu daha önce hiç yapmamıştın."

"Paxton'a insanları götürdüm!"

"Evet, ama öyle değil! Belki bir dükkandan bir şey almak için olabilir, ama ona hiç büyüdüğü yeri *gezdirmedin*! Ona etrafı göstermek ve ona bir şeyler anlatmak istedin. Onu hayatına dahil ettin. Utanmana gerek yok, annem ve ben bunu çok sevimli buluyoruz," diye alay ediyor.

"Çok sinir bozucusun."

"Tek söylediğim, onu gördüğünde aptal, ezik suratın aydınlanıyor. O yüzden onu bırakma. Güven bana, onun gibi birini bir daha bulamazsın."

Cordelia'nın elindeki boş çikolata kağıdını ezdiğini duyuyorum ve kağıt aniden kapının yanındaki çöp kutusuna doğru uçuyor. Kağıt çöp kutusuna ulaşamıyor.

"Berbat bir atış," diyor Tom.

Onu almak için eğildiğinde kolu görünüyor ve onu çöp kutusuna atıyor. Nefesimi tutuyorum ve kendimi duvara yapıştırıyorum, sanki bu beni görünmez yapabilirmiş gibi mümkün olduğunca derin nefes alıyorum.

O uzaklaşır ve ben sessizce nefes veririm, kalbim göğsümde çarpmaktadır.

"Yemeğe geri dönmeliyiz," diyor. "Evet. Kimin yanında oturuyorsun?"

"Beni sürekli babamla karıştırıp serseri diye çağıran büyük amcam Edward," diye söylenir Tom. "Hepsi benim suçum. Bu sabah Lord Cluck'ın anormal derecede aptal olduğunu söyleyerek şaka yaptım ve annem oturma planını henüz tamamlamamıştı. Şimdi beni gerçekten cezalandırıyor."

Cordelia kahkahayı patlatır. "En azından orada oturup birkaç kişiyle sohbet edebilirsin. Ben buraya geldiğim andan itibaren salonda dolaşıp insanlarla konuşuyorum. Jonathan bütün gece bunu nasıl başardı bilmiyorum. Herkese gülümsemekten çenem ağrımaya başladı bile. Ve henüz düğün günü bile gelmedi. Dayanabileceğimden emin değilim."

"Evet, dayanacaksın," diyor Tom ve gülümsediğini duyabiliyorum. "Yarın harika bir gün olacak. Bunu bildiğini biliyorum, ama seninle gurur duyuyorum kardeşim."

"Kapa çeneni."

"Sen sus."

Neyse ki, odanın diğer tarafındaki kapıdan çıkıp akşam yemeğine geri döndükleri için ayak sesleri giderek uzaklaşıyor.

Onların birbirleriyle alay ederek uzaklaşmalarını dinlerken içimden gülümsüyorum.

Hepsini geri alıyorum. Kardeşler en iyisidir.

Lady Cordelia Swann ve Jonathan Farlow'un düğününe davetlisiniz. 31 Aralık 2021

O gelinliğiyle ortaya çıktığında ağlamamaya çalışıyorum. Ağlarsam bundan nefret edeceğini biliyorum.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır!" diye
ciyaklarım.

"Yine o tuhaf kukla suratını yapıyorsun."

"Hayır, değilim."

"Bu ürkütücü."

"Yapmıyorum. Bu benim normal yüzüm."

Gülümsüyor. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Gerçekten de, her gelin düğün gününde güzel görünür. Gelinleri tanımlamak için kullanılan tüm o aşırı kullanılan kelimeler, bir nedenden dolayı aşırı kullanılıyor. İşiltili. Göz kamaştırıcı. Muhteşem. Bence bunun nedeni, o gün utanmadan mutlu olabileceklerini bilmeleridir.

"Güzel," diyorum, kuaförden bir mendil alıp gözümün köşesini siliyorum. "Çok güzelsin."

Lady Meade yanımda "eep" diye bir ses çıkarır. Kuaför ona da bir mendil uzatır. Clio Vaughn odada o kadar zarif ve sessizce dolaşarak fotoğraf çekiyor ki, geri kalanımız için neredeyse görünmez hale geliyor.

Alexander McQueen ekibi tarafından (çok hızlı bir şekilde) tasarlanan muhteşem bir elbise. Üst kısmı dar, narin omuzlarını ortaya çıkaran bir halter yaka, ardından el işlemeli çiçek desenli dantelle kaplı, hafif eğimli bir A-line etek ve bir kuyruk. Zarif, sofistike ve romantik. Mükemmel.

Arkasını dönerek bana sırtındaki devasa fiyongu gösteriyor, ortasında bulduğum safir at nalı broş Lucky Blue takılı.

Beth öne çıkıp bize buketlerimizi uzattı. Elleri dolu olduğu için yanaklarını silemiyordu, gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu. Bu sabah saçlarımızı yaptırırken garip bir an yaşandı. Beth telaşla içeri girdi, beni gördü ve "Emily! Merhaba!" dedi. Ama Cordelia hikayeyi o kadar ustaca anlattı ki, Beth benim işimin harika olduğunu düşünmekle kalmadı, Cordelia bana gerçekten nedimesi olmamı istediğini söylediğinde gözleri doldu.

"Ne güzel bir dostluk hikayesi." Beth burnunu çekti. "Sanki... kader gibi!"

"Tanrım," diye iç geçirdi Cordelia, bana doğru başını sallayarak. "Onu başlatma."

Beth bana buketimi uzattı ve ağlamayı kesemeyerek Cordelia'ya kendi buketini verdi. Hıçkırarak, Cordelia'ya ne kadar harika görüldüğünü ve onun bu kadar olgun ve sofistike olduğuna inanmadığını söyledi. "Daha dün tuvalete ayağın sıkışmış gibi geliyor," dedi, burnunu silerken.

"Umm, pardon," dedim, buketi tutmayan elimi kaldırarak. "Tuvalet ne demek?"

"Ah, Cordelia dükkanda çalışırken ve..."

"Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye," Cordelia Beth'i keserek, ben gülmemi bastırırken bana uyarıcı bir bakış attı. "Artık hazırım, babamı buraya getirelim mi? Yakında yola çıkmalıyız."

"Aslında, gitmeden önce," derim, tuvalet masasından kartı alırken, "bu senin için. Jonathan'dan."

Gözleri parladı. "Bana kart mı yazmış?"

Başımı sallayarak ona uzatıyorum. Hepimiz sabırla zarfı açmasını bekliyoruz. Zarfı okurken yüzünde bir gülümseme yayılıyor, sonra, sanırım hediyesiyle ilgili kısma geldiğinde ağzı açık kalıyor ve elini ağzına kapatıyor. Bana bakıyor. "Bu *doğru mu*? Düşün hediye..."

"Evet, doğru."

"Aman Tanrım!"

"Ne oldu?" Lady Meade merakla sorar.

"Bana bir köpek yavrusu almış!" diye bağıyor, kartı havada sallayarak. "Bir Labrador yavrusu! Bu *şimdiye kadarki* en güzel hediye!"

Onun ne kadar mutlu olduğuna gülmekten kendimi alamadım, Clio'nun fotoğrafları geldiğinde Jonathan'ın onun tepkisini göreceği gün için şimdiden heyecanlanıyordu. O gün ikimiz pub'da otururken, onun neyi özlediğini açıkça görebiliyordum. Jonathan'ın, ailesinin köpeği Gus ile olan ilişkisi hakkındaki hikayesi, onun ilk kez ailesinin evine gittiği gergin bir anda, yere oturup Labrador'u kucaklayarak rahatladığını ortaya çıkardı. Tıpkı annesi gibi, hayvanların yanında en iyi haliyleydi. Hayvanlar unvan, şöhret veya statü gibi şeyleri bilmezler, sadece sizi severler.

"İnanamıyorum, çok heyecanlıyım," diyor ve kartı tekrar okuyor. "Çok uzun zamandır bir köpek istiyordum. Jonathan, balayımızdan döndüğümüzde onu alabileceğimizi yazmış!"

"Seni bekliyor olacak," diyorum. Kartı sıkıca tutarak bana gülümsüyor. Ama sonunda, programımızın oldukça sıkışık olduğunu hatırlatarak kartı parmaklarından almayı başarıyorum.

Lord Meade içeri girer ve kızını görünce gözleri büyür. Duygusal davranmamaya çalışırken dudağı titrer ve kızının yanağına bir öpücük kondurur, "Çok iyi, çok iyi" diye tekrar tekrar söyler.

Lord Meade ve ben bu sabah özürler ve açıklamalar içeren uzun bir konuşma yaptık. Ona bunu unutmamasını, her şeyin çözülmesinden memnun olduğumu söyledim. Ona yalan söylediğim için özür diledim, ama o bunu önemsemedi ve önemsiz bir şey olduğunu söyledi. Emily'nin çok hoş olduğunu, ama Sophie'yi bekleyip görmek gerektiğini söyleyerek birkaç şaka yapmaya çalıştı, ama Lady Meade ona sevgiyle, bunun sadece ilk seferinde komik olduğunu, hatta o zaman bile zorla komik olduğunu söyledi.

Lord Meade kızını mümkün olduğunca az sözle övgüyle bahsederken, Lady Meade ve bana arabamızın hazır olduğu bildirilir. Cordelia'ya kilisede görüşeceğimizi söyleyip, topuklu ayakkabılarımızla Dashwell Hall'un geniş merdivenlerinden dikkatlice aşağı ineriz.

Arabaya ilk ben biniyorum, *devasa* mavi şapkası yüzünden kapıdan geçmek için başını garip bir açıyla tutmak zorunda kalan Lady Meade'e yardım etmeye hazırım. O gerçekten ya büyük oyna ya da eve git yolunu seçmiş ve ben bunu *çok seviyorum*.

Kiliseye varana kadar geçen kısa süreyi, her şeyin ne kadar harika görüldüğünü ve havanın ne kadar güzel olduğunu konuşarak geçiriyoruz. Hava elbette soğuk ama güneşli, bu da konukların Dashwell Hall'un muhteşem iç mekanlarının yanı sıra, pencerelerden uzanan tarlaların manzarasının da tadını çıkarabilecekleri anlamına geliyor. Ona, daha önce bu kadar büyümlü bir düğün mekanı görmediğimi söylüyorum. Her yerde parıldayan ışıklar var ve ev, koyu kırmızılar, yanık turuncular ve ara sıra koyu mavi veya pembe renklerle dolu, en muhteşem çiçek aranjmanlarıyla dolu. Beth gerçekten kendini aştı.

Lady Meade de bunun güzel görüldüğünü kabul eder ve evi tüm yıl boyunca bu şekilde dekore etmeyi düşünmeleri gerekip gerekmediğini şakayla karışık sorar. Ben de belki de düşünmeleri gerektiğini söylerim.

Araba kiliseye varır ve ben heyecanlanmaya başlarım.

Tüm o şık insanların önünde koridorda yürümek beni çok da endişelendirmiyor, tabii ki bu biraz ürkütücü bir durum. Asıl endişelendiğim şey Tom'u görmek. Dün gece mutfakta Cordelia ile yaptığı konuşmayı dinlerken, onun ne hissettiğini anlamakta zorlandım. Fazla konuşmadı. Bu muhtemelen onun bu konuyu kapattığı anlamına geliyor, ama kız kardeşinin arkadaşına saygıdan bunu söylemek istemedi. Eğer durum böyleyse, sorun yok. Ben iyiyim. Bu sabah onu yakalayıp, durumu düzeltmeyi ve konumumu belirlemeyi umuyordum. Ama ortalarda yoktu ve tabii ki, onun da Jonathan ile aynı otelde kalan bir yer gösterici olduğunu fark ettim.

Lady Meade kiliseye girerken, ben dışarıda papazla birlikte gergin bir şekilde bekliyorum. Clio ve fotoğrafçı asistanları, elbiseyi düzeltirken ve saçlarımın buklelerinin dağılmasını engellemeye çalışırken çekilmiş birkaç samimi fotoğrafımı çekiyorlar.

Clio, buketimin çok sanatsal bir fotoğrafını çekerken gelin arabası gelir ve fotoğrafçılar yerlerini alırlar. Paxton'ın bazı sakinleri, gelini görebilmek için kilisenin dışındaki kıyıya toplanmışlardır. Lord Meade, Cordelia'yı arabadan indirirken hepsi alkışlar ve el sallarlar. Cordelia da onlara el sallayarak karşılık verir ve bu, biraz kraliyet düğünü gibi hissettirir.

Papaz onu karşılar ve orgcuya gelişini haber vermeye hazır olup olmadığını sorar.

"Evet, hazırım," diyor, ben de duvağını her iki tarafta eşit şekilde durması için biraz düzeltiyorum, Lord Meade ise sabahlık takım elbisesinden bir parça tüy alıyor. "Teşekkürler, Sophie."

"Rica ederim."

"Gerginim."

"Sadece Jonathan'a odaklan."

"Konuşma kısmını mahvedersen ne olur? Yeminin yanlış kısmını söylersem?"

"Acele etme, papaz sana yol gösterir. Ve batırsan da önemli değil. Böyle bir şey olduğunda çok sevimli oluyor. Sana çok yüksek sesle gülerim."

"Horlamadığın sürece." Sophie yaramazca gülümser. "Sen gerçekten yapmaya kalkışırsan horlayabilecek türden birisin."

"Ayağın tuvalete nasıl sıkıştı?"

"Tamam," der papaz neşeyle geri gelerek. "Yerlerimize geçelim mi?"

Cordelia'nın trenini son bir kez kontrol ettikten sonra, papazın arkasına dizilip, onun vaaz hakkında kendi kendine fısıldayarak moral vermeye çalıştığını duyunca gülmemeye çalışıyorum. Lord Meade ve Cordelia ise arkama geçiyorlar.

Org çalmaya başlar, cemaat ayağa kalkar ve işte, gitme zamanı gelmiştir.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

"Neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum." Gözlerimi tavana ve Cordelia'nın trenini yerden uzak tutarak iç çekiyorum. "Bunu milyonlarca kez yaptım. Her gelin, gelinliğiyle tuvalete gitmek için yardıma ihtiyaç duyar. Çok büyük etekli gelinleri düşün, sence nasıl tuvalete gidiyorlar? Ve bu büyük tuvalete sahip olduğun için şanslısın. Portatif tuvalette bunu yapmaya çalıştığını hayal et. Çok beceri gerektirir."

"Konuşmayı kes," diye tersler Cordelia. "Bana sahne korkusu yaşıyorsun." Susarım ve sabırla işeme sesini beklerim.

"Nişan partisinde tuvaletteki sohbetimizi hatırlıyor musun?" diye soruyorum ona, o gitmeye başladığında. "Ben kabindeydim ve sen içeri daldın."

"Evet, hatırlıyorum. Henüz istifa etmediğin için çok kızgındım." "Tuvalette işimi yarıda kesmeme neden oldun."

"Ciddi misin?"

"Beni o kadar korkuttun ki, işemem tam anlamıyla durdu."

"Bu kadar gücüm olduğunu bilmiyordum." Tuvalet kağıdını yırttığını duyuyorum.

"Bitti," diyor, ayağa kalkıp sifonu çekiyor, sonra ben onun eteğini düzeltirken banyo aynasına doğru süzülüyor. "Peki, bunu nasıl yapıyorlar?"

"Neyi?"

"Büyük etekli gelinler," diyor, ellerini yıkarken.

"Tuvalete önden yaklaşabilirsin, böylece sırtın kabin kapısına dönük olur, anladın mı? Daha çok bacaklarını açarak oturmak gibi bir şey," diyorum ona, içinde tüm makyaj malzemeleri bulunan çantamı açıp ona uzatarak. "Ya da o büyük mavi Ikea çantalarıyla çok pratik bir numara var."

"Şaka yapıyorsun," diyor, çantamdan göz kalemi seçerken.

"Çantanın altına büyük bir delik açarsın ve içine girip, saplarından yukarı çekersin. Çanta eteği düzgünce içine alır ve

yerden kaldırır."

"Bana gelinlerin düğüne Ikea çantası getirmeleri gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben çantayı önceden hazırlayıp
"

"Bu çok... *akıllıca*."

"Biliyorum."

Makyajını yeniden yapmayı bitirir bitirmez, ben de çantayı kapatıp kapıyı açık tutarak onun önünden aşağıya, resepsiyona doğru yürüdüm.

"Yemekleri nasıl buldun?" diye sordu, merdivenlerde dengede durmak için elimi tuttu, çünkü merdiven korkuluğu baştan aşağıya kadar süslü çiçeklerle kaplıydı.

"Muhtemelen şimdiye kadar yediğim en lezzetli yemektir." "Sence herkes konuşmaları beğendi mi?"

"Harikaydılar! Büyük beğeni topladılar. Hepsi komik ve duygusal arasında mükemmel bir denge kurmuştu. Seninki tabii ki en iyisiydi, ama diğerlerine söyleme. Jonathan'ın Toskana'daki pantolonuyla ilgili hikayeyi çok sevdim. Ve bana teşekkür ettiğinde biraz duygulandım."

"Tabii ki duygulandın. Gözyaşı bezlerin çok aktif." "Her şeyden memnun musun?"

Bana gülümsüyor. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Ve ben ona inanıyorum. Bütün gün boyunca ıslık ıslık ve rahat görünüyordu, onu ve Jonathan'ı gören hiç kimse onların birlikte olmamaları gerektiğini düşünemezdi. Düğün günlerinde her zaman neredeyse fark edilmeyen, önemsiz gibi görünen anlara dikkat ederim: papaz cemaati selamlarken Jonathan'ın parmak uçlarının hafifçe onun parmaklarına dokunması; Dashwell'in bahçesinde fotoğraf çekilmek için merdivenlerden inmesine yardım etmek için gururla elini uzatması; kimse bakmıyorken düğün kahvaltısına gitmeden önce yanağına bir öpücük kondurması ve sonra nazikçe rujunu silmesi.

Cordelia, olan biten her şeyi öğrendiği için ona her zamankinden daha yakın hissettiğini söyledi. Saatlerce bu konuyu konuştular. Onun ısrarla, genç bir kızken bunu aşmak için çok cesur olması gerektiğini söylemesi, Cordelia'nın da buna inanmaya başlamasına neden oldu.

Cordelia, onun ısrarıyla, o kadar cesur olduğuna inanmaya başladı.

Bu ikisi gerçekten hayatlarının geri kalanında birbirlerine göz kulak olacaklar.

Cordelia merdivenlerin altında durdu. "Diş kontrolü," dedi, etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra dudaklarını geri çekerek kontrol etmemi sağladı.

"Her şey yolunda."

"Şimdi ne olacak?"

Saate bakarım. "Altı dakika sonra ilk dans. Ben eteğini düzeltirken sen sabit dur."

Ben çömelip kurdeleleri ayırıp gelinliğin kuyruğunu kısaltırken, bir misafir tuvaleti ararken köşede saklandığımızı fark eder ve Cordelia'nın yalnız olduğunu fırsat bilip gelip düğünün ne kadar harika olduğunu söyler. Cordelia tepki verip hareket ederken elbisesinin eteği sağa sola sallanıyor, ben de kırmızı saten bir yengeç gibi eteğin kenarında dolaşarak trenin üzerindeki her kurdeleyi elbisenin iç eteğindeki kurdeleyle eşleştirmeye çalışıyorum.

"Şimdi, bayanlar ve baylar, mutlu çifti ilk dansları için dans pistine davet edelim!" diye duyurur tören sunucusu.

Cordelia ne yaptığımı unutur ve mutlu bir şekilde dans pistine doğru süzülür, beni tuhaf bir çömelme pozisyonunda bırakır, ki bu pozisyondan dar bir saten elbiseyle kendi başıma çıkmak zordur. En azından elbisesinin son kurdelesini bağlamayı başarmıştım. Umarım tutunur.

Zehirli bir ses duyulur. "Kim olduğunu biliyorum."

Başımı kaldırıp Annabel'in üzerimde dikildiğini görüyorum, elleri belinde, gözleri zaferle parıldıyor.

"Annabel, her zamanki gibi çok memnun oldum." Yüzümü buruşturarak dikleşir ve elbisenin yırtılmaması için dua ederim. Neyse ki yırtılmaz.

"Sen ve Cordelia acınacak haldesiniz," diye ilan eder, ben onun göz hizasına geldiğimde.

"Bunu dışarıda konuşabilir miyiz?" diye soruyorum, kazanan bir gülümsemeyle onu resepsiyondan uzaklaştırıyorum. "Konuşmamızı kimsenin duymamasını tercih ederim."

"Peki." O, bu konuda fikrini söylemek için sabırsızlanarak, benim onu uzaklaştırmama izin vererek içini çeker. "Benim özverili bir şekilde yardım ettiğim bir başka örtbas daha."

Onu, Annabel'in Cordelia'yı alay etmek için akşam yemeğine davet ettiği, Dashwell'e son ziyaretimde Cordelia'yı takip ettiğim aynı kapıdan verandaya çıkarıyorum. Burası belirlenmiş sigara içme alanlarından biri olmadığı için, tamamen bize ait.

"Tamam, Annabel," diye başlıyorum, bana ne söyleyeceğine hazır olarak. "Şimdi söyleyeceklerini söyleyebilirsin."

"Bu aile sırlarla ve yalanlarla dolu. Ve sen de onlardan daha iyi değilsin. Profesyonel nedime mi? Ne kadar utanç verici! Bir arkadaşını *işe almak* zorunda kalmış! Tanrım, biri benim böyle bir şey yapacağımı düşünseydi, ülkeyi terk ederdim herhalde."

"Utanç verici değil, Annabel. Bu benim işim. Ve nedime tutmak, arkadaş tutmakla aynı şey değil."

"Neden Cordelia için bu sırrı saklamalıyım?" O, anın tadını çıkararak sırtıyor. "Belki de insanlar onun hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyorlardır."

"Ne gerçeği?" diye soruyorum, sinirlenerek. "Dört yüz kişilik bir düşün planlayan herkesin biraz yardıma ihtiyacı olur."

"Basın buna *bayılır*. Leydi Cordelia Swann o kadar acınası bir durumda ki, sadece onunla vakit geçirmek için birini tutmak zorunda kaldı." Kahkahalarla gülüyor. "Bu çok komik!"

"Cordelia zavallı değil," diye Cordelia adına savunuyorum. "Zavallı olan varsa, o da sensin."

O geri çekildi. "Anlamadım?"

"Beni duydun," diyorum kendinden emin bir şekilde, içimde kaynayan öfkeyle, ondan duyduğum korkuyu bir kenara iterek. "Acınası olan sensin, Annabel. Bir zamanlar Cordelia'nın arkadaşydın ve o senin için her şeyi yapardı - aslında, bir zamanlar aranızda olan bağ nedeniyle, onun bir kısmı isteksizce her zaman öyle olmaya devam edecek - ama sen onu hak etmiyorsun. Yakınında tutmayı seçtiğin insanların karakterinden çok, statünü ve dünyanın seni nasıl gördüğünü önemsiyorsun. Bu büyük bir hata."

Öfkelenmiş görünüyor, iddialarımın cüretkarlığına kızmış. "Bu ne cüret? Kötü arkadaş olan ben değilim! Onun erkek arkadaşını öpen ben değilim!"

"Oh, lanet olsun," diyorum, sinirlenerek. "Annabel, seni birkaç kez aldatan erkek arkadaşının

Arkadaşların da Cordelia ile seni aldatmaya çalışmadı mı? Gerçekten onun kışkırttığını mı düşünüyorsun? Onu sadece birkaç aydır tanıyorum ve sana ya da başka birine böyle bir şey yapmayacağına dair çok para bahse girerim. O kadar sadık ki, artık kimseyi hayatına sokmaya korkuyor, çünkü bir daha kalbi kırılmaya dayanacak gücü yok.

Yorgun ve birdenbire kendinden emin olmayan bir ifadeyle, gözleri etrafımızda dolaşüyor, bana karşı kullanabileceği sağlam bir argüman arıyor. "O... o aptaldı. Kötü bir etkideydi. Aşırı doz alan oydu, ben değil."

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Annabel? Bence Cordelia'ya hala kızgın olmanın sebebi kendine kızgın olman. O iyi bir insan ve iyi bir arkadaş."

"Oh, gerçekten mi?" diye burun kıvrıyor. "Eğer o kadar iyi bir arkadaşsa, neden sana arkadaşlık etmek için para ödemek zorunda?"

"Öyle değil," dedim basitçe. "Bir süre önce beni kovdu. Ben burada profesyonel bir nedime olarak değil, gerçek bir nedime olarak bulunuyorum. Senin gerçek nedimelerin var mı, Annabel?"

"Anlamadım?"

"Sosyal medyada nedimelerini açıkladığını gördüm. Kız kardeşin Georgia'nın seçilmesi mantıklı ama diğerlerini seçtiğini görünce şaşırdım... İsimleri neydi? Evet, Ella ve Madison. Onlarla birkaç ay önce, yazın tanışmıştın, değil mi? Ella'nın babasının restoranının açılışında. Madison New York'ta mankenlik yapıyor, değil mi?"

"Ee?" diye sordu kibirli bir şekilde.

"Madison'ın oyunculuk kariyerine başlamak için düğünü iptal ettiği ve yakında çekimleri başlayacak bir filmde rol aldığı söylentisini doğru mu duydum?"

"Mayıs ayında başka işleri var," diye açıklıyor, burnunu çekerek. "Tamamen anlıyorum. Zaten önemli değil."

Başımı sallıyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Gerçekten. Bir arkadaşın seni hayal kırıklığına uğratması zor bir durum, özellikle de böyle önemli bir günde."

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Neden bunları söylüyorsun? Bu profesyonel nedime saçmalığının benimle hiçbir ilgisi yok. Bu Cordelia ile ilgili."

"Birçok düğüne katılmış biri olarak, bana inan, Annabel." Ona doğru bir adım atarak, samimi ve nazik bir tonla konuşuyorum, böylece ciddi olduğumu anlasın — ona patronluk taslamıyorum. "Düğün gününde, etrafında güvendiğin insanlara ihtiyacın var. Onlara ihtiyacın olacak. Geri kalan zamanını sana daha fazla statü ve şöhret kazandıran insanlarla geçirmeye devam et, ama gerçekten önemli bir gün geldiğinde, yanında güvenebileceğin, seni gerçekten önemseyen insanlar olduğundan emin ol." Ona gülümsüyorum. "Düğün gününde, sen odada yokken biri seni zavallı olmakla suçladığında, arkanda duracak insanlar. Gelin nedimesi olmak budur."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Neyse," diyorum neşeyle, ona biraz yer açmak için geri çekilirken, "seninle konuşmak çok güzeldi. Gidip partinin tadını çıkarmalıyız. İlk dansı kaçırdık ama grup gerçekten çok iyiymiş. Ayrıca, kesinlikle bir Jägerbomb içme zamanı, sence de öyle değil mi?"

Kendini toparlar, saçlarını omzunun arkasına atar ve bana tiksinti dolu bir bakış atarak alaycı bir şekilde, "Gitmem gerek," der.

Topuklarını döndürür ve eve geri yürür, arkasındaki veranda kapısını çarparak kapatır. Neyse. Denedim. Bir an için kendime zaman ayırıyorum, manzaraya bakarım, boğuk müziği dinlerim.

"Bu çok yoğundu."

Tom'un sesi duyunca irkilirim, o da gölgelerin arasından, bir sütunun arkasından çıkar. "Ne... Bütün bu zaman boyunca orada mıydın?"

Ellerini kaldırır. "Üzgünüm. Dinlemek istememiştim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, kalbim onun bana verdiği korkudan o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum.

"Sigara içiyordum." "Sen sigara içmezsin ki!"

"Eskiden içerdim. Düğün olduğu ve kendimi rahat bıraktığım için bir tane içebilirim diye düşündüm. Birkaç içki içtiğimde her zaman cazip gelir."

"Peki. Burası sigara içilebilen bir alan değil."

"Evet, ama burası daha sessiz ve ben de bunu yapabileceğimi düşündüm, bilirsin, çünkü burası benim evim ve her şeyim."

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum ve sonra sessizce, garip bir şekilde durup, hoparlörlerden gelen bas seslerinin evin içinde ve bahçede yankılanmasını dinliyoruz. Günün büyük bir kısmını Tom ile göz teması kurmaktan kaçınarak geçirdim, o bana doğru döndüğünde başka yere bakarak, onun ensesine bakmıyormuş gibi davrandım. Sabah saçları düzgünce taranmıştı — kilisede gizlice baktığımda çok etkilenmişim — ama şimdi her yöne dağılmış durumda. Sabah giydiği ceketini çıkarmış ama ne yazık ki, harika kolları gömlek kollarıyla örtülü. Umarım dans pistinde ısınırса daha sonra kolları sıvar.

Elini uzatarak öne doğru adım atar, yüzünde bir gülümseme yayılır. "Sophie, değil mi?"

Elini tutup sıkarım, bu hareketin ne kadar klişe olduğunu düşünerek gülümserim. "Evet, Sophie. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Kız kardeşim hakkında çok güzel şeyler söyledin. Onu koruduğun için teşekkürler. Annabel'in sana öyle davrandığı için özür dilerim."

"Önemli değil. Ben halledebilirim."

"Evet, biliyorum," der, etkilenmiş gibi görünüyor. "Aracılık etmem gerekebilir diye düşündüm ama sen halletmiş görünüyordun. O hesaplaşmadan sonra kendine yeni bir müşteri kazandığını düşünmeden edemiyorum."

"Neden?" Ona kaşlarımı çattım. "Nedimeye mi ihtiyacın var?" "Az önce duyduklarımdan sonra, aslında öyle hissediyorum, evet, herkes bir nedimeye ihtiyacı var." O sırtıyor. "Ama ben Annabel'den bahsediyordum. O senin kartını almalıydı."

"Annabel'in beni işe almayı düşüneceği hiç yok. Ve şimdi ona gerçekte kim olduğum hakkında daha fazla konuşması için bir neden daha vermiş oldum. Sabahleyin basında bu haberin yer alacağına şüphe yok."

"O kadar emin olmazdım. Cordelia onlara senin hakkındaki gerçeği söylediğinde, Annabel'in ailesi bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündü. Görünüşe göre, Annabel çok baskı altında ve ailesi onun bununla nasıl başa çıktığı konusunda endişeli. Lord veya Lady Derrington'dan bir telefonla uyanırsan şaşırmam."

Lord veya Lady Derrington'dan bir telefonla uyanırsan şaşırmam. Bir sonraki işini garantilemiş olabilirsin." Yüzünü buruşturur. "Tabii bu, Annabel ve onun taleplerine aylarca katlanman gerekeceği anlamına gelir."

"Cordelia'dan sonra her şeyle başa çıkabileceğime eminim," diyorum ve o da onaylayarak başını sallıyor. "Annabel'i yarın düşünürüm. Bu gece düşünün tadını çıkarmalıyız."

"İyi düşündün."

"Tom," diyorum, konuşmayı bir an için ciddileştirerek, "Her şey için üzgünüm. Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

"Önemli değil," dedi, yere bakarak. "Anlıyorum. Sen işini yapıyordun ve sözleşmeler imzalamıştın. Ayrıca Cordelia'nın harika bir arkadaşı oldun, ona gerçekten destek oldun. Hiçbir şey için üzülme gerek yok."

"Evet, öyleyim. Sana yalan söylediğim için gerçekten üzgünüm." Tereddüt ediyorum, onun ifadesini okumaya çalışıyorum. "*Her şeyin* yalan olduğu anlamına gelmez."

"Öyle mi?"

Gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor ve hafifçe gülümsüyor. Cordelia dün gece ona ulaşmış olabilir. Tekrar umutlanmaya başladım.

"Evet. Mesela, benimle bir şeyler içmek ister misin diye sorduğunda, evet dedim. Bu yalan değildi."

Aman Tanrım! Şu anda çok küstah davranıyorum.

"Gerçekten mi? İlginç."

"Eğer hala istersen, o zaman çıkalım. Benimle çıkmak ister misin?"

İNANILMAZ KÜSTAH.

"Evet, kulağa hoş geliyor. İsterim," diyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor, gülümsemem o kadar genişliyor ki çenem ağrıyor.

"Harika! Çok iyi," diyorum, hiç küstah olmayan, coşkulu bir şekilde. "Ne yapmak istersin? Özellikle gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Seninle mi, Sophie?" O gülümser. "Her yere."

"Kolların çok seksi!"

"Ne?" Tom, grubun sesini bastırarak bağırır.

"Kolların!"

"Ne olmuş onlara?"

Dur. Tanrım, ne diyorum ben? Neden yüzlerce konuğun olduğu dans pistinde, Proclaimers'ın müziğine çılgınca dans ederken, onun kolları hakkında ne hissettiğimi ağzımdan kaçırdım? O kadar çok Jägerbomb içtim ki, tamamen kendimden geçtim.

Ya da belki de Tom yüzündendir.

"Kollarımın nesi var?" diye tekrar sorar ve çılgın dans hareketlerini durdurup, bir sonraki cevabımı duyabileceğinden emin olmak için bana yaklaşır.

Panik yapıyorum.

"Kolların var!" diye bağıriyorum.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Evet." "Harika!"

Gülmeye başlar. "Sophie, Emily'den daha tuhaf."

"Baban da bu sabah çok benzer bir şaka yaptı."

"Babamla aynı şakaları mı yapıyoruz? Oh oh. Bu hiç iyi değil."

O dans etmeye devam ederken gülümsüyorum ve bu akşamı hiç bitirmemek için gruba ne kadar ekstra ücret talep edeceklerini sormanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Dışarıda sohbet ettiğimizden beri, diğer konuklarla sohbet etmek (o) veya gelinin tekrar tuvalete gitmesine yardım etmek (ben) veya Lord Meade bir kez daha kadeh kaldırmadan önce mikrofonu ondan almak (ikimiz) zorunda kaldık, ama bir şekilde görevlerimiz arasında birbirimize geri döndük ve şimdi nihayet herkesin neşeli ve dans ettiği bir saat oldu ve görevlerimiz olmadan birlikte olmak için bir bahanemiz var.

Şarkı sona eriyor ve biz de son satırı hep birlikte gülerek ve alkışlayarak söylüyoruz. O sahneye bakarken, ben de onu izleme fırsatını değerlendiriyorum. Çok güzel bir boynu var.

Uh-oh. Yeni bir takıntı.

"Bayanlar ve baylar," Cordelia mikrofonla duyurur, Jonathan ise kolunu omuzlarına dolayarak onu sabitler, kendisi de oldukça dengesiz görünse de. "Gece yarısına sadece birkaç dakika kaldı, yeni yıla geri sayım yakında başlayacak!"

Kalabalık alkışlıyor. Cordelia sahneden merdivenlerden aşağı sallanarak iniyor ve sonra Jonathan'ın elini tutarak bana ve Tom'a doğru geliyor, el sallayarak "Yoo-hoo!" diyor.

"Bize doğru gelirken 'yoo-hoo' dediğinin farkında mısınız?" diye gülüyorum, o da kollarımın arasına düşüyor, sayısız şampanya kadehi onu garip bir sarılmacıdan normal bir sarılmacıya dönüştürüyor.

"Evet, bunun nereden çıktığını gerçekten bilmiyorum. Neyse, sana bir hediye aldım. Jonathan!" Tom ile konuşmasını keserek onun koluna vurur. "Jonathan! Dikkatini ver! Sophie'ye hediyesini ver!"

"Tamam, bir dakika." Gülerek cebine uzanır ve küçük siyah bir kutu çıkarır.

Kutuyu alır ve heyecanla bana uzatır. "Nedimene minnettarlığını gösteren bir hediye vermenin güzel olduğunu okudum. Bu sabah sana vermeliydim, ama köpek yavrusu haberiyle çok meşguldüm. Aç şunu."

"Bunu yapmak zorunda değildin." "Aç şunu," diye ısrar ediyor.

Onun cömertliğinden utanarak, utangaç bir şekilde Swann & Co. kutusunun kapağını açtım ve içindekileri inceledim. Onun mücevher koleksiyonundan bir kolyeydi, ama bunu daha önce görmemiştim. Kuğu şeklinde gümüş bir kolyeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, tepkimi merakla bekliyor.

Kutuyu sıkıca tutuyorum. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

"Senin insanların her şeyi açıkça söylemesini sevdiğini biliyorum, o yüzden sana bunun ne olduğunu tam olarak söyleyeyim," diyor teatral bir şekilde.

"Bu... bu bir kuğu."

"Tamam, ukala, evet, bunun bir kuğu olduğunu bildiğini biliyorum, ama sana bunun ne *anlama geldiğini* söyleyeyim," diyor, gözlerini devirerek. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu da seni ailem yapar. Yani bu benim ailemi temsil ediyor."

"Cordelia," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Ayrıca, sen bir kuğu fısıldayıcısısın. Kimse şüphe ederse, video kanıtım var." Gülümser. "Bana ilham verdin. Bu, bir sonraki koleksiyonumun bir parçası olacak. Adı Sophie Swan. Sevimli, değil mi?"

Kutudan narin zinciri çıkararak kahkahayı patlatıyorum.

"İşte," diyor Tom, saçımı tutarken onu benden alıyor. "Bırak ben.

" O, saçımı ensemin arkasına tutturur ve ben saçımı tekrar salarım , elbisenin üstüne düşen kolyeyi hayranlıkla seyrediyorum. Cordelia bana bir kez daha sarılır, sonra geri çekilir ve bana gülümser. Hiçbir şey söylemez. Söylemesine gerek yoktur.

"Artık gelinin mutlu olduğundan emin oldun," diyor Tom, Cordelia ve Jonathan gece yarısı için dans pistinin ortasına doğru ilerlerken, "profesyonel bir nedimenin sıradaki görevi ne olacak?" "Bayanlar ve baylar," diyor grubun solisti mikrofonla

"Yeni yıla geri sayıma hazır olun!"

Kalabalık tekrar alkışlar. Spot ışığı, konukların ortasında duran Cordelia ve Jonathan'a düşer. Cordelia, Jonathan'a bakarken, ellerini onun beline dolamış, ben de Tom'un omzunun üzerinden gülümserim.

"Nedime kuralları..." diye başlıyorum.

"ON!" şarkıcının sesi balo salonunda yankılanıyor. "... gelin mutluysa..."

"DOKUZ!" Konuklar hep birlikte katılır. "... o zaman ben de mutluyum." "SEKİZ!"

"Ve eğer sen mutlusan..." Gülümser, elini belime koyar ve beni kendine doğru çeker...

"YEDİ!"

"... o zaman ben de mutluyum." Kulağımın arkasındaki gevşek saç telini nazikçe geriye doğru tarar.

"ALTı!"

Kollarımı boynuna doluyorum.

"BEŞ!"

Parmak uçlarımda yükselip onu öperim. O da beni öper. "DÖRT!"

Gece yarısına kadar beklemem gerektiğini biliyorum.

"ÜÇ!"

Ama şu anda umurumda değil.

"İKİ!"

Cordelia'nın dediği gibi.

"BİR!"

Bazen kuralları çiğnemek eğlencelidir.

Gönderen:Dwayne@extremeskydiveuk.co

m Alıcı: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Konu: Rezervasyon Onayı

Sevgili Sophie,

Tebrikler, 12 Şubat 2022 Cumartesi günü TANDEM SKYDIVE ADVENTURE rezervasyonunuz onaylandı!

Rezervasyonunuzun ayrıntılarını ekte bulabilirsiniz. Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bizimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Sizi görmek için sabırsızlanıyoruz!

En iyi dileklerimizle,

Dwayne

Extreme Skydive UK ... ATLAYIŞA HAZIR MISINIZ?

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayeyi hayata geçiren Hodder & Stoughton'un inanılmaz yetenekli ekibine çok minnettarım. Başından beri Sophie'ye inanan dahi İngiliz editörüm Kim'e ve muhteşem Amy, Hazel ve Jo'ya özel teşekkürlerimi sunarım. Harika ABD editörüm Sarah'ya ve St. Martin's Press'in fantastik ekibine çok teşekkür ederim. Hepinizle çalışmaktan dolayı kendimi çok şanslı ve onurlu hissediyorum.

Arkadaşım ve menajerim Lauren G.'ye teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Senin rehberliğin ve desteğin olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdım. Scholastic çocuk kitapları editörüm Lauren F.'ye tüm cesaretlendirmeleri için teşekkürler. Öğle yemeğinde, lezzetli suşiler eşliğinde, ikinizin de yetişkinlere yönelik roman fikrimi dinleyip, bunu yazmam gerektiğini söylediğinizi asla unutmayacağım. Sophie'nin hikayesi, iki harika Lauren'im sayesinde var!

Aileme ve arkadaşlarıma, ilk yetişkin kurgu romanımı yazarken yaşadığım heyecan verici ve ürkütücü süreçte bana destek oldukları için teşekkür ederim. Beni nedime olarak seçerek büyük bir onur verdikleri için özellikle teşekkür ederim. Sayenizde düğünlere aşık oldum ve bu kitabı yazmak için ilham buldum. Mekhla ve John'a, tüm sorularımı yanıtladıkları ve düğününüzün harika detayları hakkında bana rehberlik ettikleri için özellikle teşekkür ederim.

Nedimelerim Chloe, Lizzie, Alex, Abi, Katie, Susie, Liv ve Annie, sizler en iyisisiniz. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Anne, baba, Rob, Nat, Charlie, Jess, Sam, Lukey, Thomas, Lily ve Ted, beni desteklediğiniz, sürekli güldürdüğünüz ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Ne harika bir aile. Sadık köpek dostlarıma, Dougie, Archie, Lara, West ve benim küçük kurtarılmış köpeğim, mükemmel yardımcım Bono'ya çok teşekkür ederim.

Son olarak, Ben'e özel teşekkürlerimi sunarım. 2020 yılı işlerimizi biraz aksatmış olabilir, ancak büyük günümüzün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

[KATY BIRCHALL](#)'IN DİĞER ESERLERİ

*Jane Austen'in Emma'sı (Awesomely Austen tarafından resimlendirilmiş
ve yeniden anlatılmış) Morgan Charmley: Genç Cadı*

Morgan Charmley: Büyüler ve Sırlar

Hotel Royale: Genç Bir Mirasçının Sırları Hotel

Royale: Genç Bir Mirasçının Sırları Süperstar

Geek

Garip Takım Gelin

Nedimesine Söyleme

Nasıl Prenses Olunur

YAZAR HAKKINDA

Imogen Forte

KATY BIRCHALL, genç okuyucular için çok sayıda kitap yazmış bir yazar ve *Country Life* dergisinin eski editörüdür. *The Secret Bridesmaid*, onun ilk yetişkin romanı ve Amerika'daki ilk eseri. Manchester Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı ve dilbilimi okumuş ve şu anda Londra'da yaşamaktadır.

KatyBirchallAuthor.com adresini ziyaret edin veya [buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolun.

@KatyBirchall

@katybirchallauthor

**St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret
edin

us.macmillan.com/newslettersignup _

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazı olan St. Martin's Griffin tarafından yayınlanmıştır.

THE SECRET BRIDESMAID. Telif hakkı © 2021 Katy Birchall. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Olga Grlic

Kapak resmi: yapraklar © seahorse vector/iStock/Getty Images; kale © Aliiza/iStock/Getty
Görseller; kadın © Jossnatsu/iStock/Getty Images

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı şu şekilde kataloglamıştır: İsimler:

Birchall, Katy, yazar.

Başlık: Gizli nedime / Katy Birchall.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Griffin, 2021. |

Tanımlayıcılar: LCCN 2020056424 | ISBN 9781250795793 (ticari ciltli kitap) | ISBN
9781250817747 (ciltli kitap) | ISBN 9781250795809 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Aşk hikayeleri | Komik hikayeler.

Sınıflandırma: LCC PR6102.I724 S43 2021 | DDC 823/.92—dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2020056424> adresinde mevcuttur.

eISBN 9781250795809

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı: 2021

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>İthaf</u>
4.	<u>Birinci Bölüm</u>
5.	<u>İkinci Bölüm</u>
6.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
7.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
8.	<u>Beşinci Bölüm</u>
9.	<u>Altıncı Bölüm</u>
10.	<u>Yedinci Bölüm</u>
11.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
12.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
13.	<u>Onuncu Bölüm</u>
14.	<u>On Birinci Bölüm</u>
15.	<u>Onikinci Bölüm</u>
16.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
17.	<u>On Dördüncü Bölüm</u>
18.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
19.	<u>On altıncı bölüm</u>
20.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
21.	<u>On sekizinci bölüm</u>
22.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
23.	<u>Yirminci Bölüm</u> .
24.	<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>
25.	<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
26.	<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
27.	<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>

28. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
29. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
30. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
31. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
32. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
33. [Otuzuncu Bölüm](#)
34. [Otuz Birinci Bölüm](#)
35. [Otuz İkinci Bölüm](#)
36. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
37. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)

38. [Teşekkür](#)
39. [Katy Birchall'ın diğer eserleri](#)
40. [Yazar Hakkında](#)
41. [Telif Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

